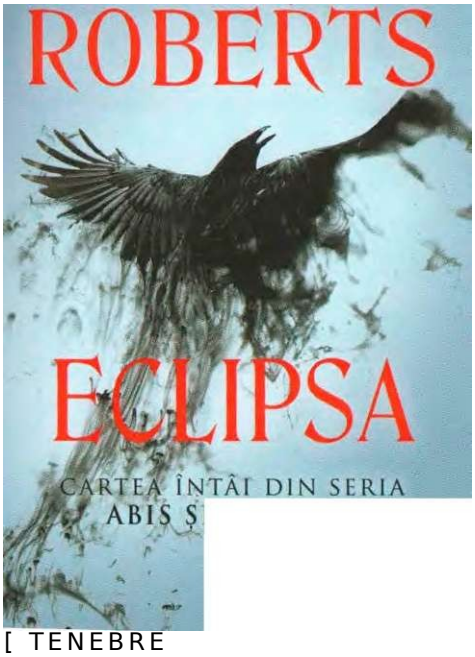

[TENEBRE

Acolo unde Fusese ordine, a rămas doar haos. în loail ştiinţei şi tehnologiei s-a instaurat magia. O parte din ea este bună, cuin ar fi vrăjitoria pe care I,ana Bingham o practică în mansarda pe care o împarte cu iubitul ei, Max. Alta e inimaginabil de rea şi pândeşte

după colţ, în tunelurile fetide de sub fluviu sau în cei pe carc ii cunoşti şi îi iubeşti.

Pe măsură ce se răspândeşte vestea că nici cei imuni, nici cci supradotaţi nu sunt în siguranţă în faţa autorităţilor care patrulează străzile distruse, avându-se doar unul pe altul, Lana şi Max încearcă să scape din New York. în acelaşi timp, alţi călători se îndreaptă spre vest, spre o nouă frontieră: Chuck, un geniu al tehnicii care încearcă să-şi croiască drum printr-o lume dispărută; Arlys, o jurnalistă care şi-a pierdut audienţa, dar foloseşte pixul şi hârtia pentru a înregistra adevărul; Fred, tânăra ei colegă, posesoarea unor abilităţi speciale şi plină de un optimism care pare nelalocul lui în acest peisaj sumbru; Rachel şi lonah, un medic ingenios şi un paramedic care luptă cu disperarea, hotărâţi să ţină în viaţă o mamă tânără şi pe cci trei bebeluşi ai ei.

într-o lume de supravieţuitori în care fiecare străin întâlnit ar putea fi ori un sălbatic, ori un salvator, nici unul dintre ei nu ştie exact încotro se îndreaptă sau cu ce scop. Dar îi aşteaptă un ţel care le va modela vieţile tuturor celor care rămân.

Sfârşitul e aici. Urmează un nou început...

^Rlectiizanf şi inovator- L?n roman cu ritm rapid. fascimuiN®^^, provocator care, ftrn îndoială, ii va câştiga lui KoberU şi mai mulţNjj iJT *Kirkus Reviews*

„Un roman pe măsura unor cărţi clasice care au ca subiect sfârşitul lumii, cum ar fi *Apocalipsa* lui Stepben Kmj;.'

- >

New York Times Book Review

„Personaje fascinante ?i o distopie bine construita se combini cu o intrigă captivantă, care v& .yrage un grup cu torni nou de cititori.'

Library Journal

Capitolul 1

Dumfries, Scoţia

Când Ross MacLeod apăsase pe trăgaci şi doborâse fazanul, n-avea de unde să ştie că se sinucisese.

Şi omorâse şi alte miliarde ca el.

Într-o zi rece şi umedă, ultima zi a ceea ce avea să fie ultimul an din viaţa lui, vâna cu fratele şi cu vărul lui, străbătând câmpul sfărâmicios şi îngheţat sub cerul iernatic de un albastru spălăcit. Se simţea sănătos şi în formă, un bărbat de şaizeci şi patru de ani care mergea la sală de trei ori pe săptămână şi avea o pasiune pentru golf (reflectată într-un handicap nouă).

Întemeiase împreună cu fratele lui geamăn, Rob, şi continua să conducă o firmă de marketing de succes, cu sedii la New York şi Lon - dra. Soţia lui din ultimii treizeci şi nouă de ani se afla, alături de soţia lui Rob şi cea a vărului Hugh, în vechea şi fermecătoarea casă de la fermă.

Cu focurile încinse în vatra de piatră, cu ceainicul tot timpul fierbând, femeile găteau, coceau şi se agitau pentru apropiata petrecere de Revelion.

Ei hoinăreau fericiţi pe câmpuri, târşindu-şi cizmele de cauciuc

.Ferma MacLeod, moştenită din tată-n fiu de peste două sute de ani, se întindea pe mai bine de optzeci de hectare. Hugh o iubea aproape la fel de mult cum îşi iubea soţia, copiii şi nepoţii. De pe câmpul pe care-l traversau se vedeau spre răsărit culmile dealurilor şi nu prea departe spre vest se învolbura Marea Irlandei.

Fraţii şi familiile lor călătoreau adesea, dar această excursie anuală la fermă rămânea pentru toţi punctul culminant. Când erau mici, vara, petreceau o lună acolo, alergând pe câmpuri cu Hugh şi cu fratele acestuia, Duncan - mort acum, m urma carierei militare pe care şi-o alesese. Ross şi Rob, băieţi de oraş, erau încântaţi să ajute la fermă, îndeplinind sarcinile care le erau repartizate de unchiul lor Jamie şi de mătuşa Bess.

Învăţaseră să pescuiască, să vâneze, să dea mâncare la găini şi să adune ouăle. Cutreierau pădurile şi câmpurile, pe jos şi călare.

De multe ori, în nopţile întunecate, se strecurau afară ca să străbată câmpul pe care mergeau acum. să ţină întâlniri secrete şi să încerce să cheme duhurile în interiorul micului cerc de piatră pe care localnicii îl numeau *sgiath de solas,* scutul de lumină-

Nu reuşiseră niciodată, aşa cum nu încercaseră nici să urmărească spiritele sau zânele care hăiăduiau prin păduri, după cum ştiau din poveşti. Deşi într-o aventură de la miezul nopţii, când

până şi aerul îşi ţinea răsuflarea, Ross jura că simţise o prezenţă întunecată, ii auzise freamătul aripilor, chiar îi mirosise respiraţia fetidă.

Simţise - cum avea să continue sa susţină - că respiraţia aceea trecuse prin eL

Cuprins de o panică adolescentină, se poticnise în graba lui de a fugi din cerc şi îşi zgâriase podul palmei de o piatră. O singura picătură de sânge căzuse pe pământ Acum, la vârsta adultă, încă râdeau şi se tachinau în legătură cu acea noapte de demult, bucuroşi să rememoreze trăirile copilăriei.

De când crescuseră îşi făcuseră obiceiul de a-şi aduce soţiile, apoi şi copiii la fermă, într-un pelerinaj anual care începea a doua zi de Crăciun şi se încheia pe 2 ianuarie.

Fiii lor şi soţiile acestora abia plecaseră în acea dimineaţă la Londra, unde urmau să se întâlnească cu prietenii de Anul Nou şi să mai petreacă vreo câteva zile. Doar Katie, fiica lui Ross, care era însărcinată în şapte luni cu gemeni, rămăsese la New York. Planifica pentru părinţii ei o cină de bun-venit care n-avea să aibă loc niciodată.

în ultima zi a anului, Ross MacLeod se simţea la fel de în formă şi de vesel ca puştiul de odinioară, Se mira de fiorul care-i străbătu şira spinării când zări ciorile care dădeau roată cercului de piatră. Dar, chiar în momentul în care şi-l alungă, un fazan se ridică în văzduh, o zvâcnire de culoare pe cerul palid.

Ridică puşca de vânătoare pe care unchiul său i-o dăruise la cea de-a şaisprezecea sa aniversare, urmând zborul păsării.

Se poate să fi simţit o usturime în podul palmei pe care-l zgâriase cu măi bine de cincizeci de ani în urmă,

Şi totuşi..

Apăsa pe trăgaci.

Când împuşcătura explodă în aer. ciorile ţipară, dar nu se împrăştiaţi. în schimb, una se desprinse ca şi cum ar fi vrut să înşface prada. Unul dintre bărbaţi râse când pasărea neagră ţâşni şi se ciocni cu fazanul în cădere.

Pasărea moartă se prăvăli în mijlocul cercului de piatra. Sângele ei stropi pământul îngheţat

Rob îl strânse de umăr şi cei trei bărbaţi zâmbiră în timp ce unul dintre labradorii veseli ai lui Hugh alerga să recupereze pasărea.

-Ai văzut cioara aia nebună?

Ross scutură din cap şi râse din nou.

- N-are să mănânce fazan la cină.

- Noi, în schimb, da, zise Hugh. Avem câte trei de căciulă, îndeajuns pentru un festin.
Bărbaţii strânseră păsările, iar Rob scoase *selfiestick*-ul din buzunar.
- întotdeauna pregătit
Aşa că făcură poze - trei bărbaţi cu obrajii roşii de frig, toţi cu ochii de un albastru MacLeod strălucitor - înainte de a face plăcuta plimbare înapoi la fermă.
în spatele lor, sângele păsării, ca încălzit la flacără, se îmbiba iij pământul îngheţat subţiind scutul, făcându-l să crape.
Mărşăluiau triumfător pe lângă câmpurile cu orz de iarnă care se agita în vântul blând şi pe lângă oile care păşteau pe un deal. Una dintre vacile pe care Hugh o ţinea pentru îngrăşare şi sacrificare mugi leneş.
În timp ce mergeau, Ross, mulţumit, se gândea că era binecuvântat să încheie un an şi să înceapă altul la fermă, cu cei dragi.
Fumul pufăia pe coşurile casei robuste de piatră.
Când se aptopiară, câinii - care îşi încheiaseră ziua de muncă - alergară înainte să se lupte şi să se joace. Bărbaţii, ştiind ce aveau de făcut, se îndreptară către un mic şopron.
Millie a lui Hugh, soţie şi fiică de fermier, nu curăţa niciodată vânatul, Prin urmare, cei trei se aşezară pe băncuţa construită de Hugh în acest scop ca să facă ei înşişi treaba.
Vorbeau leneş - despre vânătoare, despre masa care urma iar Ross luăo foarfecă ascuţita ca să taie aripile unui fazan. îl curăţă cum îl învăţase unchiul lui, tăind aproape de corp.
Erau bucăţi care aveau să fie folosite la supă, iar acelea ajungeau într-o pungă de plastic groasă, la bucătărie. Alte bucăţi, în altă pungă, la gunoi.
Dintr-odată, Rob ridică un cap tăiat şi începu să se maimuţărească. Deşi n-ar fi vrut, Ross râse privindu-lj moment în care se taie la deget într-un os rupt.
Bombăni: „Rahat!" şi apăsă cu arătătorul ca să oprească sângele.
- Ştii că trebuie să ai grijă la asta, zise Hugh cu un ţâţâit.
- Da, da. Blegul de colo e de vină!
în timp ce jupuia pielea, sângele păsării se amestecă cu al lui.
Odată treaba terminată, spălară păsările curăţate 3n apă rece, pompată din fântână, apoi le duseră în casă prin bucătărie.
Femeile erau adunate în bucătăria mare a fermei, cu aerul plin de arome de aluat copt şi căldură de la focul mocnit din vatră.

Tabloul acela perfect îl impresiona pe Ross în aşa măsură, că simţi un junghi în inimă. P nse păsările pe masa lată de bucătărie şi îşi apucă soţia într-o îmbrăţişare care o făcu să râdă.

- întoarcerea vânătorilor.

Angie îi dădu un pupic rapid.

Mlllie a lui. Hugh, cu smocül ei de par roşu strâns în vârful capului, M uită aprobatoria grămada de păsări.

- Avem destul pentru sărbătoarea noastră, ba chiar şi pentru petrecere. Ce ziceţi să facem nişte pateuri cu fazan şi nuci? Ţie îţi plă-Ctâu, din câte-mi amintesc, Robbie.

El zâmbi şi se bătu pe pântecul care-i atârna peste curea.

- Poate că ar fi cazul să mă duc şi să mai împuşc vreo câţiva, ca să Ac destul pentru toată lumea.

Soţia lui Rob, Jayne, îi înfipse un deget în burtă.

- Dacă tot ai de gând să te îngraşi ca porcul, o să te punem la muncă

- Da. Da, zise Millie. Hugh, tu şi băieţii trageţi masa lungă în salonul mare pentru petrecere şi puneţi faţa de masă de dantelă de la mima. Vreau şi lumânările bune pe ea. Şi scoateţi şi scaunele de re**re** rvâ din debara şi aranjaţi-le.

- Oriunde le-am aşeza noii tu o să le muţi.

- Atunci aţi face bine să-i daţi bătaie.

Mlllie se uită la păsări şi îşi frecă mâinile.

- Aşa, doamnelor, să lăsăm bărbaţii în pace şi să ne vedem de trc«ba noastră.

tşl ţinură sărbătoarea, un grup familial fericit, cu fazan sălbatic fript, condimentat cu tarhon. umplut cu portocale, mere, şalotă şi Hilvte, gătit pe un pat de morcovi, cartofi şi roşii. Mazăre şi pâine Integrală bună, din cuptor, unt de fermă.

Prieteni buni, prieteni vechi şi totodată rude, se bucurară de ultima masă a anului cu două sticle de Cristal pe care Ross şi Angie le aduseseră de la New York special pentru această ocazie.

0 ninsoare uşoară cădea la terestre în timp ce ele strângeau masa fl npMau vaseles totul cu un sentiment de bine şi de anticipare a pe. Irccerii care urma.

1 umânări aprinse, focuri trosnind, alte feluri de mâncare - după dnuA zile de gătit - puse pe mese

Vin şi whisky, şampanie. Digestive tradiţionale, împreuna cu biscuiţi cu fructe, haggis[1] şi brânzeturi pentru a sărbători Hogmanay® cum se cuv ine.

Unii vecini şi prieteni veniră mai devreme, înainte de miezul nopţii, mâncarâ, băură, bârfiră şi dansarâ pe muzica cimpoaielor şi viorilor. Casa se umpluse de sunet, cântec şi camaraderie când bă trâna pendulă începu să bată miezul nopţii

Anul vechi muri odată cu ultima bătaie, iar Anul Nou fu întâm - pinat cu urale, pupături şi voci care intonau „Auld Lang Syne”\ Ross contempla emoţionat scena cu Angie cuibărită lângă el şi de braţ cu fratele lui.

Când cântecul se încheie, când se ridicară paharele, uşa din faţă se deschise larg.

- Primul care calcă pragul! exclamă cineva

Ross se uită la uşă, aşteptându-se să intre unul dintre băieţii Fra- zier sau poate Delroy MacGruder. Toţi tineri bruneţi şi zdraveni, după cum cerea tradiţia. Aşa trebuie să fie primul care intră în casă de Anul Nou, ca să aducă noroc.

Dar nu erau decât vântul şi ninsoarea rara, şi întunericul adânc al câmpurilor.

Fiindcă el era cel mai aproape.. Ross se duse la uşă, se uită afară, ieşi. Puse frigul care-l străbătu pe seama crivăţului şi liniştii ciudate, apăsătoare de dincolo de vânt-

Aerul reţinându-şi respiraţia.

Era un foşnet de aripi, o umbră lungă - întuneric peste întuneric?

Scuturat de un scurt fior, Ross MacLeod intră înapoi, un om care n-avea să se mai bucure niciodată de altă sărbătoare, nici să mai întâmpine un alt An Nou, şi astfel deveni primul care trecu pragul

- Probabil că n-am încuiat-o, zise el închizând uşa.

încă înfrigurat. Ross se duse la foc şi îşi ţinu mâinile la flacără. Lângă foc stătea o femeie în vârstă, cu şalul înfăşurat strâns şi cu bastonul sprijinit de scaun. Era străbunica băieţilor F razie r.

- Pot să vă aduc un whisky, doamnă Frazier?

Ea întinse o mână subţire, pătata de vârstă, şi-i.apucă încheietura cu o putere surprinzătoare. Ochii ei întunecaţi ti sfredeliră pe ai lui.

---

[1] **Fel tradiţional scoţian asemănător drobului, realizat cu măruntaie de oaie ‘ Revelionul scoţian**
Cântec tradiţional scoţian, cântat de Anul Nou
Acronim pentru Centers for Disease Control and Prevention, principala agenţie”, federală americană în domeniul controlului şi prevenirii bolilor

-Cele scrise odinioară fură date uitării.
-Ce anume?
-Scutul are să se rupă, ţesătura are să se sfâşie, prin sângele lui Tuatha de Danann. Deci, acum, sfârşitul şi jalea, vrajba şi spaima - Începutul şi lumina. N-aş fi zis c-ara să trăiesc să văd asta.
Ross aşează o mână pe a ei, o mână blândă, îngăduitoare. Se spunea, ştia el, că se număra printre cei vrăjiţi. Alţii ziceau că era un pic senilă. Dar frigul îl străbătu din nou, o bucată de gheaţa la şale.
- începe cu tine, copil al străbunilor.
Ochii ei se întunecară, vocea îi deveni mai gravă, iar el simţi un nou frison de teamă pe şira spinării.
- Deci, acum, intre naşterea şi moartea timpului, puterea creşte - atât a întunericului, cât şi a luminii - după somnul cel lung. Acum începe bătălia îmbibată în sânge dintre ei. Şi cu fulgerul şi chinurile facerii unei mame vine Aleasa ce poartă sabia. Morminte sunt multe, cu al tău în frunte. Războiul e lung şi sfârşitul nu-i e scris.
Chipul ei fu străbătut de milă pe măsură ce vocea i se subţia din nou, iar ochii î se limpezeau.
-Dar nu e nici urmă de învinuire în asta şi binecuvântările au să vină, căci farmecele îndelung umbrite se trezesc la viaţă din nou. Fi va bucurie după lacrimi!
Cu un oftat îl strânse uşor de mână.
-Aş vrea un whisky, dacă se poate.
-Sigur!
Ross îşi zise eă era o nebunie să fie zdruncinat de vorbele ei absurde, de ochii aceia scrutători. Dar avu nevoie de un moment să se liniştească înainte de a turna câte un whisky pentru bătrâna şi pentru el.
încăperea se umplu de anticipare la auzul bătăii în uşă. Hugh o deschise, iar unul dintre băieţii Frazier - Ross nu putea spune care dintre ei - fu întâmpinat cu aplauze şi strigăte de bucurie când intră Zâmbitor cu o pâine în semn de belşug.
Deşi momentul de a aduce noroc venise şi plecase,
Totuşi, când ultimii oaspeţi o luară spre casele lor, la aproape patru dimineaţa, r$_{qss}$ îşi uitase neliniştea. Poate ca băuse un pic prea mult, dar era sărbătoare, şi acum tiu trebuia decât să se ducă uşurel în pat.
Angie se strecură lângă el - nimic n -o împiedica să se demachieze şi să-şi aplice crema de noapte - şi oftă,
-La mulţi ani, iubitule.
El îşi înfăşură un braţ în jurul ei în întuneric.
- La mulţi ani, iubito.

Ross adormi şi visă un fazan însângerat care cădea pe pământ în interiorul cercului de piatră, visă cioara cu ochi negri care dădea roată, suficient de mare cât să acopere soarele. Un lup care urla în vânt, frig amarnic şi căldură aprigă. Plâns şi jale, dangăt şi bubuit ce măsoară timpul care se grăbeşte.
Şi o tăcere bruscă, teribilă.
Se trezi mult după prânz, cu capul bubuind şi o senzaţie oribilă de greaţă.
Mahmur cum era, se sili să se ridice, să se ducă la baie, să caute nişte aspirină în punguţa de medicamente a soţiei sale.
Luă patru şi bău două pahare de apa, încercând astfel să-şi aline durerea din gât- Făcu un duş fierbinte, apoi, simţindu -se un pic mai bine, se îmbrăcă şi cobori la parter.
Intră în bucătărie, unde ceilalţi se adunaseră în jurul mesei pentru un *bruttch* cu oua, biscuiţi cu fructe, şuncă şi brânză. Nu atât vederea mâncării, cât mirosul acesteia îi răscoli iarăşi stomacul.
-S-a sculat, zise Angie cu un zâmbet. îl studie cu capul înclinat într-o parte şi, dându-şi pe spate părul blond şi lung până la bărbie, conchise: Arăţi rău, dragul meu.
- Arăţi un pic indispus, fu de acord Millie ridicându-se de la masă. Aşază-te şi o să-ţi aduc o cană de ceai.
-Pentru ce suferă el e mai bună berea de ghimbir, zise Hugh. E leacul perfect pentru dimineaţa de după.
- Toţi am bătut peste măsura. Rob sorbi din ceaiul său. Şi eu simt un gol în stomac. Mâncarea ajută, să ştii.
-O să mă limitez la asta deocamdată. Ross luă paharul cu bere de ghimbir de la Millie, îşi murmura mulţumirile şi sorbi cu grijă. Cred cá o să mă duc să iau un pic de aer, să-mi limpezesc capul. Şi să-mi bag în minte că sunt prea bătrân ca să beau până în zori.
-Vorbeşte în numele tău, Deşi arăta un pic palid, Rob muşca dlntr-un biscuit, apoi zise; întotdeauna o să fiu cu patru minute mai mare decât tine.
-Trei minute şi patruzeci şi trei de secunde.
Ross îşi trase cizmele de cauciuc în picioare şi îmbrăcă o jachetă groasă. Gandindu-se la durerea de gât, îşi puse un fular şi o căciulă, apoi, luând ceaiul pe care Millie i-l oferea într-o cană groasă, ieşi în aerul rece, proaspăt.
Sorbi din ceaiul tare fierbinte şi începu să meargă, în timp ce Bilbo, laboratorul negru, îşi potrivi mersul cu el. După un timp decise că se simţea mai întărit. Mahmurelile puteau să fie nişte porcării teribile, îşi zise, dar nu durau mult Şi n avea să-şi petreacă ultimele ore în Scoţia plângându-se că băuse prea mult whisky şi vin.

O mahmureală nu putea sa strice o plimbare la ţară cu un câine bun. Se trezi traversând acelaşi câmp pe care doborâse ultimul fazan la vânătoare. Şi apropiindu-se de micul cerc de piatră în care căzuse acesta.
Oare sângele lui era acolo, pe iarba îngălbenită de iarnă de sub stratul de zăpadă? Era negru?
Nu voia să se apropie, nu voia să vadă. în timp ce se întorcea, auzi un foşnet,
Câinele mârâi din gât, iar Ross se răsuci să se uite în dumbrava cu arbori bătrâni şi noduroşi care mărginea câmpul. „E ceva acolo", îşi spuse cu un nou fior. îl auzea mişcându-se. Auzea un foşnet.
„Doar o căprioară", se gândi. „O căprioară sau o vulpe, Poate un turist."
Dar câinele îşi dezgoli dinţii şi părul de pe spinare i se ridică.
- Hei! strigă Ross.
Nu auzi decât foşnetul mişcării furişate.
- Vântul, zise el ferm. Doar vântul.
Ştia insă, la fel cum ştiuse şi băiatul care fusese odată, că nu era aşa.

Merse înapoi câţiva paşi, cercetând atent copacii.

- \Hai, Bilbo! Hai să mergem acasă.
Se întoarse şi începu să se îndepărteze rapid, simţind cum i se strângea pieptul. Privind în urmă, văzu că labradorul rămăsese pe ioc, cu picioarele rigide şi cu blana zburlită.
- Bilbo! Hai! îl îndemnă bătând din palme. Acum!
Câinele îşi întoarse capul şi, pentru o clipă, ochii lui tură aproape sălbatici, reflectând o ferocitate nemaivăzută. Apoi o lua la trap spre Ross, cu limba atârnându-i vesel. Ross continuă să meargă cu paşi mari până ajunse la marginea câmpului, unde puse o mână care-i tremura un pic - pe capul câinelui.
- O.K., suntem doi idioţi. N-o să pomenim niciodată despre asta.
Odată ajuns la fermă, constată că durerea de cap pălise, iar stomacul părea să i se fi. stabilizat suficient cât să-i permită să mănânce nişte pâine prăjită cu încă o ceaşcă de ceai.
Convins că trecuse ce era mai rău, se aşeză împreună cu ceilalţi bărbaţi să vadă un meci la televizor, moţăind cu fragmente dc vise întunecate.
Puiul de somn ii tu de folos, iar castronul simplu de supape care-I mânca la cină fu o adevărată desfătare. Începu să-şi strângă bagajele în timp ce Angie se ocupa de ale ei.
- O să mă duc devreme la culcare, ii zise. Sunt cam zdrobit.
- Araţi... istovit. Angie îi puse mâna pe obraz. S-ar putea să ai un pic de febră.
- Cred că mă pândea deja o răceală.
Ea încuviinţă iute din cap şi se duse la baie să caute ceva Se în toarse cu două comprimate verzi şi un pahar cu apă.
- Ia astea şi bagă-te în pat. Sunt comprimate de seară pentru răceală. aşa că o să te ajute şi să dormi.
-Te gândeşti la toate, spuse el înainte de a le da pe gât. Spune-le tuturor că ne vedem dimineaţă.

- Soliin uşor. îl înveli, făcându-l să zâmbească, şi-l sărută pe frunte. Ai totuşi un pic de febră, murmură ea. -îmi trece daca dorm.

-Aşa sa fie!Dimineaţă, ei îşi zise că îi era mai bine. Nu putea să pretindă că-şi »venise sută ia sută - durerea aia de cap surdă şi sâcâitoare se întur tete şi avusese un scaun moale - dar mâncă un mic dejun consistent Cu porridge şi cafea neagră.
O ultimă plimbare, apoi încărcarea maşinii îi făcură sângele să se mişte. O îmbrăţişa pe Millie, îl strânse în braţe pe Hugh.
- Veniţi la New York la primăvară.
-Poate ca venim. Jamie al nostru se descurca să vadă de treburi pe-aici câteva zile.
- Spuneţi-i la revedere din partea noastră.
- Aşa o să facem. Probabil că o să fie acasă în curând, dar...
- Avem un avion de prins, zise Rob îmbrăţişându-i la rândul) ui.
-OÍ ce dor o să-ini fie de voi, suspină Millie în timp ce le trăgea
aproape pe cele două temei.
- Zbor plăcut, aveţi grijă de voi.
- Veniţi să ne vizitaţi, strigă Angie în timp ce se urca în maşină. Vă iubesc!
Trimise o bezea în timp ce părăseau ferma MacLeod pentru ultima oară.
Restituirá maşina închiriată, infectându-i pe funcţionar şi pe omul de afaceri care avea s-o închiriezc după aceea. II infectară pe hamalul care le luă bagajele când îi dădură bacşişul. Când trecură prin poarta de securitate, infecţia fusese contractată de cel puţin două duzini de oameni De şi mai mulţi în salonul dc la clasa întâi, unde băură Bloody Mary şi depanară amintiri din vacanţă.
- E timpul, Jayne. Rob se ridică, îşi îmbrăţişa fratele şi-l bătu pe spate, o sărută pe Angie pe obraz. Pe săptămâna viitoare.
-Ţine-mă la curent cu contul Colridge, îi spuse Ross.

-Aşa o să fac. Am un zbor scurt până la Londra. Dacá e ceva ce trebuie să ştii, o să primeşti mesajul când aterizezi la New York. Odihneşte-te un pic în avion. Tot mai eşti palid.

Şi tu arăţi un pic de parcă n-ai fi în apele tale.- O să-mi revin, îi zise Rob. Apucându-şi servieta cu o mână, îşi salută scurt geamănul cu cealaltă; Pe curând, frăţioare.

Rob şi fayite MacLeod duseră virusul la Londra. Pe drum, îl dădură pasagerilor care urmau să se îndrepte spre Paris, Roma, Fran- kfurt, Dublin şi mai departe. La Heathrow, ceea ce avea să ajungă cunoscut drept Apocalipsa se răspândi la pasagerii destinaţi să ajungă la Tokyo şi Hong Kong, la Los Angeles, Washington şi Moscova.

Şoferul care-i duse la hotel, tatăl a patru copii, îl luă cu sine acasă şi-şi contamina toată familia în timpul cinei.

Recepţionera de la Dorchester îi înregistra veselă. Se *simţea* veselă, La urma urmei, a doua zi dimineaţa pleca într-o vacanţă de o săptămână întreagă în Bimini.

Luă Apocalipsa cu ea.

În seara aceea, în timpul cinei cu fiul şi nora lor, cu nepotul lor şi soţia acestuia, răspândiră moartea în rândul membrilor familiei, ofe rindu-î-o, împreună cu un bacşiş generos, şi chelnerului.

În noaptea aceea, punând durerea în gât, oboseala şi greaţa pe seama unui microb luat de la fratele său - şi nu se înşela Rob luă nişte NyQuil ca să-i vină somnul mai repede.

În timpul zborului peste Atlantic, Ross încercă să se liniştească citind o carte, dar nu reuşi să se concentreze. Porni muzica, sperând să-l ajute să adoarmă. Lângă el, Angie se destindea cu un film, o comedie romantică, la fel de uşoară şi de spumoasa ca şampania din paharul ei.

La jumătatea drumului peste ocean, el se trezi cu un acces violent de tuse, care o făcu pe Angie să sară în sus şi să 1 bată pe spate.

-Mă duc să-ţi cer nişte apa, începu ea, dar el scutură din cap! ridicând o mână,

Bâjbâi să-şi scoată centura de siguranţă şi se ridică să se ducă grabnic la baie.

Cu mâinile înţepenite pe chiuvetă, scuipă o flegmă galbenă, groa&ă, care părea să-i iasă arzând direct din plămâni. Chiar în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea, tuşea lovi din nou.Avu lui flash de memorie cu o glumă ridicolă de-a luî Ferris Bueller, care-şi imagina cum e să-ţi scuipi un plămân; în tot timpul acesta tuşi, scuipă mai multă flegmă şi vomită slab.
Apoi. o crampă bruscă abia dacă-i dădu destul timp să-şi tragă pantalonii în jos. Se simţea ca şi cum şi-ar fi eliminat intestinele, dar chiar atunci transpiraţia îi izbucni fierbinte pe faţă. Ameţit, se apăsă cu o mână în perete şi închise ochii, în timp ce corpul i se golea cu brutalitate.
Când crampa se potoli şi ameţeala trecu, îi veni să plângă de uşurare. Extenuat, se curăţă, se clăti cu apa de gura furnizată de compania aeriană, se stropi cu apă recc pe faţă. Se simţea mai bine.
îşi studie faţa în oglindă, Ochii ii erau afundaţi în orbite, dar îşi spuse că arăta ceva mai bine. Decise că expulzase orice microb urât care-şi croise drum în organismul lui.
Când ieşi, stewardesa-şefa ii aruncă o privire îngrijorată
-Vă simţiţi bine, domnule MacLeod?
-Da. Uşor jenat, se ascunse în spatele unei glume: Prea mult *haggis.*
Ea râse cu amabilitate, fără sa ştie că în mai puţin de şaptezeci şi două de ore avea să sufere o criză lâ fel de violentă.
El se întoarse la Angie şi se sprijini de ea în drum spre scaunul de la fereastră.
-Eşti O.K., iubitule?
- Da, da. Aşa cred. acum.
După un studiu critic, ea îl freca pe mână.
- Parcă ai prins culoare în obraji. Vrei nişte ceai?
- Poate. Da.

Sorbi din ceai, işi regăsi apetitul suficient cât să încerce puţin din puiul şi orezul din meniu. Cu o oră înainte de aterizare mai avu o criză de tuse, vărsături şi diaree, dat o consideră mai uşoară decât prima.
Sesprijini pe A ngie la trecerea prin vamă şi controlul paşapoartelor şi se descurcă să împingă căruciorul cu bagaje spre locul în care-i aştepta şoferul.
- Mă bucur să vă văd! Lăsaţi-nta să iau asta, domnule Mac.
-Mulţumesc, Amid.
- Cum aţi călătorit?
- Minunat, zise Angie în timp ce treceau prin mulţimea din aeroportul Kennedy. Dar Ross nu s-a simţit prea bine. A luat un microb undeva pe drum.
-îmi parc rău să aud asta. 0 să ajungem âcasa cât de repede putem.
Pentru Ross, călătoria spre casă se petrecu în neclaritatea oboselii; prin aeroport până la maşină, încărcarea bagajelor, traficul din aeroport, drumul până în Brooklyn şi casa frumoasă în care crescuseră doi copii.
Din nou, o lăsă pe Angie să se ocupe de detalii, bucurându-se să-i simtă braţul în jurul taliei lui. căci îi lua o parte din greutate în timp ce-l conducea la etaj.
- Direct în pat cu tine.
-N-am nimic împotrivă, dar mai întâi vreau să fac un duş. Mă simt... Am nevoie de un duş.
Ea îi ajută să se dezbrace, ceea ce-l făcu să se simtă copleşit de un val de tandreţe.
îşi lăsă capul pe pieptul ei.
-Ce m-aşface fără tine?
- Ia încearcă să afli.
Duşul păru un adevărat rai, întârindu-i convingerea că ce fusese mai râu trecuse. Când ieşi şi văzu că ea desfăcuse patul şi pusese o sticlă de apă, un pahar cu bere de

ghimbir şi telefonul lui pe noptieră, ochii i se umplură de lacrimi de recunoştinţă.
Ea folosi telecomanda ca să coboare jaluzelele la ferestre.
- Bea un pic di n apa aia sau din berea de ghimbir, ca să nu te deshidratezi. Şi dacă nu eşti mai bine mâine dimineaţă, mergem la doctor.
- Deja sunt măi bine, susţinu el, dar se supuse şi bău nişte berc de ghimbir înainte să se strecoare fericit în pat.
Angie se ridică şi-i puse o mână pe frunte,
- Clar. ai febră. Mă duc să aduc termometrul.
- Mai târziu, zise el. Lasa-mă să stau întins câteva ore mai întâi.
- O să fiu jos, la parter.
Ross închise ochii şi ofta.
-îmi trebuie doar un pic de somn în patul meu.
Ea cobori la parter, scoase nişte pui din congelator şi începu să-l treacă pe sub un jet de apă rece, ca să accelereze decongelarea.
Avea să facă o oală mare de supă de pui, tratamentul ei pentru toate.
I-ar fi priit şi ei, căci era ruptă de oboseală şi deja luase pe furiş câteva medicamente pentru durerea de gât care o chinuia.
Nu era cazul să-l îngrijoreze când se simţea atât de rău. în plus, ea avusese întotdeauna o constituţie mai puternică decât Ross, şi probabil avea să scape de asta înainte să devină ceva serios.
Înainte de a se apuca de treabă îşi puse telefonul pe difuzor şi o sună pe fiica ei, Katie. Sporoväiră vesele în timp ce Angie lăsă apa rece să curgă şi făcu nişte ceai.
-Tata e pe-acolo? Vreau să-l salut
- Doarme. A luat un microb de Anul Nou.
-O, nu!

- Nu-ţi face griji. Fac supă de pui. O să fie bine până sâmbătă, când venim la cină, Abia aşteptăm să vă vedem pe tine şi pe Tony, O, Katie, am luat cele mai adorabile costumaşe pentru bebeluşi! O.K., câteva costumaşe adorabile, Stai să le vezi. Dar trebuie sa închid, spuse Angie, constatând că vorbitul era o adevărată tortură pentru gâtul ei. Ne vedem în câteva zile. Acum să nu vii încoace, Katie, şi vorbesc serios. Boala tatălui tău e probabil molipsitoare.

-Spune-i că sper că se simtă mai bine şi să mă sune când se trezeşte.

- Bine. Te iubesc, scumpo.

-Şi eu te iubesc.

Angie porni televizorul din bucătărie ca să-i ţină de urât şi dccise că **un** pahar de vin i-ar fi făcut mai bine decât ceaiul. **În** oală cu puiul, apoi fuga sus, ca sa arunce o privire la soţul ei. Văzând că el sforăia uşor, se linişti şi se întoarse jos **sa** curelc cartofii şi morcovii şi să toace ţellna.

Concentrată asupra sarcinii, lăsă sporovăiala veselă de la televizor să treacă pe lângă ea şi ignoră cu Încăpăţânare durerea de cap care începea să ? se încingă în spatele ochilor.

Dacă Ross se simţea mai bine - şi febra îi scădea - putea să-l lase să se mute din dormitor în camera de zi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să se bage şi ea în pijama, fiindcă se simţea destul de rău; aveau să se cuibărească pe canapea, să mănânce supă de pui şi să se uite la televizor,

Trecu maşinal prin etapele de pregătire a supei scoţând oasele acum că îşi făcuseră treaba, tăind carnea de pui în bucăţi generoase, adăugând legumele, ierburile

aromatice, mirodeniile şi concentratul de pui făcut în casă.

După ce o puse să fiarbă la foc mic urcă la etaj să se uite la Ross.

Mu voia să-l deranjeze, dar voia să rămână aproape, aşa că intră în fosta cameră a fiicei lor, care acum servea drept dormitor pentru nepoţii veniţi în vizită. Apoi dădu buzna în baia pentru oaspeţi ca să vomite pastele pe care le mâncase în avion.

- Fir-ar să fie, Ross, cu *ce* te-ai molipsit?

Lua termometrul, îl porni şi îşi puse vârful în ureche. Când auzi bipul se holbă îngrozită la cifre: 38 cu 5.

- Asta o sa rezolve totul, supă de pui pentru amândoi, mâncată în pat.

Deocamdată luă câteva pastile de Advil şi coborî să-şi toarne peste gheaţă un pahar cu bere de ghimbir. Apoi se strecură în linişte în dormitorul matrimonial şi-şi puse o bluză şi o pereche de pantaloni de flanelă - adăugând şosete groase, fiindcă simţea că o apucă frisoanele. Se întoarse în cel de-al doilea dormitor, se schimbă, trase pe ea pledul drăguţ împăturit la piciorul patului şi adormi aproape imediat.

Şi visă fulgere negre şi păsări negre, un râu care curgea cu apă roşie clocotitoare.

Se trezi cu o tresărire, cu gâtul în flăcări, cu capul zvâcnindu-i. Auzise oare un ţipăt, un strigat? Chiar în timp ce bâjbâia să se descâlcească din pijamale, auzi o bufnitură.

- Ross!

Camera se învârti cu ea când sări în sus. înjurând printre dinţi, ilergă în dormitor şi ţipă la rândul ei.

El era pe jos lângă pat, în convulsii. O baltă de vărsături, alta de excremente apoase, şi în ambele se vedea sânge.

- O, Doamne, Doamne!
Alergă la el, încercă să-l întoarcă într-o parte - nu asta ar trebui să faci? Nu ştia, nu era sigură. Luă telefonul lui de pe noptieră şi formă **911.**
-Am nevoie de o ambulanţă. Am nevoie de ajutor. Doamne! Răpăi adresa.
-Soţul meu, soţul meu. Are o criză. Arde, pur şi simplu arde. A vomitat. Cu sânge.
-Ajutorul e pe drum, doamnă.

-Grăbiţi-vă! Vă rog, grăbi ţi-vă!Capitolul 2

Jonah Vorhies, un paramedic în vârstă de treizeci şi trei de ani, simţi mirosul supei care fierbea şi opri arzătorul înainte ca el şi colega lui, Patti Arm, să-l scoată pe MacLeod din casă şi să-l urce în ambulanţă.

Colega lui urcă în faţă şi porni sirenele în timp ce el râmase în spate, încercând să stabilizeze pacientul sub privirile soţiei acestuia.

„Se ţine bine", îşi zise lonah. „Fără istericale." Aproape că o auzea dorindu-şi ca soţul ei să se trezească.

Dar Jonah recunoştea moartea când o vedea. Uneori o simţea. încerca să evite asta - l-ar fi împiedicat să-şi facă treaba -, încerca să blocheze acea percepţie, De pildă, uneori ştia că un tip care se atinsese de el pe stradă avea cancer. Sau că un copil care alerga pe lângă el avea să cadă cu bicicleta chiar în după-amiaza aceea şi să sfârşească cu o fractură în lemn verde[1] la încheietura mâinii drepte.

Uneori chiar ştia numele copilului, vârsta lui, unde locuia.

Putea să fie atât de specific, că o vreme făcuse din asta un fel de joc. Dar îl speria, aşa că încetase.

Cu MacLeod, cunoaşterea veni rapid şi puternic, nu reuşi s-o blocheze. Mai rău, veni cu ceva nou. Cu o *viziune.* Criza se încheiase

' Fracturile Jn lemn verde" sunt fracturi incomplete care apar în special la copii până la vârsta de 8 -10 ani. Osul se aseamănă cu

un băţ verde, care e rupt pe o parte, iar pe ccalalfâ parte e doar îndoit

când el şi Patti Ana sosiseră, dar, în timp ce lucra şi striga către Patti Ann în staţie, Jonah *vedea* pacientul în pat, rostogolindu-se, vomitând pe jos. Strigând după ajutor înainte să cadă pe podea şi începând să aibă convulsii.
O *văzu* pe soţie venind în grabă, îi auzi vocea care striga.
Auzea asta, vedea totul ca şi cum ar fi privit pe un ecran mare,
Şi să dea naiba dacă i plăcea vreun pic!
Când traseră la intrarea pentru ambulanţe, se strădui să alunge imaginea, ca sa facă tot ce putea pentru a salva viaţa despre care ştia că era deja pierdută.
Turui parametrii vitali, detaliile simptomelor, tratamentul de urgenţă aplicat până în acea clipă, în timp ce dr. Rachei Hopman (era îndrăgostit destul de serios de doctoriţă),şi echipa ei dublară viteza cu care duceau pacientul spre o sală de tratamente.
Odată ajunşi acolo, o luă dc braţ pe soţie înainte ca ea să împingă uşile duble. Dar îşi trase mâna ca ars, fiindcă văzuse că şi ea era moartă.
- Ross, îngăimă ea punând o mâna pe uşă ca s-o deschidă.
-Doamnă. Doamnă Macl-eod, trebuie să staţi aici. Doamna doctor Hopman e cea mai bună. O să facă tot ce poate pentru soţul dumneavoastră.
„Şi pentru dumneavoastră, destul de curând, pentru dumneavoastră. Dar n-o să fie de-ajuns.”
- Ross. Trebuie să...
- Ce-ar fi să staţi jos? Vreţi nişte cafea?
-Eu... nu. îşi apăsă o mâna pe frunte. Nu, mulţumesc. Nu. Ce are? Ce s-a întâmplat?
- Doamna doctor Hopman o să afle. Vreţi să sunăm pe cineva?

- Fiul nostru c la I.ondra. N-o să fie acasă timp de câtcva zile. Fiica mea... Dar e însărcinată, **CU** gemeni. N-ar trebui supărată. Asta o **s**-o supere. Prietena mea, Marjorie.
- Vreţi să o sun pe Marjorie?
-Am... Se uită în jos la geanta pe care o ţinea strâns, cea pe care o luase automat, aşa cum îşi luase haina, cum încălţase pantofii. Am telefonul, murmură ea.

„
îl scoase, apoi doar se holbă la el.

Jonah se îndepărtă şi opri o asistentă.

- Trebuie să aibă cineva grijă de ea. îi spuse arătând spre Angie. Soţul ei e înăuntru acolo şi e rău. Cred că şi ea e bolnavă.
- Sunt o grămadă de bolnavi pe-airi, Jonah.
- Are febră. Nu ştiu cât de mare. Ştia: 38 cu 5 şi creştea. Şi pacicn tul are. Eu trebuie să mă întorc la treabă.
- O.K., O.K., o să o verific. Cât de rău? întrebă ea arătând spre sala de tratamente,

împotriva voinţei sale, Jonah aruncă o privire înăuntru; chiar atunci, femeia pe care nu găsise curajul s-o invite să iasă împreună se uita la ceas.

-Rău.

Doar atât zise, ieşind înainte ca Rachel să-i spună doamnei MacLean că soţul ei murise

Pe celălalt mal al East River, într-o mansardă din Chelsea, Lana Bingham striga, planând într-un otgasm lung, în desfăşurare. Pe măsură ce strigătul se transformă în geamăt şi geamătul în suspin, degetele i se desprinserâ din cearşafuri şi-şi trccu braţele în jurul lui Max în timp ce acesta ejacula.

Oftă din nou ca o femeie satisfăcută ce era, fericită să simtă greutatea iubitului apăsând-o. să-i simtă inima

bătând înnebunită peste a ei. îşi trecu degetele, leneş acum, prin părul lui închis ta culoare.

Probabil avea nevoie să se tundă, dar ei îi plăcea că avea părul mai lung, astfel încât să-i poată înfăşură vârfurile în jurul degetului.

Şase luni de când se mutaseră împreună, îşi zise. Şi era din ce în ce mai bine.

în liniştea de după, închise ochii şi ofta din nou.

Dintr-odată scoase un strigăt, ca şi cum ceva sălbatic şi minunat izbucnise prin ea, în ca, peste ea. Mai puternic decât orgasmul, mai adânc şi cu un amestec feroce de plăcere şi şoc pe care n-avea să fie niciodată în stare să-l descrie. Ca o explozie luminoasă, un fulger în

centrul ei, o săgeată în flăcări care îi parcurse tot corpul, ajungându-i la inimă. Pur şi simplu îşi simţi sângele strălucind

Eclipsa

.Pe ea, încă împreunaţi, trupul lui Max tresări. Ea îl auzi oprindu-şi Mpiraţia, chiar dacă pentru o dipă se întări din nou. L Apoi, totul se linişti, se îmblânzi, până ajunse o sclipire în spatele Iniilor ei care dispăru în cele din urmă.
j Max se împjnse pe coate şi se uită la ea în lumina unei duzini de lumânări strălucitoare. |k -Ce-a fost asta?
încă un pic ameţită, ea inspiră prelung.
-Nu ştiu. Cel mai mare şoc postcoital din lume?
El râse şi îşi coborî capul ca să-şi atingă buzele de ale ei,
-Cred că va trebui să mai cumpărăm o sticlă din vinul ăla nou pe care l-am deschis.
- Hai să fie o ladă! Uau! Se întinse sub el, ridicându-şi braţele în sus şi ţrăgându-le înapoi. Mă simt minunat.
-Aşa şi arăţi. Drăguţa mea vrăjitoare.
Acum râse ea. Ştia - la fel ca şi cl - că era cel mult o amatoare. Şl era perfect mulţumită să rămână aşa, să-şi încerce mâna cu mici far mece şi ritualuri cu lumânări, pentru sărbătorile de iarnă.
De când îl întâlnise pe Max Fallon, la un festival al solstiţiului de iarnă, şi se îndrăgostise de el - grav - înainte de Ostara[1], încercase să lucreze mai serios la Meşteşug. Dar n-avea scânteia şi, ca să fie sinceră, cunoştea prea puţini care s-o aibă. Majoritatea celor pe care-i întâlnise la festivaluri, ritualuri, întâlniri erau amatori, la fel ca ea. Unii erau cam ţicniţi, după etalonul ei. Alţii erau dc-a dreptul obsedaţi.
Unii ar fi putut chiar să devină periculoşi, daca ar fi avut cu adevărat putere.
Apoi, o, da, apoi era Max.
El avea acea scânteie. Nu aprinsese el lumânările din dormitor cu respiraţia lui? Asta o excita întotdeauna. Şi dacă se concentra cu adevărat, putea să facă mici obiecte să leviteze.
Odată, făcuse să plutească o cană plină cu cafea de-a lungul bucătăriei şi o pusese pe masă în faţa ei.

' Ostara sau Eostrc zeiţă germanică de lacare provine denumirea sărbătorii Paşte lui în unele limbi, de ex. Haster În ertglC7â \Uimitor!
Şi o iubea. Ăsta era genul de magie care conta pentru Lana mai presus de orice altceva.
Max o săruta din nou şi se rostogoli de pe ea. Şi luă o lumânare stinsă.
Lana îşi dădu ochii peste cap şi scoase un geamât exagerat
-Mereu te descurci mai bine când eşti relaxată. îi examina lent trupul, apoi decise: Pari relaxată.
Stătea întinsă confortabil, cu braţele sub cap, cu părul lung, de cu loarea caramelului, răsfirat pe pernă. Cu buza de jos plină, arcuită.
- Mai relaxată de atât, aş fi inconştientă.
-Ia încearcă, atunci! îi luă mâna şi-i sărută degetele. Concentreazăne! Lumina e în tine.
Voia ca lumina să fie în ea fiindcă asta voia el. Cum nu-i plăcea deloc să-l dezamăgească, se ridică şi îşi scutură părul pe spate.
-O.K.!
Se pregăti, închise ochii, îşi egaliza respiraţia. încercă, aşa cum el *încercase* să o înveţe, să scoată la suprafaţă lumina pe care, potrivit lui Max, o avea ea.
Ciudat, parcă simţea ceva înăuntru. Surprinsă de asta, deschise ochii şi expiră.
Fitilul se aprinse brusc.
Se holbă cu gura căscată, în timp ce Max zâmbea.
-Bravo! zise el cu mândrie.
-Eu... Dar eu nici măcar...
Reuşi să aprindă câteva lumânări, după câteva minute de concentrare aprigă.
-Nici măcar n-am fost gata să încep, şi».. TU ai făcut-o.
Amuzată şi un pic uşurată pe ascuns, îşi înfipse un deget în pieptul lui. încerci să-mi sporeşti încrederea?
- Nu. îşi aşează mâna liberă pe genunchii ei goi. N-aş face aşa ceva şi n-o să te mint niciodată. Tu singură ai făcut asta, Lana.

-Dar eu... Chiar n-ai fost tu? Şi n-ai vrut, ştiu eu, să-mi sporeşti încrederea?
- Tu singură. încearcă din nou.
Sufli în lumânare şi de data asta i-o puse în mâini. bSmoţionată acum, închise ochii - mai mult ca să se calmeze. şg cAnd se gândi la lumânare, la ideea de a o aprinde, simţi cum *jpl creştea, în* interiorul ei. Când deschise ochii şi se gândi pur şi mplu la flacără, flacăra apăru.
- OI O, Doamne! Ochii ei, de un albastru senin de vară, reflectau iMAina lumânării. Chiar am fpcut-o!
j* -Ce-ai simţit?
* -A fost,,, Ca şi cum ceva se ridică în mine. Se ridică, se răspândeşte, ftu ştiu exact. Dar, Max, s-a simţit firesc. N-a fost vreo străfulgerare Ofl vreo explozie, Ca atunci când respiri, să zicem. Si totuşi, ştii, un pic înfricoşător. Să rămână între noi, O.K.?
tl privi prin lumină.
Văzu mândria şi interesul pc acel chip frumos, poetic, cu pometii Mpri fiindcă lucrase toată ziua şi nu apucase să se bărbierească. Le văzu pe amândouă în ochii hii de un cenuşiu pur, în lumina lumânării.
-Să nu cumva să scrii despre asta. Cel puţin până nu suntem siguri că nu e doar o excepţie,
-S-a deschis o uşă înăuntrul tău, Lana. Am văzut-o în ochii tăi, aşa cum ţi-am văzut în ochi potenţialul când ne am întâlnit prima dată. Chiar înainte să te iubesc am văzut-o. Dar dacă vrei să rămână intre **noi,** aşa să fie.
-Prea bine. Se ridică şi se duse să-şi aşeze lumânarea alături de a lui, gândindu-se că era un simbol al unităţii lor. Se întoarse, iar lumina lumânării se înclină în spatele ei. Te iubesc, Max, îi şopti. Asta e lumina mea.
£1 se ridică în picioare, flexibil ca o pisică, şi o trase aproape.
- Nu-mi pot imagina cum ar fi viata mea fără tine. Mai vrei nişte viri?
Ea îşi înclina capul pe spate.
- Asta e un eufemism?
El zâmbi şi o sărută.

-Mă gândesc să bem nişte vin şi să comandăm de mâncare, fiindcă mi-e o foame de lup. Apoi o să vedem cum e cu eufemismele. \
- Sunt întru totul de acord. Aş putea să gătesc.
-Sunt sigur că ai putea, dar ai făcut asta toată ziua. Noaptea ai liber. Am vorbit să ieşim...
-Mai degrabă aş rămâne acasă. Cu tine.
„Mult mai degrabă" îşi dădu ea seama.
- Grozav. Ce ai chef să faci?
- Surprinde-mă, zise ea întorcându-se să ridice de pe jns pantalonii negri şi tricoul pe care le purtase pe sub hainele de *chef* - ajutor de *chef,* mai exact - de care el o dezbrăcase când veniseră acasă de la restaurant.
-Am avut două schimburi duble săptămâna asta, aşa că aş fi fericită să stau acasă, să mănânc ceva - orice, numai să fie gătit de altcineva.
-S-a făcut!
El îşi trase blugii şi puloverul de culoare închisă pe care-l purta la muncă - scriind în biroul lui de la mansardă.
- Deschid vinul şi o să te surprind cu restul.
- Vin imediat, promise ea îndreptându-se spre şifonier.
Când se mutase cu Max încercase să-şi limiteze spaţiul la jumătate din şifonier, dar... îi plăceau hainele, adora moda şi, din moment ce îşi petrecea atât de mult timp într-o tunică albă şi pantaloni negri, se răsfăţa în afara serviciului.
O ţinută casual ar fi fost drăguţă, poate chiar un pic romantică pentru o seara acasâ, se gândi. Alese o rochie bleumarin cu vârtejuri roşii, care îi ajungea puţin sub genunchi. Şi putea să apară cu propria surpriză - nişte lenjerie sexy - pentru când aveau să ajungă la partea cu eufemismul din acea noapte.
Se îmbrăcă, apoi îşi studie chipul în oglindă. Lumina lumânării flata, dar... Işi puse mâinile pe faţă şi o făcu să strălucească uşor - un talent pe care-l avea încă de la pubertate.
Se întrebase adesea dacă nu cumva scânteia dinăuntrul ei ţinea mai mult de vanitate decât de puterea reală.

Pe Lâna n-o deranja. Nu se ruşina nici un pic să fie sau să se simtă mai mult drăguţă decât puternică. Mai ales că înzestrarea ei atrăsese un bărbat ca Max.

CAnd ieşi îşi aduse aminte de lumânări. , -Nu le lăsa nesupravegheate, murmură ea întorcându-se să le Itlngă.

Se opri şi reflectă. Dacă putea să le aprindă, putea şi să le *stingă?*

-E doar reversul, nu?

Spunând asta, gândindu-se la asta, arătă spre una, dornică să încerce.

Flacăra se stinse.

-Hm...Uau!

Dădu să-l strige pe Max, apoi îşi dădu seama că probabil el avea să **ie** agite în legătură cu toate astea şi că aveau să sfârşească exersând şi atudiind, în loc să ia cina liniştiţi acasă.

în schimb, se mută pur şi simplu de la o lumânare la alta în mintea **ei,** până când încăperea se cufundă în beznă. N-ar fi putut să explice **ce** simţea sau cum de uşa aceea despre care vorbea Max se deschisese atât de brusc.

Avea să se gândească mai târziu, decise ea.

Acum voia vinul ăla.

în timp ce Lâna şi Max se bucurau de vinul lor - şi de un aperitiv cu brânză brie topită pe felii de baghetă prăjită, pe care Lana nu se putuse împiedica să-l prepare Katie MacLeod Parsoni se grăbea spre un spital din Brooklyn.

Lacrimile nu veneau încă, fiindcă ea nu credea, refuza să creadă că tatăl ei murise, iar mama ei era brusc atât de bolnavă, încât ajunsese la Terapie intensivă.

Cu o mână apăsată pe pântec, cu braţul soţului în jurul taliei ei inexistente, urmărea semnele către ascensorul care ducea la Terapie intensivă.

-Asta nu se poate. E o greşeală. Ţi-am spus că am vorbit cu ea acum câteva ore. Tata nu se simţea bine - o răceală sau ceva de genul ăsta - şi ea făcea supă.

Zisese asta de nenumărate ori în drum spre spital. Tbny doai îşi ţinea braţul în jurul eî.

- O să fie bine, spuse el, fiindcă nu-i venea în cap nimic altceva. \
- E o greşeală, repetă ea.
Dar când ajunseră la recepţia spitalului, nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Nu-Î ieşea nimic pe gură. Se uită neajutorată la Tony.
-Ni s-a spus că Angie, Angela MacLeod, a fost internată. Ea este fiica ei, Kathleen - soţia mea, Katie,
-Trebuie s-o văd pe mama. Trebuie s-o văd.
Ceva din ochii asistentei făcu ca panica să clocotească în gâtul lui Katie.
-Trebuie s-o văd pe mama! Vreau să Vorbesc cu doamna doctor Hopman. Ea zice...
Katie nu reuşi să continue.
- Domnul doctor Gerson o tratează pe mama dumneavoastră, în - cepu asistenta.
-Nu vreau să-l văd pe doctorul Gerson. Vreau s-o văd pe mama! Vreau să vorbesc cu doctoriţa Hopman.
- Hai, Katie, haide! Trebuie să încerci să te calmezi. Trebuie să te gândeşti la bebeluşi.
-Mă duc să-o contactez pe doamna doctor Hopman, Asistenta dădu ocol pupitrului. Aşteptaţi aict, vă rog, staţi jos cât aşteptaţi. în câte luni sunteţi?
-Douăzeci şi nouă de săptămâni şi patru zile, zise Tony.
O podidi plânsul, iar lacrimile i se scurgeau încet pe obraji.
-Şi tu numeri zilele, reuşi Katie să îngaime,
-Bineînţeles, draga mea. Sigur că aşa fac! Avem gemeni, îi zise el asistentei,
-Ce distracţie pe voi!
Asistenta zâmbi, dar chipul ei deveni grav când se întoarse la recepţie.
Rachel răspunse apelului pe pager cât de repede putu - şi cântări rapid situaţia când îi văzu pe cei doi.
Era pe cale să aibă pe mână o gravidă îndoliată.
Totuşi, din mai multe puncte de vedere era bine că ajunsese acolo înaintea lui Gerson. El era un internist excelenţi dar putea fi brutal până aproape de grosolănie.

Asistenta de la recepţie îi făcu un semn aprobator din cap lui Ra- chel. Ea se pregăti sufleteşte şi se îndreptă spre cuplu.
-Sunt doctoriţa Hopman. îmi pare rău pentru tatăl dumitale.
- E o greşeală.
-Dumneata eşti Katie?
- Sunt Katie MacLeod Patsoni,
-Katie, spuse Rachel aşezându-se. Am făcut tot ce am putut. Mama ta a făcu tot ce a putut. A sunat după ajutor şi l-a adus la noi cât de repede posibil. Dar era prea bolnav.
Ochii lui Katie, la tel de verzi ca ai mamei sale, se agăţarâ de ai lui Rachel. Erau rugători.
- Răcise. Luase un microb. Mama îi făcea supă de pui,
- Mama ta a reuşit să ne dea câteva informaţii. Au fost în Scoţia? Iar tu n-ai fost cu ei?
- Am regim de gravidă cu probleme.
-Gemeni, interveni Tony. Douăzeci şi nouă de săptămâni şi patru zile.
-Poţi să-mi spui unde în Scoţia?
-în Dumfries. Ce contează? Unde e mama? Trebuie s-o văd pe mama,
-E la izolare.
-Ce înseamnă asta?
Rachel se foi, cu privirea la fel de calmă şi de aşezată ca vocea.
- Este o precauţie, Katie. Dacă ea şi tatăl tău au contractat o infecţie sau unul i-a transmis-o celuilalt, trebuie să ne protejăm de contagiere. Pot să te las s-o ve2i câteva minute, dar trebuie să fii pregătită. E foarte bolnavă. Va trebui să porţi mască, mănuşi şi un halat de protecţie.
- Nu-mi pasă ce trebuie să port, trebuie s -o văd pe mama,
-Nu ai voie s-o atingi, adăugă Rachel. Şi poţi să stai doar câteva minute.
-Merg şi eu cu soţia mea.
- Bine. în primul rând, trebuie să-mi spui tot ce poţi despre timpul petrecut de ei în Scoţia. Mama ta zice că s-au

întors abia astăzi şi că au ajuns acolo a doua zi de Crăciun. Ştii dacă tatăl tău era bolnav înainte să plece?

- Nu, nu, era bine. Am petrecut Crăciunul împreună. întotdeauna mergem la fermă a doua zi. Cu toţii mergem, dar eu n-am putut, fiindcă acum n-am voie să călătoresc.

- Ai vorbit cu ei de când au plecat?

- Sigur. Aproape în fiecare zi. Vă spun că erau bine. Puteţi să-l întrebaţi pe unchiul Rob, fratele geamăn al tatei. Erau toţi acolo şi erau bine. Puteţi să-l întrebaţi. E la Londra.

- Poţi să-mi dai numărul de telefon?

-Da,

Tony o apucă de mână pe Katie.

- Am eu toate informaţiile şi o să vă dau tot ce aveţi nevoie. Dar Katie trebuie să o vadă pe mama ei.

De îndată ce fură îmbrăcaţi şi cu mănuşile puse, Rachel făcu tot ce putu ca să-i pregătească.

- Mama ta e tratată de deshidratare. Are febră mare şi ne străduim să i-o scădem.

Se opri în faţa salonului cu perete de sticlă, o femeie cu osatură delicată, cu ceea ce ar fi fost o explozie de bucle negre, dacă n-ar fi fost strânse nemilos la spate. Oboseala îi stăruia în ochii adânci, ciocolatii, dar îşi păstra tonusul vioi.

- Perdelele din plastic sunt pentru protecţia împotriva infecţiilor.

Katie privi prin geam, prin pelicula de plastic, în interiorul salonului, la femeia din patul îngust de spital.

„Ca o umbră a mamei", se gândi.

- Abia am vorbit cu ea. Abia am vorbit cu ea.

îl luă de mână pe Tony şi intrară.

Monitoarele bipăiau. Pe ecrane treceau ondulaţii şi vârfuri verzi. Un fel de ventilator zumzăia ca un roi de viespi. Peste toate astea, Katie auzea respiraţia aspră a mamei.

-Mamă, zise ea, dar Angie nu se mişcă. E sedată?

-Mu.

Katie îşi drese vocea şi vorbi mai tare şi mai clar.

EMamă, sunt Katie. Mamă! ligle se foi şi gemu.
Sunt obosită, atât de obosita. Pac supă. Zi proastă, o să avem o zi Itft. Mami, vreau pijămăluţa mea. Nu pot sa mă duc azi la şcoală.
- Mamă, sunt Katie.
- Katie, Katie.
Capul lui Angie se întoarse pe pernă spre dreapta, spre stânga, ipre dreapta, spre stânga
-Mami a zis: „Katie, zăvorăşte uşa. Zavorăşte uşa, Katie!" Angie deschise ochii, iar ochii ei strălucitori din cauza febrei măturară salonul.
-Nu-l lăsa să intre. Nu l-ai auzit, foşnind în tufişuri? Katie, iivorăşte uşa!
-Nu-ţi tace griji, mamă! Nu-ţi face griji!
-Vezi ciorile? Toate ciorile care dau roata.
Privirea aceea strălucitoare şi oarbă ateriza pe Katie... şi în ea se zări ceva ce Katie recunoscu a fi mama ei.
- Katie. E fetiţa mea.
-Sunt aici, mamă. Chiar aici.
-Tata şi cu mine nu ne simţim bine. O să mâncăm supă de pui în pat şi o să ne uităm la televizor.
-Bravol Lacrimile se grăbiră în gâtul lui Katie, dar ea forţă cuvintele să iasă printre ele. O să te simţi mai bine în curând. Te iubesc.
-Trebuie să mă ţii de mână când traversăm strada. E foarte important să ne uităm în ambele sensuri. -Ştiu.
-Ai auzit? Cu respiraţia accelerată, Angie îşi transformă vocea într-o şoaptă. Foşneşte ceva în tufişuri. Ceva se uită.
- Nu e nimic acolo, mamă.
-Este! Te iubesc, Katie. Te iubesc, Ian. Copiii mei.
-Te iubesc, mamă, zise Tony, înţelegând că-l luase drept fratele lui Katie. Te iubesc, repetă el, fiindcă aşa era.
- Mai târziu o să facem un picnic în parc, dar... Nu, nu, vine furtuna. Vine cu asta. Fulgere roşii, arsuri şi sângerări.

Fugiţi! Se împinse în capul oaselor şi încercă să strige: Fugiţi!
Angie se contorsiona într-un acces violent de tuse care pulveriza spută şi flegmă pe jos.
- Scoate-o afară! ordonă Rachel apăsând butonul pentru asistentă.
-Nu! Mamă!
în ciuda protestelor ei, Tony o trase pe Katie afară din salon.
-îmi pare rău. îmi pare rău, dar trebuie să-i laşi să încerce s-o salveze. Haide! Mâinile îi tremurau când o ajută să-şi scoată halatul. Trebuie să lăsăm toate astea aici, îţi aminteşti?
îi scoase mănuşile ei, şi le scoase pe ale lui şi le aranja, în timp ce asistenta intră grăbită în salon să-i ajute.
- Trebuie să stai jos, Katie.
- Ce-i cu ea, Tony? Vorbea aiurea.
- Pesemne că e febra. O conduse - simţind-o cum tremura lângă el - înapoi la scaune şi o asigură: Au să i-o scadă.
- Tata a murit. A murit şi eu nu pot să mă gândesc la el. Trebuie să mă gândesc la ea. Dar...
- Aşa e. Tony îşi ţinu braţul în jurul ei, îi trase capul pe umărul lui şi-i mângâie părul castaniu ondulat. Trebuie să ne gândim la ea, îi spuse. Ian o să vină aici cât poate de repede. S-ar putea chiar să fie pe drum. Şi el o să aibă nevoie de noi, mai ales dacă Abby şi copiii nu pot să vină, dacă n -a reuşit să găsească suficiente locuri în avion.
„Continuă să vorbeşti", îşi zise Tony, „continuă să vorbeşti şi să-i ţii mintea departe de tot ce s-a întâmplat în spatele perdelei ăleia oribile de plastic."
-Adu-ţi aminte, a răspuns la mesaj că a reuşit să rezerve pe o cursă spre Dublin, şi a făcut rost de un zbor direct de acolo. îţi aduci aminte? Şi se străduieşte să-i aducă pe Abby şi pe copii cu un zbor din Londra cât de repede poate.
-Credea că eşti Ian. Te iubeşte, Tony.
-Ştiu. E O.K.! Ştiu.
-îmi pare rău.

t Când începu sa se legene pe scaun, Tony o ridica. Aşa, ţinându-şi **JfcţU** şi bebeluşii în braţe, simţind că lumea se prăbuşea sub el, strigă **lfrjp&** ajutor.
O internară şi, după o oră tensionată, contracţiile se opriră, lă- llndu-i pe amândoi epuizaţi.
- O să facem o listă cu ce vrei de acasă şi o să alerg să-ţi aduc. O să rlmân aici peste noapte.
-Nu pot să gândesc limped e.
Chiar dacă şi simţea ochii de parcă avea nisip în ei, Katie nu putea iă-i închidă. El îi luă mâna şj i-o acoperi cu sărutări.
- O să fug acum. Şi tu trebuie să faci ce îţi spune medicul. Trebuie să te odihneşti.
-Ştiu, dar... Tony, vrei să verifici, te rog? Vrei să vezi tu ce face mama? Nu cred că pot să mă odihnesc până nu aflu.
- O.K., dar nu te ridica şi nu începe să dansezi prin salon cât sunt plecat,
Ea reuşi să-i zâmbească larg.
- Fac legământ solemn!
Tony se ridică, se aplecă şi o sărută pe pântec.
- Şi voi, puştilor, staţi acolo. Copii neastâmpăraţi ce sunteţi! N -au stare, adăugă el întorcând privirea spre Katie. Odată ajuns pe coridor se sprijini cu toată greutatea pe uşă, lup- tându-se împotriva nevoii chinuitoare de a ceda nervos. Katie era cea dură, credea el, cea puternică- Dar acum trebuia să fie el. Aşa că avea să fie.
Trecu prin secţia de îngrijiri speciale - locul era un labirint găsi uşile zonei de aşteptare, recepţia, ascensoarele.
• **El,** haide, Katiel
>Nu, îmi pare râu. Am contracţii, -Cum? Ce? Câte?
■ Nu ştiu. Nu ştiu, dar am. Şi simt..

Bănuia că avea să-şi înveţe drumul dacă soţia lui mai rămânea acolo mult timp. »

Din ascensor ieşi o femeie de culoare, drăguţă, cu constituţie firavă, într-un halat alb de laborator şi purtând pantofi Nike negri. Mintea lui se limpezi,

-Doamna doctor Hopman.

- Domnule Parsoni, ce face Katie?

- Spuneţi-mi Tony, vă rog. încearcă să se odihnească, totul e în regulă. N-a avut contracţii în ultima oră, iar copiii sunt amândoi bine. Vor s-o ţină cel puţin peste noapte, probabil pentru câteva zile. întreabă de mama ei, aşa că mă duceam să verific.

- Hai să stăm aici!

El lucrase încă din copilărie la firma de echipament sportiv a familiei sale, iar acum administra magazinul principal. Ştia să citească oamenii. -Nit

- îmi pare tare rău, Tony. îi luă braţul şi îl ghidă spre scaune. I-am spus doctorului Gerson că vin eu jos, dar pot să-i trimit un mesaj pe pager, să vină să vorbească cu voi.

-Nu, nu l cunosc, n-am nevoie de asta. Se lăsă să cadă pe scaun şi-şi prinse capul în mâini. Ce se întâmplă? Nu înţeleg ce se întâmplă. De ce au murit?

- Facem teste, căutăm natura infecţiei. Credem că au contractat-o în Scoţia, căci socrul tău a avut simptome înainte de plecarea de acolo. Katie a zis că au fost la o fermă, în Dumfries?

-Da, la ferma familiei - ferma unui vâr. E un loc minunat, -Un văr?

- Da, Hugh, Hugh MacLeod. Şi Millie. Doamne, trebuie să le spun. Să-i spun lui Rob, să-i spun lui Ian. Ce-i spun lui Katie?

-Vrei să-ţi aduc nişte cafea?

-Nu, mulţumesc. Mi-ar prinde bine o băutură bună, tare, dar... Trebuia să fie puternic, îşi aminti el, astfel că, ştergându-şi lacrimile cu podul palmelor, adaugă: O să

rămân la coca-cola. Când dădu să se ridice, Rachel îi puse o mână pe braţ.
- îţi aduc eu. Normală? -Da.
b> Se duse la automate şi scoase mărunt. O fermă, se gândi. Porci, ígftini. O posibilă tulpina de gripă porcină sau gripă aviară? • Nu era domeniul ei, dar avea să obţină informaţia, să o transmită tnai departe.

Îi duse coca-cola lui Tony.

- Dacă îmi dai datele de contact ale lui Hugh MacLeod şi ale frate - lui lui Ross MacLeod, s-ar putea să ne fie de folos.

Introduse în telefon toate numerele pe care i le oferi Tony: vărul, fratele geamăn, fiul, chiar şi nepoţii.

- Uite şi numărul meu. Doctoriţa Hopman îi luă telefonul şi-şi adăugă numărul în lista lui de contacte. Sună-mă dacă pot face ceva. Vrei sa rămâi cu Katie în seara asta?

-Da.

- O să mă ocup eu de formalităţi. îmi pare rău, Tony. îmi pare tare rău.

El oftă lung.

- Ross şi Angie erau... I-am iubit ca pe propriii mei părinţi. Ajută sa ştii că au fost cu cineva bun, cu cineva, înţelegeţi, grijuliu, la sfârşit. O s-o ajute şi pe Katie să ştie asta.

Se întoarse în salonul lui Katie, mergând încet, chiar cotind în mod deliberat greşit, ca sa-şi ofere mai mult timp.

Când intră şi o văzu culcată acolo, cu ochii în tavan, cu mâinile legănând protector bebeluşii dinăuntrul ei, ştiu ce avea de făcut. Pentru prima dată de când o întâlnise, avea s-o mintă. -Mama?

- Doarme. Aşa trebuie să faci şi tu. Se aplecă peste pat şi o sărută. Eu o să fug acasă, să împachetez nişte lucruri pentru noi Cum mâncarea de aici pesemne e scârboasă, o să iau nişte lasagna de la Carmines. Copilul

trebuie sa mănânce, glumi el bătându-se pe burtă. Şi are nevoie de nişte carne.

- QK., ai dreptate. Tu eşti stânca mea, Tone.

-Tu ai fost întotdeauna a mea. Mă întorc înainte să-ţi dai seama. Fără petreceri nebuneşti cât sunt plecat. [v].

Ochii ei străluciră şi zâmbetul îi tremură. Dar Katie a lui fusese întotdeauna curajoasă.

- Am tocmit deja stripperii.
- Spune-fe să nu plece până mă întorc.

Ieşi şi se târî fa maşină. începupse să ningă cu fulgi anemici pe care abia ii simţea. Se strecură în dubiţa pe care o cumpăraseră cu doar două săptămâni înainte, în aşteptarea gemenilor. lăsă capul pe volan şi plânse cu inima zdrobită.Capitolul 3

Până la sfârşitul primei săptămâni din ianuarie, numărul raportat de morţi depăşea un milion. Organizaţia Mondială a Sănătăţii declarase că o pandemie se propaga cu o viteză fără precedent. Centrul de Control al Bolilor o identificase ca o nouă tulpină de gripă aviară, una care se răspândeşte prin contact de la om la om.

Dar nimeni nu putea să explice de ce păsările testate nu prezentau semne ale infecţiei. Nici unul dintre puii, curcanii, gâştele, fazanii sau prepeliţele confiscate sau capturate pe o rază de o sută de kilometri de ferma MacLeod nu prezenta vreo urmă de infestare.

Dar oamenii - familia MacLeod din Scoţia, vecinii lor, sătenii - mureau pe capete.

Acest detaliu, OMS, CDC[1] şi ministerele Sănătăţii îl păstrau secret.

Distribuţia vaccinurilor cunoştea sincope înnebunitoare. întârzierile provocau revolte, jafuri, violenţă.

Nu conta că vaccinurile se dovedeau la fel de ineficiente ca tratamentele frauduloase care se vindeau ca pâinea caldă pe internet.

Pe tot globul, şefii de stat îndemnau la calm şi cereau ordine, promiteau asistenţă, vorbeau despre politici.

Şcolile erau închise, nenumărate firme îşi închideau porţile, căci oamenii erau îndemnaţi să limiteze contactul cu semenii lor.

Vânzările de măşti chirurgicale, mănuşi, medicamente, remedii, clorură de var şi dezinfectanţi creşteau exponenţial.

Nu ajuta la nimic. Tony Parsoni le-ar fi spus asta, dai el murise în acelaşi pat de spital ca soacra lui, la mai puţin de şaptezeci şi două de ore după ea.

Bariere din plastic, mânuşi de latex, măşti chirurgicale? Apoca lipsa nu se speria deloc şi îşi împrăştia **CU** voioşie otrăvurile.

în cea de-a doua săptămână a noului an. numărul de morţi.depăşise zece milioane, iar epidemia nu dădea nici un semn de domolire. Deşi boala sa nu fusese declarată şi moartea îi fusese ţinută secretă timp de aproape două zile, preşedintele Statelor Unite cedase şi el.

Ceilalţi şefi de stat căzuseră ca nişte piese de domino. în ciuda măsurilor extreme de precauţie, ei se dovediseră la fel de predispuşi la îmbolnăvire ca persoanele tară adăpost, ca panicaţii, ca enoriaşii bisericilor, ca ateii, ca preotul şi ca păcătosul.

Când Apocalipsa ajunse la Washington. în cea de-a treia săptămână, peste 60% din congresmeni muriră sau intrară în agonic, împreună cu peste im miliard de oameni din întreaga lume.

Cu guvernul în haos, se intensificară temerile legate de noi atacuri teroriste. Dar teroriştii erau la fel de ocupaţi să moară ca toţi ceilalţi,

Oraşele deveneau zone de război, cu forţele poliţieneşti subţiate luptând împotriva supravieţuitorilor care vedeau sfârşitul omenirii ca pe o ocazie de a vărsa sânge. Sau de a face profit.

Abundau zvonurile despre nişte lumini care dănţuiau straniu, des pre oameni cu abilităţi ciudate, care vindecau arsuri fără tratament şi aprindeau focuri fără combustibil în butoaie, ca să se încălzească. Sau le aprindeau de dragul

priveliştii pe care-o ofereau flăcările. Unii susţineau că văzuseră o femeie trecând printr-un zid, alţii jurau că văzuseră un bărbat ridicând o maşină cu o mână. Şi un altul dansând de mama focului la vreo jumătate de metru de pământ.

Zborurile comerciale încetară în a doua săptămână, în speranţa de a opri sau încetini răspândirea Cei mai mulţi care fugiseră înainte de interdicţiile de călătorie, părăsindu şi casele, oraşele, chiar şi ţările, muriseră în altă part

eli aleseră să rămână pe loc, fâcându-şi provizii În case şi apar îiar şi în clădirile de birouri încuind uşile şi ferestrele, â punând paznici înarmaţi, tvură parte de confortul de a muri în propriul paL **ii** care se incuiaseră în case şi trăiau stăteau cu ochii lipiţi de e din ce în ce mai sporadice, sperând într un miracol. **Din** săptămâna a treia, ştirile deveniră la fel de preţioase ca. dia- le, şi mult mai rare. ' Arlys Reid nu credea în minuni, dar credea în dreptul publicului | â fi informat. Fa devenise, din reporter la o emisiune matinală din), unde făcea mai ales transmisiuni de la ferme şi câteva reportaje | exterior de la târguri şi festivaluri locale, reporter cu ştaif la un It afiliat din New York.

Câştigase popularitate, dar nu avusese multe oportunităţi de a **(practica** un jurnalism serios.

La treizeci şi doi de ani, încă mai pândea postul de la ştirile naţionale. Nu se aşteptase să meargă de la sine. Vedeta *Ştirilor serii,* o **voce** calmă şi sobră în două decenii de crize mondiale, dispăruse înainte de sfârşitul primei săptămâni a pandemiei. Unul câte unul, în Ordinea valorică, înlocuitorii muriseră, fugiseră sau, cum fuse.se cazul predecesoarei sale, făcuseră o criză de plâns în direct,

în fiecare dimineaţă, când se trezea - în clădirea ei cu doar câteva **etaje,** aproape goală, aflată la mică distanţă de studio Arlys tace.1 Inventarul.

Nu tu febră, nu tu greaţă, nu tu crampe, nu tu tuse, nu tu iluzii.

Nu tu - deşi ea nu credea, de fapt, zvonurile - abilităţi ciudate.

Mânca dîn proviziile ei sărăcăcioase. De obicei, cereale uscate, căci laptele devenise aproape imposibil de găsit, cu excepţia laptelui praf, pe care stomacul ei nu-l suporta.

Se îmbrăcă pentru alergat, întrucât descoperise că s-ar fi putut vedea nevoită să alerge, chiar şi la lumina zilei, chiar şi numai pe câteva străzi. Îşi puse servieta de-a curmezişul. Înăuntru, păstra un Coli .32 găsit pe stradă. îşi încuie uşa şi porni în pas vioi.

>.Pe drum, dacă se simţea destui de în siguranţă, făcea poze cu tele fonul. întotdeauna era ceva de documentat. încă un cadavru, încă o maşină arsă, încă o vitrină de magazin spartă.

în caz contrar, continua să alerge constant.

Se păstra în formă - ca întotdeauna - şt ar fi putut să sprinteze, dacă era necesar. în cele mai multe dimineţi, străzile rămâneau sinistru de tăcute, străzi goale, cu excepţia maşinilor abandonate. Cei ce hălăduîseră noaptea în căutare de sânge se târâseră înapoi în găurile lor odată cu lumina soarelui, ca vampirii.

Folosea uşa laterală, căci Tim de la securitate îi dăduse un set complet de chei şi cârduri de acces, înainte să dispară.

întotdeauna o lua pe scări, fiindcă se oprise de câteva ori curen tul. Urcarea a cinci etaje o ajuta să compenseze pierderea celor cinci şedinţe pe săptămână la sală,

N-o mai deranja liniştea cu ecou din clădire. în sala de mese şi la cantină încă se mai găsea cafea. înainte să pună filtrul în funcţiune, mai macină nişte boabe şi puse cafeaua în punga de plastic din servietă.

Doar câte o porţie zilnic - la urma urmei, nu era singura care avea nevoie de acea infuzie de energiebună.

Uneori, Micuţa Fred - stagiara entuziastă care, ca şi Arlys, continua să vină la postul de televiziune în fiecare zi - refăcea stocul, Arlys nu întreba niciodată de unde făcea rost micuţa roşcovană săritoare de boabele de cafea, de cutiile cu Snickers sau de prăjiturelele Little Debbie.

Ea doar se bucura de generozitate.

în acea zi, îşi umplu termosul cu cafea şi se decise pentru o bucăţică de rulada.

Le luă pe amândouă şi se îndreptă şerpuit spre redacţia de ştiri. Ar fi putut să-şi ia un birou - erau disponibile o grămadă acum -, dar preferase atmosfera din spaţiul deschis al redacţiei.

Aprinse luminile, le urmări cum clipeau peste birourile goale, ecranele goale, computerele tăcute.

încerca să nu-şi facă griji pentru ziua în care, apăsând comutatoarele, n-avea să se mai întâmple nimic.BCft întotdeauna, se aşeza la biroul pe care 1 alesese, îşi încrucişa ■**tetele** şi porni computerul. Wi-fi-ul din blocul ei îşi dăduse duhul Mouă săptămâni înainte, dar la postul de televiziune în că funcţiona. ■ Mergea dureros de lent, de multe ori cu sughiţuri, dar mergea, ■cu clic să se conecteze, îşi turnă cafeaua, se lăsă pe spate şi se puse ■tşteptat cu degetele încrucişate.

I -Şi aşa mai trăim încă o zi, zise ea cu voce tare când se aprinse P Făcu clic pe e mail, sorbi din ceaşcă şi aşteptă până când mesajele ■irură pe ecran.

Aşa cum făcea de mai multe ori pe zi, se uită după e-maituri de la ^triaţii ei, de la fratele ei, de la prietenii pe care-i avea în Ohio. Nu Comunicase cu ei de mai bine de o săptămână.

Ultima dată când reuşise să dea de părinţii ei, mama îi spusese că era bine. Dar vocea îi suna îndurerată şi firavă.

Apoi, nimic. Nu reuşise sădea de ei la telefon, mesajele şi e-mailu- rlle rămăseseră farâ răspuns. Trimise încă un e-mail colectiv.

„Vă rog, contactaţi-mă. îmi verifice mailul de mai multe ori pe zi. Puteţi să-mi telefonaţi pe mobil, încă funcţionează. Trebuie să ştiu ce faceţi. Orice informaţii despre voi şi despre unde sunteţi. Chiar îmi fac griji.

Melly, dacă primeşti asta, te rogi te rog. vezi ce fac părinţii mei. Sper că tu şi ai tăi sunteţi bine. Arlys."

Apăsă pe tasta de trimitere şi, fiindcă nu mai putea să facă nimic altceva, închise problema într-un colţ al minţit şi îşi văzu de treabă.

Intră pe site-urile marilor ziare, New *York Times, Washington Post.* Reportajele se subţiaseră, dar tot mai putea să scoată ceva din ele.

Fostul secretar de stat - acum președinte, pe linia de succesi une - vorbise prin videoconferință cu secretarul Sănătății și Serviciilor Sociale, cu actualul șef al CDC (fostul murise în ziua a noua a pandemiei) și cu noul șef al OMS. Elizabeth Morrelli îi succeda lui"Carlson Tracic, care cedase în fața bolii. întrebările privind modul în care sfârșise doctorul Track nu primiseră răspuns.

Arlys remarcă declarația lui Morrelli potrivit căreia, prin eforturi globale, un nou vaccin pentru combaterea H5N1 -X ar fi trebuit să fie gata pentru distribuție în termen de o săptămână.

- Ciudat, asta a zis-o Track acum zece zile. Rahatul într-un buncăr închis ermetic tot rahat rămâne.

Citi despre un grup de oameni care strânseseră hrană, apă și provizii într-o școală elementară din Queens și acum trăseseră în alții care încercau să intre.

Cinci morți, printre care o femeie cu un copil de zece luni în brațe.

La celălalt capăt al spectrului, o biserică din suburbiile Mary- land-ului distribuia pături, mâncare gătită, lumânări, baterii și alte articole de bază.

Reportaje despre crime, sinucideri, violuri, crime. Și o grămadă de relatări despre eroism și bunătate simplă.

Desigur, existau reportaje nebunești despre oameni care pretin deau că văzuseră creaturi cu aripi luminoase zburând în jurul lor. Sau despre un bărbat care-l ucisese pe altul cu săgeți în flăcări lansate din vârful degetelor.

Citi reportajele despre armată, care transporta voluntari ce se presupunea că sunt imuni către spații securizate, pentru testare. „Oare unde sunt?" se întrebă ea. Și despre carantina la care erau supuse comunități întregi, despre înmormântările în masa, despre blocade, despre o bombă incendiară aruncată pe peluza Casei Albe.

Predicatorul fanatic, reverendul Ieremiah White, care pretindea că pandemia reprezintă mânia divină asupra unei lumi Iară Dumnezeu și care proclama că virtuosul avea să supraviețuiască numai prin supunerea păcătosului,

- Ei sunt printre noi, dar ei nu sunt ca noi, era ultima lui strigare.

| Ei vin din iad și trebuie trimiși înapoi în foci

Arlys luă notiţe, verifică altesite-uri. „Tot mai multe devin inactive în fiecare zf, îşi zise ea în timp ce naviga.
Se uită la ceas şi conecta Skype-ul cu o sursa în care avea mai multă încredere decât în oricare alta.El îi dărui un zâmbet larg când apăru pe ecran.
Părul lui izbucni pretutindeni» dintr-o dată. alb ca al lui Billy Idol, în jurul feţei plăcute şi simpatice.
- Salut, Chuck.
-Salut, minunată Arlys! Tot cinci stele din cinci?
- Da, şi tu?
- Sănătos, bogat şi înţelept. Ai mai pierdut pe cineva?
-Nu ştiu încă. N-am văzut pe nimeni în dimineaţa asta. Bob Bar rett încă n-a apărut Lorraine Marsh a cedat nervos iert
- Da, am văzut
- O să preiau eu transmisiunea ei de dupâ-amiază, fiindcă n-o văd Intorcându-se. încă mai avem echipă. Carol e în cabină şi Jim Clayton a venit zUnic în ultimele zece zile. E destul de suprarealist când şeful postului vine şi face pe electricianul sau îndeplineşte orice altă sarcină pentru care nu mai avem oameni. Şi Micuţa Fred încă mai aprovizionează restaurantul, scrie nişte subiecte, face pe comisionarul şi iese şi pe post.
- E o dulceaţă. Ce-ar fi să-mi faci cunoştinţă cu ea?
-Cu drag. Dă-mi adresa ta şi o aduc direct la tine.
El îi zâmbi din nou cu zâmbetul ăla.
- Aş vrea să pot, dar zidurile au urechi. Şi blestematul de aer are. Hackerul tău prietenos din vecini are nevoie de peştera lui Batman.
- Batman nu era prietenos, era un psihopat perfect Iar Spider-Man n-avea nici o peşteră.
El chicoti
-Uite încă un motiv pentru care sunt cel mai mare fan al tău. Poţi să-mi dai lecţii despre super-eroi. Care a fost reportajul tău preferat din ce ai citit în dimineaţa asta?
- Cel despre femeia goală care călăreşte un unicorn în SoHo.
- Frate, mi-ar plăcea să văd o femeie goală, cu sau fără unicorn. A trecut ceva timp.
-Nu mă dezbrac pentru tine, Chuck. Nici măcar pentru zvonul pe care te pregăteşti să mi-l spui.
-Suntem prieteni, Arlys. Prietenii nu cer nuditate.
- Atunci ce se zvoneşte? >
Zâmbetul dispăru.
- Ai citit bilanţul de azi?
-Da. Şi *Times*, şi *Poşt* dau un bilanţ actualizat zilnic de decese raportate. Am depăşit un miliard cu cinci milioane, trei sute douăzeci şi două de mii, patru sute şaisprezece.
- Asta e numărătoarea oficială pentru mass-media. Adevărata numărătoare spune peste două.
Inima ei tresăltă.
- Feste două miliarde? De unde ai numărul ăsta?
-Trebuie să ţin asta pentru mine. Dar e adevărat, Arlys, şi se în tâmplă mult mai repede decât spun cei care se ocupă de porcăria asta.
- Dar... Doamne Dumnezeule, Chuck, asta înseamnă aproape o treime din populaţia lumii! O treime din populaţia lumii a dispărut în câteva săptămâni? Deprimată, scrise numărul murmurând: Şi asta nu include crimele, sinuciderile, oamenii ucişi în prăbuşiri de avioane, incendii, panică, cei care au murit fiindcă au fost abandonaţi.
- O să se înrăutăţească, Arlys. Ştii saga preşedinţilor care se succed la Casa Albă? Carnegie e terminat.
- Defineşte „terminat".
-Mort.
El se frecă la ochii şireţi, de un albastru pal, pe o faţă uşor pistruiată.
- Un nou preşedinte a depus jurământul la două dimineaţa. Secretara de la Agricultură - cei de dinaintea ei în ordinea de succesiune au căzut deja victime ApocalipseL Afurisita de cucoană de la fermă conduce acum ce-a mai rămas din lumea liberă. Dacă spui asta, armata vine şi-ţi dărâmă uşa.
-Da. O să distrug computerul, cum mi-ai spus, dacă mă decid să dau asta pe post. Agricultură.
Trebui să scotocească înapoi prin notiţe, după lista pe care o făcuse.
- Ea era a opta în linia de succesiune. în timp ce vorbea, Arlys îi tăie de pe listă pe cei de deasupra femeii şi văzu că-i tăiase deja şi pe câţiva dintre cei care ar fi urmat- Dacă ea nu reuşeşte, ajungem la secretarul Trezoreriei, şi după el nu mai e nimeni.
- Scumpo, guvernul e terminat. Nu doar aici, până în iad şi înapoi. E o modalitate aJ dracului de radicală de a scăpa de dictatori, dar e o modalitate. Coreea de Nord, Rusia...
- Stai aşa! Kim long-un? A murit? Când?

- Acum două săptămâni. Se susţine că e viu, dar e o gogoriţă. E pe bune! Dacă mai e ceva bun. Dar nu ăsta e cel mai tare zvon. A suferit mutaţii, Arlys. Carnegie… Preşedinte pentru o zi? Mă rog, trei zile. A avut răni,rănile i-au apărut pe tot corpul - şi în orificiile delicate - înainte să manifeste simptomele cunoscute ale Apocalipsei. A fost izolat bine, sub supraveghere douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, testat de trei ori pe zi. şi tot l-a prins.

-Dacă virusul a suferit mutaţii…

- înapoi la planşeta cu peste două miliarde, şi mai urmează şi alţii. Dai- aici e-aici: Habar n-au ce dracu e. Tulpină a gripei aviare? Rahat!

-Ce vrei să spui? întrebă Arlys, Au identificat tulpina. Pacientul Zero…

- Rahat, Arlys. Tipul mort din Brooklyn, poate. Dar Apocalipsa nu e nici o gripă aviară. Păsările nu sunt infectate. Au testat puii şi fazanii şi tot felul de prieteni de-ai noştri cu pene şi nimic. Şi animalele Cu patru picioare? Sunt bine mersi. Doar oamenii sunt afectaţi. Doar oamenii.

I se puse un nod în gât, dar îşi forţă cuvintele să iasă.

- Război biologic? Terorism.

- Nu e nici un zvon pe tema asta, pur şi simplu *nada.,* şi poţi să pa- riezi pe fundul tău frumos că fac tot posibilul să găsească o explicaţie. Indiferent ce naiba e, nimeni n-a mai văzut niciodată aşa ceva. Ce-a mai rămas din autorităţi? Mint, cad din nou în rahatul cu „hai să nu Creăm panică". Păi, pe toţi dracii, panica e deja instalată!

- Dacă nu pot să identifice virusul, nu pot să creeze un vaccin.

Bingo! Chuck ridică un deget şi desenă în aer un semn de bifat- Au luat-o pe altă cale şi asta nu inspiră încredere Aud vorbindu-se despre mişcări militare, despre oameni care sunt - până acum - »simptomatici scoşi din casele lor şi duşi în tocuri precum Raven Rock. Fort Detrick. Au stabilit puncte de control şi închid zonele

*urbane. Dacă intenţionezi să ieşi din New York, bombon ico, fa-o cât mai repede.

- Cine ar mai face ştirile? Dar stomacul i se încleşta. Izbuti să adauge: Şi cum aş mai vorbi cu tine în fiecare zi?

-Mă gândesc că am timp înainte să-roi bată la uşă, şi am o trapa de evacuare. Dacă foloseşti informaţia asta, Arlys. nu mai pierde tim - pul, dispari. Ta câte provizii poţi să duci şi ieşi din oraş. Nu te mai frăsut pe-acolo,

Se opri şi-i aruncă din nou zâmbetul acela,

- Asta e! Dă-i bătaie, Frank!

Arlys închise ochii şi lăsă să-i scape un râset slab când îl auzi pe Sinatra fredonând „New York, New York".

-Da. răspândesc vestea[1].

-El ăigur a reuşit. Tipul uscăţiv din Hoboken. Hei, şi eu sunt un tip uscăţiv. Are un parc cu numele lui acolo, nu? În Hoboken.

Zâmbetul ii rămase larg, dar ea îi văzu ochii - ochii lui intenşi şi serioşi.

- Da, am făcut o chestie cu ştaif acolo acum un milion de ani.

- Podoken Hoboken, N-au ei Park Avenite, dar băiatul lor numărul unu nu s-a descurcat prea rău. Acum însă trebuie să plec. Am hackerif până la trei dimineaţa. Trei dimineaţa e cam mult chiar şi pentru ora de culcare a lui mandea. Ai grijă.[1]

-Şi tu la fel, Chuck,

încheie apelul şi scoase o 1 iartă a străzilor din Hoboken,

-Park Avenue, murmură ea. Şi am găsit. Park Avenue numărul unu, poate? Sau... intersecţia Park cu First Street. Park şi First, trei dimineaţa dacă ies din Manhattan.

Se ridică, porni să se plimbe, încercând să absoarbă tot ce-i povestise Chuck. Avea încredere în el - aproape tot ce-t spusese până în dimineaţa aceea sc verificase. Şi ce nu se verificase oficial se învârtea în categoria surselor anonime. Două miliarde de morţi. Virusul suferea mutaţii. încă un preşedinte mort. Trebuia să facă nişte săpături în legătură cu Saliy

' **J'm** spreading **lhe news"**, vere **din melodia** „JVcw Yotk, New **York" cantata** de **Frank Sinatra**
MacBride - secretară de la Agricultură devenita şeful statului, potri**vit** lui Chuck. Avea să fie pregătită dacă şi când se anunţa schimbarea puterii.

Dacă ar fi dat ştirea, uniformele - sau bărbaţii în negru - ar fi luat CU asalt sediul televiziunii. Ar fi ridicat-o pentru interogatoriu, poate **tr** fi închis postul. în lumea de dinainte ar fi riscat să se lase interogată, ar fi riscat să fie târâtă în faţa tribunalului pentru a proteja o •ursă. Dar asta nu mai era lumea de dinainte.

Pentru ediţia de dimineaţă aveasă se limiteze la rapoartele oficiale Confirmate şi la propriile observaţii. Apoi avea să scrie materiale din informaţiile de la Chuck. Să monitorizeze internetül - Micuţa Pred ar fi putut s-o ajute cu asta. Dacă ar fi putut să numească o altă sursă, chiar şi din străfundurile internetului, s-ar fi protejat pe sine şi pe Chuck Şi postul.

Ştia că erau oameni care depindeau de transmisiunile lor - pentru ajutor, pentru speranţă, pentru adevăr, atunci când il puteau găsi ca lâ-I comunice.

Se aşează la loc, mai turnă cafea, scrise un material, îl cizelâ, îl re scrise, îl printă. Aveasă-i ceară lui Fred Să-l pună pe prompter.

Luă textul cu ea în cabină, alese un sacou înainte de a se apuca să-şi facă singură machiajul şi coafura. Poate că venea sfârşitul lumii, dar ea *trebuia* să arate profesional când anunţa asta.

în studio ó găsi pe Micuţă Fred cea roşcovană şi săritoare vorbind cu cameramanul cu ochi trişti.

-Bună, Arlys! Lucrai şi n-am vrut să te deranjez. Am adus nişte mere şi portocale, le-am pus în sala de odihnă.

- Unde găseşti chestiile astea?

-O, nu trebuie dccât să ştii unde să te uiţi.

-Mâbucur că tu ştii. Vrei, te rog, să-mi aranjezi materialul?

-E ca şi tăcut. Coborându-şi glasul. Micuţa Fred adăugă: Steve e deprimat. A văzut un nenorocit împuşcând un câine aseară. Când a coborât pe stradă, tipul dispăruse şi câinele murise. De ce trebuie să fie oamenii atât de răi?

-Nuştiu. Dar existâoameni ca Steve cares-ar duce pe stradă ca să încerce să ajute un câine, deci ásta e reversul medaliei.

- E adevărat, nu? Poate îl găsesc un câine. Acum sunt atât de mulţi maidanezi.

înainte ca Arlys să poată comenta, Micuţa Fred se duse să încarce prompterul

Arlys se aşează la pupitru şi îşi potrivi casca.

- Mă văd?

- Avem noi grijă, Arlys.

- Bună dimineaţa, Carol. Am zece minute grele, încă Zece lejere. Micuţa Fred încarcă materialul.

Vorbiră despre producţie, adăugară textul pe care-l scriseseră Carol şi Jim, stabiliră ştirile de deschidere, de încheiere - unicornul prinse încheierea - şi calculară că puteau oferi o emisiune de ştiri completă de treizeci de minute.

- Când o să trecem peste asta, Arlys, şi lumea o să se însănătoşească din nou... cât de cât... o să rămâi la pupitrul *Ştirilor serii*, îi zise Jim în ureche.

„Artileria grea", îşi spuse ea Amintindu-şi de veştile lui Chuck, se gândi că n-avea să se întâmple niciodată.

-Să nu uiţi!

- Fac legământ solemn!

Fred puse pe pupitru materialul scris şi o cană de apă.

-Mulţumesc!

Arlys îşi verifică faţa, îşi învolbură părul castaniu, trecu prin nişte exerciţii de dicţ ie, după care fu anunţată că mai avea treizeci de secunde.

La zece, îşi roti umerii, la cinci se întoarse spre cameră, aşteptând ca Steve să-i dea semnalul de începere.

-Bună dimineaţa. Sunt Arlys Reid din New York, cu *Raportul de dimineaţă* pentru dumneavoastră. Astăzi, Organizaţia Mondială a Sănătăţii estimează numărul de morţi din cauza H5N1 -X la peste un miliard cinci sute de milioane. Ieri, preşedintele Carnegie a avut întrevederi cu oficiali din cadrul OMS şi CDC, inclusiv cu şefii ambelor organizaţii şi cu oamenii de ştiinţă care lucrează în permanenţă la crearea unui vaccin pentru combaterea virusului.

„Mint”, îşi zise ea în timp ce continua. „Mint fiindcă mi-e teamă să spun adevărul. Mint fiindcă mi-e teamă.”Capitolul 4

În timp ce Arlys transmitea ştirile,' Lana asculta potopul de veşti neplăcute uitându-se pe fereastră.

îi plăceau la nebunie ferestrele din podea până-n tavan, îi plăcea 1« nebunie că putea să privească spre ceea ce devenise cartierul ei. În câte dimineţi nu fugiseră ea sau Max până la mica patiserie, după covrigi proaspeţi? Acum, în loc de o vitrina plină cu produse de pati- lerie şi prăjituri apetisante, geamurile erau acoperite cu scânduri, iar icândurile erau acoperite cu grafiiti obscene.

îşi mută privirea jos, spre prăvălia cu delicatese unde glumise adesea cu femeia veselă din spatele tejghelei.

Doris, îşi aminti Lana. O chema Doris, purta întotdeauna o bonetă albă peste cârlionţii strânşi bine de tot şi un ruj roşu aprins, Jucios.

Cu numai o zi înainte, Lana se uitase pe aceeaşi fereastră şi văzuse cum odinioară aglomeratul magazin de delicatese, afacere de familie, se transformase într-un morman de cărămizi arse, lemne încă fume- gânde şi sticlă zdrobită,

Sigur fără alt motiv decât bucuria perversa. Atât de multe magazine şi **Testautante** pe câre ea şi Max le frec- ventaseră, unde 9e simţiseră bine, erau închise acum sau distruse de jefuitori sau vandali.

Alte mansarde şi apartamente erau goale sau zăvorâte. Oare erau oameni vii, sau morţi în cele zăvorâte?

în acea dimineaţă nu trecea nimeni pe trotuare. Nici măcar aceia care uneori se aventurau să scotocească după hrană sau după provizii înainte să se încuie la loc. Nu trecea nici o singură maşină.

Veneau noaptea, odată cu lăsarea întunericului. Năvălitorii, cum se autointitulau. Mai era alt cuvânt pentru ei? se întrebă Lana, Veneau pe motociclete, hoinăreau în haită ca nişte lupi turbaţi, răcnind pe străzi; Trăgând cu pistolul, aruncând pietre sau bombe incendiare în geamuri.

Spărgând, arzând, jefuind, râzând.

în noaptea de dinainte, trezită de strigăte şi de focuri de arma, Lana riscase să arunce o privire. Văzuse un grup de Năvălitori fix la uşa clădirii lot Observase că doi se certau, se luptau, scoteau cuţite, în timp ce alţii îi înconjurau aclamând la vederea sângelui. Lăsaseră înfrântul sângerat pe stradă - dar nu înainte de a-i trage şuturi, de a-l călca în picioare.

Max sunase la poliţie. Puterile lui în creştere ii ajutaseră să ampli fice semnalul, căci acum rareori puteai obţine legătura pe fix sau pe mobil.

Veniseră, echipaţi în ţinută de luptă, abia dupăo oră de la apel. Puseseră cadavrul într-un sac şi îl luaseră cu ei - dar nu se deranjaseră să intre şi să le ia o declaraţie ei sau lui Max.

Vedea sângele de pe stradă de la fereastră.

Cum putea lumea să devină atât de întunecată, aţâţ de cruda? Şi chiar în timp ce o asemenea lumină intra în ea? O simţea înflorind, îi simţea strălucirea, simţea acel aflux de putere ori de câte ori se deschidea s-o primească.

Ştia că şi pentru Max era la fel, acea înflorire, acea descoperire.

Vedea că existau şi alţii.

Femeia pe care o privise sărind de pe acoperişul clădirii peste stradă. Nu din disperare, ci ca s-â se avânte cu voioşie cu aripi luminoase şi întinse.

Sau băiatul nu mai mare de zece ani pe care îl văzuse ţopăind pe trotuar, stingând şi aprinzând luminile stradale cu o fluturare a braţelor.

Văzuse dansul luminiţelor minuscule, privise nişte fiinţe înaripate ■Htul de aproape de fereastra ei încât să le vadă trăsăturile - mascul,
pli Minuni.. îşi zise. Fix de la fereastra asta, asistase la minuni. L Şi la barbarie. Cruzimea omenească manifestată prin ieşiri vio- Emte cu arme de foc, cuţite şi priviri rătăcite. Partea întunecata a ma- ¡■Joilor, care aruncau bulgări de foc letali sau se loveau unii pe alţii cu ţlţbli negre, ascuţite.

Aşadar, chiar în timp ce lumina ei creştea, lumea îşi dădea duhul Jn faţa ochilor săi.

La na se gândi cu inima tremurândă la cifrele avansate de femeie la ţtelevizor Peste un miliard şi jumătate de morţi, Un miliard şi jumătate de vieţi şterse de pe faţa pământului nu de terorism, nu de bombe |l tancuri sau de o ideologie nebună. Ci de un virus, de germeni, de Vreun microb infinitezimal pe care oameni de ştiinţă îl etichetaseră CU dispreţ cu un şir de Utere.

Iar lumea îi dăduse un nume mai elocvent, după părerea ei; Apo- callpsa.

Artys Reid era acum legătura primordială a Lanei cu lumea din •fara mansardei. Se agăţa de emisiunile zilnice, fiindcă reportera părea atât de calmă, atât de imposibil de calmă când vorbea despre orori.

Şi despre speranţă, îşi aminti Lana. Căutarea neîncetată a unui remediu, Dar chiar şi când avea să fie găsit - avea să fie găsit? - nimic n-avea să mai fie la fel.

Apocalipsa îşi răspândea otrava atât de repede, în timp ce magicii, atât cei răi, cât şi cei buni, se ridicau să umple golul creat de moarte.

Ce avea să rămână la sfârşit?

- Lana, pleacă de la fereastră! E periculos.

-Am protejat-o. Nu vede nimeni înăuntru-

- Ai blindat-o?

Max se îndreptă spre ea cu paşi mari şi o trase înapoi Ea se întoarse spre el şi închise ochii strâns.

- Of, Max. Cum se poate să fie adevărat? Se vede fum spre vest. Pur şi simplu acoperă cerul. Moare New Yorkul, Max.

-Ştiu.

O cuprinse în braţe şi privi peste capul ei la fum, la ceea ce păreai a fi păsări, negru pe gri, dând roată.

-Am dat, în sfârşit, de Eric.

Lana se trase repede în spate. Max îşi căuta fratele mai mic de zilt întregi.

- Slava Domnului! E bine?

- Da. Nici el n-a reuşit să ajungă la părinţii noştri. Călătoreau în Franţa când *A* lovit asta... N-avem cum să aflăm. N-am reuşit să împing semnalul atât de departe. Nu încă.

- Sunt sigură că sunt bine. Sunt pur şi simplu sigură de asta. Unde e Eric?

- Încă la Penn State, dar spune că situaţia e gravă şi că o să încerce să plece în seara asta Se duce spre

vest, fuge de oraş. Are un grup de oameni cu care călătoreşte şi ei stochează provizii. A reuşit să-mi spună unde se află înainte să cadă semnalul. Pur şi simplu n-am mai putut să-l menţin.

- Dar ai dat de el şi e bine. Se agăţa de asta şi de mâinile lui Max. Peste câteva clipe îşi dădu seama: Vrei să pleci în căutarea lui.

-Trebuie să ieşim din New York, Lana. Ai zis chiar tu, oraşul e pe moarte.

Ea se uită din nou pe fereastră.

-Toată viaţa mea. Am trăit aici toată viaţa mea. Am lucrat aici, te-am cunoscut pe tine aici. Nu mai e casa noastră. Şi tu trebuie să-l găseşti pe Eric. Trebuie sa plecăm, sa-l găsim.

Uşurat că-l înţelegea, işi odihni obrazul pe creştetul capului ei. îşi găsise locul aici, în acest oraş. il considerase centrul puterii lui - pentru scrisul care-i plăcea la nebunie, pentru magicul descoperit în el.

Aici începuse cu adevărat, studiind, practicând Meşteşugul, construindu-şi o carieră satisfăcătoare,

Aici o găsise pe Lana; şi aici începuseră să-şi clădească o viaţă împreună.

Dar acum oraşul ardea şi sângera. Văzuse destul ca să ştie că i-ar fi luat în iad cu el dacă ar fi rămas. Ar fi riscat orice altceva, însă n-ar fi pus-o în pericol pe Lana.

-Trebuie să-l găsesc pe Eric, dar tu - siguranţa ta - e cel mai important lucru pentru mine.

Ea întoarse capul ca să-şi treacă fugar buzele peste gâtul lui.

- O să ne protejam unul pe altul. Poate că într-o zi o să ne întoar- îem, o să ajutăm la reconstrucţie.

EI nu tăcu nici un comentariu. Fusese afară, scotocise străzile lupă provizii. Speranţele lui de a se întoarce muriseră deja.

- Familia unuia din grupul lui Eric are o casă de vacanţă în Alleghe- rvies, aşa că se îndreaptă într-acolo. E destul de izolat, Max continuă **îi** privească pe fereastră; păsările - erau mai multe acum? - dădeau roată în fumul care se ridica. Ar trebui să fie în siguranţă acolo, departe de mediul urban, adăugă el. Am configurat traseul.

- E drum lung de aici până acolo. La ştiri am auzit-o pe Arlys Reid spunând că tunelurile sunt blocate. Şi că militarii au ridicat baricade, încercând să ţină populaţia sub control.

- O să trecem. O trase înapoi, o prinse de umeri, îşi trecu mâinile peste braţele ei ca şi cum ar fivrut să-i transfere propria hotărâre. O să trecem. împachetează ce ai nevoie, doar ce ai nevoie. O să ies să caut nişte provizii. Apoi o să furăm o maşină - sunt o grămadă abandonate, Pot s-o pornesc, zise el privindu-şi mâinile. Pot să fac asta. O să ne îndreptăm spre nord, să ajungem în Bronx.

-în Bronx?

-Principalele probleme sunt tunelurile şi podurile. Va trebui să trecem peste râul Harlem, dar, din ce am auzit, accesul în Bronx e incâ permis.

- Cum ajungem acolo?

- Podul Park Avenue pare cel mai rapid. Studia hărţile de zile întregi, se gândi Max. E de cale ferată, dar o camionetă sau un SUV ar putea să facă faţă. Sunt doar vreo sută de metri, aşa că ajungem aproape imediat. Şi continuăm să mergem spre nord, până când putem s-o luăm şpre vest, spre Pennsylvania. Trebuie să ieşim din New York. Ce e mai rău urmează, Lana.

-Ştiu. Simt asta. Strângându-I de mână, se răsuci spre televizor.. Zice că guvernul, oamenii de ştiinţă, oficialii pretind că sunt aproape[1]

de obţinerea unui vaccin, dar eu nu simt asta. Nu simt asta, Mau, oricât aş vrea.

Cu un aer hotărât, Lana se trase înapoi.

- Mă apuc să fac bagajele. N-o să avem nevoie de prea multe.

-Haine călduroase, îi zise el. Şi pune-ţi ceva în care poţi să tc mişti, să alergi dacă e nevoie. O să luăm şi mâncare, dar nu te agiţi deocamdată cu asta. Lanterne, baterii de rezervă, apă, câteva pături. Putem să facem rost de mai multe provizii pe drum.

Lana se uită la pereţii acoperiţi cu rafturi de cărţi, zeci şi zeci de cărţi... unele cu numele lui pe ele.

Max înţelese şi ridică din umeri.

- Le-am citit, oricum. Mă duc afară să caut două rucsacuri. între timp, tu fă bagajul pentru amândoi. Lana.

-Nu-ţi asuma nici un risc.
îi luă faţa în mâini şi o sărută.
- Mă întorc într-o oră.
-O să fiu gata. Dar, cum nervii i se întinseseră ca un arc, il mai reţinu o clipă: Hai să plecăm acum, Max, împreună. Putem să luăm tot ce ne trebuie când ieşim din oraş.
-Lana, murmură e| sărutând-o pe frunte. O grămadă de oameni care au plecat nepregătiţi au sfârşit morţi. Hai să nu ne pierdem capul, să facem asta pas cu pas. Haine călduroase, îi aminti, apoi se duse să-şi pună geaca de iarnă şi să-şi tragă pe cap o căciulă de schi. O oră, da? încuie uşa după mine.
Când rămase singură. Lana se grăbi să închidă ţoate încuietorile pe care el le instalase de când începuse nebunia. „O să se întoarcă", îşi zise. Se întorcea, fiindcă era inteligent şi rapid, fiindcă avea puterea în el. Fiindcă n-o lăsa niciodată singură.
Se duse în dormitor şi se uită la hainele din dulap. Fără haine de petrecere sau drăguţe, fără pantofi eleganţi sau cizme sexy. Simţea un uşor regret şi îşi imagina că şi lui Max ii părea rău să-şi abandoneze cărţile.
Necesitatea însemna să părăsească lucrurile pe care le iubeau - dar niciodată unui pe celălalt ■pbnpacheta pulovere, bluze, jambiere groase, pantaloni de lână, Bfi, cămăşi de flanel, şosete, lenjerie de corp. Suficient pentru Blndoi, pentru câteva săptămâni fără spălare, se gândi. O pătură, ■i mare, călduroasă, două prosoape, o punguţa cu articole de toa ■l de bază.
Şt În baie, oftă la colecţia de produse de îngrijire a pielii, produse ■Intru păr, machiaj, uleiuri de baie. Se convinse că unul, doar unul, ■Orcanul cu hidratantul ei preferat, era indispensabil, li Intră în camera de zi în momentul în care Arlys Reid îşi încheia ■Ogramul cu un reportaj despre o femeie goala care călărea un uni- fcorn pe Madison.
f* - Sper că e adevărat, murmură Lana stingând televizorul pentru liltlma oara.

Pentru partea sentimentală, selectă fotografia ei preferată cu ea ţi Max. El stătea în spatele ei, cuprinzând-o eu braţele. Mâinile ei se tncrucişau peşte ale lui. El purta blugi negri şi o cămaşa albastră cu mânecile suflecate până la coate, iar ea, o rochie vaporoasă de vară - cu verdeaţa luxuriantă din Central Park în jurul lor.

O împacheta, cu ramă cu tot, între prosoape. Şi strecură în bagaj un exemplar din primul lui roman publicat, *Regele vrăjitor*.

Pentru speranţă, se duse în biroul lui şi luă flash-ul USB unde-şi păstra lucrările în curs,

într-o zi. când lumea avea să se însănătoşească, Max avea să-l vrea. Luă din debara două lanterne şi baterii de rezervă, apoi aşeză într-o sacoşă pâinea pe care o făcuse cu doar o zi înainte, o pungă cu paste, alta cu orez, pungi cu ierburi aromatice pe care le uscase, cafea, ceai. Folosi un rădtor mic pentru cele câteva perisabile, nişte piept dc pui congelat.

N-aveau să facă foamea - cel puţin o vreme, îşi desfăcu cuţitele, superbele cuţite japoneze pentru care luni în şir făcusc economii la sânge, dar meritase,

Probabil că n-âr fi trebuit să le ia pe toate, dar să lase vreunul în urmă i-ar fi rupt inima mai rău decât să-şi abandoneze garderoba, în plus, erau exţrem de utile. v. Le rulă la loc, le puse deoparte. Erau uneltele ci, işi zise, aşa că avea să Je poarte în propriul rucsac. Uneltele ei, povara ei.
Oricât de prostesc ar fi fost, făcu patul cu grijă, aranja pernele aruncate.
Se îmbrăcă - haine calde, şosete groase, cizme robuste. Când auzi ciocănitul lui Max - de şapte ori, trei-trei-unu - pur şi simplu zbură la uşă, smulgând încuietorile. Apoi se aruncă în braţele lui.
- Nu m-am lăsat cuprinsă de îngrijorare cât ai fost plecat, îi spuse trăgându-l înăuntru. Aşa ca totul a atins apogeul şi a explodat în secunda în carete-am auzit ciocănind.
Ochii îi înotau în lacrimi strălucitoare - şi izbucni în râs când el îi întinse un rucsac bordo cu ornamente roz-bombon. Îi zâmbi la rândul lui.
- îţi place rozul. Aveau unul în stoc.
- Max. Clipi sa îndepărteze lacrimile şi-l luâ. Uau! E deja greu.

- Le-am încărcat pe amândouă - pe al tău şi pe al meu, bărbătesc, de camuflaj.
Deşi nu-i spuse, îl al lui erau un pistol de 9 mm şi încărcătoare de rezervă pe care le găsise într un depozit jefuit.
- Am luat pentru fiecare un briceag multifuncţional şi un kit pentru filtrarea apei, nişte corzi de bungee. îşi scoase pălăria şi, trecâttdu-şi degetele prin păr, oftă; Suntem newyorkezi, Lana. Orăşeni. O să fim ca nişte străini acolo.
- O să fim împreună.
- N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.
- Bine. Nici eu n-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.
- Hai să împachetăm restul! S-ar putea să trebuiască să mergem pe jos destul de mult până găsim o maşină. Vreau să ieşim din New York înainte de lăsarea întunericului.
în timp ce umpleau rucsacurile, el ochi pachetul ei cu cuţite.
-Toate?
-N-am luat nici o singură pereche de pantofi Manolo Blachnik. Asta e enervant, Max. E enervant.

Al cumpăni, apoi alese o sticlă de vin din raft şi şi-o

strecură în BT- Mi se pare corect.

Bi» Da. TU ai un cuţit la centura. Aia e o teacă de cuţit, nu?
& -E o unealtă. Şi o precauţie, adăugă el când ea nu zise nimic. B După un moment, desfăcu buzunarul frontal al rucsacului» scoase Butoiul şi tocul.
W Şocată sincer să vadă o arma în mâna lui, ea se trase înapoi. I -Nu, Max! Nu un pistol! Dintotdeauna am avut aceeaşi părere Mlpre armele de foc!
ţt -E un ţinut ciudat, Lana. Unul periculos, zise el vârându-şi arma || centură. Tu n-ai mai fost afară de aproape două săptămâni. Îi luă Alina şi, strângându-i-o, murmură: Crede-mă, e necesar, fi -Am încredere în tine. Vreau să ies, Max, să ajung undeva unde irmele nu sunt necesare, iar cuţitele nu sunt o măsură de precauţie. Hal să mergem! Hai să mergem, zău aşa!
Dădu să îmbrace haina de caşmir - albastră ca ochii ei - pe care ^o dăruise el de Crăciun, dar la clătinatul lui din cap o schimbă cu hanoracul. Cel puţin nu avu nici o obiecţie faţă de eşarfa de caşmir pe care ea şi-o înfăşură în jurul gâtului. O ajuta să-şi pună rucsacul. -Te descurci?
Ea îşi strânse pumnul şi-şi îndoi braţul din cot.
- Sunt o orăşeancă ce merge la sală. Sau obişnuia să meargă. Cu asta, îşi lua poşeta şi şi-o puse de-a curmezişul, - Lana, n-ai nevoie..,
- îmi las robotul de bucătărie, cuptorul olandez, cizmele peste genunchi Louboutin, purtate fix o singură dată, dar nu plec fără poşetă.
Scutură din umeri ca să-şi aranjeze rucsacul şi îi aruncă o privire calmă şi provocatoare.
- Apocalipsă sau nu, există limite, Max. Există limite.
-Erau cizmele alea pe care le-ai purtat la mine în birou - cu o cămaşă de-a mea?
-Exact. Asta înseamnă că le-am purtat de două ori.
- O să-mi fie dor de ele la fel de mult ca ţie.
Era bme, îşi zise Lana, era bine că puteau să glumească înainte de a-şi părăsi casa.
Max ridică bagajul pregătit de ea şi deschise uşa.
-Ne mişcăm încontinuu, ii spuse. Pur şi simplu ne mişcăm încontinuu spre nord, până găsim o camionetă sau un SUV.
Zâmbetul ei pieri-, se mulţumi să încuviinţeze din cap.
Se îndreptau spre scara de la capătul holului comun când uşa ultimului apartament se deschise cu un pocnet.
- Nu vă duceţi acolo!
- Continuă să mergi! ordonă Max când Lâna se opri.
Uşa se deschise un pic mai larg. Prin crăpătură, Lana o văzu pe femeia pe care o cunoştea sub numele de Michelle. Lucrase în publicitate, -avea ceva bani din familie, divorţată, viaţa socială activi.
Acum, părul. lui Michelle, grozav de încurcat, îi zbura în jurul feţei, de parcă ar ti bătut un vânt turbat.
în spatele ei zburau în cercuri vase, obiecte din sticla, perne şi fotografii.
-Nu vă duceţi acolo! repetă ea. Acolo e moartea[1]. Apoi zâmbi, oribil, în timp ce-şi învârtea degetele în aer. Nu mă pot opri! Puv şi simpli nu mă pot opri! Suntem toţi nebuni aici. Toţi. Nebuni. Aici-
Trânti uşa.
- Nu putem s o ajutării? întrebă Lana.

Max o prinse de braţ, trăgând-o spre scară.
-Continuă să mergi!
-E una de-a noastră, Max.
-Ei bine, unii ca noi nu s-au descurcat cu ceea ce 6-a petrecut în interiorul lor. Au înnebunit, ca ea. Imuni la virus, osândiţi oricum- Asta e realitatea, Lana. Continuă să mergi!
Coborârâ trei etaje pe holul îngust.
Cutiile poştale erau larg deschise, cu uşiţele rupte sau atârnând ca nişte limbi. Pereţii erau murdari de graffiti. Ea simţi miros de urină, strident şi stătut.
-Nu ştiam că au făcut asta în clădire.
- Până la etajul ai doilea, îţ zise Max, Majoritatea chiriaşilor au plecat înainte. Nu sunt sigur că mai e cineva până la etajul trei.
fcCInd ieşiră în lumina soarelui de iarnă şi în vântul muşcător, Lana ■iţi miros de ium şi cenuşă, de mâncare putrezită şi de ceea ce ştia Mi moartea.
f Nu scoase o vorbă în timp ce străbăteau repede ceea ce fusese Mea ei lume de străzi, magazine şi cafenele.
Ţ !n locul acesteia domneau distrugerile şi dezolarea, iar pe străzile lUltii ie zăreau de colo-colo maşini distruse şi abandonate. O Jinişte fcmplită tăcea ca ecoul paşilor lor să răsune sinistru. ^ Tânjea după motoarele, claxoanele, vocile, muzica fără pereche a braţului. Le plânse în timp ce se îndreptau spre nord.
-Max, Doamne, Max, în maşina aia sunt cadavre!
-Unii au fost prea bolnavi ca să iasă sau să se ducă la spital, dar au încercat oricum. Vad tot mai multe de fiecare dată când ies. Nu putem |l ne oprim, Lana. Nu putem să facem nimic.
-Nu se poate să-i laşi aşa. Pe de altă parte, ştiu că nu-i nimic de ftcut. Chiar dacă ar începe să producă un vaccin mâine..
Lana auzi răspunsul în tăcerea Jui, la fel de real ca şi cum l-ar fi rostit.
- Tu nu crezi c-o să existe vreun vaccin.
-Cred că sunt mai mulţi morţi decât au anunţat şi că au să fie şi mai mulţi. Nu cred că sunt aproape de găsirea vreunui leac.
-Nu putem să gândim aşa. Max, nu putem...
În timp ce ea vorbea, o fată - nu putea să fi avut mai mult de cinci »prezece ani - sări afară printr-o vitrină spartă, cu o raniţă bombată pe spate.
Lana începu să-i vorbească pe un ton blând. Fetiţa zâmbi în timp ce scoase un cuţit zimţat de la centură,
-Ce ziceţi să-mi daţi rucsacurile şi bagajele şi să vă vedeţi de drum? în cazul ăsta n-o să vă tai.
Pe cât de înspăimântată, pe atât de şocată, Lana se trase înapoi Max se mută în faţa ei.
-Fă-ne o favoare tuturor, sugeră el. Fă stânga-mprejur şi cară-te.

- Fetiţa, al cărei păr blond strălucea sub căciula de lână, despică aerul cu Iama cuţitului, Iar şuieratul răsună şocant în liniştea dimprejur.Târfa ta n-o să arate prea drăguţă când o să-i fac nişte gaun Descărcaţi rahatul ăsta dacă nu vreţi să vă golesc de sânge.
Când puştoaica fandă, împungând cu cuţitul, Lana reacţiona în stinctiv şi ridică o mână, cu frica urlându-i În cap.
Fata făcu ochii mari de durere şi sari în spate ţipând. Acele câteva secunde îi dădură timp lui Max să- şi scoată arma de pe şold.
- înapoi! Pleacă!
-Eşti una dintre ei, mârâi fata mijindu-şi ochii plini de ură le Lana. Eşti un Supraom. Tu ai făcut asta. Tu ai făcut toate astea. Eşti t afurisită de spurcăciune.
Scuipă la picioarele lor şi fiigi.
- Max, Dumnezeule...
- Hai! S-ar putea să albă prieteni.
Ea o luă la fugă împreună cu el, observând, că ţinea arma scoasă.
- Ce-a vrut să spună prin...
- Mai târziu. Uite, SU V-ul argintiu. îl vezi?
îl vedea, şi îi văzu bara de protecţie zdrobită deo berlină. Aşa cum văzu şi cadavrele întinse pe stradă lângă ele.
Max vârî arma în toc şi o apucă de mână. Acum trebui să sprinteze ca să ţină pasul cu picioarele lui lungi.
-Max. Sângele...
Forma bălţi pe asfalt.
-Ignoră-l.
Când deschise uşa, tăcerea fu spartă de huruitul unui motor.
-Urcăi
Lana se văzu nevoită să treacă peste sânge şi moarte ca să se arunce în maşină. Fără a-şi putea reţine un ţipăt la detunătura focului de armă, se aşează tremurând în timp ce Max sări pe locul şoferului, aruncând bagajul în spate. Se uită cum bagajul căzu pe bancheta goală, apoi săltă.
Când el întinse mâna spre demaror, inelele colorate de plastic dintr-un şirag zornâiră. O motocicletă dădu colţul în

viteză gonind spre ei. Fata calarea În spatele unui bărbat al
cărui păr negru flutura învânt.

Puneţi mâna pe Supraoameni! strigă ea. Omorâţi-i!iUn grup de patru, posibil cinci oameni năvăliră după ei, trăgând în ¡V. Chipul lui Max strălucea de sudoare, maxilarul îi era încleştat.

- Hai, hai! zise el.

Gândindu -se la viaţa pe care ar fi putut-o avea, la lumea care ar fi lut să fie, Lana închise ochii. Cel puţin aveau să moară împreună, •puse apucându-l de braţ.

Motorul prinse viaţă. Max puse schimbătorul pe poziţia de con- I» şi acceleră.

, -Ţine-te bine, o avertiză şi, învârtind de volan, se îndepărtă de Kilţime, cU cauciucurile scoţând un sunet strident, j/ Lana tresări violent când oglinda laterală explodă de la un glonţ, ■r SUV-ul sări violent peste bordură Atinse partea laterală a altei |Mţini distruse, inainte ca Max să apese pedala de acceleraţie până-n

\ Goneau pe stradă cu motocicleta după ei. t Max nu încetini când ajunseră la alte rable, la alte maşini abandonate, ci se avântă printre ele cu o viteză periculoasă. Când trecu destul ie aproape ca metalul să răzuiască metalul, sărind scântei. Ea risca o privire în spate.

- Cred că se apropie. Doamne, Max, fata - tot fata aia - are o armă. «...

Gloanţele şuierară în aer. Se auzi un zgomot de sticlă spartă.

-Stopurile de pe spate, zise el încruntat. Chiar atunci, în goana lui spre est, tăie colţul Străzii 5, tăcând SUV-ul să se zgâlţâie. S-ar putea să trebuiască să încetinesc prin oraş, Lana, ca să pot trece printre maşinile lăsate în drum. Ei au mai multă manevrabilitate. Fă ce ai făcut acolo, pe stradă,

Cuprinsă de panica, ea îşi strânse capul între palme. -Nu *ştiu* ce am făcut. Eram îngrozită.

El răsuci volanul, trase inapoi, se hurducă peste o bicicletă de curier deja aplatizată.

-Acum eşti speriată? Opreşte-i, Lana! Oprcşte-i, altfel nu ştiu dacă o să reuşim.

Un glonţ lovi luneta, sfărâmând geamul. Lana îşi aruncă mâna în sus. îşi aruncă şi frica odată cu ea.

Roata din faţă a motocicletei sări drept în sus; se ridică pe spate. Când începu să se răsucească, fata zbură.

Lana o auzi ţipând înainte să cadă cu zgomot pe capota unei maşini. Bărbatul se ţinu bine, lup • tându-se să păstreze controlul.

Dar motocicleta se răsturnă, se întoarse brusc, apoi atât aceasta, cât şi motociclistul alunecară şi se rostogoliră pe stradă.

-Doamne, i-am omorât! I-am omorât?

-Ne-ai salvat pe noi.

El 'încetini puţin ca să se orienteze. Pe Broadway se văzu nevoit să schimbe abrupt direcţia spre nord, fiindcă o îngrămădeală de rable bloca drumul spre est, în spatele lor, Times Square, odinioară o lume aglomerată şi haotică, fără seamăn, era tăcută ca un mormânt.

încetinea la fiecare intersecţie, verificând daca drumul era liber- Coţi spre est.

De câte **ori,** sc întrebă Lana, de câte **ori** luase un taxi sau metroul spre Midtown pentru cumpărături sau ca să ia prânzul, ca să se ducă la teatru?

Reduceri la Barneys, o vânătoare prin paradisul pantofilor la etajul opt dela Saks. O plimbare în Central Park cu Max.

Gata cu ele, erau doar amintiri acum.

Din puţinele semne ale vieţii pe care le văzu, oamenii se mişcau pe furiş, nu cu acel pas vioi. gen „am treabă", al newyorkezilor. Nici urmă de turiştii minunându-se de zgârie-nori cu capul pe spate.

Vitrine sparte, coşuri de gunoi răsturnate, lumini stradale distruse, un câine atât de slab, că i se vedeau coastele, căutând mâncare. Avea să se sălbăticească, să înceapă să mănânce carne de om? se întrebă ea.

- Nu cunosc populaţia New Yorkului.
- Se apropia de nouă milioane, ii zise Max.
- Am mers aproape cincizeci de străzi şi n-am

Văzut nici cincizeci de oameni. Nici măcar o singură persoană de fiecare stradă. Inspiră, încercând sa se liniştească, apoi spuse: Nu te-am crezut când ai zis că nu se raportează toţi morţii. Acum te cred. De ce Voia tata aia să

ne omoare, Max? De ce au venit aşa după noi, de ce încearcă să ne omoare?

-Aşteaptă să ieşim din oraş mai întâi şi iţi spun.

Coti spre Park Avenue. Bulevardul larg nu era mai liber, doar ofe-

■ mai mult spaţiu pentru mai multe maşini. Ha îşi imagina panica

■ provocase carambolurile, furia care râstumase autobuze, autotu- wne, teama care baricadase terestrele, chiar şi la şase şi şapte etaje MfUpra străzilor şi trotuarelor,

¡g, Dintr-o tonetă de fast-food mai rămăsese doar scheletul. O limu- linft incendiată încă fumega. Macaralele abandonate se înălţau şi se {Minau ca nişte schelete gigantice. Max observă toate astea cu mâi- Ult strânse pe volan, cu ochii urmărind drumul.

-Acum e un pic mai liber, zise el. Cei mai mulţi trebuie să se fi lidreptat spre tuneluri, spre poduri, chiar şi după ce s-au ridicat ba rteade.

-Incâ e frumos. Gâtul Lanei se strânse când vorbi. Vechile clădiri placate cu gresie, vilele.

Chiar şi cu uşile scoase din balamale, cu geamurile sparte, rămâneau cu încăpăţânare frumoase.

Cu ochii în patru, Max conducea rapid pe bulevardul larg, odinioară un simbol al eleganţei.

-Au să revină la viaţă, zise el. Rasa umană e prea încăpăţânată ca

nu reconstruiască, sa nu recolonizeze un oraş ca New Yorkul.

-Noi suntem oameni?

-Bineînţeles că suntem. Pentru confortul amândurora, îi acoperi mina cu a lui. Nu lăsa frica şi suspiciunea unor fiinţe brutale şi ignorante să te facă sa te îndoieşti de tine. Ieşim acum din Manhattan, «poi o să ne îndreptăm spre nord, spre nord şi spre vest, până găsim un drum liber peste râu. Cu cât mai departe de zonele urbane, cu atât mai mari şanse avem.

Când ea încuviinţă din cap, o strânse de mână.

-Dacă nu reuşim să trecem mai departe, o să găsim un loc undeva tn siguranţă unde să ne stabilim până la primăvară. Ai încredere în mine, Lana.
-Am.

-Mai avem mai puţin de douăzeci de străzi până la pod.
Aruncă o privire în retrovizor şi se încruntă. E o maşină în spate care se apropie în viteză.Drept răspuns, Max acceleră.
Lana se întoarse şi se uită în spate,
-Cred că e poliţia. Lumini... şt acum sirene. E poliţia, Max, ar trebui să tragi pe dreapta.
în schimb, el acceleră şi mai mult.
-Regulile vechi nu se mai aplică. Unii poliţişti ridică oameni ca noi.
- Ba nu! N-am auzit nici o ştire despre asta. Max! Ai viteză prea mare.
- Nu vreau să-mi asum nici un risc. Am vorbit cu alţii ca noi şi am aflat că nc ridică dacă ne găsesc. Nu numai fata aia ne învinovăţeşte. Aproape am ajuns.
- Dar chiar şi după ce...
Se întrerupse şi strânse din ochi când el evită o camionetă răsturnată.
- încetineşte-i! zise el repede.
-Eu nu...
-Fă ce ai făcut înainte, dar mai puţin. încetineşte-i!
Cu inima pulsându-i în gât, Lana ridică o mână şi încercă să-şi imagineze că împingea maşina înapoi, pur şi simplu o împingea înapoi.
O văzu derapaţid, apoi încetinind în mod miraculos.
„Cum se întâmplă asta?" reflectă ea. Acum câteva săptămâni nu putea să aprindă o lumânare, şi acum... Acum ea era cea care ardea cu lumină.
- Ţine-o aşa! Ţine-o! Nu mai avem nevoie decât de câteva minute.
- Mi-e teamă că... Ar putea să se întâmple ce s-a întâmplat cu motocicleta, Nu vreau să rănesc pe nimeni.
- Ţine-o aşa, uite podul! Ah, fir-ar a dracului de treabă! Au ridicat podul. Nu m-am gândit la asta. Ar fi trebuit să mă gân dese la asta.

Lana îşi pierdu concentrarea când se întoarse şi văzu podul ridicat. Şi distanţa dintre cele două jumătăţi.
- Trebuie să oprim!
-Nu. Trebuie să-l coborâm, împreună. Putem s-o facem împreună. Concentrează-te, Lana, ştii cum. Concentrează-te să-l cobori, iltfel s-a zis cu noi.
Avea o părere prea bună despre abilităţile pe care le poseda, se gândi. Însă mâna lui o strângea tare pe a ei, îngăduindu-i să-i simtă vibraţiile de putere. Orice ar fi avut, împinse spre el.
Tremura de efort, simţea cum totul în interiorul ci se schimbă şi… se extinde. Cu o smucitură, de parcă ar fi suflat într-o lumânare, podul începu să se lase în jos.
- Funcţionează. Dâr...
- Rămâi concentrată. O să reuşim.
însă mergeau prea repede, iar podul cobora atât de încet. în spatele lor, sirenele urlau.
„împreună”, îşi zise ea. „Trăim sau murim.” închise ochii, se forţă mai tare.
Auzi un zgomot, simţi maşina sărind şi zgalţâindu-se,
-Ridică-l! strigă Max.
Cu tot zumzetul din urechi, cu tot zumzetul din trupul ei, se forţă din nou. Deschise ochii, Pentru o clipă, îşi spuse că zburau.
Se răsuci rapid şi văzu cum podul se ridica metru cu metru în spatele lor. Maşina care-i urmărea se opri cu scrâşnet de roţi în partea cealaltă.
- Max. De unde vine asta? Cum putem să facem aşa ceva? Puterea asta, genul ăsta de putere e înspăimântător şi...
-Minunat? O schimbare a echilibrului, o deschidere. Nu ştiu, dar nu o simţi?
- Da. Da. „O deschidere”, îşi zise ea, „şi mult mai mult.”
- Am ieşit, o asigură Max. îi sărută mâna, dar nu încetini în timp ce goneau pe şinele de cale ferată. O să găsim o cale, Scoate nişte apă din bagaj, respiră adânc. Tremuri.

-Oamenii... Oamenii încearcă să ne omoare.

- N-o să-i lăsăm. Când întoarse capul să se uite la ea, ochii îi ardeau cenuşii şi întunecaţi. Avem cale lungă de parcurs, Lana, dar o să reuşim. *

Ea îşi lăsă capul să cadă pe spătar şi închise ochii ca să încerce să-şi echilibreze pulsul, să-şi limpezească ceaţa fricii din minte.

- E atât de ciudat, murmură. De când sunt la New York, e prima dată când ajung în Bronx.

Râsul lui o surprinse când îl auzi hohotind, atât de bogat, atât de dezinvolt.

Păi, e o primă vizită dată dracului.Capitolul 5

Jonah Vorhies rătăcea în haosul secţiei de Urgenţe. Lumea continua să se scurgă sau să se împleticească înăuntru, ca şi cum clădirea Însăşi oferea minuni. Intrau tuşind şi vomitând, sângerând şi trăgând Să moară.

Cei mai mulţi din cauza Apocalipsei, unii ca victime ale violenţelor provocate de Apocalipsă.

împuşcături, răni de cuţit, oase rupte, leziuni la cap.

Unii stăteau liniştiţi, fără speranţă, ca bărbatul cu băiatul de vreo şapte ani în poală. Sau ca femeia cu ochi sticloşi şi febră, care se ruga cu un rozariu. Moartea se răspândise atât de densă în ei, atât de neagră, încât ştiau că n-aveau să mai apuce a doua zi.

Alţii se dezlănţuiau, ţipau, cereau, cu scuipatul zburându-le din gură. Era păcat că-şi jucau atât de urât ieşirea din scena vieţii, se gândi el.

Izbucneau regulat lupte, dar rareori durau mult. Virusul avea efecte atât de devastatoare, încât chiar şi un campion mondial ar fi căzut după ce ar fi dat sau ar fi încasat câţiva pumni.

Personalul medical, ce mai rămăsese din el, făcea ce putea.

Erau paturi disponibile, ştia el. O, erau destule paturi, săli de operaţie deschise, săli de tratament. Dar nu erau suficienţi medici, asistente, stagiari, infirmiere ca să trateze, să coasă şi să oprească hemoragia.

Nu mai erau locuri la morgă - ştia şi asta. Prin urmare, cadavrele erau stivuite ca într-un joc de cuburi.

Personalul medical? în cea mai mare parte murise sau fugise. Patti, partenera lui din ultimii patru ani. Patti, mamă a doi copii, care era pasionată de heavy metal, de filmele de groază (cu cât mai înspăimântătoare, cu atât mai bine) şi de mâncarea mexicană - nu făcea economie de Tahasco - fugise în Florida în săptămâna a doua.

Fugise fiindcă tată! ei - un mare amator de golf care ducea o viaţă de huzur în Tampa - murise, iar mama ei - profesoară pensionară, voluntară în domeniul alfabetizării, tricoteză pasionată - era pe moarte

El observase Apocalipsa în Patti, împreună cu teama şi durerea ei, când îşi luase rămas-bun. Ştia ca n-avea s-o mai vadă niciodată.

Nici pe ea, nici pe asistenta drăguţă care purta întotdeauna uniforme vesele, cu pisicuţe sau căţeluşi. Infirmiera care făcea baloane de gumă de mestecat, stagiarul care-şi dorea să ajungă chirurg şi alte zeci şi zeci.

Căzuseră ca muştele, unii acasă, alţii luptându-se să-şi facă datoria.

Adusese câţiva el însuşi - singur acum. Ca şi personalul spitalului, paramedicii, personalul de pe ambulanţe, pompierii, poliţiştii, toţi îşi văzuseră rândurile decimate.

Morţi sau fugiţi.

Rachel supravieţuise - superba, devotata doctoriţă Hopman. O văzuse luptând împotriva valului Apocalipsei. Suprasolicitată, epuizată, dar niciodată panicată. Venea din când în când s-o caute, să se asigure că era bine.

Ea h dădea speranţă.

Apoi se retrăgea, se încuia în apartamentul lui, stătea pe întuneric* deoarece speranţa durea.

De fiecare dată se întorcea însă, căutând acea scânteie mică, acel strop de lumină într-o lume crudă. Dar nu vedea decât moarte, moartea apăsându-l, apucându-l cu

ghearele, batjocorindu-i talentul de a o vedea fără să poată face nimic.

Prin urmare, cutreiera prin secţia de Urgenţe şi în afara acesteia, acceptând decizia pe care o luase în întuneric. Asta avea să fie ultima oară când căuta speranţă.

Se uitase. în sălile de tratament, văzuse moartea. Se uitase în depozitele de medicamente, văzuse ravagiile de acolo.

Poate că avea sá mai facă un tur, un ultim tur.

Dincolo de secţia de Urgenţe, spitalul reverbera ca un cavou.

Poate ti era adecvat, îşi zise el. Poate că era un semn. Şi Dumnezeu ştia că iniştea calmează.

În curând, liniştea avea să domnească.

Intră în camera de odihnă a personalului - avea nişte amintiri Vumoase, pe care voia să le ia cu el O văzu pe Rachel la o masă, «coltându-şi singură sânge.

-Ce faci?

Ea ridică privirea. îngrijorare, oboseală, totuşi nu panică. Totuşi iu Apocalipsa.

-închide uşa, Jonah! Sigila mostra, o etichetă, o puse lângă cele tlte într-un suport, apoi îi zise: îmi recoltez sânge. Sunt imună. Au recuf peste patru săptămâni, şi sunt asimptomatică Am fost expusă le nenumărate ori, dar nu prezint semne ale virusului. Nici tu, ob- ervă ea. Stai jos! Vreau să-ţi recoltez o probă.

-De ce?

Rachel deschise cu calm o seringă nouă.

-Fiindcă toţi cei pe care i-am tratat - absolut toţi pacienţii - au îurit. Fiindcă cred ca tu l-ai adus la Urgenţe pe Pacientul Zero: Ross. lacLeod.

Jonah se grăbi să se aşeze, simţind că i se înmuiaseră picioarele. -Eu...

- Am trimis un raport la CDC cu săptămâni în urmă, din câte am IzUt în calendar, dar n-am mai primit nici un rezultat. Şi ei mor. u pot să iau legătura cu ei, dar mâine o să încerc să mai trimit un iport. Am nevoie de timp înainte să ajungă la noi. Scoate ţi jacheta

ţ suflecă-ţi mâneca

- „Să ajungă la noi”?

-Sunt în New York acum - New York City, Chicago, D.C., L.A., Atlanta, bineînţeles. îi puse un garou de cauciuc. Strânge pumnul. îi ceru înainte să-i tamponeze interiorul cotului. Fac razii. Caută imuni ca tine şi ca mine, ii iau pentru teste. Indiferent dacă respectivii vor sau nu să fie luaţi.

-De unde ştii?

Ea zâmbi uşor. infigând acul cu o înţepătură abia simţită.

- Doctorii vorbesc între ei. Am o prietena care îşi face rezidenţialul la Chicago, îşi făcea. Cred că a murit acum. Vocea i se frânse, aşa că se opri o clipă, inspirând şi expirând până se linişti. în cele din urmă reluă: Au venit cu tot arsenalul, costume de protecţie, personal verificat. Ea n-a trecut testul, dar i-au luat pe cei care s-au dovedit imuni. Asta a fost acum trei zile. Fratele ei lucra la spitalul Sibley din Washing ton. Au pus stăpânire pe clădire printr-o acţiune în stilul trupelor de comando. CDC, NIH', OMS. Au mutat bolnavii în alte spitale din regiune. Au ales câţiva pentTu observaţie, testare. Cei imuni sunt în carantină. Carantină militară. Fratele ei a reuşit să scape şi s-o contacteze, avertizând-o. Şi ea a făcut la fel cu mine.

- Am ascultat ştirile când am putut Când putuse să le suporte, se gândi el, apoi spuse cu glas tare: N-am auzit nimic din toate astea.

- Dacă vreun jurnalist ştie de asta, o s-o ţină sub capac. Sau va fi cl însuşi reţinut de autorităţi pe undeva. Aşa presupun.

Acoperi şi etichetă proba lui de sânge, puse o bucată de vată şi un leucoplast pe locul unde intrase acul fin.

Se trase în spate şi-l privi în ochi.

-Şi Healy e imun.

- Nu-l cunosc pe Healy.

- Corect, n-ai de unde. Tipul dc la laborator unul bun. A făcut şi el nişte teste, pe o grămadă de infectaţi, începând cu MacLeod. Dar noi... el... acum îi testează pe cei imuni Cât încă mai poate.

Rachel se uită în jur ca şi când tocmai ieşise dintr-o piscină adâncă

-Nu suntem decât un mic spital din Brooklyn, dar au să ajungă şi la noi. Dacă cineva îmi găseşte raportul iniţial, o să mă La în vizor şi-o să mă bage imediat în carantină pentru teste. Şi pe tine, adăugă ea presandu-şi degetele peste ochii epuizaţi. Ar trebui să pleci de aid.

-Venisem doar să-mi iau rămas bun.

- Bine gândit. N-are nici un rost. Tu ii aduci pe cei infectaţi, eu încerc să-t tratez. Rata de mortalitate e sută la sută, odată infectaţi. Sută la sută,

' Acronim peirtru National Institutcs of Health (în Statele Unite, institute guvernamentale carc se ocupă cu cercetarea medicală şi biomedicală) \ îşi acoperi faţa cu mâinile şi daţină din cap când el ii atinse braţul, Un minut, murmură ea oftând prelung înainte să-şi lase jos mâi-

Ochii ei. adânci, căprui-închis, străluceau, dar lacrimile nu căzură.

- Toată viaţa am vrut să fiu doctoriţă. Niciodată n-am vrut să fiu Înţesă sau balerină, star rock, actriţă celebră. Doctoriţă. Mcdicină

t Urgenţă. Să fii acolo când oamenii sunt bolnavi şi speriaţi, răniţi.

Uni acolo. Şi acum? N-are nici o importanţă.

i. -Nu, spuse el simţind cum întunericul se strângea în jurul lui, Nu

- Poate că sângeie nostru va fi important. Poate că Healy găseşte A miracol Slabe şanse, dar poate. Dar o să fac tot ce pot, cât timp mai

Sftot. Tu ar trebui să pleci. Luându-l de mână, îi spuse ferm: Găseşte un **loc** sigur. Nu te mai întoarce aici.

I Jonah se uită în jos ia mâna ei. O ştia puternică pe Rachel,

capa ^ - Am făcut un fel de pasiune pentru tine.

¸ -Ştiu. îi zâmbi când el ridică privirea spre ea. Păcat că nici unul dintre noi n-a acţionat. Eu... eu din diverse motive,., am evitat Complicaţiile. Tu ce scuză ai?

-Nu mi-am făcut curaj pentru asta.

- Greşeala **noastTâ.** Prea târziu acum. Rachcl îşi retrase mâna, se ridica şi lua stativul cu probe. O să-i duc astea lui Healy şi o să fiu asistenta lui de laborator, din moment ce doar el a mai rămas din tot departamentul. Mult noroc, Jonah.

O privi plecând. Nici o speranţă, îşi zise. Nu văzuse nici o speranţă în ea. Forţă, da, dar acea scânteie de speranţă murise. în clipa aceea înţelese,

îşi trase mânecile la ioc şi îmbrăcă jacheta. Nu voia să treacă din nou prin secţia de Urgenţe, să simtă suflul morţii, dar ştia că asta avea să-l ajute să ducă la bun sfârşit decizia pe care o luase.

Ignoră ţipetele, icnetele, tuşea cumplită şi ieşi la aer. Se gândise s-o facă înăuntru. Dacă ar fi avut destul curaj, s-ar fi dus la morgă să-şj pună capăt zilelor. Să le uşureze tuturor treaba. Dar pur şi simplu nu putea sa înfrunte această perspectivă. \

Chiar acolo, reflectă el, la uşile secţiei de Urgenţe? Dar, la naiba, ei aveau destule pe cap. în ambulanţa lui? Părea o idee bună.

La volan, sau în spate? La volan, sau în spate? De ce îi era atât de greu să decidă?

Actul în sine? Nici o problemă. Avusese de-a face cu destule sinucideri şi încercase să afle cea mai bună modalitate. Vechiul revolver de calibru .32 al bunicului în gură, apeşi pe trăgaci. Gata!

Pur şi simplu nu putea să mai vadă moartea în jurul lui. Moartea iminentă, fără vreo umbră de speranţă. Nu mai putea să se uite la chipurile vecinilor, colegilor, prietenilor, rudelor şi să vadă acolo amprenta morţii.

Nu putea să se închidă în beznă ca să nu mai vadă. Nu mai putea să audă ţipetele, focurile de armă, implorările pentru ajutor, râsetele nebuneşti.

în cele din urmă, depresia şi disperarea lui aveau să se transforme în nebunie. Şi se temea, se temea în mod activ că nebunia avea să-l transforme într-unui dintre acei

nemernici care-şi vânau semeni: provocând încă şi mai multe decese,

Mai bine să termine cu astă, să termine pur şi simplu şi să st liniştească.

Căută în buzunarul hainei şi simţi conturul liniştitor al pistolului Se îndreptă spre ambulanţă, bucuros că avusese şansa s-o vadă p(Rachel, s-o ajute, să-şi ia rămas-bun. Se întrebă ce avea să gaseasc; Healy în sângele lui. Urme din această abilitate oribilă?

Sânge blestemat.

întoarse capul la sunetul brusc al unui claxon, dar continuă să **meargă** în timp ce dubiţa se lovea de bordură scoţând scântei. „Mai multă moarte pentru casa morţii", gândi el, tncovoindu-şi umerii la auzul strigătului de ajutor.

Nu mai avea de dat nici un ajutor.

- Te rog, te rog! Ajută-mă!

N-avea să mai vadă moarte, îşi făgădui el. N-avea de gând să mai vadă pe nimeni murind.

- Nasc! Am nevoie de ajutor.

f

i|f Nu putu să se abţină să se uite din nou în spate; o femeie se ex- trftgea din camioneta roşu-aprins, ocrotindu-şi pântecul de gravidă.

- Am nevoie de un doctor. Am intrat în travaliu. Vin copiii.

Jonah nu văzu moarte în ea, ci viaţă. Trei vieţi. Trei scântei puternice.

Spunându -şi că putea să se şi nucidă mai târziu, se duse la ea.

-în câte săptămâni?

-Treizeci şi patru de săptămâni şi cinci zile. Gemeni. Am gemeni.

-Asta e momentul potrivit pentru gemeni.

îşi puse un braţ în jurul ei,

-Eşti medic?

-Nu. Paramedic. Nu te duc pe la Urgenţe. E plin de cei infectaţi.

-Cred că sunt imună. Toţi ceilalţi... în afară dc copii. Ei sunt în uriaţă. Nu sunt bolnavi.
Auzind teama din vocea ei, fon ah se strădui să-i vorbească pe un ton cât mai liniştitor.
-O.K., o să fie O.K.! O să mergem la uşa aia de colo. Te duc la maternitate. O să-ţi aduc un doctoi.
- Eu... Contracţie!
îşi înfipse degetele în el şi începu să respire tot mai repede, cu juierături.
-Ai grija.
-Tu să ai grijă! izbucni ea printre icnete. Scuze!
- Nici o problemă. Cât de dese?
-Nu le-am cronometrat, fiindcă am condus maşina Cam la trei minute când am plecat. Mi-a luat, nu ştiu, zece minute să ajung aici. **N**-am ştiut ce altceva să fac.
Intrară în spital şi se îndreptară spre ascensoare.
- Cum te cheamă?
-Katie.
- Eu sunt Jonah. Eşti gata să-i întâmpini pe gemeni, Katie?
îşi ridică spre el ochii verzi uriaşi, apoi îşi lăsă capul pe pieptul lui şi începu să plângă.

E O.K., e O.K.! Totul o să fie O.K.

!Să aduci pe lume copii în lumea asta întunecată, mortală?
Nu se gândise la asta. îşi spuse că avea s-o ducă la maternitate, apoi gata.
-Ţi s-a rupt apa?
Ea clătină din cap.
Uşile ascensorului se deschiseră într-o zonă de recepţie goală. Aceeaşi tăcere care-l făcu să-şi dea seama că era posibil să nu găsească acolo nici un ajutor pentru ea.
Străbătură coridorul - saloane goale, recepţie fără personal.
Nu mai năştea nimeni?
O conduse într-una dintre sălile de naştere.
- Cazare de primă mână, zise el străduindu-se să-şi păstreze vocea veselă. Hai să-ţi scot haina, să te duc în pat.
Cine eobstetridanul tău?
- A murit. Nu contează, a murit.
- O să te descalţ acum.
Apăsă butonul de apel pentru asistentă înainte să se aplece şi să-i scoată pantofii.
N-avea nici un rost să-i caute o cămaşă de noapte. Nu ştia unde erau şi nu voia să piardă timpul. Oricum, ea purta o rochie.
-Aşa!
O ajută să se aşeze în pat, oprindu-se când ea îşi înfipse degetele în braţul **lui** Apăsa din nou butonul de apd.
-Au murit toţi? întrebă ea când contracţia trecu. Doctorii, asistentele?
- Nu. Tocmai am vorbit cu o doctoriţă jos, o prietenă de-a mea, chiar înainte să plec. Mă duc să văd dacă găsesc vreo asistentă de obstetrică.
- O, Doamne, nu mă părăsi!
- Nu te părăsesc. Jur că n-o sa te părăsesc. Mă duc să caut o asistentă şi să aduc nişte incubatoare pentru copii. Eşti destul de aproape de termen, dar sunt prematuri.
-Am încercat să ajung la treizeci şi şase de săptămâni. Am încercat, dar...
- Hei! O luă de mâna şi aşteptă până că nd ochii ei înlăcrimaţi îi în - tâlniră pe ai lui, apoi îi spuse: Eşti chiar la limita a treizeci şi cinci. Al naibii de bună treabă! Lasă-mă două minute, da? Nu împinge, Katie.

[Respiră în timpul contracţiei, dacă ai alta înainte să mă întorc. Nu împinge.
ji' - Grăbeşte-te! Te rog! f<~ -Promit,
Ieşi, apoi o luă la fugă. * Nu cunoştea aripa asta, fusese în ea doar de câteva ori şi numai ţină la recepţie. Prinse curaj când văzu trei bebeluşi în incubatoarele din spatele geamului. Trebuia să fie cineva în secţie Trebuia să se îngrijească cineva de copii.
- Intră printr-o pereche de uşi duble şi pătrunse îutr-o sală de operaţie. Un doctor - spera el -, echipat cu halat şi mănuşi, ţinea în mână un bisturiu. Alături de el era o asistentă, iar pe masă se afla o gravidă cu ochii închişi.
-Am adus o femeie în travaliu cu gemeni. Eu...
-.Şi eu încerc să salvez viaţa femeii ăsteia şi pe a fătului. Ieşi afară)
-Am nevoie de... Are nevoie de un doctor.
- Am zis să ieşi! Eu sunt doctor. Doar eu am mai rămas, şi sunt ocupat aici. Soră!
- Pleacă! îi ordonă ea în timp ce medicul tacea incizia. - Chemaţi-o pe doamna doctor Hopman prin pager. Vă rog. Chemaţi o pe ea,
Jonah ieşi în grabă, apucă două incubatoare şi le împinse spre salonul unde Katie trecea printr-o contracţie.
- Continuă să respiri, continuă să respiri. O să instalez astea, ca să fie pregătite.
-Doctorul, reuşi ea să îngaime.
El porni incubatoarele, îşi aruncă haina şi îşi suflecă mânecile.
- O şă fim tu, eu şi gemenii. O să fii bine.
-O, Doamne! O, Doamne! Ai mai adus vreun copil pe lume?
- Da, de câteva ori.

-Ai spune asta chiar dacă n-ar fi adevărat, nu? -Nu, Am asistat chiar şi la naşterea unui prematur. E prima sarcină multiplă pentru mine, dar hei, dacă te descurci cu unul, te descurci şi cu doi. O să mă spăl pe mâini, o să-mi pun mănuşile. Apoi o să vedem cum stăm, O.K.?-N-am de ales. Se uita în tavan, cum făcuse când mama ei era pe moarte. Dacă se întâmplă ceva cu mine, promite-mi c-o să ai grijă de ei. Că o să ai grijă de copiii mei.

- N-o să se întâmple nimic, şi o să am grijă de ei Şi de tine, ţi -o jur.

îşi făcu cruce peste inimă şi intră în baie să se spele pe mâini.

- Ce nume le dai? striga el,

-Antonia, fetei. Soţul meu... îşi dorea mai ales o fată. înainte să ştim că avem gemeni, spera să aibă o fată. Băiatul e Duncan, după tatăl tatălui meu.

-Frumos. Nume bune, puternice. îşi puse mănuşile şi inspiră adânc, apoi zise: Câte unul din fiecare, nu? Cel mai bine posibil.

-El a murit aici. Tony al meu. Şi părinţii mei, şi fratele meu, la fel. Patru persoane pe care le-am iubit au murit în spitalul ăsta, dar n-am ştiut unde altundeva să mă duc.

-îmi pare rău. Dar bebeluşii tăi n-o să moară, şi nici tu. Hm, trebuie să-ţi scot chiloţii şi să arunc o privire.

-Ruşinea nu e deloc pe lista mea.

El îi scoase chiloţii.

-Vreau să-mi faci puţin loc,

- îţi fee, ce fundul meu!
- Da, la fundul tău trebuie să-mi faci loc.

Jonali zâmbi când ea râse.

- Mare glumeţ mai eşti!

-Trebuie să-mi auzi tot programul de stand-up. Acum însă o să fac o manevră intimă, şi ştiu că nu-i plăcut deloc. Respiră. îşi introduse degetele ca s-o măsoare, în timp ce ea sufla spre tavan.

-Eşti complet dilatată, Katie. O să-i cer scuze Antoniei când ajunge aici, Am împuns-o în cap.

- Duncan. El e primul. Capul lui?
- Da. Şi slavă Domnului că era capul, nu fundul *lui.*

-Mai vine una.

- Dă-i bătaie! Eşti foarte aproape. Tu,..

Ea suflă, Se rupse apa.

-Doare, O, Doamne Dumnezeule, Maica Domnului, doare!

-De unde ştii? Tu eşti bărbat. Katie Întoarse capul, închise ochii fi expiră lung şi purificator, Plânuiam să ascultăm cântecele lui Adele în timpul travaliului, spuse peste câteva clipe. Şi Tony şi cu mine plânuiam să le avem şi pe mamele noastre lângă noi. Mama lui e moartă »cum, la fel şi tatăl lui. Fratele meu, fratele şi sora lui Tony. Copiii mă au doar pe mine.

-I se vede capul lui Duncan, Katie. îi văd capul. Are păr! E brunet. Vrei oglinda?

Ea scoase un suspin, îşi acoperi ochii şt ridică o mână făcându-i lemn să aştepte.

-L-am iubit atât de mult! Pe Tony. Părinţii mei, fratele meu, familia lui. Familia mea. Toţi s-au dus. Copiii. Copiii sunt tot ce mi-a mai rămas din familia mea, Eu sunt tot ce-o să aibă pe lume. Ştergându-şi lacrimile, murmură: Vreauoglinda, te rog. Vreau să-i vădnăscându-se.

Jonah ajustă oglindă până când ea încuviinţă din cap. O încuraja 1« următoarele contracţii, apoi când împinse. Fără a mai vorbi despre pierdere, ea îndură ca un războinic în luptă.

Duncan, cu părul său brunet, veni pe lume ţipând şi agitând u~ şi pumnii, Mama lui râse şi întinse braţele.

-Are o culoare bună şi plămâni al naibii de puternici Jonah şterse copilul şi i-l puse în braţe, informând-o: Acum tai cordonul.

- E frumos. E perfect, Nu e perfect? Te rog.

-O să-l cântărim şi-0 să-l punem în incubator. Sigur că arată per- fect.

-El... caută sânul!

- Păi, e bărbat!

- Cărţile spun, mai ales în cazul prematurilor... L-a apucat! îi e foame. Şi... O, Doamne, vine şi ea. Vine!

- Antonia nu vrea să rămână mai prejos. Dă-mi-l să-l pun în incubator!
- Nu, nu. Îl țin eu. îi e foame. Trebuie să imping!
- O.K., împinge tare acum. Poţi mai tare.

încerc!-Acum stai. Relaxează-te, relaxează-te, respiră. O să mai am nevoie de încă una. Una bună, tare. Micuța e pregătită. Uita-te în oglindă, Katie, împinge-o afară!
Ea își umplu plămânii cu aer, apoi lăsă aerul să iasă cu geamăt grav, tânguit Jonah apucă de cap, întoarse umerii, și Antonia îi alunecă în mâini.
-Taț-o!
-Dar nu plânge, nu plânge! Ce s-a întâmplat?
-Las-o un pîc.
Jonah curăță nasul și gura bebelușului, îi frecă pieptul mic.
-Hai, Antonia! Știm că nu ești plângăcioasă, dar mama ta vrea sa tc audă. Nu se grăbește. Dar e bine. Are în ea lumină, nu întuneric. Văd viață, nu moarte
-Ce...
-Uite-așa,
Jonah zâmbi când copilul scoase un vaiet ascuțit, un mic sunet ofensat
- Se face roz într-o clipă, A vrut doar să- și facă rezerve întâi, asta-i tot. E o frumusețe, mămico.
Katie o luă în brațe,
- la te uită ce capșor dulce are!
- Da> fratele ei a acaparat tot părul. Las-o un pic, și o să-l depășească la asta, zise Jonah în timp ce tăia cordoanele ombilicale. Dacă Dun can și-a terminat masa, vreau să-l curăț, să-t cântăresc, sa verific câteva chestii. Tu mai ai o rundă cu placenta.
-Cred că e mai ușor decât să naști gemeni
Jonah luă băiețelul, îl curăță cu grijă, verifică ritmul cardiac, reflexele, il cântări. Se născuse de două kilograme opt Sute de grame
-Bună greutate chiar și pentru un singur copil născut la termen. Bravo, Katie!
-Antonia e cu ochii pe mine. Știu că probabil nu e adevărat, dar mi se pare că se uită la mine. De parcă mă cunoaște,
- Sigur că te cunoaște!
Privind copilul din mâinile lui, Jonah simți... triumf și o iubire calmă și constantă.
Ik -Vreau să-l pun pe Duncan un pic în incubator. Trebuie să pun |l fetița. Mă duc să-ți aduc ceva rece de băut, îi zise el

lui Katie în tmp ceo curăţa pe Antonia. Şi ceva de mâncare, dacă găsesc. Fata ta 'Cântăreşte două kilograme şi trei sute de grame. E bine.
-Contracţie!
-O.K., hai să scoatem totul! Frumos şi curat. Am o găleată aici. Arunc-o afară, campioano!
' Când se sfârşi, Katie se întinse pe spate fără să zică nimic, lasându-l ift-i şteargă sudoarea de pe faţă. Apoi îl apucă de mână.
-Ai zis ca vezi viaţă, nu moarte. Lumină, nu întuneric. Şi când ai ftcut-o, când ai zis asta... erai diferit. Am văzut ceva diferit la tine.
- Eram puţin cam ocupat în momentul ăla.
Dădu să se întoarcă, dar ea îşi înteţi strânsoarea.
-Am văzut chestii în ultimele săptămâni. Chestii fără sens, chestii ca din cărţile şi filmele fantastice. Eşti unul dintre ei? Unul dintre cei numiţi Supraoameni?
-l/itc, eşti obosită şi trebuie să...
- Mi-ai adus fiul şi fiica pe lume. Mi-ai dat din nou o familie. Mi-ai dat... Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Katie bolborosi: Mi-ai dat un motiv să trăiesc. O să-ţi rămân recunoscătoare pentru tot restul vieţii mele. O să-ţi fiu recunoscătoare de fiecare dată când o să-mi privesc copiii. Am copii. Dacă o parte din motivul pentru care-i am este darul pe care-l ai tu, sunt recunoscătoare şi pentru asta, Jonah, cu ochii plini de lacrimi, se gândi că se ţinea de mâna ei ca de o coardă de salvare.
- Habar n-am ce sunt. Habar n-am! Pot să văd moartea intrând în cineva sau rănile pe care-o să ie sufere. Vad cum o să se întâmple, dar nu pot să împiedic asta.
-Ai văzut viaţă în copiii mei şi în mine. Ai văzut viaţă! Ştiu ce eşti. Eşti miracolul meu personal.
Se văzu nevoit să se aşeze pe marginea patului, ca să se adune.
-Voiam Să mă omor.

-Ntt. Nu, Jonah! *

- Dacă ai fi venit cinci minute mai târziu, aş fi fost mort. Nu credeam că mai pot să îndur viziunile astea. Atunci ai apărut tu, şi am văzut cele trei vieţi în tine. Cred că şi tu eşti miracolul meu personal.

Katie se relaxa.

- Poţi sa mă ţii în braţe o clipi?

-Siguri Sigur că pot!

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

Peste câteva clipe, Jonah auzi paşi apropiindu-se rapid şi vioi - o auzi pe Rachel strigându-i numele

- Aici, doamnă doctor, răspunse el, apoi îi zise lui Katie Mai bine mai târziu decât niciodată.

- Cine are nevoie de doctor? Din prag, Rachel se uită la cei doi, la incubatoare. Eî, ia te uită! Tu ai făcut asta?

- M -a ajutat şi ea un pic, spuse Jonah-

-Pare să fi fost o excelentă muncă de echipă. Sunt doctoriţa Hopman, începu ea, dar când lăuza întoarse capul exclamă; Katie? Eşti Katie Parsoni, nu?

-Da, doamnă doctor. Lacrimile curgeau mai rapid acum. Katie întinse o mână, cu cealaltă agăţându-se de Jonah. Aţi scăpat!

- Da, la fel ca tine şi copiii tăi. O să-i examinez, după care mă uit şi la tine.

-Duncan - două kilograme şi opt sute de grame, raportă Jonah- Antonia - două trei sute. Am uitat să-i măsor.

- Ai făcut ce era important. Cum te simţi, mămico? întrebă Rachel apropiindu-se de incubatorul lui Duncan,

- Obosită, flămândă, recunoscătoare, tristă, fericită. Mă simt în toate felurile. Doamna doctor Hopman a fost cu mine când a murit mama, îi explică tânăra lui Jonah- A avut grijă de mama. Şi de tata.

- Jonah i-a adus la spital, zise Rachel. Ross şi Angela MacLeod,

- MacLeod, „Primul. Pacientul Zero” se gândi Jonah, apoi murmură: Se închide un cerc.

-Avem în faţă doi copii sănătoşi. Rachel se aplecă să examineze placentele, cordoanele ombilicale. Bun. Bun.

-Cât de curând pot să călătorească? întrebă Jonah.
-Trebuie sa mă uit la Katie, Iar pentru cei mici o să încerc să gă- NC pe cineva la Pediatrie,
i' - Ea e bine, şi ei la fel. Vad asta aşa cum am văzut şi că mama ei nu te bine, în timp ce te ocupai de tatăl ei. Aşa cum am văzut şi că tu eşti Bună. Am simţit un soi de înţelegere înainte... înainte de toate astea. Ier acum e mai mult. Nu mă aştept să mă crezi, însă...
-Te cred, îl întrerupse Rachel. Frecându-sela ochi, adăuga; Am Izut chestii. Chestii pe care nu le-am luat în serios la început, dar bzl destule şi eşti un idiot dacă nu crezi. Pe de altă parte, aş fi un doc- pr prost dacă n -aş examina o femeie care tocmai a născut gemeni.
• -Din moment ce aşa stau treburile, trebuie să ştiu când pot să ¡(Hâtoreascâ. Şi când poţi să fii tu gata de plecare.
^ -Unde să plec?
^ -Nu ştiu încă, dar ştiu că eşti imună. La fel şi Katie şi copiii ăia. j^l spus că se fac razii, că imunii sunt plasaţi în carantina, supuşi unor ¡pite.
jf, -Ce!? Katie îl prinse de umăr. Cine face asta? Guvernul? Reţin oamenii care nu sunt bolnavi? Rachel scoase un oftat.
- Jonah,
• „Gata cu rahaturile", îşi zise el. „Gata cu deznădejdea."
- Are dreptul să ştie. Are copii la care să se gândească. Tu eşti doctor. Există oameni neafectaţi de viruş care au nevoie de doctori. Care tu nevoie de doctori inteligenţi, adaptabili. O să încerce să ridice şi oameni ca mine, dar, pe toţi dracii, n-o să ajung cobaiul nimănui! Se închide un cerc, repetă el. De la părinţii ei la mine, de la mine la tine, de la tine la Katie şi dc la Katie la mine. Şi acum bebeluşii. înseamnă ceva. Când pot călători ei, când poţi tu să pleci? Obosită până în măduva oaselor, Rachel se uită la bebeluşi, la femeia care plângea în tăcere, la bărbatul care brusc arăta dur ca oţelul.
- Poate mâine, depinde la ce fel de călătorie te gândeşti. Drumurile sunţ blocate.

- Pot să iau o barcă

- O barcă?Patti - fosta mea colegă, îi explică el lui Katie - avea o barcă. Nu era mare lucru, dar era ceva. O găsim, ne urcăm în ea, trecem fluviul. Şi pornim spre... direcţia care arată cel mai bine. Pe cât posibil, rămânem în zonele rurale. Nu sunt sigur până nu scăpăm de aici. Nimeni nu-i duce pe copiii ăia în vreun laborator de testare.

-Nimeni nu se atinge de copiii mei. Lacrimile lui Katie se opriră ca şi cum ar ii închis un robinet. Nimeni! Putem să plecăm acum.

Rachel ridică o mână.

-Mâine. O să te examinez şi o să stăm cu ochii pe copiii tăi timp de douăzeci şi patru de ore. Dacă nu apar complicaţii, putem să plecăm mâine. Ne trebuie provizii. Ne trebuie scutece şi haine, pături. S-ar putea să avem nevoie de lapte praf pentru gemeni.

- Duncan a supt deja.

- Serios? Rachel râse. O grămadă de veşti bune. Dar tot ne trebuie provizii. Pot să fac rost de câte ceva de pe aici. Dacă bebeluşii sunt în regulă şi pot fi deplasaţi, o să vin cu voi, fiindcă o lăuză şi sugarii ei de o zi au nevoie de un medic prin preajmă. Deşi Jonah ar putea să facă el însuşi aproape orice. O să vin cu voi pentru că, într-adevăr, asta înseamnă ceva, spuse ea făcând un gest care-i incluse pe toţi cinci. Şi fiindcă poate aşa o să încep să mă simt din nou doctor.

Se duse spre pat.

- Du-te şi caută ceva de mâncare pentru proaspăta mămică. Poate o băutură rece, negreşit un pic de apă. Şi găseşte-i ceva curat să se schimbe. Găseşte-i nişte bonete şi scutece pentru prematuri. O să vedem cât de descurcăreţ eşti, Jonah.

-S-a făcut. Jonah se întoarse către Katie şi-i spuse: Mă întorc repede.

-Ştiu.

- Aşa, Katie, hai să aruncăm o privire!

-Doamnă doctor?

- Rachel. Zi-mi Rachel, din moment ce se pare că am format o alianţă,

- Rachel, când termini, îmi pot lua copiii în braţe?

-Sigur!

Şi scânteia care murise în ea în acea perioadă oribilă se reaprinse.EVADAREA

Cum să scape omul de ce-i e scris; Cum să fugă de propriul destin? Firdous

i***Capitolul 6***

în timp ce Katie îşi alăpta fiica pentru prima dată, Arlys Reid delta să se pună pe treabă. De zile întregi se baza pe relatările lui Rick şi pe ceea ce putuse să dezgroape ea însăşi de pe internetül Ift funcţionai, amestecat cu câteva observaţii din drumurile ei râie către şi de la studio.

[1] îşi dorise să fie reporter, îşi zise pe când verifica bateriile reporto- iului. Era timpul să iasă în stradă şi să fie reporter.

[1]Nu stabilise nimic cu producătorul ei, nici cu directorul. Indife- ft ce avea să se întâmple, era decizia ei - şi o parte din acea decizie Kt drept cauză vestea pe care i-o dăduse Chuck în acea dimineaţă.

Nu venea nici un ajutor.

Când se ridică să-şi îmbrace haina, Fred aruncă o privire în bili ei.

-Unde te duci?

-Afară. La treabă. Vreau să mă acoperi, Fred. Zi şi tu că trag un [de somn sau ceva de genul ăsta. Vreau să fac un reportaj cu oameni de pe stradă. Dacă găsesc unul care să nu vrea să mă jefuiască, să Iii violeze sau să mă omoare.

- Nu te acopăr, îi replică Fred. Vin cu tiné.
- Nici să nu te gândeşti!

i Micuţa Fred - un metru
jumate cu totul - îi zâmbi

- .Ba sigur că mă gândesc. Am petrecut o grămadă de timp acolo. Trebuia să se ducă cineva după prâjiturele HoHos şi chipsuri, nu? Şl împreună avem mai multe şanse să ne descurcăm, adăugă ea imbră când o jachetă albastră cu steluţe roz, E o piaţă - mă rog, un fel ilc chioşc - pe partea cealaltă a Sixth Street, pe 51. E baricadată, dar unii dintre noi ştim că putem să scoatem nişte scânduri şi să ne strecurăni înăuntru.

îşi trase pe cap o căciulă roz cu un moţ lung ce-i sălta pe smocul de păr roşu.

- încă mai e de mâncare acolo, aşa că putem sa luăm şi nişte pro vizi». Nimeni nu ia mai mult decât are nevoie. Am Scut o înţelegere.

- „Am tăcut"?

-E ca în tot cartierul, Cei care au rămas. Nu iei mai mult decât ai nevoie, ca toată lumea să primească o cotă.

- Fred. Arlys îşi puse servieta pe umăr şi, uitându-se la puştoaica pistruiată, îi spuse: E o ştire. Tu eşti o ştire.

Ochii de un verde liniştit se înnegurară.

- Nu poţi s-o dai pe post, Arlys. Unii oameni, dacă află că acolo i mâncare, au să ia totul. Au să şi facă provizii.

- Nu dăm adresa - nici măcar zona. Ca să pecetluiască legământ tul, Arlys îşi făcu cruce cu un deget peste inimă. Doar ştirea. Una des pre oamenii care cooperează, care se ajută reciproc. Un loc luminos Cine n-are nevoie de un loc luminos acum? Poţi să-mi dai câteva de talii - nu nume sau adrese, doar modul în care aţi ajuns la înţelegere: asta, cum funcţionează?

- O să-ţi spun când ieşim din sediu.

-Bine, dar rămânem împreună, zise Arlys gândindu-se la arm: din geantă.

-Sigur. Şi nu-ţi face griji. Am căpătat un fel de talent aparte, po să văd dacă cineva e prietenos sau e vreun nemernic. Mă rog, uni nemernici nu vor să te omoare ori să-ţi facă râu, sunt doar nemernic. Fiindcă aşa au fost dintotdeauna.

- Nu pot să te contrazic.

Se îndreptară spre ieşire.

-Şti» că lui Jim n-o să-i placa faptid că-ţi asumi asemenea riscuri

Arlys ridică din umeri.

i-O să-i placă dacă-i aduc o ştire. Sunt oameni reali acolo, incer- pd pur ş» simplu să mai supravieţuiască încă o zi. Cum fac asta?

Ce | Întâmplat cu ei? Oamenii trebuie să afle cum se descurcă semenii r, Îi ajută să se descurce ei înşişi.
\ -Cum ar fi că nu e cazul să iei mai mult decât ai nevoie de la piaţă. -Exact!
Pe drumul spre ieşire, Arlys trasă un plan general. -Ne îndreptăm spre vest, până la Sixth Street, cu ochii în patru. Iacă zărim un grup de oameni, ne îndepărtăm imediat. Grupurile se Ot transforma în mulţimi.
- Mai ales noaptea, comentă Fred. Dar şi în timpul zilei. -N-am mai ieşit noaptea de trei săptămâni, decât ca să mă duc feasă **după ştirile de seară. Înainte îmi plăcea la nebunie să mă plimb** loaptea
f; -Trebuie doar să ştii pe unde să te plimbi, trebuie să te duci în Ionele sigure, ^ -Zonesigure?
jt - Unde se duc mai mulţi oameni buni decât răi. Unii dintre cei răi

P sunt **Tăi** cu adevărat, Sunt doar speriaţi şi disperaţi Dar unii sunt ricoşător de răi, şi trebuie sa te ţii departe de ei, să ştii cum să te fecunzi.
Era pasibil ca subiectul interviului să se afle chiar în fata ei, isi zise Arlys.
¡ - De un de ştii tu despre zonele s igure?
- Vorbeşti cu oamenii, iar ei au vorbit cu alţi oameni, îi spuse Fred jucând ajunseră în hol, N-am spus nimic, fiindcă daca facem asta pu- Iblic, s-ar putea ca cei răi sa găsească zonele sigure. M-am gândit că,
dacă trebuie să închidem, o să le spun tuturor celorlalţi, ca să poată căuta fiecare o asemenea zonă.
- Mă uimeşti, Fred!
- Pot fi de ajutor dacă cineva vrea să iasă din oraş. Dar o grămadă de oameni care sunt încă aici nu vor să plece, chiar dacă trebuie să lupte.
Arlys descuie uşa,
- **O să porţi mască?**
- Ştiî că n-are nici un rost, nu? Arlys se uită la Fred. Ştii ia fel de bine ca mine şi dacă e s-o păţeşti, o păţeşti.

- Pe unii îi face să se simtă în siguranţă. Am crezut că te numeri şi tu **printTe** ei.
-"Nu, de ceva vreme.
Ieşiră, iar Arlys încuie uşa.
- N-o să ne despărţim, dar, pentru orice eventualitate, ai cheia la tine?
- Nu-ţi face griji, o asigură Fred.
Arlys încuviinţă din cap şi porni prin aerul duhnind a reziduuri arse, sânge şi urină.
- Fred câţi oameni ai văzut sau cu câţi ai vorbit în zonele astea sigure? Vreau o estimare, n-o s-o dau pe post. Neoficial.
-Nu ştiu exact. Ştiu că încearcă să ţină o evidenţă, dar se tot schimbă. Unii vin, alţii pleacă. Oamenii încă se îmbolnăvesc, încă mor. Noi... ei... încearcă să ducă cadavrele în zone verzi, parcuri. în zori. încă e destul de frig, ştii.
- Ştia Dar când vine căldura, putreziciunea o să fie îngrozitoare. Şi aceia care au murit în interior...
Simţise mirosul în propria clădire. Mirosul de cadavru în putrefacţie.
-Nu prea poţi să ţii slujbe de înmormântare. Sunt atât de mulţi! oftă Fred Cineva spune câteva cuvinte, apoi... trebuie să-i arzi. Sunt şobolani, ştii, câinii, pisicile şi... E în firea lor, ce mai, aşa că trebuie să-i arzi. £ curat, şi cred că e natural.
- Ai fost şi tu la... ceremoniile astea?
Fred încuviinţă din cap.
-E aşa de trist, Arlys! Dar aşa e cel mai bine, Trebuie să încerci să faci ce e nevoie, dar sunt atât de mulţi! Mult mai mulţi decât se spune.
-Ştiu.
De sub fesul ei cu moţ, Fred ridică privirea la Arlys,

-Ştii?Eclipsa

- Am o sursă, dar... E ca şi cu divulgarea zonelor sigure. Dacă dau pe post tot ce-mi spune, au să mă oprească. Si s-ar putea să ajungă bel.

;' - N-ai face asta. Nu ţi-ai divulga o sursă. (-Nu, dar e posibil să-l depisteze pornind de la mine. Nu pot să risc. Mi-a dat un protocol potrivit căruia, dacă spun vreodată pe post Ce mi-a cerut el să ţin secret, trebuie să distrug computerul la care lucrez, notiţele, totul. Şi să plec. » -Unde să pleci? -Nu pot să-ţi spun.

- Fiindcă ţi-a cenit să păstrezi secretul,
- Aşa e. Dar dacă...
- *Şşş!* Ai auzit? Brusc, Fred o apucă pe Arlys de braţ şi o trase după Bolţul Străzii 6. Intră aici!

În timp ce Fred o trăgea prin fereastra spartă a unui magazin de pantofi, Arlys auzi motorul.

- Sună ca o motocicleta. Năvălitori?

ri - Lor le plac motocicletele la nebunie. Aşa pot ocoli mai uşor dă-râmăturile.

Fred îşi puse degetul la buze şi o trase pe Arlys departe de geamul Ipart, în umbra.

Arlys dădu să vorbească, dar Fred clătina cu înverşunare din cap, Se auziră sunete de sticla spartă, râsete sălbatice. Urletul moto-rului răsună puternic în apropiere, după care începu să se stingă din NOU.

Fred ridică mâna şi îi făcu semn să mai aştepte câteva secunde, - Unii dintre ei aud ca liliecii. Şi uneori călătoresc în grupuri, Nu poţi să rişti

Arlys oftă şi se uită în jur. Pe pereţii de pe ambele părţi erau rafturi poale, Dâcă existaseră standuri, cineva le îndepărtase. Câţiva pantofi împrăştiaţi pe jos, câteva genţi de damă, nişte şosete. -Sunt surprinsa că au lăsat totul,

- Cei **Tăi** iau ce VOT, distrug restul. Urinează pe lucruri, uneori le mânjesc cu excremente. Ei nu le vor, dar nu vor nici să le ia altcineva. Mai ales acum fac Chestii de genul ăsta.

Se duseră până la colţ, unde se uitară îndelung spre nord şi înde-lung spre sud înainte să treacă strada în fugă.

-Se îmbată sau se droghează, continuă Fred Dau foc, trag cu arma. Umblă încolo şi~ncoace căutând pe cineva care nu s-a

ascuns l.i timp sau nu poate să alerge destul de repede. îi rănesc. Sau îi omoară.

- Dar în ultima vreme au început să vâneze.
- Vânează oameni?
- Umblă prin clădirile unde locuiesc oamenii. Sau au locuit. Doar morţii îi mai ţin departe de unele locuri, dar n-o să mai dureze mult. Fac la fel, distrug lucruri, iau ce vor şi caută potenţiale victime. Năvălitori

Fred se opri lângă o maşină goală.

- Asta nu era aici ieri. Vezi că au încercat să treacă, dar strada t blocată. Nu şi-au luat lucrurile. Probabil au încercat să ia prea multe şi au trebuit să le lase ca să poată fugi Piaţa e chiar aici.

-E o zonă sigură?

- E suficient de sigură dacă nu eşti prost, spuse zâmbind roşcata.

Se opriră la o vitrină încastrată. Arlys se încruntă la simbolurile pictate deasupra panourilor.

- Ce înseamnă asta?

-A... Ai putea spune că e pentru noroc. E cineva înăuntru acum. E O.K., zise Fred repede. Nu e unul dintre Năvălitori sau dintre cei răi.

- De unde ştii?

Dar Fred depărtase deja două scânduri.

-E o binecuvântare. Ca o parolă, îi explică ea lui Arlys înainte de a păşi înăuntru.

Scândurile se închiseră în spatele lui Arlys, cufundând incinta în beznă. Nu se zărea nici măcar o fantă de lumină. Apoi apăru una.

-Cine e eu tine, Fred?

-Bună, T.J.. Ea e Arlys. Lucrăm împreună, E O.K.! E dintre ce buni.

- O aduci într-o zonă?

-Nu acum, nu. Caută să ia un interviu şi m-am gândit că. daci tot sunt în mişcare, aş putea să duc nişte cutii de supă la redacţie. O face Noah?

Când răspunsul lui fu tăcerea, Fred făcu un pas înainte. - T.J., ştii că n-aş aduce pe cineva care face rău.

-Poţisă provoci asta fără intenţie.

-Ia-mi, te rog, lumina aia din ochi, zise Arlys cu răceala. Apoi o să tOt să răspund singură. ,)_ Fasciculul coborî puţin.

-Nu ştiu cât de mult o să mai putem să transmitem. Mai suntem loar o mână de oameni care încă lucrează, care încă suntem capa |ţli şi dispuşi s-o facem. Comunicarea contează, informaţia contează, ihiar şi când e subţire. Nu ştiu câtă lume ne mai poate urmări, dar prlcine află poate să transmită şi altcuiva acea informaţie. Cred, şi să jperăm că sunt pesimistă, că ne-au raai rămas doar câteva zile, poate »săptămână înainte să încetăm emisia. Vreau să-mi fac treaba până ije întâmplă asta. Apoi o să găsesc altă modalitate de -a mi face treaba. |î. -Ce e cu aiureala asta de interviu?

L -Vreau să prezint o poveste, una personală. Vreau ca oamenii să budă - nu de la mine, ci direct de la cei implicaţi. Vreau să prezint po- [ftstea asta. Deoarece contează. Nimic altceva nu mai contează acum. f- -Vrei să spui o poveste?

|» -Vreau ca tu să o spui pe a ta, îl corectă Arlys. Vreau să vorbeşti !|n numele tuturor celorlalţi de aici, care rezistă. Ce crezi, ce simţi, ce [ţi făcut. Poate că cineva aude asta şi 1 ajută să meargă mai departe.

- Vorbeşte cu ea, T.J.! E cea mai bună soluţie.

- Fără nume, adăuga Arlys. O să te numesc altcumva, Fără locati- wre. Nu o să spun unde am vorbit. Am un reportofon cu mine. O să-l Opresc ori de câte ori spui tu.

- O să dai diseară pe post?

-Când mă întorc o să cer să fie difuzată din oră în oră până la ştirile de seară. Mâine, daca pot, o să încerc să vorbesc cu altcineva, Ift-i aflu povestea, şi-o să procedez la fel. Nu o să fie acesta sfârşitul, fiindcă n-o să lăsâm să fie acesta sfârşitul Năvălitorii n o să ne cureţe. O să rezistăm. Vreau să-mi spui cum ai facut-o tu, cum o faci.

-Vrei să-mi auzi povestea? îţi spun povestea mea.

- Pot să-mi scot reportofonul? Şi lanterna?

-Dâ-i drumul.

întinse mâna după servietă, găsi lanterna pe pipăite, işi scoase re portofonul din buzunar, apoi aprinse lanterna şi o îndreptă în direcţi.! vocii lui T.J.

Un tip voinic, îşi zise ea. Un bărbat de culoare cu umeri largi, cu ochi negri, aprigi. Mirıştea deasă de pe capul lui ii spuse că până de curând probabil obişnuia să se radă.

-O să-mi spui Ben.

- Bine, Ben. Pornesc reportofonul. Sunt Arlys Reid. Vorbesc cil Ben. L-am rugat să-mi spună, să ne spună tuturor, povestea lui. Pan demia a schimbat totul pentru toată lumea. Tu cum te descurci?

-Te scoli dimineaţa şi faci ce trebuie să faci. Te scoli gândindu-le doar o fracţiune de secundă că totul e la fel ca înainte. Apoi îţi dai seama că nu e. Că n-are să mai fie niciodată, dar te ridici şi continui. Acum trei săptămâni şi două zile mi-am pierdut soţul. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Ofiţer de poliţie, decorat. Când treburile au început să se strice, a ieşitzilnic, încercând să ajute oamenii. Să servească şi să protejeze. L-a costat viaţa.

-A fost ucis la datorie?

-Da. Dar nu de un glonţ sau un cuţit. Aşa ar fi fost mai uşor pentru el. A fost infectat, s-a îmbolnăvit. în acel moment spitalele erau atât de pline... N-a vrut să se ducă, Nici vorbă, mi-a zis. A vrut să moară acasă, în casa noastră. Grija lui era să nu mă fi infectat şi pe mine, dar eu nu m-am îmbolnăvit.

Se opri o clipă ca să se adune, apoi reluă:

-Am făcut tot ce-am putut pentru el. timp de două zile cumplite, Două zile, doar atât ne-a luat să ne dăm seama ca nu putem continua să ne prefacem că e doar epuizare de la schimburile duble la muncă, ci Apocalipsa. Fără să vorbesc despre cele două zile, o să spun doar că a murit aşa cum voia. Acasă. Şi l-am dus... unde l-am dus să se odihnească.

- îmi pare tare râu, Ben.

-Toţi cred că propria pierdere e cel mai mare rău care li se poate întâmpla. Şi asta, dezastrul ăsta nenorocit, a afectat pe toată lumea. Cu toţii am avut parte de cel mai rău care s-ar fi putut întâmpla.

Dar ai rezistat. încă mai reziști.**S^Mi**-arn dorit să mor şi eu. **Mi**-

am dorit să mă îmbolnăvesc şi iftior, dar nu s-a întâmplat aşa. M-am gândit să-i iau pistolul, să-i | trma de serviciu şi să mor aşa. M-am gândit la asta în timp ce |0ea se revolta pe străzi, când oamenii au început să se comporte iMimalele. Şi m-am gândit ce mi-ar spune el, m-am gândit cât de tamâgit ar fi de mine că nu preţuiesc viaţa şi nu fac nimic să ajut. totuşi, am ezitat.

.Tăcu aproape treizeci de secunde, dar Arlys nu zise nimic, lâ-Rdu-i timp să-şi ordoneze ideile.

(- în clădirea în care stau, oamenii mor sau fug, sau se duc să se ala tfe animalelor pe străzi, continuă el. M-am gândit: Nu mai rămâne Imîc în afară de întuneric acum. Dar am auzit în minte vocea soţului peu spunând „Nu face asta! Nu renunţa!” **, -Şi** n-ai renunţat.

-Aproape ara renunţat. Am ieşit într-o zi, la început. Poate ca să *u ceva de mâncare, poate doar să mă plimb. Nu ştiam. Şi pe scări era Kn băiat. Locuia în clădire. Nu ştiam cum îl cheamă - n-o să-i spun tumele.

-O să-i numim John.

- Bine, John stătea acolo plângând. Şi părinţii, şi fratele lui muri-seră cu toţii. Nu putea să rămână în apartamentul lui. îţi dai seama ide ce.

-Da.

-La început a crezut ca intenţionez să-i fac rău. N-a fugit. Băiatul ăla speriat şi îndurerat avea de gând să stea şi sa lupte. El s-ar fi luptat, iar eu pierdeam vremea şovăind? Aşa că m-am aşezat pe trepte şi am vorbit puţin. Am luat mai întâi trupul mamei lui, cu gând să-l ducem acolo unde îmi dusesem eu soţul. Când am ieşit, a apărut cineva. N-am să-i spun numele, adaugă el, dar Arlys observa privirea aruncată lui Fred. A întrebat dacă putea să ne fie de folos cu ceva. Ea îi ştia şi pe alţii care puteau să ajute. Aşa că am primit ajutorul ăsta şi am dus familia lui John la locul de veci. Iar el s-a mutat la mine Aşa că ne trezim dimineaţa şi luăm micul dejun. Citim ceva şi rezolvăm nişte probleme de matematică şi altele asemenea. £ important să continue să înveţe. îi arăt cum să se bată, în caz că o să aibă nevoieJucam jocuri, căci jocul e la fel de important ca învăţatul. Ne sculăm dimineaţa şi facem ce trebuie să facem, şi aşa rezistăm. Când o să fie pregătit - n-au trecut decât câteva săptămâni -, o să-l scot din oraş, O să-l scot din oraş şi o săi găsesc un loc sigur. Şi o să ne sculăm dimineaţa acolo şi o să facem ce trebuie făcut. O să ne clădim o viaţă, fiindcă aici nu e decât moarte.

Se uită la Arlys acum, îi privi în suflet.

- Nu ăsta o să fie sfârşitul, fiindcă n o să lăsăm să fie ăsta sfârşitul, spuse, repetând vorbele ei de mai devreme.

-Mulţumesc, flen. Sper ca povestea ta să ajungă la oamenii care au nevoie s-o audă. Eu aveam nevoie s-o aud, Sunt Arlys Reid şi le mulţumesc tuturor acelora care fac ce trebuie făcut.

Opri reportofonul.

- Nu aştepta până e pregătit. Scoate-l pe No ah de aici cât de repede poţi.

T.J. îşi fixă privirea pe ea.

- Ştii ceva ce nu spui.

-Ştiu că aici o să se înrăutăţească situaţia. Ştiu că dacă aş avea ur copil în grijă, l-aş scoate de aici. Fred zice că există oameni care pot *şi* te ajute cu asta. Fă-ţi bagajul şi roagă-i să te ajute. Ar trebui să pleci ş. tu cu ei, îi zise Arlys lui Fred.

-Eu rămân cu tine. Ştii cu cine să iei legătura, T.J. Sincer, dad Arlys zice **Ca** ar trebui să pleci, ar trebui să pleci. Pentru Noah.

-Mă duc să vorbesc cu el. Ştie că asta urma să se întâmple O să-mi fie dor de tine, Fred.
Se duse şi o îmbrăţişă, dominând-o prin înălţime.
- Şi mie o să-mi fie dor de tine şi de Noah. Dar, ştii tu, daca e sa fie o să ne mai întâlnim noi.
-Vreau să fie! Bărbatul îi întinse o mână lui Arlys. Am crezut c; o să mă înfurie să-mi spun povestea. Nu s-a întâmplat aşa. Ai grijă de tine.
-Sigur. Succes, T.J.!
El ridică punga pe care o adusese ea să ia provizii, arunca o ultim privire şi se strecură printre scânduri.
t-O să fie un reportaj bun. De mare efect. Cred că a venit aici fi-indcă avea nevoie să-şi spună povestea şi avea nevoie ca tu să-i spui să-t ia pe Noah şi să plece.
- Norocos nevoie mare.
-Nu norocos. Menit. Vreau să-ţi spun ceva.,, neoficial.
-O.K., hai să luăm supa aia, şi poţi să-mi spui pe drumul spre sediu. Vreau să lucrez la asta.
-Mai bine îţi arăt, chiar aici, unde e un loc sigur. Nu tc pierde cu firea, bine?
-Decern-aş...
Arlys se întrerupse când Fred îşi răsuci degetele şi în jurul ei începură să danseze lumini strălucitoare,
- Cum
- Am vrut să poţi vedea mai bine.
Acum îşi ţinea mâinile în lateral.
înaintea ochilor uimiţi ai lui Arlys, din spatele lui Fred izvorâră aripi irizate, strălucind chiar şi prin jacheta pe care o purta. în clipa următoare, fata ridică un picior de pe podea şi începu să se învârtă în aer cu aripile fluturând.
- Ce e asta? Ce e asta?
-M-am speriat un pic la început - s-a întâmplat pur şi simplu lntr-o zi. Apoi mi-am dat seama că asta e foarte tare. Se pare că sunt Zână!
- Ce!? Zână? Asta e o nebunie. încetează, te rog!
Fluidă ca apa, Fred cobori pe pământ, dar aripile nu-i dispărură.

-E atât de distractiv! Sigur, nu poţi să faci o ştire despre asta, Arlys,., Adică nu despre mine. Suntem numiţi Supraoameni - nu-mi dau seama dacă asta mă bucură sau nu, dar îmi place din ce în ce mai mult. Pot să spun, după cum te-am văzut lucrând până acum, că eşti ceva de genul: Ei, da, bine. Dar hei! Fred se ridică din nou în aer şi chicoti: Ei, da, bine!

- Nu e posibil,

- N-ar trebui să fie posibil ca peste un miliard de oameni să moară în mai puţin de o lună, Dar *e* posibil, Şi asta? Eu? Alţii ca mine? Nu doar că e posibil, e la fel de real ca orice altceva. Poate e un fel de echi iibru. Nu ştiu. Nici eu nu-mi dau seama, aşa că accept

- Alţii, La fel ca tine?

- Zânele, gnomii, vrăjitoarele, sirenele, vrăjitorii - şi âştia-s doar cei pe care i-am întâlnit până acum. Ca şi cum ideea ar fi încântat-o, Fred mai ridică un picior în aer. Trebuie să fim atenţi. Şi noi, făpturile magice, suntem şi buni, şi răi. Şi trebuie să ne apărăm atât de cei răi, care ne-ar face rău, cât şi de oamenii obişnuiţi, care nu înţeleg, şi cari.' ne-ar face râu şi ei.

Coborî din nou şi atinse cu o mână braţul lui Arlys.

-Ţi-am arătat şi-Ci explic toate astea fiindcă ceva din mine imi spune că aşa trebuie. întotdeauna am avut încredere în acest ceva din mine, chiar dacă nu ştiam că era acolo.

- Poate că am adormit la birou şi ăsta nu e decât un vis.

Fred râse şi o lovi uşor peste braţ.

-Ştii că nu e aşa

-Eu.., Serios, trebuie să vorbim despre asta.

-Da, sigur. Trebuie să ne întoarcem, să rezolvăm cu reportajul. Poate după ştirile de seară, când încheiem ziua. Putem să bem un pahar cu vin şi să vorbim despre asta. Am nişte vin pus deoparte.

- Cred c-o să beau o grămadă de vin.

- O.K" dar hai să luăm supa! Ar trebui să |e machiezi şi sa-ţi aranjezi părul înainte să intri în direct,

- Corect!

- Te-ui speriat?

- M-am speriat destul de rău.

Fred zâmbi.

- Dar o sa taci ce trebuie. N-o să mă trădezi, aşa cum nu-ţi trădezi sursa, sau pe T.j. şi pe Noah. Eşti integră.
Odată reîntoarse la postul de televiziune, descoperiră că Jim era de altă părere.
Le mustră pentru neglijenţă şi le ţinu o prelegere aprinsă. O prelegere care pe Arlys ar fi deranjat-o până în măduva oaselor, dacă n-ar fi văzut îngrijorarea de pe faţa lui, dacă n-ar fi perceput-o sttb mânie.
Dar el nu găsi nici un cusur interviului. îl asculta de două ori, apoi ; lăsă pe spate în scaun.
-Este excepţional. L-ai lăsat să povestească, l-ai lăsat să vorbească Un inimă. Mulţi reporteri ar fi pus o grămadă de întrebări, ar fi incer- at să-l îndrume. Tu nu. : - Era povestea lui, nu a mea.
; Jlm se întoarse în scaun să se uite pe fereastra biroului pe care-l blosea doar rareori. Le chemase acolo să le certe fiindcă era supărat i speriat.
„ -N-am presupus niciodată că era a ta. înainte ca totul s-o ia razna, > grămadă de jurnaUşti uitaseră de regula asta. Până şi eu am păţit-o. Iar văd că tu ţi-ai păstrat integritatea jurnalistică. Se întoarse la loc.
- Hai s-o dăm pe post! Trebuie să-i faci un intro.
' - îl am deja în cap. Aş vrea să fie difuzat din oră în oră, până la Ştirile de seară.
» -în regulă. Dar să nu mai faci aşa ceva fără să mă anunţi. Şi nu «nai lua prichindelul cu tine. Scuze, Micuţă Pred, dai' nu eşti chiar \ Wonder Woman.
^ - Mai mul t Tinkerbell, murmură Arlys, făeând-o pc Pred să râdă. j - Exact. Acum, la treabă!
■'■ Arlys' îi dictă intro-ul lui Fred în timp ce se machia şi îşi netezea părul. Apoi se aşează la pupitrul ştirilor şi aşteptă unda verde, semnalul din regie.
- Sunt Arlys Reid şi vă prezint ceea ce sper că va fi primul reportaj dintr-o lungă serie. în fiecare zi, în mijlocul tragediei şi disperării, oamenii supravieţuiesc. Cu toţii trebuie să facem faţă durerii provocate de pierderea celor dragi şi incertitudinilor de fiecare zi. Toată lumea are o poveste de spus,

despre o viaţă care a fost, despre o viaţă care este. Aceasta este povestea lui Ben.

Tăiară imaginea şi porniră sunetul.

Ea ascultă din nou cuvintele, descoperi că o impresionau la fel de mult. Se gândi la bărbatul voinic şi la băiat, sperând că se aflau pe drum spre un loc sigur

.-O sa reluăm povestea lui Ben într-o oră, ca să ne amintim cu toţii că există speranţă, exista omenie. Sunt Arlys Reid, aici se încheie ştirile orei,

Fred aplaudă. Cu un oftat de satisfacţie, Arlys se ridică şi-i făcu semn în timp ce se îndreptă spTe redacţia de ştiri.

-O să vorbesc cu Jiirt să ne lase să ieşim mâine cu o cameră portabilă.

-Minunat!

-N-o să dăm faţa nimănui, dacă nu vrea, dar putem să facem nişte materiale suplimentare. Dacă mai ştii pe cineva care vrea să dea un interviu, spurie-i că-i stau la dispoziţie. Şi vinul ăla, Fred? Hai să-l bem la mine după ce terminăm programul. Poţi să rămâi peste noapte. Cred că avem multe de vorbit.

- Ca o petrecere în pijamale! îmi place de mor!

Arlys nu reuşea să înţeleagă cum putea cineva să fie atât de vesel, având în vedere starea omenirii. Dar era o zână, îşi aminti, Erau zânele vesele tot timpul? Cum era posibil ca o femeiepe care o cunoştea de aproape un an să fie ceva ce n-ar fi trebuit să existe?

Gândul acesta o năucea.

Trebuia să-şi facă treaba, să vadă ce putea să descopere pentru ştirile de seară,

Nu găsi mare lucru, dar, în timp ce redacta ştirea despre o femeie care fusese văzută făcând florile sa apară şi să înflorească în zăpada din Wisconsin, îşi dădu seama că n-avea s-o prezinte cu un zâmbet condescendent.

Optă să-şi schimbe sacoul pentru ştirile de seară, să-şi schimbe cerceii, să-şi strângă părul într-un coc. Nici vorbă să plictisească lumea cu aceeaşi imagine.

Îşi luase cota zilnică de cafea - „ia doar ce ai nevoie”, îşi reaminti aşa că optă pentru apă,

Se aşează în spatele pupitrului ştirilor, verifică desfăşurătorul şi îşî îndreptă umerii. Era nerăbdătoare să bea din vinul ăla.

Îşi luă o expresie sobră, profesionistă, şi aşteptă semnalul din regie, în timpul primului material auzi o uşoară agitaţie în spatele camerei.

Şi vocea lui Jim în urechea ei.

-Tocmai a intrat Bob Barrett în studio, Cred că e beat. O să cobor, Văd dacă pot să-l iau de-acolo. , Arlys continuă, urmărind mişcarca cu coada ochiului.

Acum se auzi în cască vocea lui Carol. i - Jim n-o să ajungă aici la timp. Pot să întrerup emisia. -Arlys Reid!

. Glasul de bariton răsuna în studio în timp ce Bob se îndrepta - **Ui** degrabă împleticit - spre ea.

- Lasă, Carol. E pupitrul lui Bob.

* - Să dea naiba dacă n-ai dreptate!

, Păşi pe platformă şi căzu lângă ea,

• „Miroase a... gin, decise ea, şi a sudoare stătută." Faţa lui plină de Utere strălucea de transpiraţie, arăta palidă în luminile din studio.

j Ochii injectaţi îi sfredeleau plini de resentimente pe ai ei.

¡¡, -Doisprezece ani am stat la pupitrul ăla.

-Şi ai fost neclintit ca o stâncă. Vrei să închei tu ştirile de seară? : -Aaa, la dracu' cu ştirile de seară! Lumea se duce dracului şi toţi Iu asta. Povestea lui Ben? Fornăi dezgustat. Nu-mi răni sentimen**te,** mucoaso! O să le spun eu o poveste.

Arlys îngheţă când el scoase un pistol şi îl flutură spre Jim, care printa spre pupitru.

: -Stai acolo, băiete! Staţi acolo toţi. Şi, Carol, drăguţo, dacă tai insmisia, o să ştiu. Taie-o, şi bag un glonţ în capul fetei ăsteia frumoase.

Arlys încercă să-şi înghită nodul din gâtul uscat.

- E pupitrul tău, Bob, repetă ea.

Capitolul 7

Când era reporter novice şi aspira să facă interviuri grele, profunde, cu şefi de stat, Arlys se imaginase în situaţii de viaţă şi dc moarte când relatarea ei curajoasă de la faţa locului avea să aibă impact asupra naţiunii.
Acum, în timp ce se confrunta cu un coleg beat, posibil nebun, care agita o armă prin studio, mintea i se goli. Broboane de sudoare i se rostogoleau uşor pe şira spinării.
-Nu ţi-a luat mult să-ţi instalezi fundul tânăr în scaunul *meu*, nu? Căţea trădătoare!
Ea îşi auzi propria voce: mică, indistinctă, ca în timpul unei legături proaste,
- Toată lumea ştie, toţi telespectatorii ştiu că doar ţi-am ţinut locul până puteai să te întorci.
-Nu poţi prosti un prostitor, fetiţo!
Apelativul o trezi, înfuriind-o suficient încât să-i răspundă pe măsură. Mai târziu avea să se mire de acea reacţie absolut spontană, care pc moment o ajutase să-şi mobilizeze toată energia.
- Eşti mai bun de-atât, Bob. Eşti prea bun, prea experimentat ca să recurgi la în insulte scxiste şi acuzaţii nefondate.
Adăugă şi echivalentul vizual al mustrării, înclinându şi capul şi încruntându-şe uşor.
- Ai criticat povestea lui Ben şi ştirea mea şi ai spus că ai o poveste proprie. Sunt sigură Că toţi cei care ne urmăresc ar dori s-o audă la fel de mult ca mine.
-Vrei să-mi auzi povestea?
- Foarte mult.
„Fă-l Să continue să vorbească, fa-l să continue să vorbească. Poate îşi pierde cunoştinţa.”
Altfel avea să se înece în balta propriei transpiraţii de panica, înainte s-o împuşte Bob.

- Fac treaba asta de douăzeci şi şase de ani. Doisprezece ani am stat la pupitrul ăsta. Ştii de ce *Ştirile serii* e considerată cea mai bună emisiune de ştiri?
- Da. Fiindcă lumea ştie că poate sa aibă încredere în tine. Fiindcă eşti o mână fermă, o voce calmă.
-N-am făcut doar să citesc ştirile, le-am găsit, m-am zbătut pentru ele, le-am prezentat. Am câştigat pupitrul ăsta. Bătu cu pumnul în pupitru, suficient de tare ca să facă să sară hârtiile de pe el.
-L-am câştigat în absolut fiecare zi. Noapte de noapte, am spus lumii adevărul. în seara asta, lumea - ce a mai rămas din ea - o să afle adevărul de la mine.
Cu arma în mână, se întoarse spre cameră.
- S-a sfârşit! Mă auziţi, fir-ar a dracului de treabă? S-a sfârşit! Rasa umană e terminată, şi în locul ei vin nişte făpturi ciudate, demoni din iad. Dacă nu mori sufocat de propria bilă, au să te vâneze. Eu i-am văzut, umblând prin umbre, târându-se în întuneric. Poate că eşti şi tu una dintre ei.
Când Arlys văzu pistolul aţintit asupra ei, i se înmuiară picioarele. Bob n-avea să-şi piardă cunoştinţa. Ea nu putea să fugă,
Vorbeşti despre cei numiţi *Supraoameni.*-La dracu'! Sunt nişte creaturi diavoleşti! Ce crezi că a provocat epidemia asta? Ei! Nu vreo blestemată de pasăre, nu vreun virus mu tant. Ei ne-au adus-o, şi acum ne privesc murind ca nişte câini bolnavi. Au preluat conducerea ţării, au distrus guvernele din întreaga lume şi-i amăgesc pe reporterii jalnici, de mâna a treia, ca tine, cu un leac ce n-are să vină niciodată. Au să-i înrobească pe cei imuni.

Tresări şi se întoarse din nou spre cameră.

-Fugiţi! Fugiţi dacă puteţi. Ascundeţi-vă! Luptaţi să vă petreceţi ultimele zile pe pământ în libertate. Omorâţi cât de mulţi puteţi

-Bob. Arlys întinse o mână, dar fulgerul din ochii lui o făcu s-o lase să cada pe pupitru. Tu eşti un jurnalist vechi. Ştiţi că trebuie să vii cu dovezi, să prezinţi fapte care sa justifice...

-Cadavrele putrezesc pe străzi! Asta e dovada pe care o ceri! Demonii zgârie la ferestre, şopti el. Rânjind în timp ce plutesc. Zgâ- indu-se cu ochi roşii. Am stins luminile, dar tot pot să le văd ochii. Au să otrăvească apa. Au sa ne înfometeze. Şi tu stai aici şi declami minciunile lor. Stai aici şi pretinzi c-o să vină o vindecare miraculoasă, că există speranţă fiindcă un bărbat a luat un copil rătăcit şi se joacă cu el? Lumea trebuie să mă asculte *pe mine!* Distrugeţi-i cât mai puteţi! Fugiţi cât mai puteţi! Aţi putea fi toţi demoni. Fiecare dintre voi. Poate că avem nevoie de o demonstraţie. Tu! Roşcovano! Am uitat, cum naiba te cheamă?

-Fred. Nu sunt demon,

Bob chicoti, Arlys nu reuşi să găsească nici un cuvânt pentru su netul umed, bolnav, al râsului lui,

-Zice că nu e demon. Sigur, aşa zice ea. Nu cred că ei sângerează, Nu au sânge roşu, ca oamenii. Putem să testăm asta chiar acum,

- Nu-i foce rău, Bob! strigă Arlys punându-i mâna pe braţ. Tu nu eşti aşa.

-Publicul are dreptul sa ştie! Treaba noastră e să-i spunem, să-i arătăm adevărul.

- Da. Da, aşa e, dar nu rănind un intern nevinovat care vine 'în fiecare zi. în condiţiile astea, ca să ne ajute să ne facem datoria. Ar fi putut să plece din oraş cu săptămâni în urmă, dar ea a rămas şi a venit la muncă, fim, şeful departamentului nostru. Şi-a pierdut soţia, Bob, dar e aici, lucrează în regie, în fiecare zi. Steve e în spatele camerei în fiecare zi. Carol în regie, în fiecare zi. Toţi încercăm să ţinem postul în funcţiune, ca să putem informa şi comunica.

Acum ochii lui Bob sé
umplură de lacrim

- iNu mai are nici un rost. Nici un rost! Speranţa falsă e doar o minciună blândă. Voi minţiţi cu blândeţe. Mi-au murit până acum două foste soţii, şi fiul meu... Fiul meu e mort Totul s-a sfârşit, şi ei vin după noi, âştialalţi, aşa că n are nici un rost. Ţi-aş face o favoare.

întoarse arma din nou spre Arlys, întinzând gâtul.

-Gândeşte-te la ce i-ar putea face demonii unei femei tinere şi frumoase ca tine. Vrei să rişti asta?

-Nu cred în demoni.

- O să crezi. Se răsuci spre cameră şi adăugă vehement; Toţi o să credeţi, când o să fie prea târziu. Deja e prea târziu. Sunt Bob Barrctt, acestea au fost ştirile.

Puse arma sub băr bie şi apăsă pe trăgaci.

Sângele o stropi pe faţă pe Arlys, un şoc cald şi umed, chiar când Bob căzu cu spatele în scaunul co-prezentatorului.

în aceeaşi clipă auzi - aceeaşi legătură proastă - strigătul lui Fred, ţipetele. Timp de trei secunde, văzu cenuşiu în faţa ochilor.

Ridică o mână tremurândă.

-Nu Intrerupeţi emisia.

Simţi cum Jim o apucă de mână.

-Vino cu mine, Arlys! Vino cu mine!

-Nu, nu, te rog! îşi îndreptă faţa spre el, văzu cum lacrimile li alunecau pe obraji Trebuie să... Pe mine, Steve,ii ceru ea camerama- nului. Te rog! Bob Barrctt şi-a construit o carieră ilustră, admirabilă ca jurnalist, cu etica şi integritatea sa, cu stilul său onest, cu dedicaţia sa de a fi în slujba etosului profesiei de jurnalist, în slujba adevărului. Fiul lui, Marshall, avea... şaptesprezece ani.

-Optsprezece, o corectă Jim.

-Optsprezece. Nu ştiam ca Marshall a murit şi pot doar să-mi imaginez cât a suferit Bob în ultimele zile din cauza acestei tragedii. Azi a cedat în faţa durerii, iar noi, cei care încercăm să slujim adevărul, care încercam să imităm

etica şi integritatea lui Bob, am suferit o mare pierdere personală. N-ar trebui să ne amintim de el în ultimele lui momente de disperare. Şi chiar şi în acestea, chiar şi în acestea., mi-a arătat că încă mai am un drum lung de parcurs ca să ajung la nivelul lui. Ca un tribut adus lui, o să mă pun în slujba adevărului.

Îşi şterse o lacriină şi, văzând pata roşie de sânge, lăsă sa-i scapi' un geamăt.

-Trebuie să fac asta.

Privi direct în cameră sperând - rugându-se - ca Chock să se uite.

- Am informaţii de la o sursă pe care o consider absolut de în credere. Am primit aceste informaţii azi-dimineaţă devreme, dar le-am ţinut ascunse. Le-am ţinut ascunse de şeful meu, de colegii mei şi de voi toţi. îmi cer iertare şi nu-mi găsesc nici o scuză. Contrar informaţiilor şi cifrelor transmise mass-media de către Organizaţia Mondială a Sănătăţii, în colaborare cu Centrul pentru Controlul Bolilor şi Institutul Naţional al Sănătăţii, numărul deceselor provocatc de H5N1-X este de peste două miliarde. Asta înseamnă o treime din populaţia lumii şi nu include decesele survenite în urma crimelor, sinuciderilor sau accidentelor legate de virus.

Sub pupitru, îşi sili mâinile să se relaxeze, fără a-şi dezlipi privirea de la cameră.

- La fel, contrar declaraţiilor oficiale, progresele realizate în elaborarea unui vaccin sunt blocate, căci virusul a suferit din nou mutaţii. Nu există vaccinîn acest moment. în plus, virusulîn sine n-a fost încă identificat Rapoartele anterioare, care clasifică H5N1-X ca o nouă tulpină de gripă aviară, sunt false.

Se opri, luptându -se să-şi găsească echilibrul.

-Toate dovezile arată că numai oamenii sunt afectaţi. Recent investitul preşedinte Ronald Carnegie a contractat

H5N1-X şi a murit ieri din această cauză. Fostul secretar al Agriculturii, Sally MacBride, a fost învestită în funcţia de preşedinte. Preşedintele MacBride are patruzeci şi patru de ani, este absolventă a Universităţii Yale - *summa am laude* - şi, înainte de a accepta poziţia în cabinet, a slujit două mandate în Senatul Statelor Unite ale Ameridi, din partea statului Kansas. Soţul preşedintelui MacBride, Peter Laster, cu care era căsătorita de şaisprezece ani, a murit în săptămână a doua a pandemiei. Despre cei doi copii ai lor, Julian, în vârstă de paisprezece ani, şi Sarah, în vârstă de doisprezece ani, se afirmă că sunt în viaţă, într-un loc sigur. în acest moment nu pot să verific veridicitatea acestei informaţii.
S» întinse mâna după sticla de apă pe care o aşezase în afara cadrului Ifbău îndelung. O văzu pe Carol plângând în tăcere, cu braţul lui fim K jurul ei. Fred stătea lângă ei şi o mângâia pe spate pe Carol, în timp t dădea din cap aprobator spre Arlys.
I' -Am informaţii că forţele militare - nu pot să verific sub ce automate - au început să-i caute pe aceia dintre noi care par imuni şi să-i lioleze în locuri nespecificate pentru testare. Nu va fi ceva voluntar. **Va** fi, în esenţă, legea marţială. Nu cred în demoni. N-am minţit. Dar bn văzut ceva ce altădată ar fi fost incredibil Am văzut nişte feno **mene** miraculoase. Cred cei pe care-i numim Supraoameni - şi prin**tre** ei sunt şi buni» şi răi, aşa cum există bine şi rău în noi toţi - vor fi fi ei căutaţi, reţinuţi şi testaţi. Şi mi-e teamă că nu ceea ce ne-a făcut H5N1-X nouă, tuturor, ne va distruge, ci frica şi violenţa dezvoltate **În** aceia dintre nni care se dau bătuţi în faţa limitărilor aduse libertăţii.

Se opri, inspira, se uită la ,|im şi-i făcu semn să se pregătească să încheie emisia. El încuviinţă din cap şi murmura către Carol, care se jrăbi să se ducă în cabina de regie.

■ - Am păstrat această infnrmaţie ştiind că difuzarea ei ar însemna încetarea emisiei acestui post. Ştiind că mi-aş pune colegii în peri- **Mi.** Mai mult, mi-am permis să cobor ştacheta în ceea ce priveşte aşteptările mele legate de rasa umană. Mi-am spus că nu contează dacă ştiţi, dacă v-aş spune adevărul. îmi cer iertare pentru asta, Şi-i aplaud pe toţi cei care sunt cu mine în acest studio; ei au riscat totul ca sa obţină adevărul. Voi toţi, nu va lăsaţi pradă fricii, suferinţei, dez nădejdii. Supravieţuiţi! O să găsesc o cale să ajung din nou la voi cu adevărul Deocamdată, sunt Arlys Reid, acestea au fost ştirile.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi trase sufletul.

- îmi pare rău, Jim.
- Nu, lasă asta.

Veni s-o sprijine când ea se uită la Bob, căzut în scaun, cu cămaşa înmuiată în sânge.

- O, Doamne! O, Doamne!
- Hai acum! O să am eu grijă de el O să am eu grijă de el.
- A trebuit s-o fac. Dârdâind, Arlys îl lăsa pe Jirn s-o conducă în afara platoului. Bob s-a sinucis. Se înşela, se înşela, dar avea dreptate' cu privire la minciuni. Şi eu am minţii. Nu puteam să mai continui după... Acum au să ne închidă. Ai făcut atât de multe să ţii postul deschis şi...

- Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Ai scos adevărul la iveală inainte să ne închidă. Trebuie să pleci, Arlys. Dacă te duci acasă, au să vină probabil acolo după tine.

- Eu... Am un loc despre care nu ştie nimeni.
- Bine. De ce ai nevoie?

-Trebuie să djştrug computerul pe care l-am folosit. Sursa mea mi-a spus cum.

- Bine. Fă-o! Fred, adu-i lui Arlys nişte provizii.
- Plec şi eu cu ea, îi zise Fred.

-Suficiente pentru amândouă, atunci, spuse]im fără să tresară. Fred, poţi să iei pentru amândouă nişte haine din garderobă.
în timp ce vorbea, Jim descheie sacoul pătat de sânge pe caxe-l purta Arlys.
- O să am eu grijă de restul. Probabil că n-avem prea mult timp.
Arlys se îndreptă direct spre computer, cu mâinile tremurând. Nu
putea să-şi distrugă notiţele, pur şi simplu nu putea, aşa că şi le îndesă în servietă înainte să urmeze paşii pe care i-i arătase Chuck.
Practic, explicase ej, trebuia să încarce în computer un virus care avea să şteargă toate informaţiile. Apoi trebuia să scoată hard diskul şi să-l facă chisăliţă, după cum se exprimase Chuck, cu un ciocan.
Chiar aşa, vreun geniu într-ale informaticii ar fi putut să mai scoată ceva, dar - după părerea lui Chuck - până atunci n-avea să mai aibă nici o importanţă.
Trebuia să-şi schimbe cămaşa - mai mult din cauza sângelui lui Bob să cureţe sângele şi machiajul de televiziune. Fred se repezi, luă nişte tuşuri de ochi, rujuri, mascara,
- N-o să le mai folosească nimeni aici, aşa că putem să le luăm.
-Serios? Cred că machiajul va fi cea mai mică problemă dintre
toate.
-Frumuseţea nu e niciodată cea mai mică problemă, spuse Fred îndesând obiectele în buzunare. Jim zice că ar trebui să ne grăbim.

- Steve le aştepta cu două rucsacuri.Aii rămas aici când oamenii au î ncetat să mai vină la muncă-
- Mulţumesc.

Arlys şi-l puse pe al ei pe umeri, uitându-se la Jim şi Carol.

-Veniţi ca noi. Ar trebui să veniţi toţi cu noi.

- Eu am treabă aici, Dacă vin să ne aresteze înainte să termin, ştiu rtile de ieşire
- Eu stau cu Jim, zise Carol. O să închidem cum trebuie.

-Eu trebuie să mă duc acasă. O să le dau o mână de ajutor, apoi o lă mă duc acasă. Succes! le spuse Steve întinzându-le mâna.

Arlys o ignoră şi-l luă în braţe.

-Noi o să...

- Nu ne spune, o întrerupse Jim. Nu putem dezvălui nimănui ceea ce nu ştim. Aveţi grijă.
- O să avem. O să găsesc o cale, promise ea.
- Dacă cineva e în stare, tu eşti aceea.

Ieşiră şi coborâră scările.

-Ai fost foarte curajoasă. Cu Bob. Pur şi simplu a luat-o razna, şi tu ai fost foarte curajoasă.

-Nu. A fost mai mult şocul. Şi apoi a fost ruşinea, fiindcă a zis că minţeam, şi aşa era, chiar dacă el nu ştia în legătură cu ce minţeam.

- Cred că ai nevoie de o pauză

-Un jurnalist...

- În clipa asta e în desfăşurare un fel de apocalipsâ, îi aminti Fred. Aşa că toată lumea ar trebui să ia o pauza.

Când ajunseră în bol, se lăsase întunericul. Arlys se îndreptă spre uşă şi se opri.

- N-am întrebat de ce n-a fost nici un raid aici. M-am bucurat că n-a fost. Ai tăcut tu ceva? Aşa cum te-ai descurcat cu piaţa?
- Am avut ajutor, E ceva mult mai mare decât piaţa. Probabil că nu te-ai uitat suficient de sus ca să vezi simbolurile. N-o să dureze veşnic, dar până acum rezistă.

- Eşti plină de surprize, Fred! O să ţină departe poliţia, militarii, pe oricine o să încerce să intre?

Nu m-am gândit la asta! Cu o mişcare din şold Fred o lovi uşor pe Arlys peste braţ. Aşa cred. Nu sunt sigură sută la Sută, dar da, vor.să facă rău, nu? Poate pentru unii dintre ei e vorba doar de datorit', dar chiar şi atunci... Cred că nouăzeci la sută. Nu, optzeci şi cinci.
-Mă mulţumesc cu asta, Hai să mergem!
-Unde mai exact?
-Hoboken.
- Da? Am fost o dată la un târg de artă. Cum ajungem acolo?
-O luăm prin PATH[1].
- Nu circulă nici un metrou.
-Şinele sunt încă acolo. Mergem pe ele. Ne îndreptăm câtrc staţia de la ThirtyThird Street, coborâm, urrtiâm şinele, O să ne ia ceva timp.
Porniră spre vest, încercând să se ferească de strălucirea lămpilor stradale care încă ardeau.
- Dar avem timp. Nu ne întâlnim cu sursa mea înainte de trei dimineaţa.
-Ne întâlnim cu sursa ta? Excelent! N-am întâlnit niciodată o surşă,
- Nu te entuziasma prea tare. Mă bazez pe faptul că i-am înţeles codul cu privire la loc şi moment - şi că a urmărit transmisia, ca să ştie că vin. Dacă e ceva ce n a mers? Va trebui să Continuăm. Trebuie să ajung în Ohio.
-N-am fost niciodată în Ohio, zise Fred aruncându-i lui Arlys un zâmbet însorit. Pun pariu că e frumos.
Lana plângea în vis. Stătea sub un copac mort, cu ramurile scheletice îndreptate către cerul fără stele. Totul era întunecat şi mort, trupul şi mintea o dureau, era epuizată. „N-ai unde să te duci într-o lume atât de plină de ură şi de moarte, atât dc afectată de durere", se gândea.

| Pori Autheinty TYans-Hudson - reţea de metrou carc leagă Manliaitanuȷ de oraşele învecinate di n statul New (crsey

Era prea obosită ca să continue să se prefacă. Pierduse totul, iar ura avea s-o urmărească până în mormânt. Ce rost avea să se lupte cu ea?
- N-ai timp de asta.
Lana ridîcâ privirea.
O femeie tânără stătea în picioare deasupra ei, cu mâinile în ■duri. Părul negru, tuns scurt şi precis, îi forma un nimb întunecat ■»jurul capului.
I Deşi purta negru, era luminoasă. Luminiscentă. în bezna nopţii ■rft lună, ea emana lumină.
I Stătea acolo subţire şi dreaptă, cu o puşcă aruncată peste umăr, cu kftolbâ pe spate, cu o teacă de cuţiţ la centură. ¡1 Pe lângă acestea, avea o forţă palpabilă şi o frumuseţe aproape ne-)d$ătoare.
' - Sunt obosită, îi spuse Lana.
-Atunci nu-ţi mai irosi energia pe lacrimi. Ridică-te, pune-te în fclşcare!
, - Pentru ce? Pentru ce?
- Pentru viaţa ta, pentru lume. Pentru propriul destin. -Nu *există* nici o lume.
Femeia se ghemui ca s-o privească direct în ochi.
- Sunt aici? Tu eşti? O persoană poate face o lume, iar noi suntem iouă. Mai sunt şi alţii. Ai forţa în tine.
-N-o vreau!
-Nu contează ce vrei, ci ce este. Cheia c la tine, Lana Bingham. îcoală-te, du-te spre nord! Urmează semnele! Ai încredere în ele! Ai ncredere în ce ai şi în ce eşti! Lana Bingham,
Femeia zâmbi rostindu-i numele, iar Lana avu sezaţia unei sclipiri ie cunoaştere, de recunoaştere, care dispăru însă imediat.
- Ai totcc-ţi trebuie. Foloseşte ce ai!
- Eu... Te cunosc? Da?
- O să mă cunoşti. Acum, trezeşte-te. Trebuie să te trezeşti.'

- Lana, trebuie să te scoli. Max îi scutură umărul. Trebuie să plecăm.
- Eu... Bine.
Se ridică în capul oaselor în patul plin de cocoloaşe din încăperea u miros fetid. Găsiseră un fost motel suficient de departe de drumul)rincipal, pe care Max îl considerase destul de sigur încât să popo-^ eascâ acolo pentru a dormi câteva ore
Dumnezeu ştia câta nevoie aveau de somn,
-Au calea proasta de motel, zise el arătând spre cafetiera de pe comoda de televizor. E mai bine decât deloc - aproape.
Luându-i fata în mâini, adăugă: E încă foarte devreme. O să ies, să văd daca găsesc ceva în automate. Zece minute. Bine?
-Zece minute.
Luă cafeaua cu ea în baie şi se stropi cu apă pe faţă.
Avea un miros metalic; dar, ca şi cafeaua, era mai bine decât deloc.
Se uită în oglindă, văzu ochii goi, tenul palid, Pâcu o mica vrajă subtila - nu din vanitate, de data asta, ci pentru Max. Dacă arăta prea obosită, prea firavă, el ar fi slăbit presiunea. După ziua precedentă, ea înţelegea că presiunea era necesară.
Ajunseseră în cele din urma pe celălalt mal al râului, pe 202, imediat după aproape pustiul oraş Peekskill. Pustiu, descoperise ea, căci nu fuseseră singurii care încercaseră să treacă.
Maşini distruse, maşini abandonate, unele cu cadavre la volan.
Trebuiseră să renunţe la SUV după mai puţin de jumătate din drum şi să-şi care lucrurile în jurul unui trailer răsturnat care bloca şoseaua. Lana îşi dăduse seama că, în timp ce unii fugiseră spre vest - sau încercaseră s-o facă -, alţii se grăbiseră spre est,

Baricadele ridicate în partea de est zăceau sfărâmate la pământ. Cineva trecuse peste ele, îşi zise ea. Dar de ce?
Le luase opt ore să ajungă din Chelsea până pe malul celălalt al fluviului, cu tot cu traversarea plină de emoţii.
Găsiseră altă maşină - cu cauciucurile uzate, dar Cu rezervorul pe jumătate plin - şi porniseră spre vest, apoi spre nord, tot pe drumuri, lăturalnice, evitând zonele populate - sau care fuseseră populate.
Când ea insistase că trebuiau să facă o pauză de masă şi de odihnă, Max cotise spre ceea ce părea a fi o casă abandonata în apropierea şoselei şerpuite cu două benzi. Ferestre bătute în scânduri, zăpadă necurâţată. Dar, în timp ce se hurducau pe aleea plina de gropi, pe terasa într-o rână ieşise o femeie cu ochi sălbatici, înarmată cu o puşcă.
Plecaseră.
Nu se opriseră până la lăsarea deplină a întunericului, îs o staţie de benzină cu două pompe de lângă jegosul motel numit Hiddcn Rest.
Lana prepară pa! cu orez pe o plită din oficiul motelului. Praful şi murdăria de pe pupitrul recepţiei ii spuneau că ei erau primii oaspeţi din ultimele săptămâni.
Dar mâncaseră şi dormiseră.
Acum aveau să-şi continue drumul. Aveau să-l găsească pe Eric,şi Max avea să-şi dea seama ce era de făcut în continuare.
Când auzi semnalul de şapte ciocânituri, luă punga pe care o adu jeseră cu ei şi-i deschise luî Max.
-Sunt gata.
- Am găsit nişte chipsuri şi sucuri, câteva batoane de dulciuri. Şi avem alta maşină, o anunţă el. Arată m-ai bine decât ultima, deşi are rezervorul gol. Dar am pornit o pompă, aşa că putem să-i facem plinul.
- O.K.! Dar trebuie să mai mănânci ceva, în afară de chipsuri şi bomboane, spuse ea scoţând o portocală din geantă.

- O împart cu tine, zise Max.
-Ne-am înţeles.
- Mai întâi hai să punem maşina în mişcare, s-o încărcăm şi să-i facem plinul. Arăţi odihnită.
Ea zâmbi, felicitându-se că se aranjase.
- Cine n-ar arăta odihnit după o noapte în palatul ăsta?
Ieşi cu el, tremurând dc frig, în ciuda jachetei de pe ea.
- Miroase a zăpadă.
- Da, s-ar putea să avem parte de ninsoare, aşa că, daca vedem una cu tracţiune integrală, schimbăm din nou maşina.
- Cât crezi că mai avem?
- Vreo cinci sute şaizeci de kilometri. Dacă putem să folosim drumurile principale, o să-i facem într-un timp decent. Dacă nu...
Fără şă-şi termine vorba, luă o canistră roşie cu marcaj pentru benzină Şi apoi o duse vreo zece metri până la o maşină ce zăcea într-o rână pe acostamentul îngust.
- Aproape că au reuşit, murmură ea.
- Nu şi dacă pompele erau oprite. Am putut s-o mişc prin magie cam trei metri - trei metri jumate, însă ¡ista i tot ce am putut săfac, Probabil că am avea rezultate mai bune împreună, dar ar fi tot aia.
Ea nu zise nimic, ştiind că el se forţase prea tare, prea mult timp.
Puterea, aflaseră amândoi, nu era gratis,
El puse cei trei litri de benzină în rezervor şi depozită canistra în portbagaj.
-Aş putea să conduc şi eu puţin.
Max îi aruncă o privire,
- Am încercat asta ieri.
Până cu o zi înainte, ea nu condusese niciodată o maşină. Locuise în New York.
- Am nevoie de practică.
El râse şi o sărută.
-De acord. O să exersezi conducând spre staţia de benzină.

Urcară şi Max arătă din cap spre butonul de pornire.
-Dă-i drumul, şi asta face parte din practica.
Ea lăsase în seama lui pornirea motorului, pompele de benzină şi încărcarea bateriei. Dar Max.avea dreptate, trebuia să exerseze.
Puse o mână peste butonul de pornire şi se concentră.
Apăsă. Motorul prinse viaţă.
Stăpână pe sclipirea de putere, îi zâmbi lui Max.
-Practică pe dracu.
El râse din nou. O, cât de mult o ajută sunetul râsului lui!
-Condu!
Lana se prinse de volan aşa cum o femeie care cade se prinde de o frânghie. Scâncind. îndrumă spre benzinărie maşina care se clătina şi se cabra.
- Nu lovi pompele, o avertiză Max. Uşor, puţin spre stânga acum, Stop!
Ea apăsă puternic frânele, astfel că maşina se opri cu o smucitură.
- Pune-o pe parcare şi opreşte motorul.
Coborâră amândoi. Max vâri furtunul în rezervor şi porni pompa.
Când auzi susurul, îşi puse un braţ în jurul Lanei.
-S-a rezolvat.

-Nu m-am gândit niciodată c-o să fiu atât de încântată să simt miros de benzină, dar... Se întrerupse şi-şi lipi mâna de pieptul lui. Ai auzit...Chiar în timp ce ea vorbea, Max se întoarse şi o împinse în spatele lui. Scoase arma de la şold. Un căţelandru, abia un pic mai mare decât un pui, se zbenguia pe-acolo cu limba atârnând vesel, cu ochi strălucitori.
-Of, Maxi
Dădu să se ghemuiască să cheme câinele, dar Max strigă:
- Ştiu că eşti acolo. Ieşi, şi vreau să-ţi văd mâinile!
Lana rămase neclintită în timp ce câinele se ridică cu labele din faţă şL-l zgârie picioarele, dând din coadă şi scâncind
-Nu trage. Doamne! Zău, omule, dă-o dracului, nu mă împuşca!
La sunetul vocii groase, cu un accent ciudat, câinele alergă înapoi, spre bărbatul care ieşi din spatele tufelor ce împrejmuiau staţia.
-Am mâinile sus. Sus de tot. Nu Vine prea multă lume pe-aici. Nu-i bai, Nu-i face rău căţelului O.K.? Serios, frate, nu-l împuşca.
- De ce te ascunzi acolo?
-Am 3uzit maşina, O.K.? Am vrut să verific. Ultima dată când am auzit o maşină şi-am ieşit să văd ce e, nenorocitul a încercat să dea peste noi. Abia am apucat să-I iau pe Joe şi să dispărem.
-Ce ai păţit la faţă?
Pe faţa lui îngustă se vedea o vânătaie îngălbenită sub ochiul stâng, iar în jurul bărbii neîngrijite se vedea o pată purpurie.
-Pi... Acum câteva săptămâni am intrat în grupul ăsta. Părea O.K.! Stăteam la camping, aveam de băut. în a doua noapte m-au bătut de m-am căcat pe mine şi mi-au furat proviziile. Aveam nişte chestii de mâna-ntâi, frate, şi le-am *împărţit* cu

ei. Dar au vrut tot. M-au lăsat acolo, mi-au luat bagajul apa, sculele, După ce-au plecat ei, a apărut Joe, Aşa că am rămas împreună. El n-o să mă bată de să mă cac pe mine. Uite, te rog, nu-i face rău!

- Nu-i face nimeni nici un rău.

Lana se ghemui şi Joe zbură spre ea, acoperindu-i faţa cu pupături.

- -Nu-i face nimeni nici un rău lui Joe. Vai, ce scump elE un câine bun. Nu cred să aibă mai mult de trei luni. Tre' să fie pe jumate labrador. N-ar trebui să îndrepţi arma spre mine. Chîar nu-mi plac armele. Armele ucid, orice-ar zice ăia de la NRA[1]. Sau orice ziceau când mai puteau să vorbească.

- Scoate ţi rucsacul, îi ordonă Max. Goleşte-l. Şi haina, întoarce-ţi buzunarele.

- Of, frate, abia mi-am refăcut proviziile!

- N-o să- ţi luăm nimic. Dar vreau să mă asigur naibii că n -ai armă la tine.

-A, nici o problemă! Am un cuţit. Cu mâinile încă în sus, arătă spre teaca de la centură. Ai nevoie de unul când eşti pe drumuri şi dormi sub cerul liber. Am avut un cort, dar mi l -au luat ticăloşii ăia. Trebuie să las ntâinile jos ca să desfac rucsacul, O.K.?

Când Max încuviinţă din cap, bărbatul îşi dădu jos rucsacul din spinare, desfăcu fermoarul, scoase o pătură, o pereche de şosete, o haină, o muzicuţă, o pungă cu mâncare pentru câini, câteva conserve, nişte gustări, apă, două cărţi.

-Speram să-mi găsesc alt sac de dormit, poate o camionetă - ceva cu tracţiune integrală. N-am găsit nimic cu care să pot s-o iau din loc. Vine zăpada. Eu sunt Eddie, se prezentă el în timp ce continua să-şi golească rucsacul. Eddie Clawson. Atâta am, |e spuse. Pot să îmbrac haina la loc? E al naibii de frig.

Era slab ca o şină - un lungan osos, şi n-avea mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, îşi zise Lana. Părul blond-murdar, acoperit cu un fes portocaliu, îi cădea în dreaduri încâlcite până la jumătatea fundului.

Instinctul îi spunea că era la fel de inofensiv precum câinele lui.

-îmbracă haina la loc. Eddie. Eu sunt Lana. El e Max, îi spuse apropiindu-se de el.

- Lana!

- Trebuie să avem încredere în cineva, câteodată. Aplecându-se ca să-l ajute să-şi strângă lucrurile, îl întrebă: Unde te duci, Eddie?

- Habar n-am. Aveam o busolă, Mi au luat-o şi pe asta. Cred că doar caut oameni, înţelegi. Pe cineva care nu e mort sau nu încearcă

' National Rifle Association - organizaţie care apără dreptul constituţional al cetăţeanului american de a deţine şi de a purta arme să mă omoare, care să nu mă bată de să mă cac pe mine pentru o pungă de iarbă. Dar voi?

Ridică privirea când Max veni să-l studieze îndeaproape.

-Frate, ai cel puţin două)' dă kile mai mult ca mine - şi par a fi doar mușchi. Şi ai o armă. N-o să încerc nimic. Vreau doar să ajung tntr-un loc frumos. Unde oamenii nu sunt nebuni. Voi încotro vă îndreptaţi?

-Spre Pennsylvania, îi zise Max.

- Nu mai aveţi două locuri libere? Aş putea să vă ajut să ajungeţi acolo.

- Cu m ?

-Păi, pentru început... Eddie îşi puse rucsacul în spate şi făcu semn spre maşină. E bună pentru o plimbare de plăcere, mă rog, dar n-are tracţiune integrală şi vine zăpada. Drumurile principale sunt blocate, iar multe dintre drumurile secundare n-au fost curăţate de la ultima ninsoare. Pun pariu că găsim nişte lanţuri în staţia de benzină.

- Lanţuri? zise Lana încurcata.

Eddie zâmbi.

- Orăşeni, nu? Lanţuri de zăpadă. S-ar putea să aveţi nevoie de ele pe drum. Şi n-ar strica nici două lopeţi. Nisip, dacă găsim. Sau poate câteva găleţi cu pietriş. Sunt îndemânatic, să ştiţi. Şi, ca s-o zic p-aia dreaptă, nu vreau să umblu singur. E al dracii de greu. Cu cât suntem mai mulţi laolaltă, cu atât mai bine, cred.

Max se uită la Lana şi primi un zâmbet.

-Hai să vedem dacă reuşim să găsim nişte lanţuri!

- Da? Eddie se lumină la faţă. Mişto!

Capitolul 8

Eddie găsi lanţuri, nişte scule - cei care abandonaseră staţia lăsaseră în urmă o trusă de scule bine aprovizionată.

Apoi scoase la iveală o canistră de benzină de zece litri, o umplu şi o puse în portbagaj.

-Nu-mi place să transport benzina aşa, dar împrejurările o cer,le zise. Spuneţî-mi. e OX dacă eu şi Joe ne uşurăm înainte să pornim la drum?

-Dă-i drumul, îi zise Max.

- E-n regulă, Max, Pur şi simplu nu sunt nici un rău în el.

- Şi eu am aceeaşi senzaţie. încă nu ne-am deprins cu aptitudinile asta noi. Şi, pentru moment cel puţin, va trebui să avem de-a face cu străini. Tipul ăsta a avut ghinion cu străinii, şi cred că spune adevărul despre cum s-au întors împotriva lui, l-au bătut şi l-au lăsat doar cu ce avea pe el. Va trebui să ne perfecţionăm simţurile, fiindcă el n-o să fie singurul peste care o să dăm.

- Eşti îngrijorat în legătură cu Eric, fiindcă nu ştii cu cine e.

- O să fie cu noi curând. Urcă în maşină, e frig. Şi vreau s-o pornesc înainte să se întoarcă. în clipa asta n-are rost să arătăm nimănui ce putem să tăcem.

Urcară în maşină. Max se uită în oglinda retrovizoare şi-şi puse mâna peste buton ca să demareze când îi văzu pe Eddie şi joe înapo- indu- se

.-Hai sus, Joe! Eddie urcă după câine. Vreau să vă mulţumesc din U. O să-mi priască să fac vreo câţiva kilometri stând jos, nu pe topriile picioare.
fe în timp ce Max cotea spre drum, Lana se întoarse să se uite la **ftdle.**
. - Ce distanţă ai străbătut?
, - Nu ştiu precis. Eram în Catskills. Un amic de-al meu făcuse rost I o slujbă de îngrijitor în afara sezonului în staţiunea asta. Ca în **Im -** ştiţi filmul *Dirty Dancing* cu cabanele şi tot restul? i- - „Nimeni n-o pune pe Baby la colţ.”
' - Exact. Locul ăsta nu era aşa frumos ca în film. Cam dărăpănat, ¡**ltii?** Dar m-am dus să-l ajut... am făcut şi nişte reparaţii împreună. **Mu** ne am prea uitat la televizor, iar internetul era varză, dar apoi, ¿And am ajuns într-o noapte în oraşul învecinat, ca să bem o bere, am **IUZit** că oamenii se îmbolnăveau pe capete.
joe se întinse în poala lui şi Eddie îl mângâie şi îl dezmierdă cu degetele lui lungi şi osoase.
- Cred că a fost cam acum trei săptămâni,.. am pierdut socoteala. **A.** doua zi am sunat acasă - a trebuit să mă duc în oraş pentru asta fiindcă n-am putut să obţin legătura în noaptea aia. Semnalul la mobil e al naibii de prost în staţiune, iar proprietarii deconectează telefoanele fixe pe timpul iernii. Ticăloşi zgârciţi. Oricum, n-am putut să dau de mama şi m-am îngrijorat şi mai mult, Apoi am luat legătura cu soră-mea. Ea mi-a spus că mama era, într-adevăr, bolnavă în spital, şi Doamne, am aflat că şi Sarrî era bolnavă.
Continuă să dezmierde câinele, dar se întoarse să privească pe geamul lateral.
-M-am întors să-mi fac bagajul şi să-i spun lui Bud - amicul meu - şi am văzut că nu se simţea bine. Tuşea aia rea, Dar ne am făcut bagajele şi am plecat înainte de căderea nopţii - am lăsat camioneta lui acolo, fiindcă în clipa aia nu se simţea în stare să conducă. 5-a îmbolnăvit atât de rău, ca am făcut un

ocol ca să găsesc un spital. Se întoarse din nou să se ui te spre Lana,
-A fost o nebunie, frate, pur şi simplu ţăcăneală! Era un oraşel_ oarecare şi toată lumea încerca să plece cum putea. Am văzut, cum ar"
fi, case şi magazine bătute în scânduri - şi unii erau închişi înăuntru, dar aveau spital şi l-am dus pe Bud acolo.

Inspiră lent.

- N-am putut să-l las pur şi simplu aşa, dar mama şi Sarri... N-am reuşit să dau de nici una dintre ele când am încercat din locul ăla. Am sunat vreo şase oameni înainte să răspundă cineva. Vărul meu de-al doilea, Mason, FJ mi-a spus... Doamne, şi el părea bolnav. Mi-a spus ca mama şi ambii lui părinţi muriseră, iar Sarri era în spital şi nu era bine deloc. El nu putea să iasă, a zis să nu mă întorc acasă, că era rău acolo. N-aş fi putut să fac nimic. N-avea rost să încerc să-l sun pe ăl bătrân. Şi-a luat tălpăşiţa nu mult timp după ce s-a născut Sarri şi n-aş fi ştiut unde să... Oricum. Bud o-a scăpat. Nici Sarri, nici Mason.

- îmi pare rău, Eddie,

După ce-şi şterse ochii umezi, tânărul reîncepu să-l mângâie pe Joe.

- Tocmai plecasem cu maşina, nu gândeam limpede. Apoi am ajuns într-un loc complet blocat, n-am putut să trec, Am întors camioneta şi am pornit în altă direcţie. De fiecare data dădeam peste un blocaj şi, în cele din urmă, camioneta s-a stricat. Mai bine de două săptămâni, cred, am mers pe jos. Am învăţat să stau departe de oraşele voastre mai mari - mare rahat, frate,, zău aşa. Drumurile lăturalnice sunt mai bune. Mă gândesc să mă duc acasă - un locşor numit Fiddler's Creek, lângă Loulsville, Dar nu cred c-o să pot îndura gândul că mama şi sora mea sunt moarte. Nu cred c-o să pot să mă duc acaşă ştiind că ele nu sunt acolo. Voi aţi pierdut pe cineva?

-Eu mi am pierdut părinţii acum câţiva ani, îi spuse I.ana, N-am fraţi. Max nu poate ajunge la părinţii lui, care sunt în Europa. Urmează să ne întâlnim cu fratele lui,

-Dea Domnu să fie bine! Nu prea mă prea pricep la rugăciuni, deşi mama a încercat să facă din mine un creştin practicant cu frică de Dumnezeu. Dar am exersat în ultima vreme, aşa c-o să mă rog să rămână sănătos.

Max aruncă o privire în oglinda retrovizoare

- Mulţumesc.

- Mă gândesc că acum ar trebui să încercăm să avem grijă unul de altul, zise Eddie frecându-şi maxilarul învineţit. Unii nu văd lucrurile în telul ăsta. Mă bucur tare mult ca voi sunteţi altfel. Sunteţi de la oraş - se vede. De unde?

- Din New York, îi spuse Max,

- Pe bune? Am auzit că a fost rău de tot acolo. Când aţi ieşit?

-Ieri dimineaţă, şi chiar *e* râu.

- E rău peste tot, adăugă Lana. Peste un miliard de oameni au mu - rit din cauza virusului ăstuia. Se tot spune că vine vaccinul, dar...

- N-aţi auzit.

Ea se întoarse din nou să se uite la Eddie şi văzu că făcuse ochii mari, ca de bufniţă.

- Ce să auzim?

-Şi chiar de la New York. Eu şi Joe am găsit o fermă ieri. Mă dureau coastele ca dracu', şi m-am gândit că poate mă primesc să dorm în hambar sau pe undeva. Nu era nimeni acolo. Se căraseră, aşa că am intrat în casă. Am pus în funcţiune generatorul şi-am făcut primul meu duş fierbinte într-o săptămâna, să dea naiba dacă n-a fost o plăcere. Aveau un televizor şi m-am gândit să mă uit la nişte DVD-uri - lăsaseră totul în urmă. Dar când l-am aprins am rămas cu gura căscată. Era emisiunea de ştiri, iar fata care prezenta - hm... amuzant nume,

- Arlys? Arlys Reid? întrebă Lana.

- Da, da. M-am gândit să mă uit un pic, să văd despre ce e vorba, în plus, tipa e drăguță toc. Și în timp ce ea vorbește, vine tipul ăsta și se așază, Beat mort, îl mâi văzusem. Bob Cumva.

-Bob Barrett? El e la pupitrul știrilor - prezentatorul principal, zise Max.

-Da, mă rog, prezentatorul principal era beat mort și a scos un pistol.

- Dumnezeule! Lana se întoarse cât putu de mult. Și ce s-a întâmplat?

-Păi, cam așa. Eddie se foi și se așeză confortabil să spună povestea, A început să-și fluture pistolul, a zis o grămadă de prostii, a amenințat c-o împușcă pe gagica sexy, S-a întristat când a vorbit despre Apocalipsă, înțelegeți ce spun. Parcă te uiți la un afurisit de film, la un rahat de groază, dar nu poți să nu te uiți, nu? Ha l-a lăsat cu tâmpeniile lui - are ouă gagica! - și părea că pană la urmă o să i facă să tacă. Apoi el și-a pus arma...

Kdd'ie își fixă degetul arătător sub barba crescută la întâmplare.

-Și *baml* Chiar în direct. Tipul și-a spulberat jumătate din față în direct la televizor,

Ninsoarea începu sa cadă în rafale, coborând peste parbriz. Max porni ștergătoarele.

- Dar nu asta a fost cel mai rău, continuă Kddie. Tipa sexy - Arlys? - a zis că vrea să continue emisia. Ie--a cerut să pună camera pe ea. Cred că a zis așa ca oamenii care se uitau să nu-l vadă pe tipul rnort. Ea avea sânge pe față, fiindcă o stropise, dar a început să vorbească. A *ns* că ținuse ascuns adevărul, dar acum voia să-l dea pe goarnă. Cică avea o.., cum îi zice? O sursă. De la care a aflat că nu e vorba de un miliard de morți, ci de peste două miliarde.

- Peste două miliarde? La na tresări și își apăsă un pumn pe inimă Dai nu se poate să fie adevărat.

- Dacă ai fi văzut-o. ai crede, Peste două miliarde, a zis, şi nu vine nici un vaccin, fiindcă asta - Apocalipsa - continuă, cum ar veni, să sufere mutaţii. Şi tipul care a devenit preşedinte după ce a murit celălalt tip? A murit şi el, şi o femeie - gen, femeia de la Agricultură - e acum preşedinte Cum încep să-i culeagă pe oamenii.,, mă rog. cred că pe oamenii ca noi.

Ochii lui Max se îngustară în oglindă.

-"Ca noi"? Cum adică?

-Care nu se îmbolnăvesc. Ne ridică, ne duc în locuri unde ne testează şi cine ştie ce ne mai fac. Indiferent dacă **STintem** de acord cu asta sau nu. Legea marţială şi tot rahatul aia, frate. La naiba, am văzut chestia asta de câteva ori în ultimele două săptămâni, Tancuri ciudate îndreptându-se spre est, convoaie mari de camioane militare şi alte rahaturi. De-asta am luat-o spre vest. Oricum, la sfârşit tipa a zis că asta era probabil ultima ediţie, că urmau să le închidă postul fiindcă ea a spus toate astea. Şi când a terminat, postul şi-a încetat emisia. Nu ştiu dacă au oprit-o oamenii care încă lucrează acolo, armata sau altcineva. Dar când am încercat mai iarzm, tot nu transmitea. M-am gândit să rămân acolo, să mă ascund, dar m-au apucat mişcoricii, aşa că am plecat la prima ora cu tovarăşul meu Joe. Am pornit la drum şi am dat peste voi.

- Două miliarde de oameni. Vocea Lanei ieşi într-o şoaptă slaba. Cum poate ceva să ucidă atât de mulţi atât de repede?

-E global, zise Max hotărât. Suntem globali Oamenii călătoresc - sau călătoreau - zilnic în întreaga lume. Se ia de la om la om, iar următorul o răspândeşte oriunde merge. O mână de oameni infectaţi - care poate că nu ştiu ca sunt bolnavi - se urcă într-un avion spre China sau spre Rio, sau spre afurisitul de Kansas City, iar ceilalţi pasageri sunt expuşi, echipajul, lucrătorii de la securitate, din magazinul

cu suveniruri de la aeroport, din baruri. Şi ei toţi o răspândesc. Nu durează mult.

- Vrei să spui... Vrem să spunem, se corectă La na. că va continua să se răspândească, va continua să ucidă până... până nu mai rămâne nimeni în afară de cei ca noi. Imuni.

- Asta e Cuvântul pe care nu-l găseam, zise Eddie. *Imun.* Mă gândesc că şi eu sunt, fiindcă am fost cu Bud tot timpul. înainte să se îmbolnăvească şi după. Şi unde l-am dus? La spital? O grămadă de oameni bolnavi acolo, Dar nu m-am molipsit. încă.

-Din câte am înţeles, îi spuse Max, începi să prezinţi simptome între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore de la expunere.

- Cred că ar trebui să mă simt bine în legătură cu asta. Cred că da. zise Kddie. Chiar dacă totul e o porcărie.

- Ce se întâmplă în continuare? Lana se întoarse spre Max. Tu ai talent să-ţi imaginezi viitorul.

- Nu e ficţiune, ci e adevărat de data asta.

-TU ai talent să-ţi imaginezi viitorul, repetă ea. N-am fost pregătită pentru ce e mai rău. M -am gândit c-o să petrecem câteva sap - tămâni în munţi, până se mai revine la normal sau la cât de normal se poate Dar acum... N-o să fie nimic asemănător cu normalul, şi trebuie să ştiu la ce să mă aştept.

-Dacă se răspândeşte în acelaşi ritm. s-ar putea să mai fie incâ două miliarde, zise Max. F. imposibil de spus câţi o să mai rămână.

Jumătate din populaţia lumii? Un steri? Zece procente? Dar putem să speculăm că, aşa cum am văzut deja, Infrastructura o să se prăbuşească. Comunicaţiile, sistemul energetic, drumurile. Infrastructura medicală suprasolicitată de cei infectaţi se va lupta să-i trateze pe aceştia, precum şi pe ceilalţi pacienţi. Răniţi, bolnavi de cancer sau cu alte

afecţiuni. Se vor generaliza jafurile şi crimele, aşa cum am văzut cu ochii noştri la New York. Guvernul se prăbuşeşte sau se transformă în ceva ce noi nu ştim.

Luă o mâna de pe volan ca s-o strângă pe a ei.

-Plecarea din oraş a tost decizia potrivită. Oraşele o să cadă primele. Cu cât mai mulţi oameni răspândesc virusul, cu atât mai mulţi comit jafuri sau recurg la violenţă. Mai multe elemente de infrastructură se prăbuşesc. Tot mai mulţi oameni intra în panică, şi militarii intervin ca să păstreze ordinea. Şi lanţul de comandă nu mai funcţionează în momentul în care conducerea e decimată de virus-,

- Nu ne mai rămâne decât Să fugim în munţi, ca pe vremuri.

Max încuviinţă din cap spre Eddie.

- Nu te înşeli. Găseşti un loc, un loc sigur - sau cât mai sigur cu putinţă - şi îl aprovizionezi, îl menţii, îl aperi.

-11 aperi împotriva cui?

Max strânse din nou mâna Lanei.

- împotriva oricui încearcă să-l ocupe, Speri că vei da peste oameni cu aceeaşi mentalitate care vor înfiinţa comunităţi, îşi vor realiza propria infrastructură, vor elabora legi şi vor menţine ordinea. Culegi rădăcini şi fructe, cultivi, vânezi. Trăieşti.

Dacă ea spera ca Max să-i ofere un scenariu mai puţin grav, trebui să recunoască faptul că cel descris de el suna cam prea real.

-Şi dacă eşti ca noi doi şi n-ai nici o idee cum să vânezi sau să cultivi?

- Găseşti alte modalităţi de a contribui şi înveţi. Am ajuns atât de. departe. O să supravieţuim restului.

-Mama avea o grădină, recolta nişte legume frumoase în fiecare an. Eu zic că mă pricep să scot răsaduri, să plantez

şi să plivesc, şi o să vă arăt şi vouă cum se face. Am vânat un pic când eram mic, dar a
trecut ceva de-atunci. Sunt unul dintre băieţii ăia de la ţară cărora nu prea le plac armele. Dai' ştiu să le folosesc.
-Totuşi e posibil să se fi înregistrat un progres cu vaccinul, insistă Lana.
- Aşa e, spuse Max Dar dacă sunt deja două miliarde de morţi, au să fie şi mai mulţi înainte să-l distribuie şi să-l administreze, chiar dacă îl scot mâine. Conducerea nu face faţă, Lana. E deja terminată. La naiba, în Biroul Oval e secretarul Agriculturii Nici măcar n-am auzit de ea.
-Scuze că intervin, începu F.ddie. Dar trebuie să ne oprim şi să punem lanţurile înainte să se îngroaşe zăpada pe drum.
Max trase pe dreapta sub ninsoarea intensă,
- Va trebui să-mi arăţi cum.
- Şi mie, adăugă Lana. Dacă tot trebuie să învăţ ce nu ştiu, aş putea să încep cu asta.
- Nici o problemă, nu e mare lucru.
Le arătă cum să desfăşoare lanţurile - destul de simpl u, chiar dacă frigul, zăpada şi vântul înrăutăţeau situaţia. Apoi, cum să potrivească lanţurile peste cauciucuri. Deşi avea degetele amorţite chiar şi cu mănuşi, Lana insistă să o facă singură.
Trebuia să invețe.
Rămase să observe când Max se urcă la volan ca să mute maşina suficient cât să expună şi restul cauciucului.
Şi, după ce ascultă explicaţiile lui Eddie, conectă lanţurile, folosind veriga cea mai apropiată ca să le întindă.
- E corect aşa?
Eddie verifică lanţul.
- Excelent pentru o începătoare. Te-a bătut, Max.
- A luat startul mai devreme, îi răspunse Max zâmbind.
Eddie chicoti şi dădu ocol maşinii ca să fixeze ultimul lanţ.

- Âsta i-l las ei. Se uitâ la cățelul care se lăsase pe vine pe marginea drumului. Ai terminat acolo, joe?
Când deschise ușa, patrupedul sări imediat înăuntru,
- Pot să conduc eu dacă vrei o pauză.
Max datină din cap.
-Nu-i nevoie.
- Mă anunți când vrei să facem schimb. Cât conduci tu, o să trag un pui de somn în spate cu Joe, N-am dormit prea bine noaptea trecută, după emisiunea de știri.
Dădu să-și ia pătura din bagaj, dar Lana scoase una de bumbac de-ale ei.
-Folosește-o pe asta. F, moale.
Eddie se uită o clipă la pătură, apoi o luă. Așteptă ca Lana să se așeze și închise portiera.
-M-am temut câteva minute că o să mă împușcați și o să-mi luați, lucrurile. Poate chiar să-mi răniți cățelul. Apoi am văzut, destul de repede, că n-o să se întâmple așa. Am văzut că nu sunteți genul ăla de oameni.
- Și nici tu nu ești, îi zise Lana.
-Nu, doamnă, nu sunt. Dar trebuie să recunoaștem că am riscat să avem încredere unii în alții. Chiar mă bucur că am facut-o. F. o pătură fainâ.
Se așeză pe bancheta din spate, cu picioarele lungi și slabe strânse și cu cățelul încolăcit lângă el,
- Mulțumesc, zise el înainte de a închide ochii.
Lana nu dormi. în schimb, își aminti că învățase să pună lanțuri de zăpadă. Gătise o masă decentă din proviziile sărăcăcioase - pe o plită electrică din oficiul unui motel urât. Putea să aprindă un foc. pentru lumină sau căldură, cu propria respirație. Putea să pornească un motor cu propria voință.

Şi cu aceasţă voinţă, cu puterea care sporea în ea, învăţase să mişte lucrurile -lucruri mici acum, dar asta avea să se schimbe.

Ridicase împreună cu Max un pod mobil - şi proiectase suficientă putere cât să încetinească alte maşini, chiar şi ca să L ţină departe pe cei care voiau să le facă rău.

învăţase asta şi avea să învețe tot ce era nevoie.

Dacă speculaţiile lui Max deveneau realitate, avea să-şi folosească voinţa, inteligenţa, magia şi mintea pentru a-i ţine pe toţi în siguranţă.

Şi, îşi zise ea, cum bărbatul şi căţeluşul de pe bancheta din spate sforăiau încet şi aproape la unison, începuseră deja să construiască o Comunitate.

- Te iuhesc, Max.
- Te iubesc. Dormi un pic, încă mai avem destul de mers.
- O să dorm când o să dormi şi tu. Poate ai nevoie de mine.
- Când o să ne găsim locul, şi o să ni-l găsim, te măriţi cu mine?

Ea întinse mâna şi-i atinse obrazul.

- Da.

Privi cum soarele urca pe cer, alungând întunericul, şi îngădui speranţei să pună stăpânire pe ea.

Durase mai mult decât prevăzuse Arlys ca să ajungă până la staţia de pe Thirty-Third Street. Trebuiseră să se oprească să caute adăpost în mai multe rânduri. Ştiuse însă că aveau să reuşească, fiindcă Fred auzea motoarele, paşii, focul de armă înaintea ei.

Urechi de zână, presupunea ea.

La intrarea în Times Square, odată înfloritoare, aglomerată, luminată din plin, ecranele enorme şi panourile digitale păreau nişte porţi pustii şi negre spre necunoscut, O strălucire brusca, un zigzag exploziv de fulgere orizontale lovi chiar la sud de Herald Square, surprinzând într-un instantaneu nebunia perfect conturată.

Cadavre, câini cu ochi sălbatici înfruptându-se din ele, magazine în ruină, grămezi de maşini, autobuze, camionete în Herald Square - ca şi cum o mână furioasă le-ar fi înălţat deasupra străzii şi trotuarelor.
Cineva sau ceva râse.
Cineva sau ceva ţipă
Arlys o apucă de mână pe Fred şi, în strălucirea stranie a fulgeru lui, o rupseră la fugă. La gura de metrou cufundată în beznă, Arlys se opri să-şi tragă respiraţia, luptându-se să-şi alunge panica.
„Nu-ţi pierde capul, îşi ordonă. Rămâi în viaţă.”Poate că însoţitoarea ei avea aripi şi auzea mai bine decât un schnauzer, dar Fred tot o surprindea cu veselia ei, care părea să excludă price precauţie. »
-Uite. nu ştim cine şi ce âr putea să fie aici. în terminal, în tuneluri. Avem un drum lung de făcut, fără vreo cale uşoară de scăpare, dacă avem nevoie de una. Am o armă, dar n-am împuşcat niciodată nimic.
- Chiar nu cred c-o să fie nevoie.
Strigătul se auzi din nou, iar teroarea din el reverberă în şira spinării lui Arlys.
- Dacă trebuie să ne apărăm, o să ne apărăm. O să mergem cât de repede putem, ferindu-ne cât de bine putem, şi ai face bine să-ţi ţii ciulite afurisitele alea de urechi.
- Pot să şi văd foarte bine în întuneric.
- Grozav. Rămânem împreună, cum am făcut pe drumul încoace,
Arlys îşi scoase lanterna şi o îndreptă spre trepte. Se uită în jur -
erau în faţa magazinului Macy's. „N-o să mai fie nici o paradă de Ziua Recunoştinţei, n-o să mai fie niciodată reduceri”, se gândi.
N-avea să mai fie niciodată vreun miracol pe strada asta sau pe alta.

-Hai să mergem!
Se văzu silită să-şi oţelească nervii ca să coboare treptele, Fiecare pas ii făcea inima să bată rnai repede, mai tare. Ce căuta acolo? Ce căuta acolo orice persoană sănătoasă la cap?
- Ai auzit ceva? şopti ea către Fred.
-Nu aud nimic. E bine.
Urmară raza de lumină până la ţumichete, peste care săriră.
-întotdeauna mi-am dorit să fac asta. Vocea lui Fred, chiar şoptită, răsună cu ccou. Pentru distracţie, nu ca să nu plătesc.
Arlys îşi duse degetul la buze şi plimbă fasciculul lanternei de jur împrejur, temându-se să nu vadă cadavre aruncate pe şine.
Sau, mai rău, oameni vii care să le atace.
Cercetă indicatoarele pentru a găsi direcţia spre Hoboken. Examina peronul, şinele, şi bătăile inimii i se liniştiră un pic - până se văzu silită să accepte faptul că trebuia să coboare mai departe şi să pătrundă în tuneluri.
„Nici o cale de întoarcere". îşi zise, Odată ce începeau să coboare nu mai aveau cum să se întoarcă.
-Asta e.
Se aşeză şi se lăsă să cadă. Chiar şi cu genunchii moi, coborârea ii tăie un pic respiraţia.
Fred îşi deschise aripile şi pluti în jos ca un fulg.
- Aş putea să zbor cu tine pe distante scurte. Până acum n-am încercat cu nimeni, recunoscu Fred. Dar am dus aşa nişte câini la adăpost, Mi-ar fi plăcut să fi trecut pe acolo mai întâi, să iau unul cu noi.
De vreme ce una dintre temerile lui Arlys era să nu dea peste vreun animal de companie sălbăticit, cum erau cei care devorau cadavrele pe stradă, ii părea bine că n-aveau un câine cu ele.
-Ştii despre cea de-a treia şină, da?

- Arlys, oi fi eu o zână destul de nouă, dar am douăzeci şi unu dc ani, nu doi, Nu-ţi mai fa atâtea griji.

- Mă simt răspunzătoare.

-Fiindcă faci ce trebuie? Aşa e. Am fost foarte mândră de tine. Atunci am ştiut, cu siguranţă, că o să vin cu tine. Au mai fost nişte zvonuri.

- Ce zvonuri?

-Noi - cei ca mine, oamenii magici - nu suntem încă prea organizaţi. Mulţi dintre noi abia ne dăm seama ce suntem. Iar unii. când îşi dau seama, o iau un pic razna sau devin de-a dreptul diabolici, Prin urmare, am încercat în primul rând să creăm zonele astea sigure şi să ajutăm lumea, să ajutăm câinii şi pisicile şi alte animale de companie abandonate sau lăsate de capul lor când proprietarii s-au îmbolnăvit. Dar am avut şi câteva oglinzi prezicătoare şi globuri de cristal, aşa că am încercat nişte vrăji, ca să aflăm ce şe întâmplă cu adevărat

Arlys habar ivavea ce era o *oglindă prezicătoare.*

- Globuri de cristal? Ca la ghicitoarele de la bâlci?

-Unele dintre ele aveau probabil o putere latentă: dar, mă rog. da, aşa ceva - şi alte căi. Nc-am dat seama că era mai rău decât ni se spunea, dar gravitatea situaţiei e greu de stabilit, din moment ce există atâtea ştiri contradictorii, înţelegi? Oricum, e destul de clar că lucrurile nu iac decât să se înrăutăţească. De asta încercăm să-i ajutăm pe oameni să iasă, când putem. Şi când le-ai spus tuturor tot ce aflaseşi, în seara asta, am ştiut că o să te ajut.

Se opri şi lovi uşor braţul tovarăşei sale. Arlys stinse lanterna şi o lăsă pe Fred s-o conducă prin întuneric până când simţi în spate plăcile reci care acopereau pereţii tunelului,

Nu vorbi, nu puse nici o întrebare, doar îşi aşează mâna pe armă

Auzi un râs masculin cu o tonalitate care dădea de înţeles că nu aparţinea cuiva prietenos.
- L-ai văzut pe tâmpitul ăla cum dădea din colţ în colţ?
Arlys zări lumină acum - două fascicule ce tăiau întunericul, tot mai aproape, tot mai strălucitoare.
Razele măturau pereţii tunelului. Dacă arii ajuns la ea sau la Fred, ar fi fost în stare să folosească arma? Ar fi fost în stare să ţintească şi să tragă într-o altă fiinţă umană?
- S-a pişat pe el. Nenorocitul s-a pişat pe el!
- Nu vezi de ce nu putem să aducem altul aici? E plin tunelul de nenorociţi.
- Hai, zău, majoritatea sunt nebuni. E mai distractiv să-i *faci* să înnebunească, şi apoi să-i omori pe tâmpiţi. Hai să luăm o femeie de data asta, şi nu una dintre scorpiile de aici. I-o tragem de câteva ori, apoi o ţintuim pe şine, apoi i-o tragem iar înainte să-i smulgem măruntaiele,
- Eşti diliu, frate!
Mai multe râsete. Arlys le auzi paşii grei Le văzu siluetele în spatele fasciculelor de lumină.
Oare ar fi putut să le vadă?
- Să luăm două. Nu vreau să-mi vâr scula în murdăria ta.
Un fascicul şterse zidul la un centimetru de faţa ei; i se strânse mâna pe patul armei.
Dacă n-ar fi fost atât de ocupaţi să râdă făcând planuri de viol, de tortură şi de crimă, ar fi văzut-o.
Erau acum atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna şi să-i atingă. Continuară să meargă de-a lungul şinelor, certându-se pe tema celui mai bun teren de vânătoare.
Lângă Arlys, Fred tremura.
-Nu pot să-i opresc, şopti ea. Incâ n-am învăţat destule ca să ştiu cum. Sper că ştie cineva, Nu ne pot auzi acum, nici nu văd lumina.
Arlys avea deplină încredere în ea, aşa că aprinse lanterna.
îşi numără paşii. Cincizeci. O sută. O sută cincizeci,
Dintr-odată, Fred îşi înfipse degetele în braţul ei.

-Simţi mirosul?
- Simt miros de mosc şi de urină, şi de vomă după bere.
-Sânge, O grămadă de sânge şi... moarte. Dar nici un sunet, nici
o mişcare.
După încă douăzeci de paşi, Arlys simţi la rândul ei mirosul. Recunoscu sângele, căci o stropise pe faţă şi-i ajunsese până în păr de la Bob Barrett,
Apoi zări ceva pe şine. Lângă ea, Fred scoase un suspiit înăbuşit, dar continuă să meargă.
Un cadavru, îşi dădu seama Arlys când se apropiară. Un cadavru fixat pe sol prin cuie bătute în mâini şi picioare. Gura ii spânzura moale pe o faţă sfărâmată, lăsând la vedere dinţii rupţi. Şi tot sângele care se vârsase din el când îi spintecaseră burta formase o baltă întunecată.
Când Fred se lăsă în genunchi, Arlys îşi înghiţi nodul din gât şi o trase.
- Trebuie să plecăm. E mort, Fred, Nu mai poţi face nimic pentru el.
- Pot. Pot să spun o rugăciune astfel încât sufletul lui să-şi găsească pacea Pot să fac asta pentru el.
Arlys se opri lângă ea - acum cu arma în mână.
Nu era cazul să se întrebe dacă ar fi fost în stare să ochească sau să tragă într-o altă fiinţă umană, nu când putea să vadă ce-i tăcuseră fiinţele umane unui băiat de nici douăzeci de ani.

Să dea dracu' dacă nu era în stare

!Capitolul 9

Fred se ridică, oftând cutremurată de lacrimi.

- Era mai tânăr decât mine.

-Mi-aş dori... Arlys se întrerupse. Nu rezolva nimic dorindu-şi ceva. Trebuie să ne vedem de drum, zise într-un final.

- Ştiu, şi ştiu că nu mai contează pentru el acum, dar mi-aş dori să nu trebuiască nici să-l lăsăm aici singur. Asta voiai să spui.

-Dar trebuie, la lanterna! îi spuse Arlys lui Fred, deoarece intenţiona să păstreze arma în mână. Pesemne sunt mai mulţi ca ăştia doi. Dacă simţi ceva, ne ascundem. Dacă suntem descoperite, fugim. Dacă suntem prinse, ne luptăm, Strângând-o de braţ, continuă: Dacă lupta nu merge bine pentru mine şi poţi să fugi...

Chiar şi în întuneric, vâ'cu ca o fulgerare şocul de pe chipul lui Fred.

-N-o să te părăsesc!

- Dacă numai una din noi poaţe să scape, una din noi scapă. Vreau să te duci la intersecţia dintre Park şi First Street, în Hoboken. Să fii acolo la trei dimineaţa. Numele sursei mele este Chuck. Te duci la Chuck şi-i spui ce s-a întâmplat.

- Pot să fac nişte chestii. încă învăţ, dar pot să fac nişte chestii.

- Faci tot ce poţi să ajungi la Chuck. Dacă nu se arată până la cinci, trebuie să găseşti un loc sigur, Găseşte mai mulţi ca tine, Fred, şi fugi.

- Tu m-ai abandona pe mine?

-Da.

-Minţi. Ştiu asta după vocea ta. O să ajungem amândouă la Chuck, Trebuie să gândeşti pozitiv, luminos, altfel întunericul pune stăpânire pe tot.

„Trebuie să te pregăteşti pentru ce e mai rău, îşi zise Arlys. Pentru cel mai de neînţeles rău, altfel poţi să mori în întuneric.”
Continuará să meargă, urmărind fasciculul de lumină, pe şinele care adesea îşi schimbau brusc direcţia. Mirosul de mosc deveni mai puternic, la fel şi izul de urină şi cel de vomă. Şi din nou sânge.
Arlys se gândea că devenise aproape imună la asta când lumina căzu pe o pată, o baltă, o urmă. Pe zid, fasciculul scoase la iveală o inscripţie;
NEW YORK-UL E AL NOSTRU!
NĂVĂLITORII
Scrisă cu sânge, servea drept avertisment şi expresie a triumfului, ca şi craniul desenat dedesubt.
- La fel ca ăia doi pe care i-am văurt acolo, şopti Fred. Le place să omoare. Unii dintre ei îl urmează pe Supraomul Rău. Magici care vânează oameni şi pe noi. Nu ştiu de ce,
-Fără motiv. Doar ca să...
Arlys scoase un ţipăt înfundat şi se împletici în spate,
-E doar un şobolan, îi zise Fred. Sunt o grămadă pe aici. Nu-ţi face griji. Nu e cazul să-ţi fie frică de şobolani.
- Doar o fobie personală.
Una care o îngheţa şi-i răscolea stomacul. Băiatul de pe şine. Şobolanii aveau să-l găsească.
-Nu putem să ne oprim,
Dar se opriră când, peste câţiva metri, dădură peste o ramă de metrou pe şine. Acoperită de graffiti pe exterior, ca o pictură murală obscenă.
Simbolul craniului, îndemnuri sinistre: OMOARĂ! VIOLEAZĂ PIZDELE! Un desen ce înfăţişa un bărbat cu un penis imens trăgând de par o femeie goală.
Dar mai rea. mult mai rea, era duhoarea. Arlys ii descoperi cauza când printr-o uşa deschisă a vagonului observă o mulţime de cadavre descompuse. Şi şobolani.

O trase pe Fred de-acolo.
-Eprea târziu să te rogi pentru sufletele lor.
De data asta, Fred scoase un ţipăt când o siluetă - Arlys abia il putu identifica ca fiind un bărbat - apăru în uşa deschisă. Avea faţa pătată de sânge, o barbă groasă şi murdară. Purta ochelari stropiţi de sânge peste ochii sălbatici, iar haina lungă, pictată cu sânge, îi atârna pe trupul osos.
Ţinea în mână un cuţit, pătat la fel ca haina. Şi rânjea,
- Ăsta e locul meu. Nu puteţi să-l luaţi Ăştia sunt morţii mei. Nu puteţi să i luaţi. O să vă dau foci
Arlys ridică arma cu o mână tremurătoare şi cu cealaltă o apucă de braţ pe Fred.
_ -Nu vrem locui tău. Ne ducem în altă parte.
-Nu exista nici o *în altă parte*| Există doar sfârşitul lumii! Mai întâi iritarea. Apoi focul. Vedeţi?
Ridică o mână murdară cu unghii care se încovoiau ca nişte gheare. în aceasta ardea o minge de foc.
- Eu sunt sfârşitul lumii!
Râsul lui, la fel de sălbatic ca ochii, izbucni în timp cc arunca mingea.
Arlys simţi căldura şocantă zburându-i pe lângă faţă, auzi cum sfârâitul acesteia lovea peretele din spatele lor.
- Nu există nici o altă parte! ţipă e) când Arlys. cu mâna strânsă pe braţul lui Pred, o luă la fugă, Există doar iadul!
O altă minge sfârâi pe pământ lângă ea. Continuă să alerge. Peste câteva secunde însă, se împiedică de ceva.
îşi ieşi din minţi un moment, o luă razna din cauza duhorii, a oribilei *maleabilităţi* a cadavrului putred de sub ea. Din cauza şobolanilor ce mişunau pe spatele şi pe mâinile ei.

-la-i! lâ-i de pe mine!Se aplecă şi-şi înfundă mâna în ceea ce fusese odată o altă fiinţă umană, apoi se împinse înapoi folosindu-şi podul palmelor şi labele picioarelor.
-Sunt peste tot pe mine!
Dădea din mâini şi din picioare, pălmuindu-se singură peste braţe, peste trunchi, peste coapse, zbâtându-se când Fred o înconjură cu braţele.
-Eşti O.K.! Nu sunt pe tine. Eşti O.K.!
I se învârtea capul; se aplecă din nou şi vomită, în timp ce Fred îi ţinea părul la ceafa, încercând să o calmeze,
- O, Doamne, Doamne, Doamne, nu-i adevărat! Cum ar putea să fie toate astea adevărate?
Arlys reuşi să se ridice în genunchi şi începu să-şi şteargă faţa, dar, dându-şi seama ce-i acoperea mâinile, se grăbi să-şi scoată mănuşile.
Se târî până simţi zidul, iar acolo se aşeză cu spatele sprijinit de el. Inima îi bătea în piept cu o presiune teribilă.
-Respiri prea repede, cred că eşti în hiperventilaţie, Trebuie să încetineşti, Arlys. Vorbesc serios.
Sorbi aerul - prea tare, prea repede - şi o cuprinse o ameţeală cumpl ita. Se sili să expire, apoi inspiră din nou, dar mai lent.
-Nu pot să-mi pierd minţile. Nu aici. Nu acum.
-Ar fi trebuit să ţin lumina îndreptată spre pământ. E vina mea.
-Nu. Chiar dacá i se învârtea capul în continuare, oribila presiune din piept se diminua puţin. Nu t vina nimănui. Trebuie să plecăm, dar am scăpat arma. Trebuie s-o găsim. Avem nevoie de ea. Trebuie sa...
-O găsesc eu. Stai aici, Continuă să respiri şi o s-o găsesc eu.
Arlys încuviinţă din cap. Nu era bună de nimic până nu se oprea din tremurat, până nu-i mai ţiuiau urechile- închise ochii şi-şi ordonă să nu se mai gândească, doar să inspire şi să expire.

Când auzi suspinul de epuizare al lui Fred se împinse în picioarele nesigure, op ntindu-se să se ridice.-Gata! L-am găsit. Stai acolo. Te văd. Pot să văd destul de bine pe întuneric, îţi aminteşti? Am găsit şt lanterna acum. Am scăpat-o, dar e O.K.! O bătu uşor pe obraz pe Arlys când rosti ultima afirmaţie. Putem să facem o pauză.
-Nu.
Ai'Iys clătină din cap şi, cu dinţii încleştaţi, se ridică în picioare. Se văzu silită să se sprijine de zid pentru o clipă, ca să-şi potolească ameţeala şi starea de vomă.
-Trebuie să continuăm. Trebuie să plecăm de aici. Am nevoie de armă.
Cu atenţie, Fred puse pistolul în mâna lui Arlys.
- Sunt acoperită de...
- Cred că pot să rezolv. O să încerc.
- întâi trebuie să ne îndepărtăm de nebunul cu mingi de foc. Pot sa rezist dacă tu poţi.
Puse un picior în faţa celuilalt Voia să se descotorosească pur şi simplu de haină - poate că pe haine era cea mai mare parte din mizerie -, dar mai întâi trebuia să ajungă la o distanţă sigură.
- Se apropie ceva, murmură Fred abia auzit. Ceva râu.
Stinse lumina şi, în beznă, o trase pe Arlys de-a lungul peretelui, într-una dintre nişele înguste.
-Ce faci?
- E râu ce vine. E magie neagră. Acum încerc să scriu simbolurile pe zid du un marker rezistent la apă. încerc să mi le amintesc pe cele potrivite. Nu vorbi! încearcă să nu respiri! Nu mişca! Roaga-te!
în timp ce ele se strângeau una în aha, Arlys văzu lumina apropi- indu-se. „Dar nu e o lumină", îşi zise. „Luminile nu sunt negre."
Totuşi, aceasta era - neagră, totuşi luminoasă. înainta de-a lungul părţii superioare a tunelului,
Peste câteva clipe se conturâ treptat o siluetă.

Un bărbat, cu părul negru fluturând, cu haina neagră desfăşurată ca nişte aripi, zbura imediat sub tavanul tunelului.
în braţe îi atârna moale o femeie - cu braţele, picioarele şi capul bălăbănindu-se.
Cu zgârieturi, tăieturi, chiar şi cu urme dc dinţi pe trupul gol.
Când se apropie. Arlys văzu că ochii bărbatului ardeau cu o flacără roşie
în momentul în care ajunse în dreptul ei fu pe punctul să se cutremure înfiorată, dar el se opri, se răsuci în aer şi ezită, scrutând Întunericul cu ochii aceia roşii.
Femeia din braţele lui gemu. El se uită în jos la ea şi-i zâmbi.
- Tot mai ai viaţa în tine. Cu atât mai bine.
îşi continuă zborul şi, în cele din urmă, lumina neagră dispăru în întuneric,
Arlys îşi trase respiraţia să vorbească, dar Fred îi puse degetele pe buze. Statură în beznă, în tăcere, încă un minut întreg.
- Nu ştiu cât de departe poate să audă sau să vadă,
-Ce... ce-a fost asta?
-Cred că un vrăjitor. Nu ştiu. Diabolic. Cu adevărat diabolic, Era vie, Arlys. Nu puteam s-o ajut. Nu sunt îndeajuns de puternică.
Cine era? se întrebă Arlys. Ce ar fi putut fi?
-Cum de nu ne-a văzut, nu ne-a simţit? Simbolurile?
-Cred că au ajutat. Hai să ne grăbim. Cred că simbolurile ne-au protejat, şi tu miroşi a...
-Moarte.
-Da. Şi ăsta e un fel de scut,
-Atunci o să-l păstrăm. Of, «lavă Domnului! Şinele merg în jos. Coborâm sub fluviu.
Panta era abruptă, încetinindu-le înaintarea.
Zisese înainte să plece că nu ştia cine şi ce le aştepta în tuneluri. Şi totuşi, nu crezuse asta pe deplin.

Acum se temea.
Nu conta decât să ajungă la capăt, să respire iarăşi un aer care nu purta duhoarea morţii.
- Suntem aproape. Acum suntem aproape.
Ciudat, gândul ăsta nu făcu decât să-i dubleze spaima.
-Suntem aproape de curba strânsă pe care o fac şinele înainte de ieşirea spre Hoboken. Schimbăm direcţia, vezi? Şi trebuie să începem să verificăm peroanele, să ne uităm după...
Ieşiră de nicăicri.
O auzi pe Fred ţipând când cineva sau ceva le despărţi.
Altcineva o apucă pe Arlys din spate, ridicând-o de la sol. \
- Căţeaua pute! Dar are o pereche de ţâţe frumoase
Ea se apucă de armă cu o voinţă absolută, când o mână o strânse de piept.
- Hai să ne punem pe treabă, să le dezbrăcăm!
Arlys izbi tare cu un cot, se luptă să tragă cu ştutul. Apoi îngheţă când simţi un cuţit apăsat în gât; sângele i se prelingea din crestătură.
-Mai curând ţi-o trag o dată când încă mai respiri, dar nu ţin neapărat Cum vrei, căţea?
Arlys închise ochii.
- Pot să-ţi ofer o călăreală mai bună cât încă respir.
El râse şi-i băgă limba în ureche.
- Bună alegere!
Ea se lăsă moale.
Fred ţipă, un sunet înalt, clar, oarecum muzical. în timp ce acesta răsună împreună cu râsul atacatorilor, Arlys se sili să râdă uşor şi ea, răsudndu-se ca să ajungă în braţele bărbatului.
Şi apăsându-i arma între picioare, trase, o dată şi încă o dată.
Cu un urlet, atacatorul se prăbuşi pe spate, iar cuţitul spintecă mâneca hainei lui Arlys.

- Ce dracu'? O omor. Vă omor pe amândouă.
Arlys întoarse pistolul spre voce, dar se temu să n-o lovească pe Fred daca trăgea.
-Sunt rănit, sunt rănit M-a împuşcat în blestematele de ouă! O mo ară-le!
Arlys lovi mâna care o apucase de gleznă, călca pe ea şi umplu tunelurile cu un alt strigăt.
- Fugi, Arlys! Fugi!
Auzi zgomotul îngrozitor al pumnului zdrobind carne şi oase, geamătul lui Fred.
Nu putea să tragă, dar putea să se lupte. Chiar când se pregătea să se repeadă înainte, tunelul se umplu de o lumină orbitoare.
Cu ochii lăcrimând de la toată acea strălucire, o văzu pe Fred încercând să se târască şi pe bărbat profilându-se deasupra ei, lovind în aer cu mâna, cu cuţitul. Căutând arma de la centură.
Nu gândi, pur şi simplu trase. Din nou şi din nou, chiar şi când el căzu, chiar şi când arma făcu clic în gol.
-Stop, Arlys, stop! S ar putea să le răneşti. Stop, stop! Mă doare! **Cu** faţa albă ca varul sub o vânătaie în formare, Fred se ţâri spre ea. ***Te*** rog, ajută-mă!
Se sfârşise. Arlys lăsă arma jos şi se repezi spre prietena ei.
-Cum?
- Sunt OX! Sunt O.K.! E prea multă lumină! E prea multă lumină!
în timp ce Fred vorbea, lumina slăbi. Se îndulci, îşi zise Arlys văzând zecile de mici pâlpâiri care dansau peste ele.
-Ce,., ce sunt?
-Sunt ca mine. Dar în miniatură, zise Fred. Le-am chemat. Nu ştiam că pot, dar am facut-o. Au venit să ne ajute.
în spatele lor, primul bărbat gemu şi întinse mâna zdravănă, ca o gheară, spre cuţitul lui. Arlys se repezi să-l ia şi-şi şterse sângele de pe lamă.

Voia să-l omoare, însă asta îi făcea greaţă. în schimb, îl călca fără nici o remuşcare pe mâna teafără.
îl lăsă să ţipe şi se duse la tovarăşul lui mort; îi luă acestuia cuţitul şi arma şi le îndesă în buzunarele laterale ale rucsacului.
- Poţi să mergi? o întrebă pe Fred. -Da.
- Poţi să alergi?
-Cu faţa am probleme, nu cu picioarele.
-S-ar putea să mai avem parte de aşa ceva sau chiar mai rău. Nu suntem departe, dar cred că ar trebui să alergăm până acolo. Avem nevoie de lanternă.
Fred o ridică de pe jos, dar o vârî înti-un buzunar lateral al rucsacul ni
- Nu acum. Ele o să rămână cu noi.
- Şi mai bine. Hai să mergem, cât de repede putem.
Arlys îşi potrivi pasul după picioarele mai scurte ale lui Fred, dar păstrară o viteză bună,
- Nu m-ai părăsit Ai spus c-o vei face.
Arlys lăsă frica deoparte şi se uită direct în lumina feerică.
- Ai avut dreptate. Nu spuneam adevărul.
- M-ai salvat. A trebuit să iei o viaţă ca să mă salyezi.
în timp ce continua să alerge. Arlys se gândi la lumina vie, strălucitoare, care domina întunericul şi mârşăviile de acolo.
La staţia Hoboken. Arlys se târî să urce pe peron, în timp ce Fred pluti în sus.
Arlys îşi dorea să-şi cureţe mâinile, faţa, să dezbrace jacheta distrusă. Pişcătura din braţ ii spunea că Iama cuţitului făcuse mai mult decât să taie materialul.
Dar cel mai mult îşi dorea să ajungă din nou la suprafaţa pământului.
Auzi ecou de voci, dar nu putea să rişte să afle dacă erau prieteni sau duşmani. Aşa că o grăbi pe Fred să urce scările spre stradă,
Luminile dansatoare se mişcară în cerc, apoi se îndepărtară

- O să se întoarcă sau o să vină altele, dacă avem nevoie de ele, îi zise Fred.
-Cel mai bun ajutor posibil. Arlys simţi că lacrimile ii ardeau gâtul. Trebuie să ajung undeva, un deva unde pot să mă spăl pe mâini... pe faţă. Pe... Trebuie să ajung undeva unde să fac o criză de nervi timp de câteva minute
-O să găsim un loc. Sprijină-tepe mine acum. îi zise Fred cuprin- zându-i talia cu braţul.
- Eşti rănită. Trebuie să găsim nişte gheaţă sau mazăre congelată, sau o bucată de carne, Chiar funcţionează asta?
- Nu ştiu. Nu m-a mai Invit nimeni niciodată în faţă. Chiar doare. Doare când se întâmplă. Acum nu mai e aşa de rău.
Pe când înaintau şchiopătând pe stradă, Arlys se rugă să nu mai ajungă să se lupte din nou. Nu ştia dacă-i mai rămăsese vreun pic de spirit războinic.
Se opriră în faţa unui magazin cu ferestrele acoperite de scânduri, cu uşa bătută în cuie, numit Cassidy's Closet.
- Pariez că există o baie pentru angajaţi.
Fred studie uşa.
- Poate nişte haine. Ai putea sa Ce schimbi.
- E închis bine. Daca am avea nişte unelte...
- Zânele - cele cu experienţă - pot să pătrundă în locuri încuiate, S-ar putea să reuşesc. Trebuie doar să găsesc puterea asta şi să o menţin, şi,.,
Fred închise ochii şi—şi făcu mâinile căuş ca pentru a colecta apă de ploaie în palme. Aripile îi vibrară. începu să strălucească.
-Să găsesc puterea asta înlăuntrul nieu, murmură ea, să o menţin. Aduceţi-o! Oferiţi-o! Fiţi cu mine, copii ai Luminii şi văzduhului, ai pădurii şi florilor! Deschideţi încuietorile ca să putem să intrăm!
Aproape amorţită, Arlys auzi incuiet orile şi zăvoarele făcând c/ic şi *clatic* şi deschizându-se.

Rănită, murdară, triumfătoare, Fred flutură din aripi şi zbură în eerc.
- Am reuşit! E prima oară când reuşesc să o fac singură!
-Eşti o minune, Fred. O minune absolută, Arlys se îndreptă spre uşă, spunându-i: Dar stai în spatele meu, pentru orice eventualitate.
Arlys merse în faţă, cu arma, iar Fred împrăştie nişte lumină.
Fără îndoială, magazinul de îmbrăcăminte second-hand fusese scotocit, dar nu părea să fi fost vandalizat,
-Nu e nimeni aici. Fred închise uşa cu grijă şi o încuie la loc. Aş şti. Nu i-am simţit pe cei doi.,, pe ultimii doi... fiindcă puteam amândouă, iar asta m-a făcut să-mi fie un pic greaţa. înţelegi?
- Da, înţeleg. Hai să vedem dacă găsim un loc unde să ne spălăm.
în timp ce rătăceau pe-acolo, Fred se uită în jur, străduindu-se să
nu atingă nimic, fiindcă era murdară pe mâini. Nimeni nu intrase ai forţa în magazin.
- Poate că în Hoboken oamenii sunt mai civilizaţi. Sau poate mulţi au fugit mai repede sau sunt ascunşi. Chuck probabil că stă ascuns.
- Aproape uitasem de el,
- Să sperăm că n-a ratat emisiunea din seara asta. Uite! Avem o baie mică aici.
- Ura! Trebuie să fac pipi urgent
Fred îşi lăsă în jos pantalonii şi se lăsă să cadă pe toaletă.
Arlys îşi luă inima-n dinţi şi se duse la mica chiuvetă, privindu-se în oglinjoara elegantă de deasupra acesteia.

Era mai râu, chiar mai rău decât îşi imaginase

- .Ai avut dreptate. Nu spuneam adevărul.
- M-ai salvat. A trebuit să iei o viaţă ca să mă salvezi.

în timp ce continua să alerge, Arlys se gândi la lumina vie, strălucitoare, care domina întunericul şi mârşăviile de acolo.
La staţia Hoboken, Arlys se târî să urce pe peron, în timp ce Fred pluti în sus.
Arlys îşi dorea să-şi cureţe mâinile, faţa, să dezbrace jacheta distrusă. Pişcătura din braţ îi spunea că lama cuţitului făcuse mai mult decât să taie materialul.
Dar cel mai mulţ îşi dorea să ajungă din nou la suprafaţa pământului.
Auzi ecou de voci, dar nu putea să rişte să afle dacă erau prieteni sau duşmani. Aşa că o grăbi pe Fred să urce scările spre stradă.
Luminile dansatoare se mişcară în cerc, apoi se îndepărtară.

- O să se întoarcă sau o să vină altele, dacă avem nevoie de ele. îi zise Fred.
- Cel mai bun ajutor posibil. Arlys simţi că lacrimile îi ardeau gâtul. Trebuie să ajung undeva, undeva unde pot să mă spăl pe mâini... pe faţă. Pe.,. Trebuie să ajung undeva unde să fac o criză de nervi timp de câteva minute.
- O să găsim un loc. Sprijină-te pe mine acum, îi zise Fred cuprin- zându-i talia cu braţul.
- Eşti rănita. Trebuie să găsim nişte gheaţă sau mazăre congelată, sau o bucată de carne. Chiar funcţionează asta?
- Nu ştiu. Nu m-a mai lovit nimeni niciodată în faţă.

Chiar doare. Doare când se întâmplă. Acum nu mai e aşa de rău.
Pe când înaintau şchiopătând pe stradă, Arlys se rugă să nu mai ajungă să se lupte din nou. Nu ştia dacă i mai rămăsese vreun pic de spirit războinic.
Se opriră în faţa unui magazin cu ferestrele acoperite de scânduri, cu uşa bătută în cuie, numit Cassidys Closet.
-Pariez că există o baie pentru angajaţi.
Fred studie uşa.

- Poate nişte haine. Ai putea să te schimbi.
- E închis bine Dacă am avea nişte unelte...
-Zânele - cele cu experienţă - pot să pătrundă în locuri încuiate, S-ar putea să reuşesc. Trebuie doar să găsesc puterea asta şi să o menţin, şi...
Fred închise ochii şi-şi făcu mâinile căuş ca pentru a colecta apă de ploaie în palme. Aripile îi vibrară. începu să strălucească.
- Să găsesc puterea asta înlăuntrul meu, murmură ea. să o menţin. Aduceţi-o! Oferiţi-o! Fiţi cu mine. copii ai luminii şi văzduhului, ai pădurii şi florilor! Deschideţi incuietorile ca să putem să intrăm!
Aproape amorţită, Arlys auzi incuietorile şi zăvoarele făcând *clic* şi *clatic* şi deschizându -se.
Rănită, murdară, triumfătoare, Fred flutura din aripi şi zbură în cerc.
- Am reuşit! E prima oară când reuşesc să o fac singura!
-Eşti o minune, Fred. O minune absolută. Arlys se îndreptă spre uşâ, spunându-l* Dar stai în spatele meu, pentru orice eventualitate,
Arlys merse în faţă. cu arma, iar Fred împrăştie nişte lumină,
Fără îndoială, magazinul de îmbrăcăminte second-hand fusese scotocit, dar nu părea să fi fost vandalizat.
- Nu e nimeni aici. Fred închise uşa cu grijă şi o încuie la loc, Aş şti Nu i-am simţit pe cci doi.,, pe ultimii doi... fiindcă puţeam amândouă, iar asta m-a făcut să-ini fie un pic greaţă. înţelegi?
- Da, înţeleg. Hai să vedem dacă găsim un loc unde să ne spălăm.
în timp ce rătăceau pe-acolo, Fred se uită în jur, străduindu-se să
nu atingă nimic, fiindcă era murdară pe mâini. Nimeni nu intrase cu forţa în magazin,

- Poate că în Hoboken oamenii sunt mai civilizaţi. Sau poate mulţi au fugit mai repede sau sunt ascunşi. Chuck probabil că stă ascuns.
- Aproape uitasem de el.
-Să sperăm că n-a ratat emisiunea din seara asta. Uite! Avem o baie mica aici.
- Ura! Trebuie să fac pipi urgent.

Fred îşi lăsă în jos pantalonii şi se lăsă să cadă pe toaletă, Arlys îşi luă inima-n dinţi şi se duse la mica chiuvetă, privindu-se în oglinjoara elegantă de deasupra acesteia. Era mai rău, chiar mai rău decât îşi imaginase. Sânge pe faţă, sânge în păr, jacheta plină de sânge. Icni din nou, simţind cum fierea îi urca în gât. îşi scoase rucsacul, apoi jacheta.

- S-ar putea să reuşesc s-o dreg.
- Chiar dacă poţi, eu...

-înţeleg, O să ţi-o scot şi o să-ţi găsesc ceva călduros de purtat. Cred că pot să mă cuTăţ fără săpun şi apă. Dacă nu, mă întorc să fac asta după ce termini tu. Şi, pantalonii tăi, de asemenea, Arlys.

-Ştiu.

- O să-ţi scot jacheta ca să... Arlys, braţul tău sângerează Eşti tăiată!

Se sili să se uite şi îşi scoase cămaşa distrusă.

- Nu e chiar grav.

-Nu sunt vindecătoare. Adică una magică. Dar ar trebui să găsim nişte antiseptic *şi* bandaj,

-Nu e grav, repetă Arlys, şi, deşi bărbia îi tremura, reuşi să zâmbească. Uite, am spus-o.

-E doar o zgârietură?

- Corect. DoaT o rană superficială.

Porni apa la chiuvetă şi se simţi uşurată când aceasta chiai curse, Pompându-şi În palma săpunul lichid cu parfum de lămâie, începu să frece.

îşi frecă mâinile, braţele - deşi tăietura subţire de pe antebraţ o ustură. Se lăsă în chiloţi şi se frecă pe picioare. Apoi îşi înclină capul în micuţa chiuvetă ca să-şi umezească părul, îl frecă. îl clăti, îl frecă, îl clăti, până decise că era curat.
Apoi se aşeză pe podeaua rece, cu părul umed atârnând, şi plânse, şi plânse,
-Scuze că a durat atât de mult, dar.,. O, Arlys!
Curată din nou, mirosind ca o pădure primăvara, Fred lasă să-i cadă hainele din mâini şi îngenunche ca să-şi strângă prietena în braţe-
-Am omorât un om. l.-am omorât. Poate i-am omorât pe amândoi Eu...
- M-ai salvat pe mine. Ne-ai salvat pe amândouă.
-Nu cunosc lumea asta. Nu ştiu cum să trăiesc în ea.
-Nu cred că ştie cineva cu adevărat. De asta avem nevoie unii de ■Iţii. Tu eşti tare şi curajoasă. Cred că lumea asta are nevoie de oameni ca tine. Şi ca mine.
-Sunt doar obosita. Sunt atât de obosită!
- Şi eu. Poate reuşeşti să te schimbi şi o să ne odihnim puţin. Asta pare o zonă sigură şi avem o grămadă de timp până la trei.
-Da.
- Dar, mai întâi, am găsit o trusă de prim-ajutor, aşa ca pot să-ţi pansez **Tana.**
- Tu ai nevoie de nişte gheaţă.
- N-am văzut pe-aici, nu e nici mazăre congelată. Poate are Chuck. Am luat nişte Motrin pe care l-am găsit într-un birou, o să fie de ajutor.
Cu braţul bandajat, Arlys trase pe ea nişte colanţi groşi, apoi împături blugii pe care-i adusese Fred ca alternativă şi îi puse în rucsac. Nu strica să ai o rezervă.
Alese un tricou cu mâneci lungi şi un hanorac negru cu glugă pe deasupra.

Simţindu-se aproape umană, studie opţiunile pentru haină sau jachetă.
-Asta e foarte frumoasă. E din caşmir, spuse ea ridicând scurta neagră în dreptul pieptului.
- O să-ţi vină perfect,
- Da, sunt foarte îngrijorată în legătură cu moda.
- Când o să începi să transmiţi ştiri, o să vrei să arăţi bine.
- îmi place de mor optimismul tău,

Arlys probă haina, văzu că i se potrivea, apoi o împături şi se aşeză pe ea. Bău unul din tre sucurile pe care Fred le pusese în bagaj, mâncă un măr.
-Ce faci? o întrebă pe micuţa roşcată.
-Las o notă pentru Cassidy, în caz că se întoarce, îi spun ce am luat - lăsăm etichetele aici - şi-l informez că, îndată ce lucrurile revin la normal, o să-i plătim. Am semnat Arlys şi Fred, cu multă recunoştinţă.
-Da, eşti o minune. Arlys se întinse pe jos, folosind haina împăturită pe post de pernă. Treizeci de minute, apoi ar trebui să plecăm, zise ea setându-şi infailibila alarmă interioară. Dacă Chuck nu se arată, putem să ne întoarcem aici, să stabilim ce facem în continuare.
-Treizeci de minute, s-a marcat.
Dar Arlys n-c auzi, căci adormise.
Se trezi peste fix jumătate de oră, simţindu-se mai rău decât înainte să doarmă. Dar după încă zece minute erau afară, urmând harta pc care o desenase.
-Nu-s întru totul civilizaţi, remarcă Arlys arătând spre un magazin, un restaurant, o piaţă - toate în mod evident jefuite.
-Nu cred că au mai rămas prea mulţi oameni. Abia dacă simţi aerul mişcându-se. Sper că au reuşit să se pună la adăpost.
Dar Arlys îşi închipuia că măcar în câteva case şi apartamente - încuiate şi bătute în scânduri - erau cadavre.

Ajunseră la punctul de. întâlnire cu douăzeci de minute mai devreme.
- Nu cred că ar trebui să aşteptăm în spaţiu deschis, începu Arlys.
-Prea târziu.
La auzul glasului venit din întuneric, se răsuci şi trase arma.
- Ua, ua, stai, afurisită de Annie Oakley! Sunt Chuck.
Bărbatul ieşi din umbră cu mâinile sus, cu acel zâmbet elastic, naiv
şi minunat pe chip.
-Chuck! Arlys lăsă arma jos, strâduindu-se din greu să nu verse alte lacrimi. Ai ajuns devreme.
-Şi tu la fel. Şi ai companie.
-Ea e Fred, zise Arlys punând un braţ protector în jurul tinerei, N-âş fi putut să ies din oraş fara ea.
-Da, vreau să-mi povesteşti despre toate astea. Dar haideţi să intrăm. Deşi a fost destul de linişte pe-aici în ultima săptămână, nu se ştie niciodată.
-Despre multe nu se ştie niciodată,
- Mă bucur foarte mult să te cunosc, îi spuse Fred întinzându-i mâna.
-Ne-aj ţinut la curent în ultimele săptămâni. Te-ai descurcat de minune. Nu toţi am fi făcut asta atât de bine, îi zise şi Arlys.
Chuck porni cu paşi mari.
- Aş fi vrut să fiu mai explicit, dar am avut un moment Old Blue Eyes[1] şi m am lăsat dus de val.
- A funcţionat
- Ştiam că o să pricepi. Nu mi-am imaginat că totul o să explodeze în seara asta,
-îmi pare atât de râu.
-Hei, na fost mare lucru. Ai făcut ce trebuia să faci şi a fost real. Doamne, cât de real! Oricum, măbucur că ai venit. îmi

place liniştea, dar până şi pentru mine a fost prea mort pe-aici. Jocul de cuvinte a fost intenţionat.
-Trebuie să plecăm, Chuck. Adică să plecăm de aici. Ei sunt prea aproape. Sunt în tuneluri.
- Aţi venit prin tunelul PATH? Seopri în loc şi le privi uimit. Dum nezeule, sunteţi de oţel, amândouă. Nu cred că eu m -aş fi descurcat.
-Nu cred că aş fi tăcut-o dacă aş fi ştiut, dar era clar că nu puteam să rămânem,
-Mi-am dat seama. Am lucrat la un plan de evacuare urgentă, mai am unele detalii de pus la punct. Probabil că mâine după-amiază e gata. Arăţi de parcă ai avea nevoie de somn. Aici stăm.
Se opri la o clădire situată pe colţul străzii, cu patru etaje, din cărămidă. Veche şi distinsă.
- La subsol.
- Eram sigură că locuieşti în subsol. Mai e cineva aici?
Chuck clătină din cap. Scoase cheile şi descuie o serie de yale, apoi intră pe un hol şi introduse un cod într-un panou de perete,
-Toţi sunt morţi sau au fugit E casa unchiului meu - una dintre proprietăţile lui. Are o casă mare în Long Island. Sau avea. A murit la sfârşitul primei săptămâni.
-îmi pare rău, murmură Fred atingându-l pe braţ.
-Un tip dat dracului. Lumini, strigă el, şi acestea se aprinseră. îmi plac jucăriile mele.

[f] **Referire la Frank Sinatra**

- Te cred.
Arlys se uită în jur. Spaţiul enorm şi frumos finisat semăna cu un fel de sediu high-tech. Computere, monitoare, staţii, un fel de sistem de comunicare. Nişte birouri lungi şi scaune pivotante, cel mai mare ecran de perete pe care-l văzuse ea vreodată şi un fotoliu din piele.
într-un colţ era o bucătărie - aparate din oţel inoxidabil, blaturi pline cu diverse lucruri.

-Dormitorul e acolo - nu l-am folosit prea mult. Puteţi să-l luaţi voi. Are baie proprie, dar mai am una acolo.
Fred rătăcea de colo-colo, holbându-se uluită.
- Pesemne că eşti foarte bogat.
- Mă rog, unchiul meu a fost. Cine mai e bogat zilele astea? Cred că eşti bogat dacă ai provizii şi un acoperiş deasupra capului. Aşa că noi suntem extrem de bogaţi. Vreţi să mâncaţi ceva?
- Nu, eu nu, spuse Arlys presându-şi podul palmelor peste ochi.
- Vrei o bere şi să vorbeşti despre asta?
-Nu acum. Nu cred că pot acum. Aş vrea să dorm un pic mai întâi.
El arătă spre dormitor.
Arlys dădu să se îndrepte într-acolo, dar se întoarse.
-Mulţumesc, Chuck.
-Hei, nimeni nu se compară cu iT-iştii. Du-te acum, şi mai vorbim.
Fred o urmări cu privirea.
- Are nevoie de somn şi de un pic de linişte, zise, apoi îi zâmbi lui Chuck. Mie nu mi-ar prinde rău o bere.
-Sigur.
- Şi pot să-ţi spun câte ceva. Pot să-ţi povestesc eu, ca să nu trebuiască s-o facă ea. Decât dacă vrea.
- Am o canapea colo. Ia loc. Am nişte chipsuri şi saîsa, ca să meargă cu berea.
Fred lăsă jos rucsacul şi haina, se aşeză pe canapeaua mare din piele şi oftă.
- Chiar te place foarte mult şi are încredere în tine. îmi dau seama de ce. Hm, ai cumva nişte gheaţă? în tunel erau nişte oameni care au încercat... Unul dintre ei m-a pocnit.
Chuck aruncă o privire lungă şi tăcută spre maxilarul ei vânăt.

- O grămadă de oameni sunt nişte ticăloşi, de-aia mie îmi place liniştea.
- Majoritatea nu sunt.
-Poate. Te pun eu pe picioare, Roşcovană Pred. Gheaţă, bere, chipsuri şi salsa. ' -
-E salsa picantă adevărată?
- îţi ia gura foc.

Favorita mea.Capitolul 10

Cu Max la volan, traversară Susquehanna. Lanţurile de pe cauciucuri fărâmau zăpada - doi centimetri, apoi cinci, în timp ce se îndreptau spre vest.

Se menţinură în zonele rurale de-a lungul Şosetei 414, trecând pe lângă o grămadă de case şi mici ferme pe măsură ce dealurile se ondulau şi pădurile se îndeseau. De câteva ori, cu Eddie dormind în spate, el şi Lana se luptară să scoată câte o maşină abandonată sau distrusă pe marginea drumului cu două benzi.

- Poate ar trebui să găsim un loc unde să ne oprim. Ai condus mai bine de trei ore, iar drumurile se înrăutăţesc.
-Abia dacă. am făcut vreo sută şaizeci de kilometri azi, Vreau să facem mai mulţi înainte să luăm o pauză.

în spate, Eddie începu să se foiască şi se frecă la ochi.

- Nu se Iasă, este? Viscolul vine dinspre vest, se pare, aşa că ne îndreptăm spre ce e mai rău. Vrei să preiau eu volanul pentru o vreme?
-Nu încă.

Mai făcu încă vreo treizeci de kilometri înainte să se oprească din cauza unui carambol cu trei maşini,

-Hm, zise Eddie scărpinându-se în barbă. Se pare că avem de lucru, Lana, te superi dacă te rog să-l duci pe Joe să-şi facă nevoile în timp ce eu şi Max împingem mizeria asta din drum?

O privire de avertizare a lui Max ii spuse Lanei că nu era pregătit să-i dezvăluie noului lor companion aptitudinile pe care le dobândiseră.
I.uă câinele şi înainta cu greu prin zăpadă spre un pâlc de copaci, în timp ce Max şi Eddie se îndreptară spre maşinile distruse.
în spatele volanului unui break era prăbuşit cadavrul unui bărbat.
- E o gaură de glonţ în parbriz. Probabil a intrat în plin. Chiar dacă se albise la faţă, Eddie se duse mai aproape. N-oi fi ştiind eu mare lucru, dar ştiu că tipul ăsta n-a murit de prea mult timp. Adică nu de mai mult de câteva zile,
-Cineva a găurit cu nişte gloanţe şi Subaru ăsta. Şi e nişte sânge pe scaun.
Trecându-şi mâna uşor peste barbă, Eddie scoase un oftat.
- Trepied de armă în camioneta de. acolo şi nici o armă pe el. Nu sunt eu chiar fan CSI, dar am văzut câteva episoade. Mi se pare că tipul din camionetă a tras în ăştia doi, l-a omorât pe ăsta, l-a rănit pe celălalt. A distrus cu totul camioneta, aşa că n-a rnai putut s-o conducă.
- Aş zice că ai dreptate.
-Deci, înţelegi... Eddie se uită în jur după urme. temându-se că avea să le găsească. Poate ar trebui să dăm mizeria asta din drum cât de repede putem şi să plecăm dracului de aici. Pentru orice eventualitate,
Breakul rulă uşor, odată pus în punctul mort, cu Eddie mişcând volanul şi Max împingând din spate.
Când se întoarse Lana, îi găsi ocupându-se de Subaru.
-Cauciucul e dezumflat complet Se pare că şi roata e îndoită. E nevoie de muşchi aici, zise Eddie rotindu-şi umerii.
-Ajut şi eu.
- Să nu faci vreo întindere, o avertiză Eddie.
De data asta, întoarse mult volanul, lăsă portiera deschisă şi se opinti să împingă.

Lana înţelese chiar după primul efort că numai muşchii n-aveau să fie de-ajuns. Aşa că adăugă un alt gen de forţă şi, cu toate că încercă să se controleze, maşina ţâşni înainte.
-Am reuşit! strigă Eddie. încă puţin.
Max, cu părul acoperit de zăpadă, râse în barbă.
- Uşurel, regina Amazoanelor!
împinseră din nou, făcând maşina să sară peste marginea drumului şi să se oprească lângă râpa de acolo.
Eddie îi aruncă Lanei un zâmbet.
- Eşti mai forţoasă decât arăţi,
Ea se mulţumi să-i ofere un surâs încordat.
-Camioneta putem s-o ocolim, zise Max.
-Da, e destul loc sa ne strecurâm. Aşteaptă-mă un minut mai întâi.
Eddie alunecă spre râpă, scoase cheile din Subaru şi se duse să deschidă portiera din spate.
-S-ar putea să găsesc pe-acoln ceva de folos. Ar trebui sa verificăm şi cealaltă maşină.
- Mă ocup eu,
Max se gândi la cadavru. Nu era nevoie să-l vadă Laua.
-Tu ajută-lpe Eddie.
Ea alunecă în jos şi deschise valiza din spate, în timp ce Eddie se uita într-o cutie mare de carton.
- Avem mâncare, anunţă el. Se pare că cineva şi-a golit cămara.
-Să luăm cutia. Sunt haine aici - haine bărbăteşti. Şi,., Scoase o
fotografie înrămată a unui cuplu, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani şi o femeie de aceeaşi vârstă. El purta frac cu un trandafir alb la butonieră şi ea o rochie albă vaporoasă.
Fotografia lor de nuntă, murmură ea. Dar numai haine bărbăteşti. Pesemne că a pierdut-o din cauza virusului.
- Ar trebui să luăm şi valiza
-Da.

Puse fotografia înăuntru. N-avea s-o lase sa se estompeze într-un portbagaj.
Reuşiră să aducă împreună pe drum cutia de provizii, în timp ce împingeau şi trăgeau de valiză. Max li se alătură cu un sac marinăresc şi o puşcă.
- în sac e muniţie, am găsit şi nişte haine de vară şi un teanc de bani îndesat într-o cizmă. Dacă mai are cineva nevoie acum, | - Mă duc să verific camioneta.
tt» Eddie alergă spre aceasta, iar Lana şi Max începură să aranjeze no- Hlt descoperiri în maşină. Eddie se întoarse cu o sticlă de Jack Daniel's Ui trei cutii de Bud.
61 -Cred că cineva conducea sub influenţa alcoolului, poate că asta fi provocat carambolul. Le puse în maşină, apoi se întinse şi privi în 'Jur. Frumos ţinut. Al naibii de frumos ţinut. Găseşti un pârâu, îţi Construieşti o cabană. Viaţa n-ar fi chiar aşa de rea. Vederea câinelui care sărea şt se rostogolea prin zăpada îl făcu să zâmbească: Lui sigur 11 place.

Max deschise uşa şoferului şi se aplecă sa pornească maşina, în timp ce Eddie chema câinele.

-Conduci tu, îi zise lui Eddie. Eu o să mă orientez.

-Sigur!

-Tu ar trebui să tragi un pui de somn, Lana. Pari obosită.

„Mica mea vrajă n-a durat prea mult", îşi zise ea. Şi adevărul era că se simţea obosită. Noile provizii ocupau o parte din bancheta din spate, dar reuşi să se încolăcească şi adormi aproape imediat.

în timp ce conducea - competent, spre uşurarea lui Max Eddie făcea conversaţie.

-Sunteţi de mult împreună?

-Ne-am cunoscut acum un an, după câteva luni ne-am mutat împreună.

-Când e să fie, e să fie. Eu n-am găsit încă persoana potrivită. Nu prea am căutat, dar apreciez compania feminină, dacă înţelegi ce vreau să spum Doarme?

Max se uită ţn spate.

-Da. Ai dreptate, e obosită. Am tras destul de tare

-Şi probabil o să trebuiască să mai trageţi. Ai văzut ce-au păţit tipii ăştia. Poţi să dai peste unii care te omoară de cum dau cu ochii de tine. Nu înţeleg de ce, când ar trebui să ne ajutăm unii pe alţii, dar aşa se întâmplă. Pesemne că aţi văzut o grămadă de chestii din astea în oraş,

- Prea multe. Oamenii sunt disperaţi.

-Şi unii sunt pur şi simplu răi, adăugă Eddie.

-Şi unii sunt pur şi simplu rai.

Trecură printr-o mica localitate. Strada principală era pustie, dar se vedeau maşini parcate. Magazinele erau închise sau cu uşile vraişte.

-Samă anunţi când vrei să găsim o pompă, să umplem rezervorul.

- Avem destul deocamdată. O să ne debarasam de asta când o să rămână fără benzină, o să ne îndreptăm spre nord, spre Autostrada 6. Dacă e liber, putem s-o luăm de acolo spre vest. Dacă nu, există drumuri lăturalnice,

Eddie îi aruncă lui Max o privire impresionată.

- Ai deja planul făcut în cap?

- Da. Şi e şi scris, pentru cazul că mi se întâmplă ceva. Şi dacă mi se întâmplă, trebuie să am încredere în tine c-o să ai grijă de ea.

Falca lui Eddie se încorda sub vânătaie şi barbă.

- N -o să ţi se întâmple nimic, acum că suntem împreună. Dar poţi să ai încredere în mine c-o să am grijă de ea în caz de nevoie. Nu mai am familie, frate. Aţi fi putut să mă lăsaţi acolo, Dacă stau să mă gândesc, acum voi sunteţi familia mea.

-Ia-o pe 15 spre nord, când ajungi acolo, Hai să încercăm să mai facem încă cel puţin optzeci, o sută de kilometri până ne oprim să alimentăm la o pompă. O să alegem un orăşel mic
-M-am prins.
Max se lăsă pe spate şi închise ochii. în timp ce moţăia, îl auzi pe Eddie fredonând un cântec country. Bluegrass? Nu ştia suficient despre asta ca să-şi dea seama. Dar vocea clară şi calmă cânta despre îngeri şi-ifacusomn,
Se trezi cu o tresărire, simţind că reduceau viteza. Se ridică în şezut şi se aşteptă să vadă o altă epavă care bloca drumul. în schimb, văzu un drum acoperit de zăpadă, nişte case şi un minimarket cu pompe de benzină.
- Autostrada 6 era blocată, zise Eddie. A trebuit să mă întorc, s-o iau pe drumuri lăturalnice. Mai avem un sfert de rezervor, aşa că am face bine să alimentăm.
Intră în benzinărie şi coborârâ tustrei
- Se pare că ninsoarea se răreşte. O să încropesc ceva de mâncare, zise Lana.
-Mi-ar prinde tare bine. Eddie aruncă o privire în jur, în timp ce •fax se îndreptă spre pompă, E linişte pe-aici. Pesemne a fugit toată urnea.
- Poate. Pompele sunt încă funcţionale, zise Max punând furtunul n rezervor.
- Eu mă duc mai întâi înăuntru, să folosesc o baie adevărată,
-Probabil e încuiat, îi spuse Eddie Lanei.
-O să vedem.
Cu asta putea să se descurcej se gândi ea.
- Joe şi cu mine ne mulţumim cu vastul mediu înconjurător.
-Faceţi-o iute, ordonă Max. Şi tiţj cu ochii-n patru.
Studie strada - ale lor nu erau singurele urme din zăpadă - şi clădirile din apropiere. Nu se mişca nimic, în afară de un trio de căpri Dare care ciuguleau seminţele vărsate dintr-un alimentator de păsări distrus de peste drum.

Era o idee bună să caute alt SUV. Ninsoarea scăzuse în intensitate, dar o transmisie pe patru roţi ar fi fost utilă, mai ales în regiunea spre care se îndreptau.
Poate după ce alimenta aveau să pună mâna pe un vehicul şi să facă transbordarea. Cel puţin lăsau un rezervor plin pentru alt călător În nevoie. Se relaxa un pic când Lana ieşi, cărând după ea o geantă.
-încă mă simt prost să iau lucruri, dar am făcut-o oricum. N-a mai rămas mare lucru acolo, insă am găsit nişte chifle cu cartofi în congelator. După ce se dezgheaţă, pot să fac nişte sendvişuri.
-Asta o să ne dea timp să ajungem într-un loc mai izolat. Max puse furtunul la loc şt închise rezervorul Aici suntem prea expuşi.
-Ceva e în neregulă, nu? E mai curând o fotografie decât viaţa reală. Lana se aplecă şi mângâie căţeluşul pe creştet când acesta alergă Înapoi, Hai sus, Joe!
Câinele sări în spate. Eddie venea şi el dar se opri să se uite peste umăr.
- Ml s-a părut ca aud un...
O împuşcătură spulberă liniştea asemenea unui ciocan care sparge un geam.
Lana văzu spasmul lui Eddie, îi văzu chipul albindu-se şi sângele înflorind pe haina militară verde. înainte ca ea să se repeadă înainte, Max o trase pe bancheta din faţă.
- Urcă, urcă!
îl prinse pe Eddie din cădere şi-l arunca pur şi simplu pe bancheta din spate.
Următoarea împuşcătură spidberă stopul din dreapta.
- Lasă-te în jos. Lana, lasâ-te naibii în jos!
Mergând aplecat, Max ocoli partea din faţă a maşinii. în acel moment, doi bărbaţi intrată în parcarea benzinăriei, continuând să tragă.

Furioasă, Lana aruncă în ei cu puterea chiar când Max îşi scoase arma de la şold şi răspunse cu foc. Ambii bărbaţi zburară înapoi, cu armele trăgând în aer.
Max apucă portiera şoferului şi sări înăuntru, demarând în clipa următoare. întoarse brusc, temându-se pentru o clipă să nu răstoarne maşina, dar lanţurile se dovediră utile.
Văzu în oglinda retrovizoare cum bărbaţii se ridicaseră cu greu în picioare şi ţinteau, dar gloanţele acestora se înfipseră în zăpada din spatele lor.
Mai ieşiră şi alţii din case, înarmaţi, privindu-i cu ostilitate cum se îndepărtau.
-Eşti rănită? Lana? -Nu, nu. Tu?
-Nu. Eddie, cât de rău?
-Sunt rănit! gemu el apâsându-şi mâna între claviculă şi umărul drepţ. Sunt rănit, fir-ar să fie! Şi Doamne, Doamne *Dumnezeule,* doare al dracului!
- Lana, pune ţi centura, zise Max iute când ea începu să se târască intre banchete.
- Trebuie să văd cât e de grav. Dacă pot să ajut.
- Nu pot să opresc deocamdată, Nu pot sa opresc până nu suntem siguri că n-au să Vină după noi.
Ea se înghesui în spate, îl luă pe |oe, care acum scâncea şi-i lingea ţâţa lui Eddie, şi-l puse pe bancheta din faţă. Când căţelul încercă să sară înapoi, Max îl trase la loc -Şezi!
în loc să respecte comanda, căţelul se ghemui scheunând.
-Trebuie să văd, trebuie să vădi spuse Lana descheindu-i haina lui Eddie.
-O şă vezi că sunt rănit! Ce naiba? N-am Scut rău nimănui.
-Stai liniştit, acum stai liniştit
Cu un calm care o surprinse, îi rupse cămaşa, apoi îşi scoase eşarfa şi o folosi ca sa exercite presiune asupra rănu.
- O să opresc sângerarea,' asta î n primul rând. O să te faci bine. De cum o sa ajungem suficient de departe, Max o să găsească un loc unde să oprim $L o să te ducem înăuntru, o să avem grijă de asta. Cred că pot să te ajut

- Cum ai ajutat şi acolo, trântindu-i pe măgarii ăia în fund, cu puterea minţii sau aşa ceva? Eşti unul dintre ăia? Amândoi sunteţi?
Lana se uită la el. în ochii lui şocaţi.
- N-o să-ţi facem rău.
-Doamne, tocmai mi-ai salvat viaţa! Doar dacă nu mor oricum.
-Nu **moTi.** Eu... Max, simt că pot sa ajut.
Eddie gemu şi scrâşni din dinţi.
- Dacă mi-ai da sticla aia de Jack, ar fi un bun început.
-Bună idee. Trebuie să presezi aici cât fac eu asta. Chiar dacă doare. îi puse mâna pe eşarfa însângerată şt o apăsă. Aşa!
Se întoarse, găsi sticla pe jos, desfăcu fermoarul sacului şi căută până găsi un tricou. Scoase briceagul multifuncţional pe care i-l dăduse Max, tăie tricoul până când reuşi să-l rupă şi făcu nişte tampoane groase.
Deschise sticla de Jack Daniel's. apoi împinse mâna lui Eddie şi eşarfa deoparte.
-Fii pregătit!
Şi turnă whiskey-ul pe rana mică şi urâtâ.
Tânărul scoase tui sunet care ei i se păru sfâşietor, dar ea continuă să toarne alcool pe rană, apoi apăsă un tampon curat pe ea, în timp ce Eddie, cu ochii sticloşi, se lupta să-şi recapete suilul.
- îmi pare rău, îmi pare rău.
- Eu voiam să-l beau. Când Lana ii puse sticla în mâna tremu rândă, ca să poată să bea, Eddie spuse ruşinat: Am ţipat ca o fetiţi,.
- Ai ţipat ca un bărbat căruia i se toarnă whisky pe o rană de glonţ. Îşi vâri o mână sub el şi pipăi gaura din haină, umezeala. Apasă tamponul ăla, menţine presiunea. îi ceru în timp ce apăsa cu un al doilea tampon pe spatele lui. A trecut prin tine. Glonţul a trecut prin tine. Cred că asta e bine.

-Nu e chiar atât de bine când tu eşti ăla prin care a trecut. Când a ieşit a făcut o gaură destul de mat e. Cu siguranţă!
- O să avem noi grijă de asta Max.
-Caut. Nu ne urmăresc, aşa că acum caut
Ea lua o gură de aer şi se uită din nou în ochii lui Eddie.
-Cred că pot să ajut să încetinesc sângera rea, N-am mai facutaşa ceva înainte.
- Nici eu, zise el apucând-o de mână. Pesemne o să doară
- Nu ştiu.
- Hai să aflăm!
închise ochii.
Habar n-avea ce se mişca în ea, dar se întindea şi ieşea, fremăta să ajute. îşi ţinu o mână strânsă şi pe cealaltă apăsată pe rana de ieşire, chemând răul să se ridice de acolo.
Durea. Auzea durerea, o simţea, o vedea neagră şi pulsând. Se deschise spre orice se năştea şi se agita şi curgea acolo - alb şi rece contra negru şi fierbinte.
-Opreşte-te! Eddie o apucă de braţ, strânse, scutură. Opreşte-te!
Lana se înfioră. Ceea ce cursese şi se mişcase în ea se linişti.
- Opreşte-te! repetă el. Arăţi la fel de rău ca mine. E mai bine acum. Indiferent ce ai făcut acolo, e mai bine. Nu mă mai simt atât de slăbit. Doare, numai Dumnezeu ştie în ce hal, dar nu e aşa de rău,
- Lasă-mă să încerc să...
- Lana. Max vorbi liniştit, dar ferm. Nu poţi să forţezi prea tare, prea iute. Trebuie să te aduni la loc. încetinind maşina, adăugă; E o casă acolo - nu e mare lucru de capul ei. Arată pustie, O s-o încercăm.
Coti pe alee, opri, aşteptă câteva clipe.
- Mă duc să o verific. Lana, vino şi stai la volan. Dacă apar probleme, pleci. O să te găsesc eu. Se întoarse să se uite la ea şi repetă: O să te găsesc eu.

Ea încuviinţă din cap, dar când Max coborî şi se îndreptă spre casă, rămase unde era.
-Nici vorbă să-l părăsim, zise Eddie,
-Nu, n-o să-l părăsim.
- Deci, uau! Sunteţi ca nişte zei sau ceva de genul ăsta?
-Nu, spuse ea dându-şi părul de pe faţă. Vrăjitori.
-Vrăjitori? Hm.
Max alergă înapoi.
-Nu e nimeni aici. Nu pare să fi fost cineva în ultimele câteva săptămâni. E o cocină, dar e de ajuns pentru noi.
Conduse maşina în spate, prin zăpadă, până când fu sigur că n-avea să fie văzută de pe şosea.
îl ajută pe Eddie să coboare, apoi, văzând că nu era în stare să meargă, îl luă pe sus şi îl duse înăuntru. Primul gând al Lanei fu că bucătăria era un mic coşmar, murdară, plioă de gunoi, gândaci şi ex cremente de şoarece.
Trebuia să se obişnuiască cu asta.
Nici camera de zi nu era mai bună, oici dormitorul în care intră Max.
- Stai, ou-l întinde pe asta. Trebuie să păstrăm rana curată. Lana trase deoparte pătura mizerabilă, cearşafurile pătate şi spuse: Stai un pic.
Se duse repede să scoată lenjeria pe care o pusese în bagaj, aşternu cearşafurile peste saltea şi întinse un prosop deasupra.
-Trebuie să-i scoatem haina şi cămaşa
- Ajută-l să stea în capul oaselor, îi zise Max.
Cu eforturi conjugate, reuşiră să-l dezbrace. Lana presă o pâoză împăturită pe rana de ieşire, în timp ce Max îl ajuta pe Eddie să se întiodă.
-Sângeratea aproape s-a oprit, aşa că e bine, Poate găsim nişte antiseptice sau alcool. Ne asigurăm că rănile sunt curate. Cred că trebuie închise, dar n-am destulă putere, Max.
- O să-l coasem. O să găsesc ceva.

- Of, frate, fu tot ce reuşi să îngaime Eddie.
- O să scapi cu viaţă.

Lana vorbea cu vioiciune în timp ce trecea printr-un hol îngust într-o baie dezgustătoare. Ignoră mirosul, murdăria - avea să rezolve şi cu astea mai târziu - şi deschise dulapul ruginit de medicamente.

-Alcool, apă oxigenată, o rolă de bandaje. Nu există leucoplast. Nu e nici un săpun aici. La cum arată locul ăsta, s-ar putea să nu fie nicăieri.

-Foarfece, ace, fire, anunţă Max. Cineva a cusut. O grămadă de resturi de material, dacă avem nevoie. O să găsesc săpun.

- Am adus eu dacă nu găseşti. în valiză.

Scotoci după ce aveau nevoie. Max curăţă o tavă ca să pună totul pe ea. Lana se spălă pe mâini până o durură. Eddie zăcea liniştit pe pat, cu câinele lipit de coaste. Faţa îi strălucea, palidă şi murdară, dar rămânea răcoroasă la atingere. Nici un semn de infecţie, îşi zise Lana. Cel puţin nu încă. Ştia că-i provoacă durere curăţându-i rana şi folosind alcool din belşug, dar nu încetă decât atunci când simţi, pur şi simplu simţi că era curată. Apoi se uită la ac şi la aţă şi îşi făcu curaj.

- Mă ocup eu de partea asta. Max o atinse pe umăr. Mă ocup. eu. Ne-ar prinde bine să mâncăm toţi ceva după ce terminăm.
- Nu pot să gătesc în bucătărie până nu e curată şi dezinfectată.
- Eu mă ocup de asta, tu începi cu aia.
- Bine. Rezistă, Eddie!

El reuşi să-i zâmbească şters, dar zâmbetul dispăru când ea plecă.

- E vreo şansă să sărim peste partea asta?
- Nu prea cred.
- Mi-am imaginat. Să nu crezi că are vreo legătură cu tine.

-îmi pare rău. Dar o să te pun într-un fel de transă- S-ar putea să simţi ceva, dar dacă funcţionează, ar trebui să fie ca şi cum ai pluti deasupra durerii.

- Poţi să faci asta?

Aşa cred. O să meargă mai rute dacă ai încredere în mine

- .Frate, nu pot să neg că aş prefera un joint, dar dacă n-am căpătat încredere în tine până acum, mama a crescut un tâmpit Nu-mi insulta mama!
-O.K.! Uită-te la mine. Uită-te pur şi simplu la mine.
După o oră, Max se întoarse în bucătărie. Strânsese gunoiul, remarcă el Spălase mesele, aragazul, podeaua. Uşa de la frigider era deschisă şi dezvăluia un interior curat, chiar dacă ponosit.
Şi ea stătea în picioare, cu părul strâns, purtând mănuşi galbene, groase, de cauciuc, care aproape îi ajungeau la coate, în timp ce arunca apa murdară în chiuvetă.
Dragostea îl năpădi cu o forţa copleşitoare,
- Ce face?
- Doarme, O să se facă bine - în mare parte datorită ție.
Cu mănuşi cu tot, Lana i se topi pur şi simplu în braţe.
- Am crezut că e mort. Când am văzut că-l loveşte glonţul, am crezut că a murit. Abia fl cunoaştem, dar... Face parte dintre noi acum. Acum e de-at nostru.
- E dc-al nostru, Ai putea să te odihneşti. O să termin eu curăţenia aicL
-Chiar te rog, se grăbi ea sa accepte scoţându-şi mănuşile.
Ştii, sub chiuvetă era un şoarece mort, încă în capcană,
-O să am eu grijă de asta
- A trebuit s-o fac eu. Mirosul... Se cutremură. L-am aruncat afară, cu capcană cu tot. Deci poţi să termini tu curăţenia. Am dezinfectat o zonă şi aragazul - am folosit clor - ca să pot să încep să gătesc. Am făcut pregătirile, cu ce am găsit în maşină, pentru o supă, o supă destul de consistentă.
- Am Crezut că te iubesc înainte să plecăm din New York.
-Ai crezut?
- Am crezut că te iubesc cât de mult poate iubi un bărbat, dar m-am înşelat. Cu fiecare oră, Lana, te iubesc mai mult.

-Simt asta, murmură ea lipindu-se din nou de el. De la tine şi pentru tine Cred că face parte din ce se tot clădeşte înăuntrul meu. Asta e dragostea. Max.
îşi puse mâinile pe faţa lui, se lăsă purtată de sărut, de iubire.
- Sunt speriată, îi zise peste câteva clipe. Aşa de speriată, şi totuşi există partea asta din mine care se deschide şi se întinde şi nu este... Nu se teme.
-O să ne găsim locul.
-Oriunde suntem împreună. Mă rog... Se întoarse să se uite în jur şi zâmbi: Poate nu aici. Vrei să-mi faci o favoare?
- Nu există nici o favoare pe care să ţi-o pot refuza.
- Ar fi trebuit să mă gândesc la ceva mai tare, dar ai putea să aduci din maşină ultima noastră sticlă de vin? Mi-ar prii un pahar.
Mai târziu, în timp ce supa fierbea, iar bucătăria şi baia erau curăţate conform specificaţiilor ei, Max duse gunoiul pe care-l adu nase ea pe uşa din spate, spre o mică magazie.
N-avea nici un rost să umble ea pe afară, să vadă vreun şobolan sau vreun şoarece sau vreo altă creatură care caută prin gunoaie. Dacă trebuia să mai rămână încă o zi, ca să-i ofere lui Eddie mai mult timp de recuperare, probabil că Lana avea să insiste să cureţe şi restul afu risitei de cocini.
Nu putea s-o învinovăţească.
în acel moment, scârţâră balamalele uzate de la uşa magaziei.
Max îl descoperi pe proprietarul casei.
Murise de cel puţin două săptămâni şi îl găsiseră viermii.
Nu era nevoie să-i spună Lanei, nu era nevoie ca ea să vadă asta. Deşi simţi o strângere de inimă, aruncă gunoiul

şi închise uşa. Puse mâna pe uşă, oferi o binecuvântare şi o mulţumire pentru adăpost.
-Max!
El închise uşa magaziei, se întoarse şi zâmbi, căci auzise plăcere, şi nu alarmă în vocea ei.
-S-a trezit Eddie. Şi îi e foame! Nici urmă de febră, nici urmă de infecţie.
- Vin imediat.
Oferi şi mai multe mulţumiri. Aveau să plece de dimineaţă şi să conducă până acolo unde aştepta Erit.
Aveau să-şi găsească locul, îşi zise din nou.

Sau să-şi facă unul.SUPRAVIEŢUIRE

Tovarăşii cu care am pornit la drum Şovăie, se pierd în furtună. Noi, numai noi, am mai rămas!
Matthew Arnol
d***Capitolul 11***

Jonah Vorhies lucra practic iară oprire, folosind orele de dinaintea zorilor ca să se strecoare pe ambarcaţiunea colegei sale moarte din portul Marine Basin.
îi venea greu să invadeze astfel intimitatea lui Patti, să-i vadă lucrurile împrăştiate pe iahtul pe care-l iubise atât. Dar asta îi dădea speranţă şi îi dădea un scop.
Mai aduse pături, provizii medicale, mâncare.
Planifica o călătorie scurtă, directă, prin Narrows şi în amonte pe Hudson, dar era pregătit pentru complicaţii.
Avea să aibă la bord doi sugari şi o femeie care tocmai născuse gemeni. Şi un doctor.
Pe Rachel.
Ea îi dăduse speranţă când el crezuse că toată speranţa era pierdută. Nu ezitase să facă tot posibilul ca să-i ţină sănătoşi şi în siguranţă pe Katie şi copiii ei.

Jonah se întreba dacă aceste noi vieţi în mijlocul atâtor morţi îi dădeau şi lui Rachel speranţă şi scop.
Dacă o făceau să-şi dorească, la fel ca el, să-şi asume riscuri.
Aveau să ducă nişte prematuri în vârstă de numai două zile pe fluviu în timpul iernii. Departe de New York şi de violenţa tot mai sălbatică, departe de iminenta închidere într-o zonă de carantină.
Dar spre ce? Nici unul dintre ei nu putea fi sigur.
Totuşi, când se dusese ia spital pentru ultima dată, înţelesese că n-aveau de ales.
Vedea moartea, blestemul lui, în atât de mulţi pe lângă care trecea. Şi erau mai puţini angajaţi, mai puţini pacienţi decât cu o zi înainte.
Majoritatea erau la morgă.
Dar când intră în salonul lui Raţie şi ea se uită la el cu o încredere absolută, ştiu că avea să-i pună la adăpost.
Gu orice preţ.
-Rachel?
-S-a dus să facă rost de mai multe provizii.
Stătea acolo îmbrăcată În hainele pe care i le adusese el, cu bagajul pe carei-l făcuse el la picioare
- lonah, a mai rămas un singur bebeluş în salonul nou-născuţilor. Mama lui - ii făceau cezariană în timp ce tu mă ajutai să nasc - a murit. Şi asistenta... e bolnavă. Dâr copilul e sănătos. E o fetiţă, a examinat-o Rachel. Acum două zile. Probabil ar arăta deja simptome dacă ar avea virusul.
-Vrei s-0 iei şi pe ea.
-Nu are pe nimeni.
-O.K.!
Katie închise ochii pentru o clipă; când îi deschise, vărsă o lacrimă.

-A zis Rachel că ăsta o să he răspunsul tău! Ea face rost de lapte praf, dar pot s-o alăptez eu. Am destul lapte.
-Are nume?
- Pe mama ei o chema Hannah. Cred că ar trebui să fie Hannah
-Drăguț! El zâmbi, alungându-și gândul că acum avea trei copii
de salvat. Cei doi de aici ce fac?
Se duse la leagănul unde dormeau gemenii.
- Abia i-am hrănit acum vreo jumătate de oră. Rachel zice că sunt perfect sănătoși, ca unii născuți la termen.

Hai să-i îmbrăcăm. Şi îmbracă-te şi tu

Jonah se luptă să-i bage braţele lui Duncan în puloverul de la magazinul de cadouri, în timp ce Katie o îmbrăca pe Antonia. Pielea bebeluşului, atât de roz şi de albă între degetele lui, părea incredibil de moale. Rareori lucrase cu sugari ca paramedic, dar avea pregătirea necesară, aşa că-l înfasă cu uşurinţă într-una din păturicile pe care le adusese din apartamentul lui Katie.

Când auzi paşii lui Rachel - îi cunoştea mersul - nodurile din stomac i se dezlegară. Ea intră, cu o geantă medicală pe un braţ şi un copil pe celălalt.

- Mai e loc pentru încă unul?

-Sigur! ia-ţi hainele. Eu îl iau pe uriaş.

Ridică bagajul lui Katie şi luă geanta medicală, în timp ce Rachel îşi scoase propria geantă din dulap.

- E oarecare agitaţie pe străzi, dar nu e aşa de râu cum a fost. N-o să ne ia mult drumul până în port. Mergem drept afară, direct în ambulanţă, Voi amândouă şi copiii în spate.

-Azi a trebuit să folosim de două ori generatorul de curent de urgenţă, îi zise Rachel. Habar n-am cât o să mai

dureze. Şi, de când cu jurnalul ăla de ştiri, abia dacă mai avem personal Dar nu te-am întrebat unde mergem. Cred că n-am crezut, de fapt, niciodată că o să trebuiască să fugim cu barca.

-E singura cale. Chiar dacă am putea să trecem un pod către Manhattan - şi sunt blocate ar trebui apoi să trecem altul spre New Jersey. Patti şi-a păstrat iahtul pe tot parcursul anului în portul Marine Basin. A locuit la bord după divorţul de acum opt ani. Zicea că era mai ieftin decât un apartament. Şi era foarte ataşată de el.

-Aveam o colegă la şcoală care locuia pe un iaht, spuse Katie în timp ce o legăna pe Antonia. Am fost o dată la o petrecere acolo.

-Direct, le aminti jonah când ajunseră la parter. Direct afară, direct înăuntru, Doi copii în slinguri, cele mai bune pe care le-am găsit. Nu ştiam că o s-o avem şi pe Hannah Autostopista.

Nu-i opri nimeni. Odată ajunşi afară, noaptea era straniu de liniştită.

Katie îşi zise că sunetele pe care le auzea în depărtare erau rateuri de motor, nu focuri de armă. Rateuri cLe motor.

- Puneţi doi bebeluşi în slinguri şi ţineţi-l în braţe pe cel de-al treilea, le spuse Jonah deschizând uşile din spate. O să conduc repede şi s-ar putea să trebuiască să fac manevre bruşte.

-Nici o problemă. Ai nevoie de ajutor, Katie? întrebă Rachel.

- **Nu, ara reuşit**

De îndată ce Katie îşi fixă slingul, Jonah i-l dădu pe Duncan.

-N-o să dureze mult, zise el din nou, apoi închise uşile. Se urcă la volan şi pipăi cu o mână pistolul pe care-l purta la şold.

Orice era nevoie.

Unul dintre copii se trezi şi scoase nişte ţipete nervoase când porni maşina, dar mişcarea avu darul de a-l linişti, presupuse Jonah. Conduse iute, evitând autostrada. Făcuse câteva teste şi nu se mai putea trece pe şoselele importante,
încetini la viraje atunci când putu, dar ştia perfect ce erau sunetele pe care le auzea,
N-avea să rişte ca vreun glonţ să lovească ambulanţa sau pe vreunul dintre pasagerii săi.
Auzi sirenele, văzu luminile intermitente care se îndreptau spre el iar inima îi bubui în piept. Dar vehiculul trecu cu o viteză ridicolă, aproape să se şteargă de ambulanţă.
Nu erau poliţişti, îşi dădu el seama. Aşa cum văzu, în mintea lui, accidentul sângele, oasele rupte cu câteva secunde înainte ca şoferul să piardă controlul şi să se răstoarne la un viraj.
Nu opri. El avea un scop. Un singur scop.
Trase brusc de volan când un bărbat alergă pe stradă încercând să se prindă de portieră, Şi văzu moartea, moartea groaznică, înainte ca un lup enorm să sară şi să apuce cu dinţi strălucitori gâtul bărbatului. Un singur ţipăt ascuţit se stinse ca o lumânare.
- Jonah!
-Nu putem să oprim. Aruncă o privire în spate, spre Rachel, şi-i spuse: Aproape am ajuns.
Ambulanţa intră în port cu scrâşnet de pneuri şi se hurducă de-a lungul cheiului.
- Am mutat barca mai devreme. Multe au plecat, unele au fost distruse. La fel aici. Coborâţi, urcaţi direct în barcă, duceţi-vă direct în cabină. F. mai cald
Mai sigur, spera el.
Frână şi sări afară ca să deschidă uşile din spate.
Apucă genţile şi-l luă pe Duncan.
-Iute!

O luă înainte prin întunericul aproape complet, -Uite. Barca albă cu Înscris roşu: *Mândria lui Patti,* Aruncă genţile pe punte, apoi o luă pe Katie şi o trecu peste margine.

- Ia-l pe Duncan şi ţine-o drept înainte.

-Mă descurc cu parâmele, tata avea o barcă, zise Rachel înainte ca el s-o apuce. Aşa o să meargă mai repede.

El încuviinţă din cap. SGoase bebeluşul din sling - nu mai ştia care era - şi urcă la bord. -Aruncă, aruncă!

Racliel desprinse parâma şi fugi înapoi la pupa. Auzi paşi alergând spre ea, un chicotit uşor. Se răsuci, pregătită să se lupte. Dar Jonah era acolo, cu un copil într-o mână şi o armă în cealaltă, -înapoi!

Bărbatul, cu părul răscolit de vânt sub o pălărie de pirat, zâmbi.

- Stai! Vreau doar să gust din tine
- Atinge-o, şi o să afli ce gust are un glonţ de 32 în gâtul tău. Rachel! Rapid, ea desfăcu parâma şi urcă la bord, apoi luă copilul şi spuse

calm:

- **Noi ne retragem.**

Se grăbi spre cârmă. Jonah rămase în picioare, privindu-l pe băr bat cum executa un fel de dans vioi, simulând un atac asupra bărcii.

- N-ai nevoie de două târfe! împarte şi cu alţii, băiete! împarte şi cu alţii,

în timp ce barca se îndepărta, el simulă din nou atacul, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe chei. Se ridică, farâ a înceta să bodo- găne, şi vru să plece prin apă după ei. Jonah văzu moartea în omul acela, dar nu prin înec. Se duse la Rachel.

- Du copilul jos.
- Ştii cum să manevrezi o barcă, şi în ape aşa de periculoase? -Am ieşit în larg de foarte multe ori, Patti m-a lăsat la cârmă în

câteva rânduri.
Rachel îşi ţinea picioarele depărtate ca să nu se dezechilibreze. ⁵.
-Dă-i copilul lui Katie. Eu ţin cârma, tu pilotezi. Ţine arma ia îndemână.
N-avea nimic de zis în legătură cu modul în care manevra ea barca,
- Traversăm Narrows, ocolim promontoriul vestic şi o luăm spre Hudson.
-Bine.
Deşi barca avea tangaj, ea rămase fermă pe picioare.
- Până unde?
-Nu ştiu încă. Să spunem, cât de departe e necesar. I-am făcut plinul, deci cât de departe e necesar.
Coborî în cabină, unde Katie stătea pe patul îngust al lui Patti, legănând doi copii. Pe al treilea îl pusese lângă ea,
- Te-ai ales cu trei bebeluşi în grijă, Mă duc sus la Rachel, dar dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă.
-Nici o problemă.
Barca se zgudui sub picioarele lui.
- îţi aminteşti cursa cu ambulanţa? Aşa s-ar putea să fie.
-Nici o problemă, repetă ea.
Mai liniştit acum. Jonah se întoarse pe punte.
- Patrulează pe râuri? îl întrebă Rachel.
-Nu ştiu sigur. Nu ştiu ce au de gând în momentul ăsta, dar lumea a luat-o razna de tot. Degetele îngheţate ale vântului ti pălmuiau faţa, înăspreau apa neagră. Peste câteva momente adăugă: S-ar putea să fie mai mulţi ca idiotul ăla de colo, dar în bărci. Trebuie să evităm toate ambarcaţiunile, iar dacă nu le putem evita va trebui să fugim cât mai repede cu putinţă.
Fiindcă nu-i plăcea să simtă pistolul în mână, îl puse la şold.

- Ştiu portul Hoboken. Tatăl meu, îi reaminti ea, A ţinut acolo o barca vreo câţiva ani.
-O.K., Hoboken.
-Nu putem să depăşim o barcă de patrulare cu asta. Dacă... Dacă aş putea să trag undeva, să-i debarc pe Katie şi pe copii.
îşi puse mâna peste a ei.
- Hoboken să fie. Ochii-n patru!
în Hoboken, Chuck împachetă tot echipamentul pe care credea că putea să-l care. Ura să lase ceva în urmă, dar întotdeauna ştiuse că «ceasta zî avea să vină.
Nu împreună cu o apocalipsă, dar în cele din urmă.
Planificase totul atent, dar trebuia să facă unele modificări, acum că era şi Fred cu ei.
Eră tare drăguţi
Nu asta era motivul pentru care accepta s-o ia, dar nu strica.
Le dăduse celor două doamne ale lui, cum îi plăcea să le spună, un răgaz de odihnă. Arlys căzuse ca moartă şt dormea de douăsprezece ore întregi, iar extrem de drăguţa Roşcovană Fred adormise şi ea pe loc după câteva beri.
Nu era de mirare, dacă experienţa lor în tuneluri fusese măcar pe jumătate atât de oribilă pe cât o descrisese Fred. Şi el crezuse fiecare cuvânt De ce nu ar fi facut-o, când trăsese cu urechea la discuţiile civililor şi militarilor speriaţi prin staţiile de emisie-recepţie,
în plus, văzuse pe monitor o mulţime de grozăvii când accesase neautorizat camerele de luat vederi stradale.
Nişte grozăvii cumplite.
Cum nu era nici un semn că forţele militare - şi ele erau la cârmă acum - îl identificaseră sau îi descoperiseră ascunzătoarea, dormi şi el un timp.
Se făcuse vremea să plece.

Avea să le mai lase încă o zi, să-şi tragă sufletul, să împacheteze, şi el să ciulească urechile la fluxurile de informaţii.
Dar venise timpul să-şi ia rămas bun de la propria Peştera a lui Batman şi de la nişte jucării de-a dreptul uimitoare.
Arlys ieşi din dormitor îmbrăcată, cu părul strâns la spate într-o coadă. Era foarte sexy, îşi zise Chuck, dar în acel moment o simţea ca pe o soră.
Nici măcar nu putea să se gândească să i-o tragă fără să simtă… ei bine, dezgust.
- Fred e aproape gata şi ea. Pot să te ajut cu toate astea» Chuck.
- Aş prefera să nu las pe nimeni să umble cu lucrurile mele. Sunt aproape gata, oricum. O să le încărcăm pe toate în mijlocul de transport. Trebuie să mă duc să aduc unul Voi aţi putea să împachetaţi nişte mâncare, ce a mai rămas din bere.
- Avem noi grijă de asta.
- Grozav! Mă duc să aduc vehiculul.
- Chuclc, nu ştim cât de rău e acolo. Ar trebui să vin cu tine. -Nu-ţi face griji. Mă descurc. Salutând cu un deget la tâmplă, o
asigură: Sunt înapoi în zece minute.
- Cel puţin ia o armă cu tine. -Nţ.
Făcu cu ochiul şi plecă.
Arlys îşi presa ochii cu degetele, apoi lăsă mâinile în jos. Datorită lui ajunseseră atât de departe. îşi zise ea. Nu putea decât să spere că avea să continue la feL
Cel puţin avea provizii de cafea decentă, aşa că putea să mai bea una înainte să părăsească subsolul ciudat şi vast. Siguranţa acestuia
„Sigur ca un adăpost împotriva bombelor, în timp ce lumea se spulberă în bucăţi în afara zidurilor”, îşi zise.

- Vrei şi tu mia? o întrebă pe Fred când aceasta apăru, cu părul roşu curat şi săltăreţ, cu machiajul perfect.
- Chuckîncă mai are coca-cola. Unde s-a dus?
- Să ia maşina. Trebuie să împachetăm nişte mâncare. - O.K.!
Fred scoase o cutie de RingDings.
- Mă gândeam mai mult la chestii de bază.
- Care mai e rostul vieţii dacă nu mănânci ceva bun când poţi? Luă o coca-cola şi bău din ea cu înghiţituri mari în timp ce punea lucruri într-o cutie, la toate astea cu el?
-Aşa separe.
- Sper că are o maşină mare, ca să nu stăm toţi înghesuiţi.
- Eu sper că are o maşină care poate să ne scoată de aici. -Nu-ţi mai face atâtea griji. Am ajuns aici, nu? O să ajungem şi
acolo.
- Sunt iritată, deci afurisită.
Arlys luă nişte cutii şi se întrebă dacă mai era cineva cu vârsta de peste doisprezece ani care să mai mănânce supa alfabet în afară de Ohuck - apoi îşi reaminti sa fie recunoscătoare pentru asta.
- îţi faci griji pentru Jim şi pentru restul lumii, înclin să cred că au scăpat, fiindcă n-avem nici o informaţie contrară. încă mai e bine în lume, Arlys. Pot sa simt binele, aşa cum pot să simt răul.
Arlys lăsă jos cafeaua şi scoase o grămadă de plăcinte Hostess.
-Mere sau cireşe?
-De ce nu amândouă? Fred îşi deschise rucsacul şi le puse înăun tru. E loc destul.
- Mă bucur că eşti aici cu mine, Fred.
în mai puţin de cele zece minute alocate, Chuck dezactivă incuie- torile şi intră.

- Haideţi să le luăm şi să le ducem la maşină.
Arlys îşi îmbrăcă haina, îşi puse o căciulă şi ridică cutia cu aii mente. în momentul în care ajunse în stradă se opri, nevenindu-î să creadă
-Ăsta e un...
- Humvee - nu e militarizat, preciză Chuck încărcând o cutie cu echipament. Sunt hacker, nu luptător. Tare, nu? Tare ca fularul ud (And îngheaţă.
- E minunat!
Fred îndesă înăuntru genţile şi rucsacurile, în timp ce Chuck se întoarse să aducă alte bagaje.
-Cine... Cine deţine, de fapt, un Humvee?
-Eu. Am ştiut tot timpul că lumea sa se ducă dracului, şi de ce li-ai avea un monstru cu care să te dai pe dealuri? Gata, încă o serie de bagaje.
Arlys veni cu lada cu apă îmbuteliată.
Chuck apucă ultima cutie cu echipamente şi arunca în jur o privire sentimentală.
Apoi închise uşa, o încuie şi se întoarse cu spatele la casă.
Nu stăteau înghesuiţi - vehiculul era un monstru dar echipamentul şi proviziile ocupau mult loc Arlys o înghionti pe Fred să urce în faţă cu Chuck, iar ea se aşeză în spate. Când maşina plecă huruind, scoasebloc-notesui şi creionul pe care le luase cu ea.
Scrisese toate detaliile pe care şi le amintea despre ultima transmisie, despre călătoria prin tuneluri. Scrisese până îi amorţiseră degetele. Acum scria despre începerea acestei călătorii,
Poatecă n-avea să citească nimeni niciodată, n-avea să audă nimeni niciodată. Poate că n-avea să-i pese nimănui sau n-avea să mai rămână nimeni căruia să-i pese. Dar trebuia să consemneze toate astea.
- O să ne îndreptăm spre Autostrada 19, le spuse el. Şi o să vedem dacă putem să ajungem la 80. Probabil e

blocată, dar ăsta e un animal musculos. Cred că putem elibera drumul.
Arlys scoase dosarul cu hărţile pe care-i ceruse lui să le printeze,
- Am descoperit nişte drumuri alternative.
-întotdeauna pregătită. Nu-ţi face griji, bombonico. Te duc în Obio. Asta e înţelegerea.
U Ridgefield întâlniră primul obstacol serios.
Un SUV cu spatele lovit ieşea în marşarier dintr-o grămadă de cinci maşini care blocau drumul.
Arlys puse mâna pe arma de sub haină.
-Sunt buni. Pot să spun. zise Fred repede. Nu sunt răi. Pesemne vor doar să plece, la fel ca noi.
Aşa cum avusese încredere în Fred în tunel, Arlys avea încredere în ea şi acum. îşi lăsă geamul în jos şi scoase ambele mâini ridicate.
-încercăm să trecem, strigă ea. Nu vrem probleme. Eu sunt Arlys, şisuntcuFred şi cuCbuck. Chuck crede că poate să împingă resturile din drum.
-Pot, confirmă el.
Timp de câteva secunde, SUV-ul nu se mişcă, apoi începu să dea cu spatele din nou, până când geamul şoferului ajunse în dreptul celor două femei.
-Nici noi nu căutăm ceartă. Pot să ajut la mutarea resturilor.
- Mă descurc.
- Chuck se descurcă, transmise Arlys. Dar după ce le dă din drum, puteţi să ne urmaţi.
O femeie de pe scaunul din faţă se aplecă spre ea.
îl -Arlys Reid? I -Da.
Ea dădu din cap spre şofer, care oftă lung.
-O.K.! O să aşteptăm aici.
Chuck se îndreptă de spate: -Ia uitaţi-vă la mine cum ar drumul ăsta!

Porni uşor. Arlys îşi făcuse griji că avea să izbească epavele celor **Cinci** maşini ca **un** berbec întărâtat, dar el intră încet, menţinu viteza Constantă şi învârti de volan. Metalul scârţâj, iar Chuck împinse două maşini suficient cât s-o încline pe una şi s-o facă să alunece dincolo de marginea şoselei.
Fred aplaudă.
-Jocurile video, explică el dând în marşarier ca să obţină unghiul potrivit pentru alt vehicul. Plus că am lucrat câţiva ani pe un plug de zăpadă pentru una dintre companiile unchiului meu.
Nu trebui decât să împingă vreo câţiva metri celclalte maşini.
-Dacă noi putem să trecem printre ele, pot şi ei. Noi suntem mai laţi.
Când ajunse de cealaltă parte a blocajului încetini şi opri. De data asta, SUV-ul se apropie pe partea lui Chuck. -Mulţumim.
- N-aveţi pentru ce, amândoi am vrut să trecem.
-Radiel, se prezentă femeia. Jonah şi Katie în spate. Avem trei bebeluşi cu noi,
-Bebeluşi!
Fred deschise portiera şi coborî.
-Fred!
- Vreau să văd bebeluşii! Făcându-i semn lui Arlys s-o lase în pacc, sări în sus să se uite pe geamul din spate, O! Ce frumoşi sunt! Sunt toţi ai voştri? Sunt atât de plini de lumină! Cum îi cheamă?
Katie lăsă geamul în jos câţiva centimetri.
- Duncan, Antonia, Hannah.
-Sunteţi binecuvântaţi. Chuck, au trei bebeluşi. Au nevoie de ajutor. Ar trebui să-i ajutăm. Noi mergem în Ohio, continuă ea înainte ca vreunul din tovarăşii săi s-o poată opri. Dacă vreţi, puteţi să ne^ urmaţi câţ avem acelaşi

drum Ne putem baza pe Chuck să înlăture obstacolele de pe şosea.
-jfonâh?
Jonah aruncă o privire spre Katie, apoi în spate, la Rachel, şi într-un final încuviinţă din cap.
„ -V-am fi recunoscători. Nu mergem nicăieri anume. 0 să vă urinăm
- Cât de departe vreţi să mergeţi? întrebă Chuck.
- Avem rezervorul aproape plin. Abia am pornit din Hoboken.
-Heil Chuck îşi înfipse un deget în piept. Eu sunt din Hoboken.
Cred că am fost chiar în spatele vostru. Ce-ar fi să încercăm graniţa cu Pennsylvania? Trebuie să te opreşti mai devreme, să porneşti avariile sau, dacă soarele e sus, să claxonezi.
-Cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai în siguranţă, adăugă Rachel.
-într-adevăr, nu strică.
în timp ce-şi reluau deplasarea, Arlys scrise numele în bloc-notes.
„Nu suntem doar mai în siguranţă", se gândi. „Ci şi mai puternici.*
Cu toate ambuteiajele şi obstacolele formate din maşini abandonate, unele mai presus chiar şi de muşchii Humvee-ului, drumul spre New Jersey presupuse mers şerpuit, întoarceri şi ocolişuri.
Când intrară în cele din urmă în Pennsylvania, Chuck ridică un pumn în aer.
- Iuhuu! Am trecut graniţa statală, doamnelor. Am de gând să fac o oprire la standuri. Uriaşei ăsteia îi e sete.

Cotiră pe ceea ce se dovedi a fi strada principală a unui sat. Localitatea îngropată în zăpada era tăcută ca un mormânt. O vedere de Crăciun, îşi zise Arlys. un ideal tradiţional. Imaginea i se consolida şi mai mult când văzu o mică turmă de căprioare plimbându-se prin *Salonul de coafură şi manichiură al lui Arfiette* ca şi cum ar fi rătăcit prin pădure

.Oamenii de acolo îşi cunoscuseră vecinii, se gândi. Bârfiseră cu ei şi despre ei. Cu siguranţă, Arnette era clienta casei la *Bufetul lui Billy* lin apropiere. Plăcintă la

tejghea? se întrebă. Cu siguranţă existase o tejghea şi o cheineriţă obraznică în spatele ei servind plăcintă.
Unde era Arnette acum? Dar Billy? Dar cheineriţă obiaznică? b Plecaseră, lăsând totul în seama căprioarelor.
La opt sute de metri după ieşirea din localitate, Chuck intră în parcarea unei benzinării.
-Trebuie să aibă toalete înăuntru, zise el uitându-se îndelung la ferestre, la uşile de sticlă. Pare intactă - o populaţie mică pe-aici. <£ închis, dar...
-Noi o sa intrăm.
Arlys împinse portiera şi coborî în zăpada neatinsă. Se duse la **SUV;** Fred se precipită şi ea într-acolo.
- Pot să iau unul? Adică să iau unul în braţe?
- Devine agitată, spuse Katie aşezând un bebeluş în braţele primitoare ale lui Fred. Trebuie s-o hrănesc.
-Nu mă deranjează. O, ce drăguţă e! Cum o cheamă?
-Ea e Hannah.
-O scumpete. O duc eu înăuntru. Lui Hannah îi e foame... începu să fredoneze încetişor în timp ce bebeluşul scâncea. Poate că nu **e** încuiat Gata, Hannah. o linişti Fred. Mămica ta o să te hrănească.
- Mă bucur să te cunosc, zise Arlys întinzând o mână spre Rachel.
-E tare drăguţ să întâlneşti pe cineva cu un... E un Hmnvee?
- E al lui Chuck.
-E deschis!
Fred privi înapoi cu un zâmbet sclipitor.
„încuietorile nu sunt o piedică pentru zâne", îşi aminti Arlys.
Când Rachel se aplecă să ia bebeluşul de la Katie, fonah strigă:
-Nu intra! Aşteaptă. Alergă spre Fred. Dă-mi voie să verific niai întâi.

- Are dreptate, spuse Arlys. care venise cu paşi mari să li se alăture. Aşteaptă, Fred. Pentru orice eventualitate.
Jonah o privi lung pe Arlys când aceasta scoase arma de sub haină. Apoi încuviinţă din cap,
- Eu o iau la stânga, tu la dreapta.
Intrară şi se îndreptară spre rafturde sărăcăcioase, observând casa de marcat deschisă şi goală. Printr-un acord tacit, ea deschise uşa toaletei femeilor, e], pe cea de la bărbaţi,
Satisfăcut, Jonah mută arma în mâna stângă şi-i întinse dreapta lui Arlys.
-Jonah.
Ha făcu la fel
-Arlys. O.K., Fred, poţi să intri!
- Chuck zice că pompele merg. Fred sărută bebeluşul care acum ii dormea mulţumit în braţe, apoi adăugă: Alimentează Humvee-ul
-Cred că e un loc la fel de bun ca oricare altul sa-ţi faci cunoştinţe. Când intrară Rachel şi Katie, fonah puse arma deoparte şi le spuse: Mă duc să umplu rezervorul nostru.
- Ne trebuie un scaun pentru Katie, zise Fred, care zâmbea fericită. Ca să stea jos şi s-o hrănească pe Hannah.
- E unul în spate, Arlys îşi puse pistolul în toc. II aduc eu.
- Aş putea să-l ţin eu - care dintre ei e?
- El e Duncan.
- Pot să-l ţin eu pe Duncan cât o hrăneşti pe Hannah.
Fred reuşi să facă schimbul lin, apoi acoperi faţa lui Duncan cu pupi ci.
- Eşti tare bună cu ei.
- într-o bună zi o sa am cinci sau sase. Dar uite, Duncan s-a trezit! Bună, Duncan! Zice că trebuie schimbat.
- Nu mă surprinde,
- Pot s-o foc eu.

-Ar fi grozav, spuse Rachel înainte ca mama gemenilor să poată reacţiona. Ai acolo tot ce-ţi trebuie, adăugă ea dându-i lui Fred o pungă de scutece
-E o masă de schimbat în baie, anunţă Arlys, care împingea pc roţi un scaun de birou. N am încercat apa, dar dacă merg pompele înseamnă că e curent.
-Sper, fiindcă tânăra noastră mămică are nevoie de o masă fierbinte. Nu spune că eşti bine, Katie. Ai trei guri de hrănit şi trebuie să rămâi sănătoasă şi puternică Probabil există un cuptor cu microunde pe aici pe undeva.
Arlys i) arătă cu mâna.
-Grozav. Ai putea să încălzeşti ceva pentru Katie, te rog? Vreau să verific medicamentele tară reţetă care-au mai rămas pe-aici. Sunt doctoriţă.
- Acum mă bucur şi mai mult să te cunosc. Am văzut nişte cutii cu tocană din carne de vită.
- Perfect! O să văd ce alte provizii pentru bebeluşi mai găsesc, dacă tot sunt la asta. Nu sunt niciodată prea multe când ai trei copii.
Arlys curăţă rafturile - n-avca rost să şi diminueze propriile provizii. încălzi în cuptorul cu microunde tocana, ravioli la conservă şi nişte supă de pui cu tăiţei în recipiente de carton.
în timp ce lucra, văzu că bărbaţii se urcaseră în maşini şi se îndepărtau de pompe.
,,Le mută ca să nu fie văzute de pe drum", îşi zise. Pentru orice eventualitate.
Aşeză diferitele opţiuni pe tejgheaua de la casă şi-i duse nişte tocană lui Katie.
-Mulţumesc! A slăbit ritmul, deci aproape a terminat.
-Şi Fred?
-A luat-o pe Antonia s-o schimbe. Epuizată, dar zâmbitoare, Katie adăugă: E minunată.

-Nici nu ştii câtă dreptate ai. Trebuie să spun că arăţi uimitor pentru o femeie care a născut tripleţi cu doar câteva zile în urmă.
Katie se uită în jos la Hannah.
-Gemeni. Hannah e orfană. Mama ei a murit la naştere. Era sin gură în spital, fiindcă toţi erau fie bolnavi, fie morţi. Aşa că am luat-o cu noi. Acum e a mea. Katie ridică privirea, cu înverşunare în ochii aceia istoviţi, şi întări: La fel ca ceilalţi.
-O să te ajutăm să-ţi protejezi bebeluşii, zise Fred, care se intor sese cu Antonia. Toţi bebeluşii.
-Copiii şi cu mine n-am fi aici fară lonah şi RacheL La un moment dat m-am gândit că ei sunt ultimii oameni cumsecade rămaşi pe Pământ. Cred ca am fost sortiţi să ne întâlnim. Totul e atât de oribil, şi totuşi am dat peste voi. Am dat peste alţi oameni dornici să protejeze nişte bebeluşi şi să ajute nişte străini. O să vă ajutăm la rândul nostru.
- Da, o să vă ajutăm, confirmă Rachel, care se opintea cu o geantă umflată. Medicamente fără reţetă, vitamine de bază şi materiale de prim-ajutor. Uitaţi-vă prin ea, luaţi tot ce aveţi nevoie. Mă rog, mai puţin articolele de îngrijire a copiilor. Trecându-şi mâna prin păr, se uită spre tejghea. Pot să iau şi eu o îmbucătură?
- **Sigur!**
-Sunt moartă de foame.
- Arlys are o tăietură la braţ, îi spuse Fred. Ai putea să te uiţi la ea?
Rachel zâmbi.
- Doctorul e la datorie.
Arlys se aşează pe tejghea, iar Rachel îi curăţă şi-i bandajă la loc tăietura.
- Ar fi prins bine câteva copci, O să-ţi rămână o cicatrice.
- Âsta să fie necazul.

-Se vindecă frumos.
- Ce specializare ai?
- Medicină de urgenţă.
- Din ce în ce mai folositor. încercându-şi braţul, Arlys se uită la Katie - alăpta alt copil şi simultan mânca tocană, în timp ce Fred se aşezase pe jos şi-i giugiulea pe ceilalţi bebeluşi.
-Tu ai asistat-o la naştere?
-Nu. Jonah. EI a descoperit-o pe Katie în travaliu şi a dus-o la spital. Eram în criză. Singurul obstetrician încerca să le salveze pe Hannah şi pe mama ei, aşa ca Jonah a ajutat la aducerea pe lume a gemenilor. E paramedic.
- Chiar *e* ziua noastră norocoasă.
- Şi a noastră. Rachel luă un castron de supa - ravioli nu mai erau, bărbaţii îi mâncaseră pe toţi - apoi spuse: N-am fi ajuns azi atât de departe dacă n-aţi fi curăţat voi drumul. Trebuie să rămânem împreună.
- Absolut de acord. Va trebui să găsim un adăpost adevărat în seara asta. Privind spre Katie şi spre bebeluşul din braţele ei, Arlys adăugă: Unu! călduros.
- Oraşul prin care tocmai am trecut părea promiţător, dar voi vă pâbiţi. De ce Ohio?
- Părinţii mei, fratele meu. Sper.

Rachel încuviinţa din cap şi mai luă o gură de supă. i - O să mergem mai departe

.Capitolul 12

Lâna se trezi tremurând, gata, gata să ţipe. îşi strânse un pumn la piept, la inima care amenința să-i sară afară, lăsând-o goală.
întristarea, întristarea profundă era mai mare chiar decât teama.
Un vis, un vis teribil pe care nu şi-I putea aminti. îşi amintea senzaţiile din acesta -frica, durerea cumplită. Şi... ciori dând roată. Ciori dând roată, croncănind. Sânge pe mâini, pe faţă.
Se uită în jos la mâini. Tremurau, însă nu se zărea nici un strop de sânge pe ele.
Stresul, îşi zise. Vise de stres, combinate cu faptul că se trezise singură.
Se culcă la loc, dându-şi asigurări ca totul era bine. Mai mult decât bine. Patul, cald şi moale, se afla într-o încăpere în care un foc încă ardea mocnit.
O încăpere din care prin ferestrele largi se vedea o pădure saturată de zăpadă, liniştită precum o biserică, pe o ridicătură de pământ.
îl găsiseră pe Eric, şi nici un vis provocat de stres nu putea să-i smulgă amintirea fericită a modului în care Max sărise din maşină, îşi apucase strâns fratele şi-t îmbrăţişase.
îl **găsiseră pe Eric, viu şi nevătămat. Iar adăpostul era mai preSUs de orice-şi imaginase ea că încă mai exista, o cabană splendidă ascunsă în munţii Allegheny.**

Mâncare caldă, vin bun, un grup de supravieţuitori legaţi unii de alţii.

Pentru prima dată în ultima săptămâna, se simţise în siguranţa. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, ea şi Max se iubiseră mai degrabă cu bucurie, decât cu disperare.

Nu, n-avea să lase un vis scăpat din subconştientul ei slăbit şi nervos să strice toate astea. Deşi oboseala încă

zăbovea în ea, se scula din pat. în timp ce se răsfăţa cu un duş - o, jeturi minunate pe trup, săpun cu parfum slab şi şampon - se gândi la cei cu care împărţeau cabana.

Eric era cu opt ani mai mic decât Max.

Chipeş, înflăcărat, cu ochi mai albaştri decât griul lui Max, cu zâmbet mai viu, mai blând. Şi un pic năuc acum, când descoperise puterea în el.

Se transmitea prin sânge? se întrebă ea, de vreme ce înainte Eric nu arătase nici un interes sau talent pentru Meşteşug.

Virusul, îşi zise. Cumva creştea de la virus - sau umplea golurile rimase după acesta.

împreună cu Eric era Shaun, un tocilar stângaci cu ochelari groşi peste ochii căprui, cu păr neîngrijit.

Din grupul de la colegiu mai făcea parte Kim, o fată uimitoare, cu o splendidă piele caramel-auriu. Calmă şi precauta, în estimarea Lanei, dar cine putea s-o î nvinovăţească? Un geniu, conform lui Eric,

Poe, vedeta echipei de fotbal, în jurul căruia roiau căutătorii de talente. Chip dur, trup dur. El le dăduse o farfurie cu spaghete când ea şi Max găsiseră casa în întunericul nins.

Şi Allegra, cu aspectul ei de crăiasă a zăpezilor; piele palidă, păr deschis la culoare, ochi albaştri înghețaţi. Dar felul ei de a fi îi contrazicea aspectul, credea Iana. Caldă şi deschisă, primitoare şi drăguţa.

Şi totuşi…

Nici un „şi totuşi”, îşi ordonă Lana în timp ce oprea duşul.

Allegra şi Eric împărţeau un dormitor, iar relaţia lor avea acel aspect proaspăt şi strălucitor al noului, aşa că şi ea avea să fie caldă şi primitoare.

Se îmbrăcă, se studie în oglindă şi decise că arăta odihnită, deşi nu se simţea pe deplin astfel. Se duse să-i găsească pe ceilalţi.
îi datorau casa mare şi frumoasă lui Shaun - sau părinţilor acestuia.
Pentru o casă de vacanţă, era de un lux impresionant: podele de lemn superbe, camere spaţioase, ferestre mari, generoase, oferind o priveliştе uimitoare a pădurii şi munţilor. Sala de gimnastica de la subsol era un vis minunat după tot acel drum obositor, dar locul ei favorit era bucătăria excepţională.
îi găsi pe Max şi Eric în camera de zi, strânşi unul în altul la o cafea.
Se duse la Eric, îşi înfăşură braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişâ tare. îl mai întâlnise doar de două ori înainte: o dală la o nuntă de familie şi apoi când petrecuse un weekend lung cu ei în New York, cu o vara înainte. Dar se înţelegeau bine.
Se îndepărtă de el şi se aplecă să-l sărute pe Max.
- Vrei cafea? întrebă Max
- De fapt. vreau ceai, nu ştiu de ce. E în regulă, Eric, dacă o să caut nişte ceai?
- Ştiu că avem fiindcă bea Kim. Nu trebuie să ceri voie. Eşti acasă la tine aici.
- Trebuie să începem să ne gândim la inventarierea mâncării, zise Max, dar Eric îşi dădu ochii peste cap.
-Omule, abia aţi ajuns. Relaxează-te un pic.
- Acum suntem opt, îi aminti Max.
întrucât ştia că Eric putea deveni defensiv când Max făcea pe fratele mai mare, Lana interveni:
-Apropo, unde sunt toţi ceilalţi?
-Poe e în sala de gimnastică - se duce acolo în fiecare dimineaţă. Allegra încă doarme. Probabil la fel şi ceilalţi. De regulă nu ne trezim aşa devreme. Cu excepţia lui Poe. Prietenul vostru Eddie a scos câinele afară.

-Ce-ar fi dacă mi-aş vârî nasul prin cămară şi-aş pregăti micul dejun? Pentru opt.

Ar fi grozav. Eric îi zâmbi fericit. Noi gătim mai mulţ fiecare pentru sine, dacă nu ne face Poe ceva. Nu e râu. dar nu e nici pe departe la nivelul tău. Am luat ceva provizii pe drumul încoace, când am putut

.Şi colo, în **antreu, e** un congelator **mare.** Shaun zice că părinţii lui tocmai îl **umplu5eră** înainte... înainte ca totul s-o ia razna.
De pe chipul lui Eric dispăru voioşia.
-Veneau mereu după sărbători şi petreceau cam o lună aici, ade sea însoţiţi de prieteni. Uitându-se spre uşă, murmură: După cum se pare, n-au supravieţuit.
-Trebuie să-i fie tare greu, şopti Lana.
Găsi congelatorul şi cămara bine aprovizionate. În frigider, pe de altă parte, nu era mare lucru. Max, ştia ea, avea dreptate să insiste în privinţa inventarului.
Ouăle şi laptele n-aveau să ţină mult - şi laptele avea să se prindă, în orice caz. Cum găsise nişte afine congelate, începu să adune ingredientele pentru un aluat de clătite.
-Ce combustibil foloseşte generatorul? înU'ebâ Max.
Eric. cu picioarele sus pe masă, ridică din Umeri.
-Cred că Shaun a zis propan.
-Trebuie să ştie de unde l-a luat părinţii lui. Dacă reuşim să adu cem o cisternă de propan aici, să păstrăm generatorul alimentat, o să continuăm să avem căldură şi lumină. N-ar trebui să folosim mai mult curent decât avem nevoie.
-Doamne, parca ai fi Kim.
- Asta o tace pe Kim o tată deşteaptă, îi replică Max.
- Uite. cu ce am acum - E ric îşi mişcă expresiv degetele - pot să ţin locul ăsta funcţional.
-Se poate, dar elementele de bază sunt elemente de bază. Păstrarea căldurii, înlocuirea lemnelor de foc pe măsură ce le folosim, căutarea de provizii proaspete, păstrarea unei rezerve suficiente de apă **proaspătă.**
- O să învăţăm să vânăm,
Poe intră, cu pielea întunecată strălucind după antrenament.
- Doar nu te-a apucat şi pe tine!
Eric clătină dm cap şi se ridică să mâi ia cafea,
-Avem opt oameni şi un câine de hrănit, continuă Poe. Şi s-ar putea să ne găsească şi alţi refugiaţi în căutare de adăpost,

Nu e ăsta singurul loc pe aici. Să-şi găsească altul.-Eric!
Surprinsă şi dezamăgită, Lana îl înghionti în braţ.
- Pe bune. Shaun are cam două hectare aici, spuse el. Dar mai sunt şi alte cabane. Una ca asta, de înaltă clasă, şi câteva obişnuite, ca să zic aşa.
- A inspectat cineva cabanele astea? întrebă Max. Să vadă dacă le foloseşte cineva sau dacă sunt acolo provizii pe care ain putea să le folosim aici?
Poe se întoarse spre Max.
-Am vorbit cu Kim să facem asta astăzi.
- Bună idee! Vin şi eu cu voi, se oferi Max. Şi ăi dreptate cu vânatul.
- Ce-i cu vânatul? Shaun intră, împingându-şi ochelarii pe ochii somnoroşi. Vrei să spui ca tragi în animale? O, în nici un caz! Nu trag în animale.
-Atunci tu n-ai decât să devii vegetarian. Poe ridică din umeri. Dar noi. restul, o să avem nevoie de carne proaspătă şi trebuie să învăţăm s-o vânăm, s-o pregătim, s-o gătim. Oricum, când o să vină primăvara o să ne apucăm de plantat tot felul de praştii. Mă duc să fac un duş.
-Poe şi Kim se gândesc mereu la ce e mai rău, murmură Eric.
-Mie mi se pare că gândesc realist, îi spuse răbdător Max. Nu putem să trăim pe termen lung din ce e în congelator. De fapt, nici nu ştiu daca putem rămâne aici pe termen lung.
Eric ridica ursuz din umeri,
-Mă duc să vad dacă s-a sculat Allegra.
-Lasă-l un pic, Max, şopti Lana când Eric ieşi. Nici el nu sunt aici de prea mult timp, deci e firesc să aibă încă nevoie de consolare. Restul? Sunt multe de priceput, multe de ajustat.
- înţelegerea şi ajustarea ne vor menţine în viaţă.
-Nu vreau să împuşc nimic, bombăni Shaun trândindu-se pe podea. Poate să pescuiesc. Mergeam cu tata să pescuim în fiecare vară.

îşi ridică ochelarii, ca să-şi acopere ochii strălucitori de lacrimi, Apoi, din antreu dădu buzna Joe, cu Eddie în spatele lui. Shaun se lumină şi se bătu pe coapsă, ca să cheme câinele la el.li

După micul dejun, Eric şi Allegra se oferiră să facă curăţenie, iar (klaxli se alătură lui Kiin şi Poe în expediţia de inspectare a proprietăţii. Lana îl reţinu pe Eddie să-i verifice rănile şi să-i schimbe bandajul.

- Mi se pare că se vindecă destul de bine, dar nu cred că ar trebui ll scoatem încă firele.

- Au început să ţină. Probabil că e de bine. Se închide rana.

- Continuă să iei antibioticul pe care l-am luat de la farmacie, şi o lămâi arunc mâine o privire.

- Da. doamnă doctor Lana. îşi trase cămaşa la loc şi se uită în jur, U baia cu pardoseală din piatră. N-am mai fost niciodată într-o casă ca asta. Tare de tot! Suntem opt, plus Joe, şi nu ne simţim înghesuiţi. Dar...

- Proviziile nu se regenerează de la sine. Max o să mai găsească şi altele.

-Sunt o grămadă de căprioare în pădure. Şi iepuri. Sunt câteva pâraie în apropiere, unde probabil se pescuicşte bine.

-Am devenit un pic cam sensibilă la idcea de a vâna o căprioară sau un iepure, ceea ce e o ipocrizie, fiindcă am gătit şi căprioare, şi jepuri.

-Nici mie nu-mi prea place, dar facem ce trebuie făcut. Ăsta e un refugiu bun deocamdată, dar adevărul e că ar trebui să găsim un loc unde să putem să cultivăm câte ceva, să creştem câteva vaci de lapte şi nişte găini. Şi cu mai mulţi oameni. Mai multe mâini de lucru, mai multe braţe pentru apărare.

- Ştiu că şi Max e de aceeaşi părere.

-Şi.., Lana? Eddie se duse la uşă, aruncă o privire afară şi o închise uşor. Mai sunt şi alte chestii acolo decât căprioare şi iepuri.

- Ce anume?
- Am ieşit la plimbare, da? Eu şi Joe. A fost plăcut să respirăm un aer aşa de proaspăt. Ei bine, în pădure am dat peste cercul ăsta de pietre. Nu chiar ca pentru un foc de tabără, cum am crezut la început. Pământul din interior era negru şi ars, dar nici urmă de cenuşă, nici urma de lemn carbonizat. Iar Joe a început să tremure şi na vrut nici în ruptul capului să se apropie. Şi eu la fel. Recunosc. Frecându-şi uşor rana, continuă cu glas scăzut-. Ştii cum ţi se ridică părul pe ceafa şi simţi un fior pe şira spinării?

-Da.

Simţea asta chiar în timp ce el vorbea.

-Aşa! Mi s-a uscat gura. Ne-am retras fiindcă, zău, era ceva în neregulă, Pur şi simplu nu era, înţelegi, natural, N-ai decât să mă consideri păMpălau, dar eu acolo nu mă mai întorc.

- Crezi că era magie, magie neagră.
- Habar n-am, dar ştiu că nu e tocmai în regulă. N-am vrut să spun nimic în faţa tuturor. încă nu-i cunosc, nu?
- Spune-i lui Max - doar lui Max. O să mă duc acolo cu el.

-Mi-aş dori să nu tăceţi asta. Zău, mi-aş dori sa nu tăceţi asta, dar cred că, hm, trebuie. Şi dacă trebuie.,. Oftând, încheie: Trebuie să merg şi eu cu voi.

- Când se întoarce, atunci. Până una, alta, ştii să umbli cu o maşină de spălat?
- Da, dacă n-am încotro.

Ea îl bătu uşor pe obraz.

-Mă gândeam că ai putea să speli hainele pe care le-am purtat pe drum, dacă tot avem săpun, apă şi o maşină. E o maşină drăguţă într-o spălătorie mică şi drăguţă. Ar trebui să le întinzi la uscat după ce le speli, ca să facem economie la generator.

Eddie pufni.

- Da, O.K.! Cred că pot să-mi fac partea mea de treabă,

în timp ce el se ocupa de rufe, Lana se puse să facă inventarul, Notă categorii, cantităţi, kilograme, număr de cutii. Apoi

calculă pentru câte mese, porţii, zile, săptămâni aveau să le ajungă proviziile,
Când intră Allegra, ridică privirea şi-i spuse zâmbind:
- Tu şi Eric ştiţi, cu siguranţă, cum să faceţi o bucătărie să strălucească.
Graţioasă, plutea pur şi simplu în blugi şi într-un pulover roşu-aprins.

-Măcar atât să facem şi noi după uimitorul mic dejun. S-ar putea să fiu nevoită să mă duc şi eu la sală cu Poe dacă o să continui să găteşti aşa. Allegra se duse la o fereastră. Nu s-au întors încă?t' -Nu, zise La na uitându-se şi ea pe geam. Nu încă. ;> -Sunt sigur că nu li s-a întâmplat nimic, Chiar n-au plecat de feult. Recunosc, mă bucur că nu mă aflu acolo, înotând prin zăpada. De faci?
-Inventarul, începând cu proviziile de alimente. O să mă ocup şi ie alte lucruri de bază, cum ar fi hârtia igienică, săpunul becurile, Wce altceva o să-mi treacă prin cap.
^ - O, avem destule, nu crezi? Allegra bătu cu degetul într-o cutie de ÎOnserve, Doar n-o să rămânem aici pentru totdeauna. Deocamdată I bine, suntem în mijlocul iernii, dar e atât de izolat! O luăm razna. D să deschid o sticlă devin - avem şi de-astea din plin. Hei, undeva ||) lume e ora cinci. Ai văzut crama?
-Nu.
- Apropo de inventar. Mă duc să iau o sticlă s-o bem amândouă pi şi ne putem cunoaşte mai bine. La urma urmei, eu sunt cu Eric, tu eşti cu Max. Suntem ca nişte surori.
-Ai dreptate. O să le fie foame când se întorc. Am pus nişte pui la dezgheţat. La cină mă gândeam să fac supă cu tortilla.
-Sună fantastic!
Allegra îşi aruncă părul pe spate şi se duse în pivniţă.
Supe şi tocane, îşi zise Lana în timp ce se ridica. O modalitate bună de a trage cât mai mult de provizii.
Luă ce avea nevoie şi începu să pună ingredientele într-o oală mare.
-Uau! Deja miroase bine, Allegra flutură sticla de vin şi se duse să la un tirbuşon. Eric mi-a spus că eşti *chef* adevărat. Profesionist,
-Aşa e. Tu ce studiezi?
-Arte liberale. încă nu m-am hotărât ce să fac cu asta. Cred că ■cum nici nu prea mai contează.

- Sper să nu fie adevărat,

- -Totul s-a schimbat. Cu o smuciturâ, Allegra trase dopul afară. E o chestie deşteaptă să iei totul aşa cum e. Serios, ce mai putem să facem? Nu te întrebi de ce noi nu ne-am îmbolnăvit? Ce înseamnă asta pentru noi? Pentru alţii ca noi?Ba da. Ba da, mă gândesc la toate astea, spuse Lana în timp ce clătea fasolea în chiuvetă. Dar nu ştiu răspunsurile,
- Ţi a spus Eric că s-a schimbat, că poate sa facă… în fine, chestii. Mie mi-a spus chiar înainte să veniţi voi ca Max poâte să iacă chestii. Şi tu, un pic.. Pesemne că mai mult acum. Puterile lui Eric au crescut constant.
- N-o să facem rău nimănui.
- O, ştiu! Atinse cu o mână braţul Lanei şi puse jos paharul de vin. N-o să le spun celorlalţi dacă nu vreţi. Eric mi-a zis mie doar fiindcă suntem împreună. Eddie e şi el ca voi?

-Nu.

-Vezi? Allegra se aşează pe un scaun la masă şi sorbi din vin. Îţi pui întrebări, nu? De ce unii sunt şi alţii nu sunt. Ce înseamnă asta. E ca şi cum… Nu ştiu. Virusul care a omorât atât de mulţi oameni *încă* se răspândeşte, cred. E un fel de epurare?

- „Epurare”?

Cuvântul, ideea o îngrozi pur şi simplu pe Lana.

- Nu ştiu. Vorbesc uneori cu Eric despre asta când suntem singuri. Şi cu ceilalţi, la fel, fiindcă trebuie să te gândeşti la asta, să-ţi pui întrebări. Tc supăr. Se vede. îmi pare rău.
- Nu e vina ta. M-am gândit la asta, dar totul se întâmplă aşa de repede. Lucrurile se schimbă de la o zi la alta. De la o oră la alta, uneori.

Pe când amesteca în oală, Lana se gândi că ar fi fost grozav să aibă ierburi aromatice proaspete. Se întrebă dacă avea să mai găsească aşa ceva vreodată.

Resemnată, scoase puiul, moment în care îşi aminti de cuţitele ei, care erau încă împachetate şi ascunse pe undeva Alese unul din suport. îi testă muchia, o găsi destul de buni

Se aşează la masă - mai sociabilă - cu cuţitul, puiul şi tocătorul.

- Aşa cred, că virusul a pornit ceva. Ar fi o coincidenţă prea mare ca toate să se întâmple în acelaşi timp. Dar de ce? Nu ştiu dacă o să aflam vreodată.

- Am auzit câte ceva în campus şi chiar după ce am plecat. Cum oamenii, unii oameni, îi vânează pe cei ca voi. Şi cum unii ca voi vânează oameni, dar îi vânează şi pe alţii ca voi.

ll -Nu înţeleg de ce, de ce acum, când au dispărut atât de multe, ne boarcem unul împotriva altuia.

-Natura umană. Cu o mişcare a părului. Allegra ridică din umeri. I cumplit, dar asta este. Ai uitat de vin.

Se ridică să i-l aducă, apoi se aşează la loc.

-Hai să vorbim despre altceva. Nu ştiu ce m-a adus în starea asta. faptul că suntem blocaţi aici, cred. E o casă frumoasă, nici vorbă, dar Dt am senzaţia de puşcărie.

„Da, dar aşa suntem în siguranţă", îşi zise Lana.

îşi luă paharul şi sorbi, dar mirosul îi răscoli stomacul. H lăsă jos npid.

-Miroase.

-Serios? Allegra se încruntă şi adulmecă propriul pahar, apoi pe »1 al Lanei. Pe bune?

-Da. Oricum, trebuie să rumenesc fâşiile astea de put

Când împinse scaunul, camera se învârti cu ea.

- Lana!

Allegra sări în sus şi dădu să se repeadă spre ea. Chiar atunci, Max dădu buzna În bucătărie.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

-Nimic. Nimic. M-am ridicat prea iute.

-A ameţit. Credeam c-o să cadă. Eşti bine?

-Da, da, serios. A durat doar o secundă. Lana expira şi inspiră la loc, apoi îi asigura: Cât se poate de bine.

-E vina mea. în mod evident, încurcată, Allegra îşi frângea mâinile. Am bătut câmpii cu tot ce se întâmpla şi am supărat-o,

-Nu e asta. Serios, m-am ridicat prea repede. Am făcut o cădere de tensiune. Acum totul e bine. îşi apăsă buzele de ale lui Max şi-i spuse râzând: Eşti îngheţat! Fac supă - şi tu poţi să mă ajuţi dacă te uiţi după nişte tequila.
El îi mângâie faţa
- Supă cu tortilla? Gând la gând cu bucurie. Hei. Poe, ce zici de tequila aia? Am găsit-o într-o cabană din cele pe care le-am inspectat.
- Ca prin magie, chicoti Allegra.

După ce puse supa la fiert, Lana adăuga în lista de inventar proviziile aduse de corpul expediţionar. îl puse la curent pe Max în timp ce aprindea focul în camera cea mare.

-Ce avem. dacă suntem economi, ar trebui să ne ajungă vreo câteva săptămâni.

Max încuviinţă din cap,

- Potrivit lui Kim, la câţiva kilometri de aici sunt câteva sate. S-ar putea să găsim mai multe provizii acolo, Cea mai mare problemă c propanul. Pără generator, n-avem căldură, lumină sau mijloace de gătit. Poe a verificat nivelul când au ajuns aici, şi au început cu el plin. Acum e la cincisprezece la sută. Au irosit combustibilul. Prin urmare, ar trebui să închidem toate camerele pe care nu le folosim, să tăiem căldura şi să folosim şemineurile. Kim zice că avem cantităţi suficiente de lumânări şi petrol lampant.

-Da. Le am pe listă.

-Aşadar, folosim cât mai puţină lumină posibil. Şi apă caldă. Tre buie să facem un program pentru duş, să nu depăşească cinci minute fiecare

- Nu m-arfi gândit la apă, L-am rugat pe Eddie sa spele rufe.
- Va trebuie să raţionalizăm şi asta.

-Ştiu că ai dreptate, aşa cum ştiu că nu toţi o să fie mulţumiţi. £ posibil să nu le placă să li se atribuie anumite roluri şi sarcini. Eu o să mă ocup de mâncare, asta mi-e meseria, dar mai sunt curăţenia, lemnele de foc, alte expediţii

după provizii, Şi ştiri, Max. Suntem atât de izolaţi ateii Allegra avea dreptate. Casa ne oferă siguranţa, dar cum putem să aflăm ce se întâmplă? N-avem internet, nici televizor, nici radio.

în timp ce vorbeau, Max păţea să stea la pândă, evaluând opţiunile

- O să ne ducem în oraşele din apropiere, să vedem dacă găsim vreun mijloc de comunicare. Sau oameni. Am fost în trei cabane, Lana, şi n-am găsit nici picior de om. Mai întâi trebuie să ne organizăm aici, după care, ai dreptate e important să aflăm ce se întâmplă,

- Eddie a descoperi t ceva. Lana îşi coborî vocea şi aruncă o privire în spate ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. Când l-a scos afară pe joe de dimineaţă, a găsit un fel de cerc de pietre în pădure, iar
MLmântul din centru era ars. Nu ca un foc de tabără. Ceva diferit, fii-a spus. Joe nu s-ar apropia de Jocul ăla nici în ruptul capului, iar Iddie a simţit că nu era în reguJă, nu era natural. ,
-Euşor să te sperii, zise Max. Dar ar trebui să aruncăm o privire.
- Nu le-am spus nimic celorlalţi. N-are rost să-i alarmam.
El îşi trecu absent o mână peste braţul el.
-Sigur te simţi bine?
-Jur. De fapt, mă simt mai puţin dărâmată decât am fost de iimineaţă. Prepararea supei e terapie curată.
- Atunci, hai să-l luam pe Eddie şi să mergem să vedem. Dacă ne ntreabâ cineva, ne ducem să luăm aer.
-Şi sa aducem lemne de foc, sugeră Lana.
-Şi mai bine.
Lanei nu-i plăcuse niciodată prea mult iarna şi nici să meargă prin zăpadă, şi putea să recunoască fără să sc ruşineze că prefera drumeţiile urbane prin Chelsea sau prin vechiul cartier al abatoarelor decât o plimbare prin pădurea montană.

Dar era ceva uimitor în mersul pe jos prin aerul rece, cu miros de pin şi de zăpadă, într-o tăcere cumva maiestuoasă, alături de cățelul vioi care sărea şi țopăia.
Un căprior ieşi dintre copaci şi se uită la ei iară teamă, făcând-o să respire convulsiv.
-E o grămadă de Vânat, comentă Max distrugând magia clipei. Scuze, dar trebuie să gândim pragmatic. Am găsit o puşcă şi un pistol - ambele cu muniție - în cabanele prin care am trecut. Kim a sugerat sa le ascundem în grădină deocamdată. Pare o propunere bună.
-Avem suficientă mâncare pentru câteva săptămâni, zise Lana,
- Se vede că aici eu şi Joe am schimbat direcția, interveni Eddie arătând cu mâna. Familia lui Shaun avea o proprietate faină de tot, Aid traseul devine destul de abrupt, şi nu prea aveam de gând să fac atâta efort, aşa că ne am îndepărtat de Jocul ăsta, Hei, Joe! Amice! Treci înapoi!
Câinele se târî cu burta prin zăpadă până la Eddie,
- -Şi-a dat seama că ne întoarcem în locul ăla ciudat. Mi se face ₛpielea de găină numai când mă gândesc,Nu se vede din casă, spuse Max. Ai observat urme de paşi?
-Nu, dar ningea destul de tare când am ajuns aici. aşa că e posibil să fi fost cineva Înainte de furtuna de zăpadă. F-ddie îşi deschise brațele, apoi lăsă o mână în jos ca să mângâie capul lui Joe, spu- nându-i: N-o să las nici un bau-bau să te ia, drăgălaşule.
- Pe aici? întrebă Max peste câteva momente.
- Da, în sus şi după curba aia - vezi pe unde am trecut mai devreme?
- Da. Eddie, ar fi mai bine să aştepți aici cu Joe.
- Nu mă deranjează să mă folosesc de amicul meu ca să dau bir cu fugiții. Dar dacă aveți nevoie de ajutor, strigați şi o să vin.
-Tu rămâi cu Eddie, îi **Zise** Max Lanei. Eu mă duc **să** verific.

-O sa verificăm amândoi, replică ea luându-i de mână. Dacă e ceva magic, doi vrăjitori sunt mai buni decât unul.
Când ea făcu primul pas înainte, el nu se opuse.
în timp ce se apropiau de curbă, ea îl strânse mai tare de mână.
-E mai frig. Simţi?
- Da. Şi aerul pare mai rarefiat.
Atunci văzu. Se aşteptase să găsească un fel de foc de tabără tăcut de mântuială, de un supravieţuitor lipsit de experienţă cum era şi el. Dar înţelese acum că nu era rezultatul unei încercări de amator de a furniza căldură şi lumină.
în faţa lui era ceva rece, întunecat şi deliberat.
-întunecat. Murmurul Lanei îi reflectă gândurile. Max, ce magie neagră a fost folosită aici?
- Nu putem şti. Nu înţelegem bine nici măcar ce se schimbă în noi, ce creşte în noi, Dar cineva ştie, şi schimbă sensul Meşteşugului spre întuneric.
- E imposibil de văzut din casă, şi totuşi prea aproape.
Când se apropie, Lana îşi simţi pielea tremurând.

Pietrele brute erau aşezate într-un cerc perfect, de parcă era trasat cu un compas, înăuntru, solul se întindea negru şi lucios ca gudronul. Nu se vedea

nici o urmă din zăpada
care căzuse pe suprafaţa
lui sau pe pietrele din jur

- ,Eu- Simţi miros de sânge?
-Da.
îi ţinu mâna ferm în a lui,
- Crezi că a fost un sacrificiu de sânge?
- Da, Dar cu ce scop? Pentru ce putere? Lana!
încercă să o tragă în spate, dar ea se aplecă, întinse mâna şi atinse 0 piatră.
Puterea aceea întunecată, acaparatoare o străbătu. îi pişcă degetele chiar şi prin mănuşi. Şi în străfulgerarea acesteia, ea văzu sânge curgând în cerc, auzi o voce strigând triumfător.
- O căprioară. O căprioară tânără. Cu gâtul tăiat. Se răsuci în braţele lui Max când el o trase de acolo şi continuă agitată: Am vă- zut-o, am văzut cum sângele se aduna în cerc. Apoi focul - rece ca gheaţa, consumând totul, Am auzit...
- Ce? Max o strânse mai tare de braţe. Ce-ai auzit?
- N -am prea reuşit să înţeleg, era mai mult un vuiet decât o voce, Dar o striga pe Eris.
-Zeiţa vrajbei. Trebuie să purificăm cercul. Ritualul s-a încheiat şi nu putem să-l mai întoarcem, dar *asta* încă mai are putere.
-Şi cred ca atrage putere. Sau o s-o facă, în întuneric.
£1 îşi deschise rucsacul, pe care îl umpluseră cu obiecte potenţial utile. Trei lumânări albe, cuţitul lui ritualic *athatne,* uu mic recipient cu sare, o mână de cristale.
- Nu ştiu dacă e de-ajuns, dacă noi suntem de-ajuns.
- Ne-am descurcat destul de bine până acum, îi aminti el.
Puse lumânările în zăpadă, în afara cercului. în timp ce Lana împrăştia cristalele intre vârfurile lor.
- Nu ştim ce să spunem.
Totuşi, turnă sare în palma lui, apoi în a sa.

- Cred că trebuie sâapelămla puterile luminii, să le cerem ajutorul pentru purificarea elementară.
-Asta nu e elementară.

Dintr-odată, Lana auzi strigătele şi ridică privirea.Ciorile dădeau roata pe cerul aspru de iarna. în interiorul ei pulsa ceva ce era în egală măsură teamă şi cunoaştere.
-Am visat ciori, le vezi? Un stol de ciori vine să înfulece, vine să se hrănească
-Lana...
-Arde lumânări albe şi strălucitoare, şi flăcările lor vor fi biruitoare. Fă să scânteieze cristalele, curate şi clare, şi puterea lor va fi ne muritoare. Glăsuieşte către miazănoapte, către miazăzi, către răsărit, către apus, împreună ne smulgem din puterea răului nespus.
În timp ce ea vorbea, vântul îi biciui părul. Când se întoarse spre el şi îşi ridică braţele, Max văzu că ochii îi deveniseră opaci.
- Glăsuieste!
El îţ simţi puterea - fulgerul brusc al acesteia îl arse. Ridică *athame-ul*. Spre miazănoapte, spre miazăzi, spre răsărit, spre apus.
Deasupra lor, ciorile croncăneau. în jurul lor, aerul pulsa, Eddie veni în fugă, cu răsuflarea tăiată, cu o mână presată pe rana în curs de vindecare.
-Măi, să fie'.
- Lumânările ard!
Lâna întinse mână, şi cele trei lumânări se aprinseră.
-Cristalele scânteiază-
O întinse din nou, şi cristalele străluciră ca şi cum ar fi fost lumi nate din interior.
-Iată binele împotriva răului!
Se aplecă şi luă o lumânare aprinsă,
-Ia şi tu una!
-Dar eu nu sunt..
-Ia una! ii ordonă lui Eddie. Eşti un copil al omenirii. Eşti lumină. Lumina arde în întuneric.
îşi aruncă propria lumânare în cerc. Pământul se ridică, se zvârcoli.
Cu mâna tremurătoare, Eddie o aruncă pe a lui. Sângele bolborosi la suprafaţă, spurcând aerul. Max o aruncă şi el pe a lui.

-Şi iată credinţa împotriva fricii!
t
* Lana scoase cristalele care ardeau în zăpadă şi le turnă înăuntrul ierculuí.
fr Se ridică fumul.
Cu o înghiţitură în sec sonoră, Eddie culese câteva cristale de pe |os şi le dădu drumul înăuntru. Max îl imită.
- Se luptă, clocoteşte, mârâie, şi creaturile sale strigă după sânge. O să aibă sânge, şi bun, şi bolnav. Dar n**-o** să câştige niciodată. Acum »are. ca să înăbuşe ceea ce răul a căutat să elibereze.
Lana se duse şi turnă sare în mâna lui Eddie. -Aşa o să fac şi eu. Aruncă sare în groapă. Aşa o să faci şi tu, îi zise ea lui Eddie. Aşa o să facem. Se uită la Max: Aşa să fie.
Trei mâini cu puţină sare în ele se întinseră şi o răspândiră peste suprafaţa neagră într-un strat alb-
Tunetul se cutremură pe cer, pe sub pământ. Apoi cercul se umplu de o strălucire albă.
Când aceasta dispăru, terenul din cercul de pietre era gol, ar pământul Înţepenit în tăcere. Deasupra capetelor lor, un cardinal bătu din aripi şi dispăru cărămiziu în pădure.
- N-am făcut eu asta, îngăimă Lana.
- Ba da. Max se îndreptă spre ea şi o trase aproape. Te-am simţit. Te-am simţit în mine. peste mine. Pretutindeni, Puterea trezită.
Lana clătină din cap, incapabilă să explice. Acum că puterea care se înălţase în ea se stingea, nu găsea răspunsuri
-Ei,hei, oameni bunii Eddie stătea pe terenul înzăpezit, ţinându-l pe |oe aproape de el. Sunt cumva, ştiţi voi, vrăjitor?
Lana descoperi că avea un răspuns, la urma urmei, IndepăT- tându se de Max, se aplecă şi-l mângâie pe |oe cu o mână, iar pe cealaltă o puse pe faţa lui Eddie,
- Nu, Tu eşti un om bun. -Adică un tip obişnuit?

- Eu aş zice special, dar da. Eşti un tip obişnuit, Eddie. - Super! exclamă el răsuflând uşurat A ieşit de minune, dar aş
vrea să-mi iau tălpăşiţa de aici, dacă e O.K. acum.
-Ce s-a făcut s-a făcut, spuse Maxuitându-se la pământul mort. Dar nu se va mai face din nou aici. O să ne întoarcem. Deja am stat mai mult decât ne-am propus. Ar trebui să adunăm nişte crengi de pe jos pe drum.

- Pentru acoperire. Eddie acceptă mâna întinsă a lui Max şi se ridică. Fiindcă poate unul dintre ei... -N-are nici un rost să riscăm.Capitolul 13

Casa copilăriei lui Arlys Reid trona în mijlocul proprietăţii de jumătate de hectar dintr-un cartier din sud-estul oraşului Columbus. Oamenii aveau case aici - ferme îngrijite de cărămidă, *splitlevel*[I] de modă veche, bungalouri şi Cape Cod-uri[II].
Era un cartier al verandelor închise şi al gardurilor de sârmă. Cele mai multe case fuseseră construite în boom-ul de după cel de-al Doilea Război Mondial, şi generaţiile următoare de proprietari le aduseseră schimbări. O terasă, o cameră tn plus, un al doilea etaj cu dormitoare, un atelier de meşterit, noi decoraţiuni.

Ea crescuse plimbându-se cu bicicleta pe trotuarele îngheţate bocnă şi jucându-se în parcul mărginit de arbori.

I ***Splitlevel*** – clădire care are o cameră sau mai multe mai sus decât celelalte, dar nu-mai pe o porţiune din întinderea primului nivel

II **Casă cu un singur etaj, cu acoperişul în două ape, hornul amplasat centrat şi puţine ornamente**

Până la plecarea la facultate, a lor fusese singura casă anostă din cartierul acela liniştit, tipic pentru clasa mijlocie.

În timp ce convoiul lor format din două maşini coti pe vechea stradă, nostalgia şi speranţa îi strânseră inima cu brutalitate.

- N-aş fi zis niciodată că eşti dintr-o suburbie din Vestul Mijlociu. Ea se uita pe geam, gândindu-se la vecinii pe care-i cunoştea. Familiile Minnow, Clarkston, Anderson, Malley.

Îşi amintea limpede ca lumina zilei cum într-o zi venise acasă de la şcoală şi-şi găsise mama stând în bucătărie cu o doamnă Malley înlăcrimată - şi cum fusese trimisă afară.

Domnul Malley, tatăl a trei copii, director al băncii locale şi regele grătarului în curtea din spate» se îndrăgostise de igienista lui dentară şi se mutase de acasă chiar în dimineaţa aceea, anunţând că voia să divorţeze.

Mărunţişuri acum, îşi zise ea în timp ce treceau pe lângă case cu ferestre întunecate, cu draperiile trase bine, pe o stradă pe care nu mai trecuse de săptămâni nici un phig de zăpadă,

Se întoarse spre Chuck.

- A fost un loc extraordinar în care să-ţi petreci copilăria. CeVa ce nu apreciase până plecase de acolo, se gândi. Uite. în dreapta! Casa din cărămidă cu lucarne şi terasa din faţă acoperită.

- E foarte drăguţă, zise Fred din spate. Ce curte mare! întotdeauna mi-am dorit o curte cu adevărat mare.

Arlys simţi cum stresul până atunci latent se intensifică brusc. Curtea cu adevărat mare pe care o admirase Fred forma o pătură albă chiar peste drum. iar zăpada măsura pe puţin ţreizeci de centimetri în faţa uşii închise de la garaj.

Numai curăţase nimeni aleea din faţa garajului, treptele din faţă, poteca.

Ochii ferestrelor din faţă erau întunecaţi, draperiile fuseseră trase complet. Azaleele pe care mama ei le preţuise atât de mult erau acum doar nişte bulgări albi.

Chuck conduse Humvee-ul pe alee, astfel încât Jonah să poată să vină pe urmele lor, Arlys coborî şi aproape căzu în genunchi în zăpadă.

Cu inima bătându-i să-i spagă pieptul şi cu faţa în flăcări, înainta cu greu.

-Stai aşa, Arlys! Chuck îşi împinse picioarele lungi în spatele ei. Ia-o mai încet.

- Trebuie să văd. Mama... Trebuie să văd. ¡»**O**.K., O.K., dar nu singura. Fu nevoit să-i Cuprindă umerii cu ţll ca s-o facă să încetinească. îţi aminteşti? Am fost toţi de acord. Rieni nu se duce nicăieri iară un prieten. Noi suntem prietenii tăi. »-N-au curăţat de zăpadă terasa, scara, poteca. Tot timpul curăţa jtva zăpada. De ce n-au curăţat tufişurile? Mama n -ar lăsa nicio- H zăpada să se adune pe azaleele ei. Trebuie să văd. (împinse deoparte, ca să treacă, unul dintre cornii roz pe care-i Uitase tatăl ei când o furtună distrusese bătrânul arţar roşu. Stai pe loc!

| Ariys auzi o culisare sonoră şi un clic. Chuck îi dădu drumul şi-şi Mică mâinile în aer. L -Luaţi-o uşor, domnule! L -Ţine mâinile sus. Voi toţi! Mâinile sus! L Pe jumătate uimită, Arlys se întoarse şi se uită la bărbatul în cizme p cu o jachetă de flanelă care ţinea o puşcă, în timp ce ochelarii îi ptunecau de pe nas. $ -Domnule Anderson? în spatele ochelarilor cu rame argintii, îşi mută rapid privirea de ta Chuck la Arlys. în ei licări recunoaşterea. - Arlys? Arlys Reid?

- Da, domnule.

Bătrânul coborî arma, o asigura, apoi se opinti să ajungă la ea prin ttpadă.

- Nu te-am recunoscut. Vocea i se frânse în timp ce o îmbrăţişa: Nu mă aşteptam să te văd,

-Am încercat să ajung aici, am încercat,.. Părinţii mei. Fiindcă ştia deja, ştia deja, gâtul i se strânse de durere, apoi pur şi simplu se blocă.

Acum, mâna lui o freca în sus şi-n jos pe spate, alinând-o.

- îmi pare rău că trebuie să-ţi spun eu, draga mea. îmi pare rău. Arlys deja ştia, şi totuşi o simţi ca pe o lovitură în inimă. Pentru o

clipă îşi apăsă faţa pe umărul lui. Simţi mirosul slab de tutun

.îşi aminti cum îi plăcea lui să stea după cină pe terasa din faţă, fumând o ţigară, savurând un whisky. Cum îl vedea acolo de la fereastra dormitorului ei, şi pe frig, şi pe căldură, şi pe ploaie, şi pe soare.
-Când?
- Cred că au trecut două săptămâni, aproape trei pentru tatăl tău. Mama ta, la câteva zile după. Mama ta l-a rugat pe fratele tău să-l aducă pe tatăl vostru acasă de la spital. EI nu voise sa se ducă acolo. Şi ea nu s-a dus niciodată. Deci, şi sper că e o consolare pentru tine, au murit amândoi acasă, aşa cum şi-au dorit. L-arn ajutat pe Theo să-i îngroape în curte, intre cireşii ăia timpurii pe care mama ta îi iubea atât de mult.
-Theo.
-Draga mea, eu... l-am îngropat cu mâna mea după nici o săptămână. Mi-aş dori să-ţi dau veşti mai bune.
Ea se întoarse şi se uită în ochii plini de durere şi de compasiune.
-Trebuie să."
- Sigur că da. Uite ce e, draga mea. Nu mai e curent de ceva vreme, aşa că nu există căldură sau lumină, dar am cheile aici dacă vrei să intri.
-Da, da, **dar** trebuie mai întâi să mă duc în spate. Trebuie sa văd.
-Du-te!
-Suntem într-o relaţie de prietenie, începu Chuck când Arlys se îndepărtă. Ar trebui să...
-E în regulă, îi zise Fred. Mă duc eu după ea într-un minut, dar simte nevoia să fie singură mai întâi. Eu sunt Fred. Am lucrat cu Arlys la New York, El e Chuck.
-Bill Anderson. Am locuit peste treizeci de ani peste drum de Arlys şi de familia ei.
-Ei sunt prietenii noştri, continuă Fred. Rachel, Katie, Jonah şi bebeluşii.

-Bebeluşii? Pe chipul lui trecu o lumină în timp ce-şi îndrepta ochelarii. Extraordinar, trei? Ar trebui să-i ducem înăuntru. Nu e bine să stăm prea mult aici, în aer liber,
Scotoci în buzunar şi scoase un inel imens cu zeci de chei.

| -Aţi avut vreo problema? Violenţe, de pildă? schimbă vorba Jo-
l - Am avut probleme la început, şi nişte dificultăţi, pe ici, pe colo, ¡And şi când. N-a prea mai rămas nimeni acum, continua el urcând CU greutate pe terasă. Van Thompson din josul străzii a luat-o un pic **ftZJia.** Trage în umbre, în casă şi afară, Şi-a dat foc la maşină acum Câteva nopţi, strigând că erau demoni în ea, ■ Cercetă cheile, toate etichetate, le scoase pe cele marcate „Reid" şi descuie uşa,
^ - Pare mai frig decât afară, dar e mai bine să fii înăuntru,

Casa se deschidea cu o tradiţională cameră de zi curată-lună. j Bîil scoase un oftat.
,, - Am luat majoritatea proviziilor. Ce rost ar fi avut să le las? Dacă Vă e foame, aduc de mâncare şi aragazul meu de camping şi tot ce mai trebuie. Pot să aduc toate astea.

- Nu e nevoie, zise Rachel scoţându-şi căciula.

- Eu o să ies acum, să mă duc la A rlys. Mulţumim că ne-aţi lăsat să intrăm, domnule Anderson.

-Bill, spuse el zâmbindu-i lui Fred. Oricât de greu ar fi, e bine să ăi oameni în jur.

Afară, sub ramurile scheletice ale cireşilor timpurii, Arlys stătea în picioare şi se uita la trei morminte. Marcate cu cruci făcutedin resturi de lemn.

Folosise domnul Anderson vechea trusăde pirogravură lui Theo ca să le scrie numele?
Robert Reid Carolyn Reid Theodore Reid
Dar... dar— Tatăl ei fusese întotdeauna atât de puternic, mama ei atât de vibrantă, fratele ei atât de tânăr! Cum fusese posibil să moară? Cum fusese posibil să Îi se încheie viețile așa, pur și simplu?
Cât de mult suferiseră? Cât de mult se temuseră când ea era la New York, spunând minciuni și jumătăți de adevăr în fața unei camere de luat vederi?
- Îmi pare rău. Doamne, îmi pare atât de rău că n-am fost aici!
Arlys strânse din ochi când Fred își puse un braț pe după talia ei.
-Știu că ești tristă, îmi pare tare rău.
- Ar fi trebuit să vin acasă. Ar fi trebuit să fiu aici,
- Ai fi putut să-i salvezi?
- Nu, dar aș fi fost aici. Aș fi ajutat la îngrijirea lor, le-aș fi asigurat confortul. Mi-aș fi luat rămas-bun.
-Arlys, îți iei rămas-bun acum. Și ce ai făcut tu la New York le-a oferit alinare foarte multor oameni. Prin faptul că au avut posibilitatea să te audă și să te Vadă în fiecare zi. Și la sfârșit? Ce-ai făcut? Ai salvat nu știu câte vieți. M-ai salvat pe mine. insistă Fred când Arlys clătină din cap. N-aș fi plecat, și poate m-ar fi dus într-un loc de testare, m-ar fi închis. Și pe Chuck la fel. Și pe Katie și bebelușii, pe toți. Tu ai salvat pe unii care au putut fi salvați. Contează.
-Familia mea...
- Precis au fost mândri de tine. Pun pariu că ar fi fost mândri de felul în care ți-ai dat seama cum să ieși din New York, de cum ai venit tot drumul încoace ca să stai

lângă ei acum. Asta dovedeşte că i ai iubit, şi iubirea contează.
- Ştiam că au murit. Trebui să respire cu grija ca să pronunţe cuvintele Am ştiut în sinea mea înainte de plecarea din New York.
- Dar ai tăcut drumul până aici, fiindcă i-ai iubit £ în regulă dacă mă rog ca sufletele lor să-şi găsească pacea? Simt că şi-au găsit-o, totuşi aş vrea s-0 fac.
Distrusă, Arlys îşi îngropa faţa în părul lui Fred.
- Le-ar fi plăcut tare mult de tine.
Plânse un pic, ştiu că avea să plângă mai mult, dar acum trebuia să decidă - toţi trebuiau să decidă - ce să facă în continuare. Nu se gândise mai departe decât să se întoarcă acasă.
Intrară în casă. Remuşcările se răsuciră şi se extinseră când trecu prin bucătărie şi văzu lingurile de lemn ale mamei sale în ulciorul alb,
jlfctiera fantezistă pe care i-o dăruise tatăl ei de Crăciun, fotografia k sărbătoare înfaţişându-i pe toţi patru, pe care o făcuse Theo cu un *wlfie stick,* din mijlocul panoului de plută de la bucătărie. P îşi apăsă podul palmelor peste ochi, apoi le lăsă în jos. * - Putem să folosim câte ceva. Va trebui să facem loc.
- Nu e nevoie să te gândeşti la asta chiar acum.
| - Ba da, Frcd. Lua fotografia şi şi-o puse în buzunar. Toţi trebuie ¡¡K ne gândim.
) Se îndreptă spre camera de zi. Katie stătea pe canapea, cu un copil j| fiecare sân. Cel de-al treilea dormea în braţele lui Bill Anderson. Chuck se uita afară prin crăpătura dintre draperii.
- Rachel şi Jonah?
El se uită în spate la Arlys.

-Sunt afară. Nu vrem să treacă cineva şi să ne ia proviziile. îmi pare rău, Ariys. Vreau să spun ca tuturor ne pare rău. -Ştiu. Domnule Anderson...
- Zi-mi Bill acum.
- Bill, n-am întrebat ce fac doamna Anderson sau Masie şi Will. -Theo m-a ajutat s-o îngrop pe Ava înainte să se îmbolnăvească
fi el. Masie e... e acum cu mama ei, cu soţul ei. şi cei doi nepoţi sunt împreună cu ei.
-Of, domnule... Of, Bill!
-A fost o iarnă grea. A fost... o perioadă oribilă. Dar Will era în Florida cu afaceri, şi vreau să cred, trebuie să-mi păstrez speranţa că ; bine. Ultima dată când am avut veşti de la el era bine şi încerca să ijungă acasă.
Arlys se aşează pe marginea scaunului de lângă el.
- îmi pare atât de rău...
-O grămadă de chestii de care să-ţi pară rău zilele astea. Şi apoi /oi i-aţi adus pe ei, murmură bătrânul trecându-şi un deget peste îbrazul bebeluşului. Trebuie să aveţi grijă de ei. -Câţi oameni au mai rămas în vecini?
- Patru, la ultima numărătoare, dar acum câteva zile s-a îmbolnăvit şi Karyn Bickles. Mă duceam să văd ce face când aţi venit voi. Unii au murit, alţii au plecat.
Rachel intră aducând o rafală proaspătă de aer rece.
-O să păzim proviziile cu schimbul. îmi pare rău pentru familia ta, Arlys,
- Mulţumesc! O să avem timp mai târziu, o grămadăde timp, pentru jelit.
- Bill zice că au mai rămas patru vecini, o doamnă e bolnavă. Bi.ll. Rachel e doctoriţă.

- Mi-a spus, Necazul e că. nici un doctor nu poate s-o ajute pe Karyn. Are virusul. Am văzut destule cazuri ca să ştiu.
-S-ar putea să reuşesc s-o fac să se simtă mai confortabil.
- Păi, am o cheie de la ea de acasă. Pot să te duc acolo.
„Aspecte practice, îşi zise Arlys. Paşii următori,"
-Restul ar trebui să mergem prin casă, să vedem ce putem să folosim. Pentru ce avem loc. Nu putem să rămânem aici fără căldură sau apă.
- Am vorbit cu Jonah despre asta. Ne-am gândit că poate în sud, poate în Kentucky sau spre Virginia, zise Rachel.
Arlys încuviinţă din cap. Direcţia n-avea importanţă pentru ea, dar sudul era o idee bună, pentru că mai urmau câteva săptămâni de iarnă grea.
- Am putea să schiţăm o rută - şi alternative. Bill, ar trebui să vii cu noi.
-Băiatul meu poate încearcă să ajungă acasă. Trebuie să fiu aici când soseşte Will.
- Nu poţi să rămâi singur aici,
- N-are rost, Katîe se uită la Rachel şi-i întinse un bebeluş, apoi îl bătu pe celălalt pe spinare ca să-l facă să râgâie, Ar trebui să vii cu noi.

Am putea să lăsăm traseul pentru fiul tău, propuse Fred. Lăsăm o notă mare sau un semn prin care să-l informăm încotro mergem. Şi dacă trebuie să părăsim traseul, putem să i lăsăm acolo alte semne după care să se ia. Pun pariu că e deştept, nu?Pe buzele lui BiJl se furişă un zâmbet.

-Este. E deştept şi puternic.

- O să urmeze semnele, ii zise Fred. Oricum, Will ar vrea să vii cu moi. El o să se descurce cu semnele.

Bill se duse să se uite pe fereastră la casa lui, la veranda şi curtea lui.

- Am cumpărat casa când Ava era însărcinată cu Masie. A m st râns Cureaua, dar am ştiut ce voiam pentru familia noastră, Am avut o Viaţă bună aici. O viaţă bună. k -Ştiu cât e de greu, î) consolă Arlys. Dar trebuie să ne aşezăm într-un loc nou. şi aici suntem prea departe de o sursă de apă, prea expuşi odată ce se topeşte zăpada. Am văzut nişte chestii, Bill. Nu doar virusul omoară oamenii.

Se ridică în picioare şi adăugă: Eu o să încep de la etaj - sunt acolo pături şi lenjerie de pat şi...

înţelegându-i suferinţa bruscă, Bill se ridică şi el şi îi trecu bebeluşul lui Fred.

- Am făcut curăţenie împreună cu Theo, el m-a ajutat să deretic şi la mine. Mama ta şi Ava ar fi vrut asta.

Lacrimile îi umplură ochii şi se vărsară înainte să le poată opri, Bill 5 îmbrăţişa cu simplitate.

- Nu-î nimic, draga mea. Lacrimile spală o parte din ce e mai rău.

După ce plânse pe săturate, Arlys se întoarse în camera părinţilor

Pături, cearşafuri, prosoape. Poate că n-ar fi fost o idee proastă să Mai ia o maşină pentru provizii. Putea să o conducă ea,

în baie găsi pansamente, antiseptice, aspirină pentru bebeluşi, buprofen, somnifere fără reţetă. Săpunuri, şampoane, aparate de ras, substanţe pentru protecţia pielii.
Strecură unul din rujurile mamei în buzunar, lângă fotografie, ca iuvenir.
Foarfecă, articole de cusut
în ciuda împrejurărilor, se simţi mai mult decât uşor ofensată să ¡ăseascâ lubrifiant şi Viagra în noptierele părinţilor săi. în timp ce Vrlys se holba la sticla din mâna ei, intră Rachel.
-Orice medicamente - pe reţetă sau fără - pentru stocul meu.

-E, hm, Viagra.

- Utilizată şi în tratarea hipertensiunii pulmonare.

-A, bine. Pun pariu că nu pentru asta o folosea. Râzând uşor, Arlys spuse: Au avut o viaţă bună aici. Ca şi domnul şi doamna An derson. Trebuie să vină cu noi, Rachel.

-Cred că înclină spre asta acum. Femeia, Karyn? A murit deja. O altă femeie - nu-mi amintesc numele - a murit şi ea. S-a spânzurat. Mai e un bărbat la câteva case mai jos, dar n-am putut să ne apro piem, cu atât mai puţin să intrăm. Chiar şi când Bill i-a spus cine e, a amenințat că ne împuşcă mortal - conform propriilor cuvinte - daca nu plecăm dracului de pe peluza lui.

- Dar tu crezi că Bill o să vină cu noi?

-îi e greu, dar, da, cred că o să vină. Are o camionetă cu tracţiune integrală şi lucrează împreună cu lonah să fixeze o prelată în spate, lonah insistă că ne-ar fi de ajutor să-l avem pe el şi încă un vehicul. Cu copiii nu ştii niciodată.

-O strategie bună, mai ales ca, din câte văd. bebeluşii au luat în greutate. O grijă mai puţin, atunci. Ar trebui să trecem prin celelalte case, să vedem ce putem folosi, mai ales arme.

-E vreuna aici?

- Nu, cel puţin nu din câte ştiu eu, dar la etaj s-ar putea să fie o arbaletă. Fratele meu... O lovi din nou toată pierderea, aproape tă indu-i respiraţia. Theo, şopti peste câteva clipe. Theo a cochetat cu vânătoarea când era adolescent. Nu s-a lipit de el, dar avea un arc. Şi dacă reuşim să facem rost de încâ un vehicul cu tracţiune integrală, ar trebui să-l luăm. Putem să-l conducem cu rândul.

Cum Rachel nu mai zise nimic, Arlys aruncă flaconul cu medicamente pe pat, lângă celelalte.

- Mă ajută să fac pasul următor.

-Ştiu. Eu n-am pierdut pe nimeni în catastrofa asta. N-ain fraţi, iar mama a murit acum doi ani. Nu l-am mai văzut şi n-am mai vorbit cu tata de când aveam optsprezece ani. Asta nu înseamnă că nu înţeleg cât de greu e să vii aici şi să-ţi găseşti familia moartă, apoi să faci pasul următor.Lacrimile se adunară din nou, dar Arlys le înăbuşi

-Nimic din toate astea nu pare real. Dar este. Până la apusul soarelui, aveau produse uscate, conserve, alimente ielate în două lăzi frigorifice răcite cu zăpadă. Pături saci de dor- t, numeroase ustensile de bucătărie, patru cuţite de vânătoare, opt fol vere, trei puşti, un AR-15, două arme de vânătoare, pe lângă cea li Bill, şi trei arbalete.

Rachel împachetă două cutii pline de medicamente şi provizii me-
într-o altă cutie erau tot felul de baterii împachetară haine, cizme, lamente de iarnă, walkie-talkie-uri - indusivun set pentru copii, umplu o cutie cu echipamente pentru bebeluşi şi copii. Jonah şi luck scoaseră suficient combustibil din canistre ca să-şi alimenteze iculele, incluzând aici şi Pathfinder ui nou-nouţ pecare-l adăuga convoiului.

Luară cu ei două încălzitoare cu kerosen, gătiră cina pe aragazul camping al lui Bill şi schiţară traseul spre sud. în zori, încărcară maşinile. Chuck mergea în faţă cu Fred, urmat ■de grupul lui Jonah. Arlys, cu fotografia de vacanţă ascunsă în para- aolarul Pathfinder-ului, venea în spatele lor.

După o ultimă privire aruncată casei sale şi semnului pe care-l lăsase pentru fiul lui. Bill îşi porni la rândul lui maşina.

După o săptămână întreagă, Lana mai făcu un inventar al proviziilor şi descoperi că se diminuaseră mai

mult decât se aşteptase. Cum ea - cu ajutor ocazional de la Poc sau Kim - era cea care gătea, ştia ai naibii de bine cât anume trebuia să fie din fiecare articol pe rafturi, în dulapuri, în congelator.

Erau doar câteva cutii de supă, câteva de ravioli, două conserve de macaroane şi brânză - oricât de deplorabile i s-ar fi părut ei - şi nişte alimente congelate, Şi pungi de chipsuri şi diverse gustări,

Tocmai revedea listele când intrară Max şi Eddie însoţiţi de Joe, care alergă spre ea cu botul plin de zăpadă.

- Stăm prost la inventarul alimentelor, zise ea plat. Cineva a încâl cat înţelegerea şi a ascuns mâncarea. Poate mai multe persoane.

Max oftă din rărunchi.

-Asta pe lângă tâptul ca nivelul propanului e mai jos decât ar tre bui să fie. Va trebui să încercăm să aducem cisterna aia încoace F. sul jumătate. După calculele lui Kim, ar fi trebuit să avem mult mai mull

- Cum vrei să rezolvi asta? întrebă Eddie.
- Aş spune că tăbăcind nişte funduri.

Iana îi zâmbi subţire lui Max.

-Am chef să tăbăcesc funduri.

-Pe al cui? întrebă Poe, care tocmai intrase, încă transpirat dup; antrenamentul de dimineaţă.

- Al oricui a furat proviziile de alimente şi a consumat propanul.
- Propanul? Cât de rău stăm?
- Sub jumătate.
- Dar Kim a zis că n-o să fie la jumătate decât peste cinci zile. E; nu se înşală niciodată. Ce provizii de alimente?

-Câte ceva din fiecare, Produse congelate, conservate, uscate,gus tări, semipreparate.
Poe îşi trecu o mână peste faţă şi se lăsă să cadă pe un scaun.
- O să vă spun că n-am tbst eu, dar toată lumea ar putea să spun; la fel.
-N-ai fost tu, Lana respinse ideea cu o mişcare enervată din în cheietura mâinii. Am gătit cu tine. Am văzut cu câtă grijă căntiireşt lucrurile, apoi Verifici lista de inventar.
-Nu e nici Kim - şi nu doar fiindcă o plac eu. Fiindcă e un on cinstit. Şi nici nu se furişează.
-Nu e Kim, aprobă Eddie. Ea păstrează întotdeauna ceva pe far furie ca să-i dea lui)oe. Nu faci aşa ceva ca să furi după aia. Fiindcă frate, ăsta e furt,
Cu pumnii înfipţi în şolduri, Lana se uită încruntată la dulapuri
- Va trebui să recalculez mesele şi porţiile,
-O să vedem cum să facem rost de mai multe provizii când o s aducem cisterna, ii zise Max.
* - Merg şi eu cu voi, spuse Poe. Aveţi nevoie de c el puţin doi care să **p>**nducă, iar trei încă şi mai bine.
r Se întoarseră toţi, ca la comandă, să se uite la Shaun când intră. Vcesta îşi împinse ochelarii pe nas. -Ce s-a întâmplat?
- Proviziile de alimente şi propanul sunt la pământ, zise Poe.
- Da? Păi, am mâncat şi am trăit, e normal ca proviziile să scadă. Se duse la cămară şi ieşi cu o cutie de coca-cola, Asta e raţia mea, şi **eu** nu beau cafea sau ceai.
-Cât de mult ai mai luat de aici?
- De ce eu? se răsti el la Poe
- Fiindcă, frate, scrie „vinovat" pe tine.

-Rahat, Dacă a luat cineva ceva, probabil că tu ai fost, casă nu-ţi pierzi mult iubitul tonus muscular. Şi ştii ce? Nu sunt obligat să-ţi as cult prostiile, nici ale tale, nici ale nimănui. E blestemata mea de casă.

- Una pe care n-ai fi avut-o iară noi, ăştialalţi. Poe se ridică, puuân- du-şi în evidenţă postura impresionanta. Acum e casa noastră, a tuturor, Sunt proviziile tuturor. Şi nimeni nu ia mai mult decât partea lui.

-Du-te dracului!

Dar în ochii lui Shaun strălucea mult mai mult decât sfidarea, Văzând-o, simţind cum furia creştea în Poe, Max păşi inainte.

- Uşor, murmură către Poe, apoi se întoarse spre Shaun: Dacă mă duc sus în camera ta, o să găsesc mâncare ascunsă?

-N-ai dreptul să intri în camera mea, Oricum, de când eşti tu căpitanul navei? Eşti aici doar fiindcă i-arn făcut eu o favoare lui Eric. -Of, frate! exclamă Eddie. Eşti slab. Şi tocmai te-ai dat de goi. -Şi ce? Am luat o nenorocită de pungă de Doritos, Mi-a fost foame.

-Ar fi şi aşa destul de râu, dar e mai mult de-atât, spuse Lana. A dispărut mult mai multă mâncare.

- Bine, am luat nişte blestemate de macaroane cu brânză într-o noapte, Nu puteam să dorm, Daţi-mă în judecată!

-Şi conservele de tocană? Şi supa? întrebă Lana.

-Nu eu! Lacrimile îi sclipeau pe gene, în spatele ochelarilor. Tocana conservata e o porcărie. Am luat Doritos şi macaroane cu brânză, şi, O.K., câteva prăjituri. Asta e. Devin nervos noaptea. Mănânc când sunt nervos.

- Ce se întâmplă?

Vocile ridicate o tăcură pe Kim să dea buzna, în timp ce Eric şi Allegra veneau fără grabă în spatele ei.
- Se dau cu fundul de pământ fiindcă am mâncat eu nişte Doritos.
-Fiindcă ai luat mai mult decât partea ta, îl corectă Lina.
-Ce altceva mai facî când eşti nervos noaptea? se interesa Poe. Dormi cu luminile aprinse, porneşti căldura din camera ta?
- *Citesc.* O.K., citesc, dar am o lanternă de carte. Folosesc lanterna mea de carte. Şi îmi place să dorm în răcoare. Ai putea să-l întrebi pe blestematul meu de coleg de cameră, dacă n -ar fi mort.
Lacrimile îl podidiră de-a binelea când se lăsă să cadă pe scaun.
- Hei, calmaţi-va, toată lumea! Zâmbind uşor, Eddie întinse mâinile. Nu e mare lucru. Deci Shaun a luat prăjiturelele.
- A luat mai mult decât partea lui. Vocea lui Max se înăspri. Mai mult decât am fost cu toţii de acord, Trebuie să ne gândim la grup ca la un întreg, nu doar la noi înşine. Suntem în criza de mâncare şi propan fiindcă cineva a devenit egoist.
- Nu £ vorba despre mine! N-am luat ddoc scârboşenic de-aia de tocană.
-Doamne, lăsaţi-l în pace! Eric îl bătu uşor pe Shaun peste genunchi. Nu e sfârşitul lumii, fiindcă, hei, ăsta s-a întâmplat deja.
Max păşi înainte, cu mâinile depărtate de corp. Îşi cunoştea fratele. Recunoştea atitudinea.
-Te-ai servit şi tu, Eric?
-Şi ce daca aş fi facut-o? Vrei să mă votezi să plcc de pe insulă? Cine ţe-a încoronat rege aici? îl aduci pe tipul ăsta

- care n-a fost nici măcar invitat - cu câinele lui stupid. Fără ei, am avea oricum mai multe mâncare.
-Foarte tare, frate! comentă Eddie
Fiindcă îi sărise mustarul, Lana se luptă să se calmeze. „Să arunci CU acuzaţii, cu vorbe urâte nu rezolvă problema", îşi zise.
- Am avut destul pentru două săptămâni, acum nu mai avem. Atât e de simplu.
-Atunci fa rost de mai mult. Sfidător, Eric întinse o mână ner voasă spre Lana. Doar tu te ocupi cu gătitul. Poate că tu ai fost neglijentă. Fiindcă tot ce ştim noi e că te serveşti când amesteci în oală şi păzeşti bucătăria ca şi cum ai fi o afurisită de şefa.
Max îl apuca de umăr.
- Ia fii atent!
După ce îi îndepărtă mâna, Eric se întoarse spre fratele lui.
în Eric, Lana văzu mal mult decât temperament. O şoeă să vadă ceva ce se apropia de furie.
- Ce-ai de gând? Eric ridică o mână. Din vârful degetelor ii ţâşneau mici scânteieri albastre. Vrei să încerci să-ţi baţi joc de mine cum ai făcut mereu? Ia încearcă! încearcă acum şi vezi ce se întâmplă.
- Ce naiba ai?
-Toată lumea e doar stresată. Allegra îl apucă pe Eric de braţ şi îl trase. Hai, Eric, haide, zău! Suntem toţi închişi aici şi suntem stresaţi. Hai să mergem la o plimbare, O.K.? Chiar vreau să ies afara un pic.
-Sigur, iubito! Privirea lui Eric o susţinu pe a lui Max, strălucind de furie, chiar dacă o lăsa pe Allegra să 1 tragă. Hai să plecăm de-aici! O adunătură de rataţi.

Allegra arunca peste umăr o privire încărcată de regrete şi îl duse pe Eric în antreu.
-Tipul consumă ceva, oftă Eddie. Mi-ar plăcea şi mie un pic din ceva-ul ăsta.
- Părinţii mei n-aveau droguri în casă. Şi noi n -am adus nimic
- Shaun are dreptate. Mă duc să tac un ceai, O.K.?
Kim aşteptă ca Lana să încuviinţeze din cap, apoi spuse: Corpul lui Poe c un templu, şi am fi ştiut daca Eric lua ceva. Am fost pe drum zile întregi.

- -Nu sunt droguri, nu în sensul la care vă gândiţi voi. E puterea, zise Max. F. beat de putere. Nu era aşa înainte.Poate că da, poate că nu. îmi pare rău, suspină Kim. F. fratele tău. Dar adevărul e că Shaun a dat-o-n bară şi acum o regretă amarnic.
- Mă sperie noaptea. Aud lucruri noaptea. Şi când sunt stresat mănânc. N-am vrut s-o dau în bară.
- Păi, ai dat-o, zise Kim. Şi va trebui să te revanşezi. Eric a dat-o în bară - şi dacă a facut-o, Allegra a ştiut şi probabil că i-a fost complice. Dar el nu dă doi bani pe asta. O să fie o problemă.
- O să vorbesc cu Allegra. Lana îşi masă fruntea. Cred că pot să vorbesc cu ea. Pare capabilă să-l liniştească, şi el are nevoie să se liniştească.

-Nu face faţă puterii pe care a căpătat-o, zise Max calm. Nu ştie cum, iar asta e o altă problemă. O să mă ocup eu de asta. Dar, deocamdată, o să rezolvăm problemele stringente şi o să încercam să aducem cisterna cu propan. Şi o să ne străduim să facem rost de înai multe provizii.

-Doar să fac un duş. L-am redus la nouăzeci de secunde, anunţă Poe.

-S-ar putea să ne fii de folos, admise Max. Dar... Cred că m-aş simţi mai uşurat dacă ai fi aici cât suntem noi plecaţi.

La un semn din cap, Poe aruncă o privire pe fereastră.

- M-am prins.
- Am o listă de necesităţi sus.

Lana îi făcu semn lui Eddie înainte să iasă din cameră. Aşteptă până ajunse în dormitorul ei, apoi închise uşa.

- S a întâmplat ceva? o întrebă el.

-De fapt, da. Vrei să-mi faci o favoare? Dacă vezi vreo drogherie, vreo farmacie, ne sunt întotdeauna de folos mai multe provizii de prim-ajutor sau provizii medicale.

-Nici o problemă.

- Şi am nevoie... Am nevoie de un test de sarcină.
Făcu o mişcare comică, ridicând mâinile şi păşind înapoi.
- Uau!
- Te rog să nu-i zici lui Max. Nu vreau să spun nimic până nu sunt sigură într-un fel sau altul.
-Uau! Tare! Te simţi O.K.? Ai, mă rog, hm, greţuri dimineaţa?
-Nu, sunt altele. Nu m-am gândit la întârziere cu toate câte se întâmplă. Mi-a ieşit cu totul din minte până acum câteva zile. Luă lista şi i-o dădu. Gând mi-am amintit, mi-am dat seama şi de altele. Dar un test chiar ar fi de folos, dacă ai găsi.
-S-a făcut! A, ţine-te aproape de Poe şi Kim, bine? Ei sunt cum trebuie. Se vede. Shaun e un tâmpit, cam dus cu capul. Am fost şi eu aşa, de-asta ştiu. Pe de altă parte... ştiu că Eric e cumnatul tău, dar ceva nu e tocmai în regulă cu el.
-Nu-ţi face griji. întoarceţi-vă amândoi cu bine.
în timp ce cobora treptele ca să-i conducă la plecare, îi răsunară în minte cuvintele lui Eddie: „Ceva nu e tocmai în regulă."

Se exprimase la fel cu privire la cercul negru din pădure.Capitolul 14

Coborâşul pe drumul de munte sinuos se dovedi dificil pe alocuri şi îl făcu pe Eddie să-i fie dor de zilele de demult, cu pluguri de zăpadă şi sare pe carosabil. Şi mai bine, de zilele în care stătea departe de cei câţiva zeci de centimetri de zăpadă, în apartamentul lui, ascultânc Kid Cudi, poate şi Pink Floyd, în timp ce îşi afuma creierul cu marijuana şi clefăia Cheetos.

Totuşi, ajunsese să-i placă alunecarea ca pe derdeluş; trecuseri pe lângă nişte case care păreau moarte înainte de a ajunge la ceea ci părea să fi fost un

centru de aprovizionare pentru drumeţi, turişti ş poate pentru o mână de localnici.

Zări un magazin alimentar dest ul de mare; firma avea un urs la ur capăt şi o căprioară ia celălalt, între care scria: „La Stanley. Produşi agricole şi farmacie”.

Partea de farmacie însemna că putea să i facă Lanei acea favoare s-o ajute să afle dacă aştepta un copil.

Ce tare ar fi foşti Trase cu coada ochiului la Max, înainte să uispec teze restul amărâtului de oraş.

Pe marginea şoselei cu două benzi se afla o cabană de buşteni - h *Stanley. Magazin de confecţii* - alături de care era o prăvălie sărăcă cioasă, cu peretele frontal din sticlă.

La Stanley, Băuturi alcoolice.

„Bere, frate! Dă, Doamne, să fie bere!

- ”Cred că tipul ăsta, Stanley, e mahărul pe-aici. Hai să mergem la magazinul de băuturi, să vedem dacă a mai rămas vreo bere!
*• -Nu mi-ar strica.
- O să beau una rece în sănătatea lui Stanley Ce om de treabă! Dar, hei, uite ceva diferit *Burger şi nu numai la Mama Bea.* Poate că e mama lui Stanley
Max opri în faţa magazinului şi rămase pe loc o clipă să studieze terenul.
-Ale noastre sunt primele pneuri de camionetă de la ultimul viscol, dar se văd câteva urme de paşi, aşa că e cineva aici sau a fost în ultimele câteva zile.
-Liniştea asta mă înfioara, frate. Sunt al dracului de sigur că nu vreau să mă trezesc iar cu un glonţ în fund. Eddie arătă cu bărbia spre magazin. Cred că asta e prima oprire. întâi mâncare, apoi bere.
-Mâncare, bete, ptopan. Max coborî şi îşi aruncă peste umăr puşca pe care o adusese cu el. Hai să vedem ce a mai rămas pe-aici!
Uşa, neîncuiată, se deschise uşor. Vizavi de cele patru case de marcat erau două şiruri ordonate de cărucioare. Coşurile metalice de mână erau stivuite într-o piramidă, ca şi cum şi-ar fi aşteptat cu răbdare cumpărătorii care aveau nevoie doar de câteva lucruri.
Max îşi ţinu o mână pe arma de la şold când inspecta magazinul din priviri.
Podelele străluceau de curăţenie. Zări o grămadă de rafturi goale pe culoar, dar ce mai rămăsese părea a fi păstrat în grupuri îngrijite şi ordonate.
-Ciudat. Eddie se foi lângă el. Parcă abia ar fi deschis şi aşteaptă camionul să vină, ca să poată umple rafturile. Cum ar fi normal, ştii.
-Stanley conduce nava cu mână de fier.
La asta, Eddie chicoti.

- Cred că ar trebui să facem nişte cumpărături. Trăgând un cărucior din şir, adăugă: O să iau câte ceva pentru }oe. Pun pariu că au Milk Bone.
- ia-o spre stânga, eu o iau spre dreapta. Ne întâlnim în centru.
,.£ plin de ciudăţenii", îşi zise Max în timp ce trecea prin secţiunea
de produse agricole.
Nu mai rămăsese nici o singură frunză de salată, dar cuvele sclipeau de curăţenie.
Nu găsi lapte sau smântână în secţiunea de produse lactate, dar fu surprins să găsească unt şi nişte brânzeturi.
Puse în cărucior produsele pe care le consideră de primă necesi rate. Etichetele de la raft îi arătau ce lipsea.
Nu era nimic perisabil. Nu văzu fructe proaspete, nici legume proaspete, dar găsi faina, zahăr, Sare, bicarbonat de sodiu şi praf de copt, mirodenii şi ierburi aromatice uscate.
Conservele fuseseră la mare căutare, dar tot găsi supe, fasole, cutii de pastă de roşii şi de suc de fructe. Luă zâmbind o cutie de carne Spam şi o puse în cărucior, deoarece ştia că avea s-o facă pe Lana să râdă.
l -ar fi prins bine să râdă.
Se îndrepta spre paste şi orez când auzi vocea lui Eddie.
-Hei! Ce faci?
Max scoase arma de la şold şi simţi greutatea puştii pe umăr, Se mişcă, rapid şi în linişte, spre sunetul vocii lui Eddie.
-Stai liniştit, că nu caut necazuri. Ce câine marfa ai! Poate vrea un Milk Bone. Tocmai am luat câteva de aici pentru câinele meu.
Max auzi mârâitul scăzut şi râsul nervos al lui Eddie.
-O.K., poate nu.

Max ocoli prin spatele culoarului şi văzu spatele unui bărbat - unui băiat, se corectă el - şi dulăul cenuşiu de lângă el. Deşi nu scosese nici un sunet, şi câinele, şi băiatul se întoarseră.
-Nici de tine nu mi-e frică.
Cincisprezece, poate şaisprezece ani, evalua Max. Cu un aspect uscăţiv, cu un smoc de păr de culoarea scoarţei de copac şi ochi neînfricaţi de un verde viu.
Când tovarăşul lui canin mârâi din nou, băiatul ii aşează o mână pe cap.
Ascultându-şi instinctul, Max îşi puse pistolul în toc.
-Nu e cazul să-ţi fie, fiindcă nu vrem să facem râu. Avem nevoie de provizii. Nu vrem să rănim pe nimeni sau să luăm ceva de care are nevoie altcineva.
-Tu eşti ăla cu armele, arătă băiatul.
- Doar ca să fim prudenţi, zise Eddie înainte ca Max să poată vorbi. Vm fost împuşcat de curând doar fiindcă mi-am plimbat câinele.
Băiatul se uită din nou la Eddie.
-Unde?
-A, când eram în... Vrei să spui în ce loc, îşi dădu el seama şi îşi itinse cu un deget clavicula. într-un minut eu şi Joe ne-am uşurat, ,tii, şi ne-am întors la maşină, şi *bam!* Aş fi tost în rahat, dacă Lana - ubita lui Max - şi Max nu m-ar fi făcut bine. M-au cusut cu ac şi aţă i au avut grijă de mine, chiar dacă abia mă cunoscuseră.
îşi roti cu grijă umărul, care îi pulsa la amintirea durerii.
-Arată-mi!
-Sigur! îndatoritor. Eddie îşi desfăcu fermoarul de la jachetă, şi descheie cămaşa şi trase în jos tricoul de dedesubt ca să-şi arate ana. Nu arată prea râu acum, fiindcă Lana mi-a scos firele ieri. încă loare un pic Şi aici la fel, îi spuse arătând cu degetul în spate. Fiindcă jlonţul a trecut cu totul prin mine.
Băiatul studie rana fără emoţii.

- Se vindecă destul de bine. Tu ai împuşcat pe cineva?
-Nu. Sper că n-o să fie nevoie niciodată. Noi, Înţelegi, suntem jaşnici.
- Unde e câinele tău?
-Joe? E_.
Se întrerupse şi se uită la Max.
-E O.K. dacă-ispun?
-Deocamdată nu vorbesc cu el, zise băiatul. O să vorbesc mai târ- tiu cu el.
- O.K., păi, vezi tn, fratele lui Max are un prieten care are o casă în radare, aşa că Max, Lana şi cu mine - şi Joe - am tras acolo.
- Cine e prietenul?
-Shaun... Rahat, Max, nu mi amintesc numele de familie.
- Iseler, spuse Max.
- Cunosc familia Iseler. Face cumpărături aici. Am aprovizionat cabana cum facem în fiecare an. Hotărând că putea vorbi şi cu Max, băiatul se întoarse spre acesta: Sunt acolo?
-N-au supravieţuit. Doar Shaun. Şi noi. Suntem opt.
- Şi Joe, adăugă Eddie. Pe câinele tău cum îl cheamă?
- Lupa» zise băiatul şi zâmbi. Nu l-ar deranja un biscuit.
-Sigur! Eddie căută în coş şi deschise cutia de Milk Bone-ui
A, nu mă mşcă de mână, nu?
-Nu dacă nu-i spun eu.
-Ha, ha! Să nu-i spui, OX? Uite. Lupa! Nimic nu se compară c un Milk Bone, este?
Lupa îl studie pe Eddie cu ochi liniştiţi de aur şlefuit, apoi îi lu biscuitul dintre degete.
- E un câine frumos. Pot să...
Eddie făcu o mişcare de mângâiere.
-O să-ţi arate el când o să vrea.

Eddie ridica cu grijă o mână şi o aşează pe capul câinelui. Cur. acesta nu fflârâi şi nu-şx arătă colţii, îşi încercă norocul şi-şi treci mâna peste blană.
-O, da, aşa Eşti un ticălos frumos, da, da.
-Tu ai un nume? întrebă Max.
Băiatul zise „Da" şi nimic mai mult.
- Locul ăsta e al rău?
- Q-ed că acum csţe, A fost al unchiului meu. *A* **murit.**
- fini pare rău,
Acum băiatul ridică din umeri.
-Era un nenorocit. Mă lua lă şuturi de câte ori avea ocazia.
-Atunci o să spun că-mi pare rău pentru asta. Putem să plătim cel puţin pentru o parte din provizii.
- O să trec totul în contul familiei iseler, spuse el zâmbind afectai Banii nu mai înseamnă nimic.
- Nu, dar putem să facem schimburi.
-N-aveţi nimic din ce-mi trebuie mie. Aţi putea foarte bine să luaţi tot ce vreţi.
- Eşti singur aici?
-Nu. Suntem bine.
-Magazinul sclipeşte de curăţenie, comentă Eddie.
-Mătuşa mea şi cu mine l-am curăţat după... după. A murit şi ea acum, A făcut tot ce a putut. N-aţi venit să distrugeţi, Altfel, Lupa
Mt mine n-am fi atât de prietenoşi, aşa că puteţi să luaţi ce aveţi
^Mulţumim, îi zise Max, Un lucru de care avem nevoie e pro- ■jtA. £ vreo şansă să ducem o cisternă acasă la Iseler, să umplem
■Sprâncenele băiatului se ridicară în părui care-i cădea pe frunte- K-Şansă aţi avea dacă aţi duce o cisternă acolo pe drumurile astea, p - Ne descurcăm noi, dacă putem sa luăm una. [1] Băiatul îl studie pe Max un moment, apoi încuviinţa din cap. -Bine. Puneţi în ntaşină ce aţi luat şi o

să vă arăt. ' -E O.IC. să verific peste drum, să iau nişte bere dacă găsesc? - Mie nu-mi place gustul berii. Dacă găseşti, poţi să iei. ' Gândindu-se la băiat şi la persoana sau persoanele care mai erau jţ el, Max luă mai puţine produse decât ar fi luat în alte condiţii.
-Ar trebui să vii cu noi, îi zise puştiului în timp ce încărtau provi- Ue. E o casă mare, şi o să avem provizii, căldură, lumină. I, -Nu. Mie îmi place liniştea. Se opri o clipă, apoi zise-. Dar e fru- jpos din partea ta să-mi propui. O să-mi amintesc asta. j - Dacă te răzgândeşti, ştii unde suntem. ţ» -Ştiu unde sunteţi. Indreptaţi-vă spre cealaltă parte a oraşului, liceţi prima la stânga. N-aveţi cum să rataţi *La Stanley. Gaz ţi Electricitate.* O să găsiţi în spate trei cisterne cu propan. Prima din stânga Splină mai mult de jumătate, aşa că pe asta ar trebui s-o luaţi. Nu vă »runcaţi singuri în aer, adăugă el cu o jumătate de zâmbet.
-Mulţumim. Eddie se aplecă şi mângâie din nou capul câinelui. La revedere, băiete, ne mai vedem. Ar trebui să vii să te joci cu Joe. Mulţumim, repetă el-
-Dacă ai nevoie de ceva sau dacă ai probleme, caută-ne, îi zise Max. Chiar şi numai dacă vrei o masă caldă. Femeia mea e o bucătăreasă al dracului de bună. -O să trecem pe-aeolo.
Băiatul puse o mână pe capul câinelui şi se trase înapoi. Max se urcă la volan.
-Nu-mi place că-l las aici, oftă Eddie.
- NuT putem obliga să ne însoţească. Dar o sa venim săptămâna viitoare să vedem ce tace, o să-i aducem mâncare caldă, nişte pâine de-a Lanei - am găsit o grămadă de drojdie.
Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu că băiatul stătea în mijlocul drumului şi se uita după ei.
Văzu lumina strălucitoare în jurul (ui şi auzi în minte vocea clară şi rece.

Eu sunt Flynn.
- Îi cheamă Flynn.
-Ă? De unde ştii?
- Tocmai mi-a spus. Are sânge de elf.
- Are... E elf? Cu gura căscată, Eddie se întoarse să se uite înapoi. Ca. ştii tu, Will Farrow în film?
Max râse, cu o voioşie pe care aproape o uitase.
- Doamne, Eddie, nu mă dezamăgeşti niciodată. Nu, nu aşa. Emagic, şi simt că dacă am fi avut de gând să facem prostii pe-acolo, n-am mai fi plecat cu provizii şi propan.
- Nu exagerezi? Am întâlnit un amărât de elf. Mă rog, cred că o să se descurce, atunci. Şi are şi dulăul ăla.
-Nu e dulău. Numele lui spune ce e. *Lupa.* Lup.
-Acum chiar îţi baţi joc de mine. Nu-ţi baţi joc de mine, îşi dădu seama Eddie. I-am dat un Milk Bane unui *lup*? Am mângâiat un lup? Ce tare!
-Asta-i minunata lume nouă, Eddie, zise Max în timp ce lua curba. Afurisit de minunata lume nouă.
Acasă, Lana se străduia să adapteze reţeta de pui toscan la ingredientele pe care le avea. Kirn şi Poe rămaseră în camera de u şi, cum ea k respinsese ofertele de ajutor, îşi petreceau timpul jucând Scrabble,
- *Treenail*[1]*?* ta mai lasă mă! Pentru a nu ştiu câta oară ut joc, Poe împunse cu un deget cuvântul format de Kim. Ce-i asta, un cui într- un blestemat de copac?
Genele ei lungi fluturară peste ochii oblici exotici.
- Iar conteşti?

[1] Cuvânt compus în limba engleză din *tree* – copac şi nail – cui.

-Blufezi de data asta. Pui aiurea e-u) ăla şi foloseşti toate cele şapte Here. Şi faci scor dublu? Eu numesc asta bătaie de joc.
-Uite colo dicţionarul ăla mare şi rău, Contestă! Pierde o rundă, i El sari efectiv în sus şi începu să se plimbe de colo-colo până îi Urase atenţia Lanei, care izbucni în râs.
- Câte contestaţii ai pierdut? îl întrebă ea.
-Trei, dar... La dracu'. îţi baţi joc, ştiu sigur! Arunc mânuşa.
-Şi pierzi din nou.
Kim luă dicţionarul şi îl răsfoi.
- *Treena.il* - una dintre cele patru variante ortografice. Cuier de lemn, bolţ sau diblu folosit pentru a...
Se opri, deloc ofensată, chiar cu eleganţa când Poe îi smulse dicţionarul din mână.
-Fir-ai a dracului de treabă!
Când el se trânti jos din nou, Kim luă şapte litere din sac, le alinte fi îşi frecă palmele.
- la să vedem!
locul se opri, căci se deschise uşa spre antreu şi se închise la loc. Poe se îndreptă în scaun, iar chipul îmbufnat se goli de expresie şi se înăspri.
Intră Eric, de mână cu Allegra.
-Stai liniştit, îi zise Eric. Serios, adăugă el când Poe se ridică încet în picioare. Am fost un dobitoc. Un dobitoc total. îmi cer iertare. Lana, mai ales ţie, dar imr cer iertare tuturor, N-am nici o scuza. Am fost vin dobitoc şi, dacă ajută, mă simt ca un dobitoc,
- Chiar îi pare rău, *şi* mie la fel. E şi vina mea parţial, adăugă Al legra.
-Nu e.
Eric dădu drumul mâinii Allegrei ca să-şi pună braţul în jurul ei,
-Este. M-am plâns că mă plictisesc, că mă simt izolată. Am fost pur şi simplu nesuferită. L-am împins pe Eddie într-o

stare de spirit proastă, şi el şi-a vărsat nervii pe tine. Şi... a luat o parte din mâncare pentru mine, ca să mă înveselească. Amândoi am ştiut că era o prostie şi o greşeală, N-o să se mai repete.
- Poţi să-mi tai din porţie până mă achit.
- Şi mie la ieL
-Nu. Eric se aplecă să-i sărute părul Allegrei. Eu am luat mâncarea, eu am pornit căldura
- Eu am zis că e frig. Eu... Oftă din greu. Eu m-am plâns de asta.
- Eu am pomit-o.
- Haideţi să lăsăm asta.
Lanaauzi răceala din propria voce, dar nu reuşi s-o încălzească, Se comportau ca nişte copii egoişti, care subtilizau prăjiturele dintr-un borcan.
Tonul îşi atinse scopul, şi Eric îşi încovoie umerii
-Ştiu că e nevoie de mai mult decât de vorbe, dar trebuie să încep cu asta. Unde e Shaiutf Vreau să-i cer scuze şi lui.
-E sus. Kim nu ridică privi rea, ci continuă să-şi mute pietrele pe suport. S-a simţit destul de prost. A luat câinele şi s-a dus sus.
-O.K., aştept până îşi revine. A, Max şi Eddie?
-S-au dus după provizii şi să încerce să aducă propanul, „Din nou", îşi zise La na. „Tonul ăla. Părinte supărat pe copilul idiot"
într-o demonstraţie de auto-dezgust, Eric îşi frecă faţa cu palmele.
- I,a naiba. Ar fi trebuit să mă duc cu el ar fi trebuit să ajut. Adaugă asta pe lista de chestii cu care am dat-o-n bară. Eşti îngrijorată. Se vede. Aş putea să mă duc să mă asigur că sunt O.K.
-Eric, sunt la kilometri de aici, începu Allegra.
-Doar un pic mai mult de opt, zise Poe calm. Potrivit lui Shaun.

-Mă duc. Poate au nevoie de o mână de ajutor.
- Nu. N-au plecat de mult, zise Lana în timp ce turna vin în oală. O să ne gândim la asta dacă nu se întorc într-o oră.
-Dă-mi ceva de făcut, insistă Eric, Acţiunile sunt mai grăitoare decât vorbele.
- Azi e ziua în care trebuie să aduci lemn de foc şi să întreţii focurile, îi aminti Lana,
- Corect! Mă ocup. Şi o să fac curat în bucătărie diseară, indiferent al cui e rândul.

- Se întoarse în antreu. Muşcându-şi buza, Allegra se îndreptă spre Lana, în timp ce uşa se deschise şi se închise.Sincer, Eric se simte groaznic, Amândoi ne simţim aşa.
-Ar fi şi cazul. Dacă Max şi Eddie nu găsesc provizii, trebuie să toi din porţii, şi chiar şi aşa o să avem mâncare doar pentru cet mult 0 săptămână.
-Aş vrea să putem da înapoi ce am luat. Dar nu putem. Pot să te ajut cu ceva?
-Nu, mulţumesc.
-Dacă e ceva...
Lana se întoarse de la sobă şi o privi pe Allegra în ochi.
- Poţi să te duci la etaj, să aduci jos tot ce aţi ascuns în dormitorul vostru,
- Siguri
Cu un aer umil, Allegra ieşi.
- Ştiu că am fost aspră, dar...
-Eu aş fi fost mai aspră, o întrerupse Kim pe Lana- Ştiu că toţi găsim căi să rezistăm. Tu găteşti, Poe trage de fiare. Eu tăbăcesc bietul fund al lui Poe la Scrabble.
-Hei!
- Ar fi trebuit să spun fundul cel sexy şi tonifiat. Eddie îl are pe Joe, Max are planurile şi cifrele.
- Planuri şi cifre? repetă Lana.
-Ce e de făcut şi cum trebuie făcut. Ce urmează, de ce e nevoie. De-asta e el şeful. De-asta noi suntem bucuroşi că el e şeful. Shaun - ştiu că a zbârcit-o, dar e dat peste cap din cauza părinţilor lui şi nu vrea s-o arate. E speriat şi nn vreas-o arate. Citeşte, rezolvă puzzle-uri şi e în sevraj că nu poate să joace jocuri video. Dacă ar putea...
-Ce?
-Ştiu că nu e vital sau practic, dar e terapeutic. Kim zâmbi uşor. La fel ca Scrabble-ul. Dacă Shaun ar sta o oră pe zi pe Xbox, am putea să facem economie de combustibil din altă parte. Dacă ai putea să-i ceri voie lui Max...

Lana ridica mâna ca s-o întrerupă. Nu se putea, nu trebuiau să fie doar sacrificii, îşi zise. Trebuiau să şi trăiască,
- Nu e nevoie să-i cerem voie lui Max pentru orice, Dar o să-i spun că eu cred că e o utilizare foarte bună a electricităţii.
-Super! Bine. O să închei spunând că toţi ne găsim căile, dar Erk: şi Allegra se poartă - de cele mai multe ori - ca şi cum asta e o petre cere şi sunt cam plictisiţi de ea şi de noi. Aşa că se îmbată un pic, fac o grămadă de sex, ridică din umeri la toate misiunile, fac mai mult sex.
-Au (acutasta?
- Sex? chicoti Poe. Iepurii sunt impresionaţi.
- Nu, să ridice din umeri la misiuni.
- Uite ce e, noi nu bârfim, zise Kitn.
-Vorbeşte pentru tine. Poe ridică un deget la Kim, apoi spuse: Da, de cele mai multe ori. Până la urmă, unul dintre noi tace treaba respectivă, fiindcă nu merită să ne certăm.
-Gata cu petrecerea, anunţă Lana. Toata lumea pune osul la treabă, toată lumea respectă regulile. Şi nu mă faceţi să mă simt ca o afurisită de mamă preistorică-
Allegra se întoarse cu ochii umezi, cu obraji îmbujoraţi de jenă.
Puse pe masă pungi deschise de chipsuri, prăjiturele, nişte sucuri, o sticlă de vin,
-Puteţi să ne verificaţi camera. Jur că asta e tot, dar puteţi să verificaţi.
Fără să comenteze, Lana începu să adauge elementele la inventar.
-Ştiu că a fost prostesc şi egoist. A fost o copilărie. îmi pare rău. Sunt speriată. Ştiu că mă plâng că sunt plictisită. Nu ştiu cum pot să fiu plictisită şi speriată în acelaşi timp, dar sunt,

-Toţi suntem speriaţi. Vocea ridicată a lui Kim nu oferea prea multă compasiune. Scapi de plictiseală făcând ceva.
-Tie ţi-e mai uşor - serios! Toţi sunteţi mai puternici, mai inteligenţi sau doar mai capabili. Eu încerc. Jur că încerc. Dar e mai mult, O.K.? îşi apăsă degetele peste ochi ca să-şi şteargă lacrimile, apoi reluă: Cred că sunt îndrăgostită de Eric, dar el mă şi sperie. Se sperie şi pe el. E prea mult ce i se întâmplă. E atât de mult şi atât de înfricoşător! Nu înţelegeţi?
Lana se gândi la momentul de pe podul din New York, la acea putere din palmă, şi se inmuie puţin.
- Eu pot. F.u şi Max putem să-l ajutăm pe Eric.
- Ştiu. Allegra se întoarse şi o privi că şi cum Lana ar fi deţinut toate llepunsurile. Eric îşi da seama. El e... O.K., a devenit un pic gelos şi «mulţumit de Max, dar încearcă. Şi sincer, promit să-J ajut şi eu. Pot B-l fac să râdă sau altceva, sau doar să-l las să răsufle, nu? Doar că jhteori e atât de mult de făcut, ştii? Şi jur ca fac tot ce pot ca să-i menţin horalid ridicat. Ştiu că n-am făcut bine să luăm mâncarea, dar asta i-a llungat gândurile negre. Şi a fost distractiv. Mi-e ruşine să recunosc, (Jar a fost distractiv şi m-a distrat şi pe mine. Avem atâtea de rezolvat, totul e atât de important, şi eu n-a trebuit să rezolv niciodată... Tot ce t-a întâmplat, faptul că sunt aici, aşa izolată, ce se întâmplă cu Eric şi ce limt în legătură cu asta. lotul. Sunt pur şi simplu speriată şi mă străduiesc să fac faţă. Scoase un suspin şi, acoperindu-şi faţa cu mâinile, gemu: Nu mă urâţi Poate că nu sunt o persoană drăguţă, poate că nu ştiu să fac lucrurile ca ceilalţi, dar mă străduiesc.
- O.K.! Lana se îndreptă spre ea. Bine, Dar ne străduim toţi împreună. Şi nimeni nu te urăşte.
Allegra îşi trase nasul şi o strânse în braţe.

-Mă enervezi la culme, spuse Kim, fără să ridice totuşi vocea. Dar nu te urăsc. Nu prea mult.

Allegra se retrase râzând printre lacrimi şi ofta.

- Mulţumesc, vorbesc serios. Mă duc sus să mă adun un pic. Apoi o sa cobor şi o să fac ceva, cum a zis Kim. O să fac ceva.

Când Allegra plecă. Lana se întoarse la blatid de lucru,

-E greu. Totul e greu. Cred că ar trebui să ne mai lăsăm în pace unul pe altul din când în când.

- Părerea de rău contează, interveni Poe. Şi cred că nu m-am gândit cu adevărat cum trebuie să fie să ai o asemenea putere. Hi o să afli mai mu lte despre asta.

- Sunt multe de rezolvat. Pentru aceia dintre noi care ştiu şi pentru aceia care nu ştiu.

Eric dădu buzna înăuntru cu un braţ de lemne.

- îi aud, îi aud venind. Cred că e o cisternă. Se aude mai tare dccât maşina.

-Slavă Domnului!

Lana îşi luă o haină în trecere şi fugi afară, Eddie conducea SUV-ul, încercând să îndepărteze zăpada, ca să-i permită lui Max. care transporta cisterna» o tracţiune mai bună. Lu aserâ nişte saci cu nisip de la benzinărie şi-i puseseră peste portiera din spate a SUV-ului, ca să verse nisipul - cu ajutorul magic al lui Max - de-a lungul drumului.

Dar mergea greu.

Ştia că Max o împingea - cu Meşteşugul lui şi totuşi cisterna făcea eforturi mari.

Când panta deveni abruptă, strânse din dinţi ca şi cum ar fi împins el însuşi camionul, până când transpiraţia i se rostogoli pe tâmple, pc ceafa.

-Hai, Max. hai!

Zări casa în momentul în care se apropie de vârful pantei şi simţi o nouă izbucnire de speranţă când o văzu pe Lana fugind, îi văzu şi pe unii dintre ceilalţi alergând în spatele ei,
-O să reuşim.
Apoi văzu în oglinda retrovizoare cum cisterna alunecă inapoi.
- Să n-am parte!
Lana aruncă putere, şi-o imagină ca pe un cârlig şi un lanţ agă- ţându-sc de cisternă, trăgând-o pe deal în sus. Inima îi bătea să-i spargă pieptul ca într-o întrecere violentă cu odgonul, apoi simţi că lanţul se strânge şi începe să tragă.
-Ajutor! se răsti la Eric. Poţi să dai şi tu o mână de ajutor.
- încerc! Faţa i se albi şi ochii i se întunecară. E atât de al naibii de greu!
- Străduieşte-te mai mult. Trage!
Un metru, apoi altul, apoi Lana simţi, Simţi,în sfârşit, cum puterea lui Max se îngemăna cu a ei. Concentră tot ce avea pe camioneta bleu cu cisternă albă, cu bărbatul pe care-l iubea înăuntru.
- O să reuşească! Aproape a ajuns,
Poe fugi, alunecând şi dându-se pe derdeluş de-a lungul cărării pe care o săpaseră în zăpadă.
-Nu-i da drumul încă, îi zise Lana lui Eric. Nu-i da drumul!

-L-am prins. Eric o strânse de umăr. Uite, uite, a ajuns,

e la gene-
ir.

Când văzu că Max era în siguranţă, ea slăbi puterea şi fugi.
Eric se uită spre casă, o văzu pe AHegra şi suflă un sărut. Apoi,
indu-l pe Shaun în fereastra dormitorului său, îi tăcu entuziasmat iumâna.
îi Când ajunse la maşină, Lana sări în braţele lui Max. * - Ai reuşit!
, -Punct ochit, punct lovit. Gâfâind din cauza efortului, işi odihni fruntea pe a ei şi-i spuse: Atingerea ta a întors roata.
- Frate, mare lucru c-ai adus matahala asta până aici!
Poe trase an pumn uşor ?n umărul lui Max şi simula că îi trage unul lui Eddie, Apoi îi căzu falca când văzu proviziile încărcate în partea din spate a SUV-ului. Ce? Aţi fost la Sam's Club?
- La magazinul alimentar.
- Au avut toate astea?
-E o întreagă poveste, îi zise Eddie, care-şi ştergea faţa de transpiraţie. Acum trebuie să ne prindem cum să punem gazul din cisternă în generator.
-O să se prindă Max Kric ii zâmbi fratelui său cerându-şi parcă iertare. El a adus-o aici. Scuze, frăţioare! Mii şi mii de scuze!
-O să vorbim despre asta, rt replică Max, dar puse o mână pe umărul lui Eric şi-l scutură. Şi,da o să descoperim cum să alimentăm generatorul.
-Ştiu eu cum.
Shaun îşi pierdu echilibrul pe traseu şi căzu în fund- Ochelarii ii săriră de pe nas.
Poe se duse la el, îl apucă de braţ şi-l ajută să se ridice.
-Tocilarul tot tocilar!
Cu fundul ud, Shaun reuşi să zâmbească.

- Da Obişnuiam să casc gura când venea tipul cu gazul să-I umple. îmi place să văd cum funcţionează lucrurile.

-Arată ne cum se face! Eddie se trase înapoi, în timp ce Joe îi adulmeca maniacal cizmele şi pantalonii Eu o să duc proviziile în casă. Lana, nu vii cu mine? Ai putea să arunci o privire.

Ea prinse rotirea exagerată de ochi şi îl strânse o ultimă oară pe Max, apoi urcă în maşină.

- Aţi dat de filonul principal de aprovizionare.

-Da, da. Au şi drogherie. Am strecurat ce voiai în rucsac. Altfel, Max s-ar fi întrebat ce e cu asta,

-Mulţumesc, Eddîel

- O să-ţi spun doar noroc, fiindcă nu ştiu în ce fel viei să iasă. Buzunarul exterior din faţă.

- O să-ţi iau rucsacul sus cu mine. Trebuie să descărcăm mai întâi. Trebuie să fac inventarul Trebuie să ţinem o socoteală, apoi o să mă duc sus.

-Du-te sus câtă vreme toată lumea e la parter. Nu durează mult, nu? Am avut la un moment dat o tipă care se gândea că poate-poate. N-a fost aşa, nu ştiu, dar îmi amintesc că nu durează mult O să spun că te-ai dus sus să iei nişte şosete, fiindcă ai fugit în pantofi şi sunt fleaşcă.

- Bine. Asta e bine.

îşi puse rucsacul lui pe umăr, coborî din maşină şi se duse în spate să ia un transport.

-îmi scosesem cizmele, îi explică Allegra opintindu-se sa apuce o cutie de carton. A trebuit să le încalţ la loc, altfel aş fi ieşit mai devreme.

-Asta e prea grea. Ia una din pungile alea mai bine. Şi tu la fel, Lan a, le instrui Eddie. Şî scoate pantofii ăia uzi, ia ceva călduros în picioare. Nu vrem să se îmbolnăvească nimeni.

- Ai dreptate. Dar începeţi să puneţi totul pe categorii - conserve, produse uscate şi aşa mai departe. Mă întorc imediat.

Fugi sus, intră în baie, închise şi încuie uşa. Ştia deja, dar voia - trebuia - să verifice.

Ştia chiar şi când se întâmplase, îşi zise în timp ce deschidea cutia şi urma instrucţiunile. în noaptea aceea când venise acasă de la serviciu şi băuseră vin. în noaptea aceea, totul o luase razna când făcuseră dragoste, intens şi minunat. Şi apoi, pe măsură ce strălucirea se răspândea, acea sclipire, acea explozie delirantă, minunată în interiorul ei.

Viaţă, îşi spuse. Lumină.
Promisiune şi potenţial.
Puse beţişorul pe dulap, îşi scoase pantofii uzi, şosetele, blugii uzi la genunchi.
Apoi suspină când beţişorul străluci, sclipi.
întinse mâna şi îl ridică, văzu strălucirea aprinsă a semnului plus.
Ce simţea? Teama, da, teamă - atâta moarte, atâta violenţă, atât de mult necunoscut. Şi îndoieli. Era suficient de puternică, suficient de capabilă? Şoc, chiar dacă ştia. Şi, peste toate, în adâncul sufletului, ce simţea?
Bucurie. Aceasta, după toată suferinţa, era bucurie.
Cu beţişorul sclipind într-o mână, şi-o apăsă pe cealaltă pe pântec, pe ceea ce ea şi bărbatul pe care-l iubea concepuseră acolo.

Şi simţi o bucurie nemărginită.Capitolul 15

Văzu bucurie şi când îi spuse lui Max.
Aştepţă. Organizarea şi inventarierea proviziilor era în capul listei de priorităţi. Şi ca să afle cum stătea cu proviziile, trebuia să termine de pregătit cina. Din moment ce avea toate ingredientele necesare, profi tă de ocazie ca să-J iniţieze pe Poe - cel mai interesat dintre toţi - în paşii de bază ai preparării pâinii.

în tot acest timp, vestea nu-i părăsi nici o clipă gândurile. Nu-i spuse lui Eddie imediat, dar când ii surprinse privirea întrebătoare zâmbi şi se bătu uşor cu o mână pe pântec. Şi primi, în schimb, un zâmbet mare şi bleg.
„O zi bună", îşi zise ea după ce Poe băgă păinile în cuptor. ***„P*** zi specială."
în timp ce Lana celebra vestea în sinea ei, Max se aşează cu Eric în faţa focului din camera de zi. împărţirâ una dintre berile pe care le luase Eddie de la magazinul de băuturi alcoolice.
- O să găsesc o cale să mă revanşez faţă de toţi. Mă simt ca dracu. Ştiu că nu e suficient, aşa că o sa mă revanşez faţă de toţi.
Deşi furia dimineţii dispăruse, dezamăgirea rămăsese. Totuşi, când Max îşi studie fratele, văzu în egală măsură ruşine şi vinovăţie.
Şi îşi reaminti că Eric era tânăr şi că fusese răsfăţat de părinţii lor ca o surpriză ce era, un copil apărut destul de târziu în viaţa lor.

-Sper că aşa o să faci, dar problema mai importantă e puterea care creşte, felul în care o gestionezi. E nouă şi e palpitantă.

- Da, E pur şi simplu... Frăţioare, e nebunească! Poate că am fost un pic gelos că tu aveai ceva şi eu nu. Acum, când o am, m-am lăsat dus de val. Ştiu asta.

-Nu e deloc surprinzător, să ştii! în plus. tu n-ai studiat niciodată Meşteşugul, principiile sale, n-ai făcut parte dintr-un grup sau un sabat,

-N-am mai avut chestia asta până acum.

-N-ai ştiut c-o ai, 0 corectă Max. Precis ai avut-o tot timpul în tine. Vreau să înţelegi, Eric. Se aplecă spre el şi continuă: Exaltarea e firească, mai ales că puterea ta se manifestă atât de rapid. însă posesia acestui dar necesită

respect şi responsabilitate. Şi practică. Mantra vrăjitorilor, „Sa nu faci rău nimănui", e mai mult decât o filosofie. E baza tuturor lucrurilor.

- îmi dau seama. Entuziasmul se dovedi mai puternic decât ruşinea, aşa că Eric spuse din toată inima: înţeleg, Max. înţeleg perfect,

Max încuviinţă din cap, uşurat că scăpase de cele mai mari îndoieli care-l măcinau.

- E ceva nou pentru tine. înţeleg. Ai nevoie de îndrumare, iar Lana şi cu mine suntem aici să te ajutăm. Nici unul dintre noi n-are de unde să ştie cât de departe vor ajunge puterile noastre, şi trebuie să ne asigurăm, să fim absolut siguri că le controlăm, Că nu ele ne controlează pe noi.

-E foarte tare! Adică, trebuie să recunoşti. Eric gesticula spre şemineu, făcând flăcările să salte. Uau!

- Este. acceptă Max. Dar dacă nu studiezi. nu practici şi nu ţii totul sub control, focul ar putea să fie mai tare ca tine. Să ardă o clădire, să ardă oameni.

- Doamne sfinte, acum sunt şi incendiator! Eric îşi dădu ochii peste cap şi sorbi din bere. Ai un pic de încredere în mine!

-Poţi să faci rău fără intenţie. Ce am avui eu inainţe de asta era mic şi minunat. Ce a crescut de atunci e foarte tare, cum zici tu. Dar am avut ani ladispoziţie să construiesc fundaţia, să studiez şi să practic. Şi încă mai am atât de multe de aflat, de învăţat. De ce cu atâta întuneric înfloreşte atât de multă lumină? Sau ăsta e motivul în sine?

- Noi umplem vidul. Acum Eric se aplecă înainte, cu voioşie pe chip. M-am gândit mult la asta. La naiba, n-ai prea multe de făcut pe-aici, aşa că am petrecut mult timp gândindu-mă. Oamenii ca noi se afirmă fiindcă virusul a făcut să dispară Zgomotele, minţile înguste, mulţimile.

-Mulţimile astea erau oameni. Nu pot să cred, şi n-o să cred, că sărbătoarea asta a luminii, a iubirii, a vieţii a înflorit din moarte şi suferinţă.
- & o teorie, zise Eric ridicând din umeri. Nu noi am crcat virusul. Răul, moartea. Gândeşte-te la asta ca la o putere care răzbate.
-M-am gândit, replică Max sec. Mă gândesc la asta ca la un fel de echilibrare. Fie ne-a fost dat mai mult, fie ceea ce aveam deja a ieşit la suprafaţă, astfel încât să putem echilibra întunericul şi moartea. Să ajutăm la reconstrucţie, să ajutăm la făurirea unei lumi mai lumi-noase. Mai bune, mai tolerante,
- Cam totuna.
- Cu practică şi studiu, cred că o să vezi diferenţa.
Eric se lăsă pe spate cu o expresie mofluză.
- Deci 0 să merg la şcoală, cu tine pe post de profesori
- Consider-o ca pe o modalitate de a începe să te revanşezi în faţa tuturor.
Eric se văzu silit să zâmbească. închină sticla spre Max şi spuse:
-M-ai făcut knock-out cu asta. O.K., O.K.! Când începem?
-Am început deja.
Eric încuviinţă din cap şi îşi studie berea.
-N-am adus vorba despre asta fiindc; eu... Dar crezi că mama ş) tata sunt în viaţă?
- Sper că sunt. Sper că sunt în siguranţă şi sănătoşi.
- S-ar putea să fie ca noi. Ar putea să fie.
-Ar putea.
Nu văzuse niciodată vreun semn la ei. Dar nu văzuse nici la Eric.
- Tot ce ştiu e că tu eşti fratele meu. TU eşti familia mea şi suntem împreună.
- Am fost un nesimţit cu tine de dimineaţă.
- Ce-a fost a fost. O luăm de la capăt de aici.
Max întinse mâna *şi o* puse peste a lui Eric.

- O.K.!
; Lana aşteptă până când Max termină ce avea de făcut. Când îl au- tse pe Evic întrebând despre părinţii lor, o parte din resentimentele i se domoliseră, în plus, el era unchiul copilului ei. Rude de sânge. [1] -îi e foame cuiva?
Eric se ridică repede.
- Pot să pun eu masa.
- A pus-o Kim deja. dar îţi accept oferta de curăţenie,
-Sigur! îmi pare tare râu, Lana.
-Ştiu, Spune-i, te rog, AUegiei că e gata cina. Faptul ca mâncăm împreună ca un grup, ca o familie, ar putea să vindece unele sentimente rănite.
-Ai dreptate. Trebuie să fim o echipă, să tragem împreună, Mă duc s-o chem.
Când Brie ieşi în graba, Mas se ridică.
-Tot mai eşti un pic supărată pe ei, şi nu pot să te condamn.
-Nu la fel de mult ca înainte. O să trec peste asta, mai ales dacă nu mai face.
-O să ne asigurăm că nu mai face. Are nevoje de îndrumare şi e dispus so accepte.
-Bine. Am motive să cred ca n-ar putea să aibă un mentor mai bun decât tine,
-O să se enerveze şi o să Se revolte, eu o să-mi pierd răbdarea. Dar aşa suntem noi. Max îşi încrucişa braţele în jurul ei şi observă: Pari fericită.
- Sunt fericită.
„încântată", îşi zise când se lăsă pe el, „şi un pic îngrozită."
-Şi o să fiu şi mai fericită dacă o să avem un pic de timp pentru noi după cina.
- Mi-e dor de timpul pentru noi. Am putea să facem o plimbare.
- Eu ma gândeam mai mult la o seara în camera noastră.

- Serios? murmură el sărutându-i fruntea, obrajii, buzele.
-Da. Hai să mergem sus după cină, Max, şi să închidem uşa, Să uitam de tot, în afară de noi doi.
-Atunci hai să mâncăm! O trase mai aproape şi lăsă următorul sărut să zăbovească. Repede!
Starea de spirit din timpul cinei se dovedi a fi semnificativ diferită de cea de dimineaţă. Chiar dacă nu în totalitate, lucrurile păreau sa se îndrepte. Felurile delicioase, mândria lui Poe cu privire la pâinea lui proaspătă şi abundenţa de provizii şterseseră o grămadă de resentimente, în ce-l priveşte, Eric depuse un efort considerabil. Glumi cu Shaun până când faţa nefericită a ochelaristului se lumină, vorbi cu Poe despre tăierea lemnelor, provocă grupul la un tur neu de jocuri de societate.
- Cina a fost grozavă, îi zise el Lanei. Mulţumesc! Şi bravo pentru pâine, Poe. Eu sunt pe cale să mă vindec. Kim ar trebui să gândească regulile turneului. Ea e creierul cel mare.
- Asta o să ne lase mie şi lui Joe timp să ne facem plimbarea. Hai, amice!
Eddie se bătu peste coapsă în timp ce se ridica.
Joe se rostogoli şi se târî de sub masă.
-Lana şi cu mine o să spunem pas jocului de noapte. Max o luă de mână şi se ridică de la masă. Am de lucru la un plan de lecţie, explică el.
-Aoleu! exclamă Eric râzând.
-E bine, spuse Lana uitându-se peste umărîn timp ce urca scările împreună cu Max. Parcă am fi la o cotitură. Poate că aveam nevoie de explozie casă cureţe aerul, ca să aducă un pic de unitate
- Sunt tineri.
-Şi noi suntem atât de bătrâni!
El râse.

- Ei sunt mai tineri. O să le fie de folos o noapte în care să se înjure unul pe altul cât joacă, să se bombăne şi să se dea mari. O trase în dormitor, murmurând în timp Ce o săruta: Şi noi putem sa folosim răgazul ăsta.
- Am ceva să-ţi spun.
- Avem toată noaptea să vorbim Mi-a fost dor de tine, Lana. Scoase agrafele cu care ea obişnuia să-şi prindă părul când gătea. Mi-a fost dor să ne izolăm de lume,ea să fim doar tu şi cu mine.

„Asta mai întâi" îşi zise ea. „Da, asta mai întâi." Să se izoleze de lume, astfel încât tot ce rămânea să fie dragostea.

El aprinse focul; ea aprinse lumânările. Şi strălucirea magiei se alătură dragostei.

De la doi metri distanţă, ea întoarse cuvertura cu o mână, fâ- cându-l să râdă.

-Un fleac la care lucram de ceva vreme.

- Văd. Păi, ca să nu mă las mai prejos...

Ridică mâinile şi apoi le trase în jos în aer. Hainele et îi căzură la picioare.

Lana se privi încântată.

- Asta nu pare a fi mâna unui vrăjitor serios şi sobru.

-E mâna unui bărbat care te doreşte. Minunata mea Lana, N-am zăbovit destul timp uitându-mă tine.

- Avem acum timpul ăsta, spuse ea deschizându-şi braţele,

«Da. acum", îşi zise ea. în timp ce se mângâiau cu lăcomie, gurile li se întâlniră. Ea îi scoase puloverul să-i simtă trupul - mai slab decât înainte, mai tonifiat. Atât de mult stres, se gândi, atât de multă muncă şi îngrijorare. Urma să-i dea încă o porţie de stres în seara aceea. Una imensă.

Se înfiora când Max o purtă în braţe şi se lungiră împreună pe cearşafurile reci. îşi apăsă mâna ei pe inimă,

apoi pe buze. Ea ii trase în jos, astfel încât gurile lor să se întâlnească.
Binecuvântată, Îşi zise, era binecuvântată să fie aşa de iubită, să aibă o asemenea iubire în ea.
Mâinile lui, palmele mai aspre decât înainte, rătăceau pe trupul ei. Ştia, ştia unde tânjea ea să fie atinsă, ce alunecare şi ce apăsare îi grăbea pulsul. Ştia unde să guste ca să-i facă sângele să-i clocotească sub piele.
Slăbită de iubire, i se dărui cu totul. Ameţită de poftă, se întoarse ca să-l sărute repetat şi rapid pe piept. Inima lui bătea atât de puternic, atât de vital.
A ei galopa ca să ţină pasul cu ea.
Se deschise, îl primi înăuntru, îl ţinu strâns şi aproape.
- Aşa, îi şopti. Doar aşa deocamdată.
Nici o mişcare, nici o grabă. Doar să stea împreună, o singură fiinţă. Doar ace) moment în care ochii lui să fie fixaţi în ai el
Apoi se arcui şi se ridică spre el. Se ridică şi căzu cu el, lăsând o clipă, şi pe următoarea, şi pe următoarea, şi pe următoarea, să-i poarte pe amândoi.
Se gândi la noaptea din urmă cu câteva săptămâni, o lume îndepărtată, când stătuseră aşa înlănţuiţi. Când izbucnise lumina dinăuntrul ei.
Cu focul mocnind, cu lumânările strălucind, Îşi trecu degetele prin părul lui. „E un pic încreţit”, îşi zise, amintindu-şi de încercarea ei de amatoare de a i-l tunde. îi mângâie obrazul cu degetele - aspru de la barba de câteva zile.
Atât de multe schimbări, se gândi, mici şi fabuloase pentru ei amândoi.
Şi pe cea mai fabuloasa încă nu i-o spusese,
-Max,
Se rostogoli să se aşeze deasupra, moment în care îşi dădu seama că el nu era doar satisfăcut, ci pe jumătate

adormit. Ziua aceea, plină de stres, de efort, de tensiune - personală, fizică, magică - îl epuizase.
Își zise să aștepte până dimineață, apoi hotărî ca nu, trebuia s-o facă acum, Înainte să pună lumânările deoparte Acum, cât actul iubirii lor încă zăbovea tn aer.
- Max, repetă ea. Trebuie să-ți spun ceva. E important.
-Mmm.
- Foarte important,
El deschise ochii. Se ridică în capul oaselor.
- Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva rău cât am fost plecat azi?
- Nu s-a întâmplat nimic rău. îi luă mâna și, cu ochii în ai lui, i-o apasă pe pântecul ei, Max, murmură. O să avem un copil.
-Un...
Ea văzu toate trăirile. Confuzie, șoc, precauție.
- Ești sigură?
Fârâ o vorbă, Lana se scula, se duse la șifonier și scoase testul de sarcină de unde îl ascunsese, li strălucea în mână. Apoi străluci într-a lui, când i-l dădu.

- Asta am făcut noi Împreună. Tu și cu mine.

Mas ridică privirea, iar ea văzu exact ceea ce sperase. Văzu bucuria fără margini.

- Lana, O trase spre el, apăsându-și fața între sânii el O adulmecă, respiră miracolul momentului și în cele din urmă șopti: Un copil, Copilul nostru. Te simți bine? Ai avut grețuri? Ai...

-Mă simt mai puternică decât am fost vreodată. Sunt însărcinată cu ce am făcut împreună. Dragostea noastră, lumina noastră, magia noastră. Ești fericit.

-Am rămas fără cuvinte. Trăiesc de pe urma cuvintelor, dar nu pot să descriu ce simt. Punându-și o mână protectoare peste burta ei, murmură: Al nostru.

-Al nostru, repetă ea apăsându-şi mâna peste a lui. Vreau să fie doar al nostru pentru moment. Nu vreau să le spun celorlalţi. Mă rog, Eddie ştie, N-am vrut să-ţi spun nimic până n-am fost sigură, aşa ca l-am rugat pe el să aducă testul. Dar nu vreau să mai spun altcuiva.

- De ce? E fenomenal. E frumos.

- Al nostru. Insistă ea. Ca în seara asta, Doar al nostru. Şi poate o parte din asta e pur şi simplu superstiţie. Se spune că nu trebuie să dai vestea până la sfârşitul primului trimestru. Şi asta e cam tot ce ştiu despre a fi însărcinată. Dumnezeule! Se aşează lângă el, dar se ridică imediat ca să reia agitată: Şi fără alcool. Asta fără discuţie. Poate de-asta mirosea aşâ paharul de vin pe care mi l-a dat Allegra. Mă rog. Dumnezeule! Nu e ca şi cum aş putea să caut pe Google ce sa fac şi ce să nu fac la ce să mă aştept. Sunt nervoasă în legătură cu partea asta, cu ce nu ştiu. Şi poate că sunt egoistă şi superstiţioasă, de aia nu vreau să spun.

-Atunci n-o să mai spunem nimănui până nu eşti pregătită. Şi o să aflăm... când o să avem nevoie.

-Cum?

- O să găsim o carte. Trebuie sa existe pe undeva o bibliotecă sau o librărie. între timp, o să ne folosim bunul simţ. Te odihneşti când ai nevoie de odihnă, mănânci bine.

- Cred că există vitamine speciale pe care ar trebui să le iau.

- Poate reuşim să facem rost şi de astea. Dar femeile au făcut copii de mii de ani şi fără ele.

Pe jumătate râzând, ea ii aruncă o privire dură.

- E uşor pentru un bărbat să spună asta.

- Aşa este, nu? O să am grijă de voi amândoi, jur. E menit, Lana. Cum s-a întâmplat, în condiţiile în care ne-am luat toate măsurile de precauţie. Când s-a întâmplat.

Semnul ăsta adăugă el uitându-se la scânteiere. Copilul ăsta e menit. O să aflăm ce trebuie făcut pentru a-i aduce pe lume şi pentru a face lumea sigură pentru copilul nostru.
Lana se aşează din nou lângă el.
-Tu ştii întotdeauna cum să mă calmezi. Să-mi dai încredere. Te cred. E menit. O să găsim o cale.
îi întoarse faţa spre el şi o sărută.
-Te iubesc. Vă iubesc pe amândoi deja.
- Max. Şi eu simt la fel.
El îi luă mâinile în ale lui.
- Fac legământ, cu tot ce sunt, cu tot ce am sau o să am. O să te protejez, o să te apăr, o să te iubesc cu fiecare respiraţie. Fii partenera mea, soţia mea, perechea mea, din clipa asta.
Inima ei se umflă pur şi simplu,
- Da. Sunt. Fac legământ, cu tot ce sunt, cu tot ce am sau o să am. O să te protejez, o să te apăr, o să te iubesc cu fiecare respiraţie. Hi partenerul meu, soţul meu, perechea mea, din clipa asta.
-Da. Sunt. Sărută mâinile lor împreunate, apoi pecetlui promisiunea cu buzele pe ale ei. Doar de atât avem nevoie între noi, dar vreau să-ţi dau un inel, îi şopti, Vreau acel simbol pentru noi,
- Pentru amândoi, zise ea. Cercul, simbolul.
- Pentru amândoi. Se lungi din nou lângă ea şi o mângâie cum stăteau aşa faţă-n faţă. N-am întrebat dacă ştii în câte luni eşti.
-Aproape şapte săptămâni.
Văzu în ochii lui că înţelesese.
- Desigur! Se înţelege, murmură el ţinându-şi în braţe soţia şi copilul.
Starea de spirit a grupului rămase la cote înalte timp de două săptămâni întregi.

Max se cunoştea pe sine şi îşi cunoştea fratele.

Aşa cum prezisese, se contrară de mai multe ori în timpul practicii şi studiului Dar Max îi raportă Lanei că făceau progrese.

Izbucniră Certuri, dar din cele normale, cu flux şi reflux, ca în orice grup închis.

Dezgheţul de început de martie topi o parte din zăpadă şi deşi pretutindeni era zloată» semnul că primăvara avea să vină într-o zi ademenea pe toată lumea afară pentru intervale lungi de timp.

Poe găsise un arc de vânătoare aruncat şi îşi petrecea zilnic o oră exersând. Lana il privea de multe ori de la fereastra bucătăriei cum trăgea cu săgeţi într-o ţintă pe care o desenase pe un placaj pătrat.

Era din ce în ce mai bun. Spre uşurarea ei, încă nu trebuia să-şi îndrepte vreo săgeată către vreuna dintre căprioarele care rătăceau libere prin pădure.

Shaun şi Eddie deveniseră pasionaţi de pescuit şi de Xbox.

Poe se duse devale cu Max şi povesti că Eăiatul-lup, cum îl numea el pe Flynn. nu părea interesat să se alăture grupului

Max ii aduse Lanei nişte vitamine prenatale pe care le găsise la farmacie.

Lana intrase în cea de-a zecea săptămână şi se simţea sănătoasă şi puternică- Gătea, exersa împreună cu Max şi Eric, făcea plimbări lungi cu Max sau cu Eddie şi Joe şi participa - în general pierzând - la jocul de societate pentru care se reuneau de trei ori pe săptămână.

Ştia că Max studia hărţi şi căi, căutând cea mai bună direcţie în care s-o apuce când venea primăvara. Deşi începuse să se simtă bine în noua lor casă ciudată» îi înţelese raţionamentul.

Trebuia să găsească mai mulţi oameni, un loc pe care să poată să-l apere, mai degrabă decât unul cu o

singură cale de acces. Şi chiar şi cu ce găsiseră în sat, proviziile n-aveau să ajungă pentru totdeauna.

-De ce să aşteptăm? întrebă Allegra la un moment dat. De ce să nu plecam acum?

- Fiindcă avem adăpost şi provizii. Avem căldură şi lumină, îi aminti Max. Nu vrem să ajungem să călătorim fără nimic din toate astea şi să fim loviţi de vreun viscol. încă o lună, şi scăpăm de pericolul ăsta.

-încă o lună! Allegra îşi puse mâinile în cap şi se clătină. Ştiu că mă smiorcâi, dar ce rahat! Suntem deja aici *dintatdeaum,* N-am mai văzut alt suflet - cu excepţia copilului ăla ciudat peste care aţi dat voi. Dacă scopul e să găsim oameni, eşuăm cu succes.

-Şi dacă dani peste oameni răi? întrebă Kim. Când nu suntem pregătiţi?

- O.K., ştiu că lucrurile au luat-o razna la colegiu şi chiar pe drumul încoace. Dar asta a tost cu săptămâni în urmă. După loate probabilităţile, situaţia se întoarce la normal. Pesemne că au găsit un vaccin până acum. Noi nu ştim nimic fiindcă suntem la mama dracului.

- Are dreptate, zise Eric.

- Da, şi eu am ajuns la concluzia că stăm în cabana asta şi nu ştim ce e în a tara ci, spuse Shaun foindu-şe pe scaun. Dar Max are dreptate în legătură cu zăpada în martie şi până la începutul lui aprilie. Ani avut un dezgheţ, aşa că ne cuprindc neastâmpărul din nou, dar n-u să dureze,

- Ce, tu eşti noul meteorolog local?

El roşi un pic dar încasă curajos lovitura Allegrei. Prietenia cu Eddie îi consolidase încrederea, se gândi Lana.

-Nu, dar am petrecut mult mai mult timp aici decât tine. Mai mult decât oricare dintre voi. Am fost al naibii de norocoşi să ajungem aici. Aşteptăm până în aprilie, şi o să avem şanse mai mari să ieşim din cabană fără să

rămânem blocaţi sau să degerăm. Atunci u să vedem ce e acolo.

-Spune-le şi lor ce mi-ai spus mie, o îndemnă l'oe pe Kim. Haide, insistă el când ea il privi lung. Trebuie să adăugăm asta pe listă.

-Bine, Dezamăgire mare. Se lăsă pe spate în scaun şi, bătând darabana cu degetele pe masă, le zise: în februarie am auzit ştirile din New York - le-a auzit şi Eddie. Nici un progres în privinţa vaccinului, guvernul în derivă, peste două miliarde de morţi.

Nu ştiru daca toate astea simt adevărate, obiectă Allegra. Sau vreuna dintre el

- eDovezile cmpirice le sprijină. Ce am văzut cu ochii noştri. Poţi să încerci să fii optimist şi să speri că cercetăriLe pentru vaccin au prins aripi din acel punct, şi cam într-o săptămână a tost gata. Apoi trebuie să-l produci în cantităţi de masă şi să-l distribui în condiţiile în care transportul e şi el în derivă. Dar, dacă rămânem optimişti, vaccinul e creat, produs şi distribuit. Asta ia timp, zise Kim. Oamenii au căzut ca muştele. Ar imuniza sau ar vindeca vaccinul ăsta? Ar vindeca pe cineva deja mort? La rata asta de infectaţi şi neimuni, am putea să estimăm în mod realist încă un miliard de decese. Am putea să estimăm în mod realist că aproape jumătate din populaţia lumii a dispărut. Şi asta daca suntem optimişti.
- Spune-le varianta pesimistă, o îmboldi Poe.

-Vaccinul nu e descoperit niciodată. Folosind propriul nostru campus ca etalon, am putea avea o rată a mortalităţii de şaptezeci la sută - cam cinei miliarde de oameni.

- Nu cred asta. Allegra bâjbâi după mâna lui Eric şi repetă: Eu nu cred asta.

-Găseşte calea de mijloc dintre optimism şi pesimism, Kim se opri un moment, dar primi de la Poe semnalul să continue. Chiar şi cu acea cale de mijloc, o să fie un dezastru acolo. Cadavrele care nu sunt eliminate în mod corespunzător au să răspândească alte boli, Tâmpiţii panicaţi şi violenţi au să provoace şi mai multe decese. Disperarea va duce la sinucideri, Adaugă infrastructura distrusa, mâncarea stricată, vidul de putere, comunicaţiile nesigure. Faptul că am tbst blocaţi aici timp de câteva luni o să pară o ieşire la picnic.

- Şı ce soluţie ai? întrebă Etic. Să stai dracului aici pe veşnicie?

-Nu, nu putem să facem asta. N-avem destui combustibil ca să
mai trecem printr-o altă iarnă, Nu suntem suficient de bine protejaţi dacă cineva vrea să ne jefuiască. Avem nevoie de

oameni, şi nu putem decât să speram că unii dintre supravieţuitori sunt medici, oameni de ştiinţă, ingineri, dulgheri, sudori, fermieri. Nu putem decât să sperăm că oamenii încă vor să facă copiii. Trebuie să formăm comunităţi, adăposturi sigure. Aveţi idee câte puşti sunt, probabil, numai în statul ăsta? continuă Kim. Nu suntem noi singurii „înarmaţi. Doamne, gândiţi-vă la armele nuclcare, la armele biochimice pe care ar putea să pună mâna niscaiva nebuni. Deci, da, trebuie să ne ducem acolo, să încercăm să stabilizăm situaţia înainte ca altcineva să arunce totul în aer.
- Pe mine... Allegra îşi apăsă o mână pe tâmplă. M-a luat durerea de cap. Pot să...
Lana se ridică şi se duse la dulapul de medicamente,
-Scala de la unu la zece.
-Opt.Poate nouă.
- Ia două.
îi aduse Allegrei două pastile de Advil.
-Mulţumesc! zise ea înghiţindu-le cu apă. Chiar nu mă simt bine deloc Mă duc şă mă întind,
- îmi pare rău... începu Kim, dar Allegra clătină din cap.
-Nu. Clătină din nou din cap. Nu.
- Chiar crezi că e aşa de rău? întrebă Eric,
- Cred că trebuie să fim pregătiţi pentru asta, da,
-Doamne, Dumnezeule! închise ochii şi oftă, apoi spuse: Mă duc sus, să mă asigur că e bine. Dădu să plece, dar se opri să se uite la Max. Şi cei ca noi?
- Au în ei binele şi răul, la fel ca oricine altcineva.
-Mda.
Eddie se aşează, continuând sa mângâie capul lui Joe.
-Eu cred că atunci când o să plecăm, ar trebui să ne gândim s-o luăm spre sud, spre Kentucky pentru început. Ştiu zona aia. Cum a zis şi Poc, trebuie să găsim un loc unde putem să vânăm, să pescuim. să plantăm chestii.
-Suntem buni la pescuit.
Eddie îi zâmbi lui Shaun. -Da, suntem.

Lana îşi făcu curaj şi se întoarse spre Kim.
-Optimistă, sau pesimistă? Nu te eschiva, adăugă ea când o văzu pe Kim pregătindu-se să facă asta.'
-Pesimistă. Să ştii că reporteriţa nu era vreo trăsnită. Am urmărit-o o săptămână întreagă înainte de ultimele ştiri. Şi-a păstrat luciditatea chiar şi când a avut o armă la cap, chiar şi când tipul ăla şi-a ■burat creierii lângă ea. A spus ce ştia, ce credea ea şi ce credea că trebuie să ştie lumea. Cifrele actualizate, prăbuşirea guvernului? Legea marţială, imposibilitatea de a obţine un vaccin în viitorul apropiat? Şaptezeci la sută, poate mai mult. Să dea dracu, dacă se ajunge la ttât de multe victime, eşti deja terminat oricum.
-Bine. „Trebuie să fiu lucida', îşi zise Lana. „Pentru copilul meu." Tbţi avem puterile noastre, spuse peste câteva momente. Poe a devenit foarte bun la trasul cu arcul.
-Toţi avem nevoie de antrenament cu armele, interveni Max. Toţii trebuie să învăţăm cum să ne apărăm şi cum să vânăm, cum să pescuim. Cum să gătim.
Lana zâmbi uşor.
- Sunt disponibilă pentru lecţii. Le dau la schimb cu lecţii de şofat.
- Eu sunt o şoferiţă bună. Nici un şofer asiatic nu face accidente, negroteiule.
Poe chicoti către Kim.
- Partea de negrotei din tine ştie să şofeze. Avem o lună să rezolvăm totul.
- Atunci, spre sud. Max dădu din cap aprobator spre Eddie. Climă mai calda, sezon de vegetaţie mai lung.
- Facem rost de curent. Energia vântului sau a apei, zise Kim. Construim o seră... extindem sezonul de vegetaţie. Pesemne că existe o grămadă de animale domestice acolo. Creştem vaci, pui, porci,
- Construim cu mâna noastră o lume? întrebă Eddie.
Kim ridică din umeri,

- N-avem încotro.

Lana dormi prost, chinuită de vise.

Ciorile dădeau roată într-un cerc negru. Şi o străfulgerare din ceva mai mult, ceva sumbru, întuneca pur şi simplu cerul. Dintr-odâtă, bolta fu străbătută de săgeţi însângerate şi bubui un tunet.

Ea alerga cu un braţ sub pântecul greu, cu respiraţia şuierătoare, cu transpiraţia şi sângele şiroind. ^

Când nu mai putu să alerge, se ascunse, ghemuindu-se în umbre, în timp ce făptura care o urmărea, orice va fi fost aceea, se zvârcolea, se apropia cu repeziciune, se furişa şi se târa.

La finalul cumplitul vis îşi simţea inima frântă, tânguindu-se în ea. Mergea înainte, înarmată cu un cuţit şi cu un pistol, devenise o femeie pe care newyorkeza Lana de pe vremuri n-ar fi recunoscut-o.

Merse un kilometru, doi, apoi trei, cu un singur scop. Avea să protejeze cu orice preţ copilul din pântec.Capitolul 16

Preţ de două săptămâni, timpul fu împărţit între schiţe, planuri, rute, alternative, genul de instruire în care Lana nu se imaginase implicată.

Nu ţinuse în viaţa ei o armă în mână, iar acum ştia să tragă cu revolverul, cu arma semiautomată, cu carabina şi cu puşca de vânătoare cu două ţevi. Precizia i se îmbunătăţise - încă mai avea de lucru -, dar se îndoia că avea să depăşească vreodată şocul care o străbătea ori de câte ori apăsa pe trăgaci.

Apăsarea pe trăgaci declanşa un proiectil conceput să sfârtece carnea. Spera din tot sufletul să nu fie nevoită vreodată să-şi îndrepte arma spre o fiinţă vie şi să apese pe acel trăgaci.

Dar nu mai tresărea de fiecare dată când trăgea cu arma.

Prefera să fie instructorul: să demonstreze, să explice, să arate altcuiva cum se face o supă simplă, cum se combină un set de ingrediente într-o masă gustoasă pregătită pe fugă.

Se antrena la tir cu arcul, deşi, la fel ca toţi ceilalţi, descoperise că era un antitalent fără speranţă. învăţase cum să schimbe o roată, cum să scoată benzină din rezervor şi lua zilnic lecţii de şofat Aceste lecţii erau partea ei preferată din zi - o oră la volan, numai cu Max alături de ea.

însemna o oră în care să deprindă o abilitate de care avea nevoie şi să poată vorbi în linişte despre copil.

Lecţiile trebuiră amânate când Începu să ningă abundent şi rapid. Ninsoarea se topea sub cerul însorit, îngheţa când temperaturile nocturne coborau şi îi lăsa cu gheaţă sub şi peste zăpada rămasă,

împrăştiau cenuşă, pe care *o* colectau de la şemineuri, ca să ţină poteca curată.

Lâna simţea că toată lumea, ca şi ea, tânjea după primăvară. Şi se temea de necunoscutul care urma să vină odată cu renaşterea naturii,

Când Max şi Poe plecară într-o nouă expediţie de cercetare a împrejurimilor. Lana hotărî să facă un inventar complet, notând lucrurile pe care ar fi trebui t să le ia cu ei. Nu me roase obiecte de bucată - rie - cratiţa cea mare de tocană, tigaia de prăjit, deschizătorul manual de conserve, un ciocănel, castroanele, mojarul şi pistilul pe care Max i le găsise într-o altă cabană Cuţitele ei, desigur.

S-ar fi descurcat cu o lingură de lemn, cu o paletă cu găuri, cu o singură spatulă - dar dacă luau, cum era planificat, încă o maşină, ar fi putut înghesui mai multe provizii şi mai mult echipament.

Prioritatea acelei zile era să găsească o camionetă sau un SUV. Convinsă că Max avea să reuşească, lungi lista obiectelor de pus în bagaj.

Ridică privirea de la înşiruirea de provizii medicale şi de prim-aju- torcând intră Kim.

- Astea-s suficiente, îi spuse. Dar n-ar strica să mai adăugăm odată ce pornim la drum. Pot să le completez holistic când vine primăvara, Despre asta, cel puţin, atn învăţat deja,

- Ştiu şi eu câte ceva, Mama era pasionată de medicina hoiistică şi de cea chineză. în timp ce vorbea, Kim se îndreptă spre fereastră. Uite, aş vrea să ies afară, să mă bucur de soare E mai cald astăzi. Vii şi tu cu mine? Nu vreau să fiu acuzată că ignor restul lumii.

- Siguri Mi-ar prinde bine o plimbare.

- S-a mai dezgheţat, aşa că e cam alunecos, dar...

-Stai să-mi iau cizmele. Lana lăsă jos agenda şi ieşi în antreu. Te simţi bine?

Kim ridică din umeri şi îşi luă cizmele.

- Sunt nerăbdătoare. Probabil e de vină gândul că ne-am încheiat şederea aici. A fost destul de obositor, sigur. Mereu şi mereu aceleaşi lucruri de făcut. Dar rutina devine confortabilă. Vreau să plec. Trebuie să plecăm, însă...

-Ştiu. După ce alese o jachetă mai subţire, Lana adăugă o eşarfa. Cred că ştim cu toţii, îi spuse.

- N-am scăpat de spaima asta ciudată toată dimineaţa, Propriul meu nor negru. Kim îşi încheie fermoarul la jachetă şi îşi trase un fes peste coama lungă de păr ca abanosul. Pesemne că l-am luat de la Allegra, Nu râd de ea, se apără Kim când Lana o lovi uşor cu cotul. A Început să muncească şi se miorlăie mai puţin. Dar, Dumnezeule! Practic, poţi sa-i *vezi* norul negru.

Trase de uşă s-o deschidă şi inspiră adânc când ieşiră. -Mi se pare, din ce ara văzut şi din ce a zis ea, că vine dintr-un mediu privilegiat. Singurul copil al unor părinţi bogaţi - părinţi divorţaţi, şi poate un pic răsfăţată de amândoi, drept compensaţie.

-Da, prinţesă WASP[1], Scuze, asta *înseamnă* să râd de ea, şi, pe bune, abia dacă o cunoşteam înainte de toate astea, şi ne-am văzut numai ocazional după cc s-a cuplat cu Eric.

- 1\ şi Eric aţL..

- Ce? A, nu! Când râse, o parte din stresul de pe faţa lui Kim dispăru. Am urmat nişte cursuri împreună şi a ieşit cu o prietenă de-a mea o vreme, anul trecut. îl ştiam mai bine pe Shaun - formam o pereche de tocilari. A fost doar o întâmplare, serios, că noi cinci am sfârşit împreună. Ne-am ascuns cu toţii în teatru - îti camera cu recuzită. Poe avea maşină, Shaun avea locul ăsta, aşa că am decis să plecăm. A mai fost cineva cu noi, prietena mea Anna, Ea n-a supravieţuit.

- îmi pare râu. Nu ştiam că ai pierdut pe cineva. Eraţi apropiate? -Colege de cameră. N-aveam multe în comun, dar ne-am înţeles
şi am ajuns destul de apropiate. Era înscrisă la cursurile de actorie, şi aşa am ajuns în camera cu recuzită. M-a tras acolo. Ea voia să rămână, să înfrunte situaţia, dar am convins-o că trebuia să plecăm, că trebuia s-o luăm din loc împreună cu ceilalţi,

-Ai avut dreptate să pleci, Kim. N-aveai de ce sa rişti să rămâi.

' Protestant -¿1b american din clasa de sus sau mijlocie, considerat membru al celui mai puternic grup al societăţii

-Ştiu, imi repet asta tot timpul. Era prima noapte după plecare... N-am ajuns prea departe, situaţia o luase razna Am găsit o cocioabă goală - cu adevărat o cocioahă. Anna era destul de dărâmată, cred că toţi eram. Dimineaţa... am găsit-odimineaţa.

Lana nu zise nimic, lăsându-i timp să se adune.

- S-a spânzurat de o creangă de copac, urmă Kiru peste câteva momente. Cu un cearşaf. Şi-a prins un bilet pe haină. Scria: „Mai bine mor.”

Lana îşi puse un braţ în jurul umerilor ei.

- Imi pare tare rău,

- Nu ştiu de ce m-am gândit astăzi atât de mult la ea. Ca parte din norul ăla negru, Unde sunt ceilalţi? Ştiu că Max şi Poe au plecat să caute o maşină.

„Schimbă subiectul". îşi zise Lana, şi o strânse scurt înainte să-şi lase braţul jos.

- Cred că Eddie şi Shaun l-au scos pe Joe să facă mişcare, poate ca să exerseze un pic tirul cu arcul.

- Shaun are noroc cu ei - cu Eddie şi foe, adică, Chiar şi în cercul de tocilari, de obicei el e cel luat peste picior sau ignorat. Eddie îl tratează ca şi cum ar fi grozav şi probabil că e pentru prima dată în viaţa lui Shaun când se apropie de limita popularităţii. Şi a făcut mai mult decât să pună umărul. Datoritălui avem casa. Da, a dat-o-n bară, dar de atunci nu numai că şi îndeplineşte obligaţiile, *ci* munceşte chiar din greu.

- Aşa e, se declară Lana de acord. Tratează lecţiile de gătit ca pe un curs de ştiinţă, iar ăsta nu e un lucru râu.

Kim se aplecă să ridice o ramura subţire şi începu s-o învârtă leneş în timp ce mergeau. Agitaţia i se potolea.

- E destul de îngrozitor ce spun, dar toate chestiile astea care s-au întâmplat? Epidemia asta ciudată la nivel mondial, care te forţează să te adaptezi la condiţiile de supravieţuire elementară? Pentru Shaun ar putea însemna şansa de a se împlini ca om.

-O să ne întărească sau o să ne distrugă pe toţi. Se opriseră să ae uite la un pâlc de căprioare printre copaci. Mi-aş face griji dacă situaţia, dinamica ar afecta relaţia dintre Max şi Eric, zise Lana. Mai ¡unt momente când văd resentimentele lui Eric, dar şi le înghite, tace :e trebuie făcut.

-Max e conducătorul. Toată lumea o ştie. Eric nu reuşeşte întoi- leauna s-o accepte, dar o ştie şi el.

-Pentru mine, apoi şi pentru Eddie, faptul că Max a preluat eon**ii** uccrea a fost pur şi simplu natural. Voi, ceilalţi...

Kim lovi în aer cu nuiaua şi clătină din cap.

- Uite, aş fi putut să spun tuturor că trebuie să raţionalizăm proviziile, să ieşim să găsim mai multe, să facem un plan. Şi l-aş fi avut pe Poe de partea mea fiindcă el nu c idint. Dar n.-am fi fost capabili să-i facem pe toţi să respecte regulile. Totuşi, Eric a luat cunlva conduce- reape drum încoace, şi apoi a trebuit sa abdice din acel rol, s-ar putea spune, de când tu şi Max v-aţi alăturat nouă. Şi fiindcă aţi tăcut-o, avem provizii, organizare, un plan. Allegry? Ea e prinţesa, iar Eric a ajuns să fie cavalerul. Cred că le convine. Unde sunt, oricum?

- Nu ştiu. Nu erâu în casă?

- Nu i-um văzut şi hainele pe cate Ic purtau de obicei nu erau în antreu.

- Pesemne că au simţit nevoia şi ei să facă o plimbare. Se încălzeşte şi e o bucurie să simţi razele soarelui, presupun că e posibil să mai ningă, dar nu cred că se mai întoarce iarna.

-Vreau sa văd vegetaţia crescând din nou, să mă apuc de grădinărit. Kim inspiră adânc, apoi spuse: O grădină cu plante medicinale. E prima chestic pe care vreau s-o fac. Am cultivat ierburi aromat iceîn Chelseă, în ghivece, pe pervaz. Mi-aş fi dorit să le iau cu mine.

Se întoarseră mergâiid în cerc - urmând regula de a nu se îndepărta prea mult de casă fără să-i anunţe pe ceilalţi.

-Mă bucur că ai vrut să ieşi la plimbare, zise Lâna. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam şi eu nevoie să ies.

Sunetul de paşi în alergare le iăcu să se răsucească brusc. Lana o apucă de braţ pe Kim în timp ce se uita spre stânga. Erau aproape de casă, sc gândi. Destul de aproape ca să vadă şi să sinită mirosul turnului din focurile rămase să freamăte şi să mocnească. Dacă trebuia s-o ia la fugă..

.Apoi Joe sări dintre copaci. Uşurarea subită a Lan ei, chiar şi râsul de propria paranoia dispărură când căţelul se vârî în ea tremurând.
- Ce-i, joe?
Shaun ieşi dintre copaci şi aproape se înfipse cu faţa în zăpada topită înainte ca Eddie să-l prindă şi să-l tragă iar în sus,
- Ce s-a întâmplat? întrebă Lana.
- E ceva ciudat acolo. Shaun îşi ridică ochelarii cu lentilele aburite de propria respiraţie. Ciudat rău. Ar trebui să ne întoarcem în casă. Ar trebui să-l chemăm pe Max.
-Stait Respiră. Ce ai văzut?
-Are vreuna dintre voi walkie-uri? întrebă Eddie.
-Nu, am ieşit doar pentru o plimbare.
Shaun, cu chipul îmbujorat de la alergare, cu respiraţia încă între tăiată, se uită înapoi spre copaci.
-Iau eu unul. O să-l contactez pe Max - luă o gură de aer- ca să-i spun să se întoarcă. Avem nevoie de el aici.
- Bagă viteză, îl îndemnă Eddie.
Shaun plecă într-o alergare ciudată,
-Eddie. Pierzându-şi răbdarea şi cu anxietatea în creştere, Lana i se adresă cu asprime: Ce se întâmplă?
-Ai văzut vreodată *Blair Witchl* Ştii, filmul?
-Nu, zise Lana.
- Siguri răspunse Kim în aceeaşi clipă.
- îmi plac filmele de groază. Eddie îl mângâia pe foe cu o mână în timp ce se uita peste umăr. Nu-mi place să trăiescîntr-unul. Ştii cum au găsit toţi chestiile alea simbolice atârnate de copaci? o întrebă el pe Kim.
-Da. înfiorător.
- Ei bine, dacă vrei să vezi chestii înfiorătoare avem o grămadă acolo. Atârnate peste tot. În afara potecii pe care o folosim, dar Joe a luat-o de-a dreptul şi am văzut urmele de

paşi, aşa că ne-am dus să verificăm. Toate simbolurile astea, cum ar fi.,. cum le zice?
Trasa în aer cu degetul.
-Pentagrame, murmură Lana simţind că inima i se oprise în Ioc.
-Da, astea, şi păpuşele de-alea ciudate. Făcute din crengi, din :oarde de tufiş şi din zdrenţe rupte. Ştiu că unele provin din tricoul neu cu Grateful Dead. *Blatr Witch*, copii, şi nu e bine.
- Vreau să văd
Eddie clătină din cap.
-E rău, Lana. La fel de rău ca cercul ăla negru. Se simte asta, Şi e sânge în zăpadă. Pare proaspăt. O grămada de sânge şi, mă rog, hm, măruntaie. Joe? A făcut pe el. Nici cu nu eram departe de asta.
- Ce cerc negru? întrebă Klm.
-îţi spunem mai târziu. Vreau să-mi arăţi. Dacă cineva vine aşa de aproape de casă, folosind magie neagră, trebuie s-o văd, s-o contracarez.
-Ştiam c-osă spui asta. Eddie îşi trecu mâinile peste faţâ, apoi le lăsă în jos. Hai să-I aşteptăm pe Max, da?
- Eddie, vreau să văd. Aşa o să pot să-i explic lui Max simbolismul şi o să stabilim planul de acţiune.
- O.K., O.K., dar nu mergem acolo unde a făcut Joe pe el şi aproape că am făcut şi eu. Uite că vine Shaun.
Shaun se înapoie în grabă, cu chipul îmbujorat de efort, respirând greu.
-Le-am spus, icni el aplecându-se cu mâinile pe genunchi. Vin. în zece-cincisprezece minute, dar vin.
-Bun. Acumduceţi-mă acolo, şi în zece-cincisprezece minute eu şi Max o să ne dăm seama ce avem de făcut.
- Acolo? încă aplecat, Shaun îşi înălţă capul. Chipul lui îmbujorat păli. Acolo? Nu mă întorc acolo. Nimeni n-ar trebui să se ducă acolo. Max...

- Nu e aici, ii aminti Lana.
- Mai bine aştepţi aici de unul singur? întrebă Kim făcând un pas înainte.
-Ei, pe dracu'! Shaun se duse în spatele lui Kim, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta. Pur şi simplu nu cred că e o idee bună.
-Nici să ignori nişte simboluri de magie neagră nu e, răspunse Lana. Luna trecută am găsit un spaţiu ritualic - int unecat, periculos,
Şi din nou prea aproape de casă. L-am purificat. Şi aşa o să facem cu asta, orice ar fi.
-Nu ne-aţi spus, o mustră Kim.
-Nu, şi poate că a fost o greşeală. Când Eddie se opri, Lana : uită la zăpada bătătorită dinspre stânga şi conchise; Se îndreaptă căti casă.
- Da. E greu de mers - o grămadă de tufişuri, ramuri căzute, holc vani. De asta noi rămânem pe potecă.
- Dacă îl aşteptăm pe Max...
Kim se răsuci spre Shaun.
- Lana e şi ea vrăjitoare, la fel ca el.
Ca să liniştească treburile, Lana înainta pe zăpada zdrobită. N merse mai mult de dni metri înainte să se oprească. O simţeapulsânc pompând, răsunând. Mai întunecată şi mai puternică decât cerCuL, Îi dădu ea seama când simţi broboanele de sudoare pe piele.
Aceea fusese o ofrandă. Asta. se temea ea, era o înfăptuire. îşi apăsă pântecul cu o mână; ar fi putut jura că simţea un puls ţ acolo. O bătaie uşoară.
Hotărâtă să aibă încredere în ea, continuă.
Sânge şi moarte. Sex. Toate acele mirosuri se uneau într-un ames tec fetid.
Apoi văzu. Pentagrame inversate legănându-se pe ramuri. Treisprezece lângă treisprezece lângă treisprezece. Sângele înroşe; zăpada albă şi se acumula pe un altar improvizat de pietre, unde cev; fusese eviscerat,

Păpuşile: şase păpuşi umane şi una cu patru picioare.
Cu bătaia neagră împotriva ei, cu cea albă pulsând în ea, în tăcere; absolută a aerului devenit dureros de dens şi nemişcat, în acea clipi înţelese.
Şi se Intristă.
Ca să testeze, putere contra putere, ridică o mână, îşi împinse lumina în întuneric, simţi şocul când acesta apmape linse cu lăcomii din palma ei.

-Trebuie să ne întoarcem, zise ea cu un calm absolut. Am nevoit de câte ceva.Max era printre cei de care avea nevoie.
- Bună idee! Shaun făcu un pas înapoi, dar îngheţă ia sunetul de crengi rupte. Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, ăsta e un urs!
Kim se retrase împleticit.
- E ceva în neregulă cu el, zise Eddie.
îşi luă puşca de pe spate, în timp ce Joe, tremurând, mârâia surd.
Ursul se târa anevoie, părând scuturat de convulsii, Când se apropie, văzură ca ochii îi străluceau cu un galben bolnăvicios.
- Se zice că nu trebuie să fugi. Cu o mână tremurătoare, Shaun o apucă de braţ pe Kim, Nu fugi, altfel vine după tine, Şi e mai rapid. Poate doar să ne întoarcem încet, să-i facem loc, dar lipiţi împreună, ca sa părem mai mari. E un urs brun, şi ei nu sunt agresivi, dar ăsta,..
-Nu e în regulă. Eddie respiră lent. Mai e cineva înarmat?
- Eu, zise Kim căutându-şi pe dibuite arma de la şold.
- Shaun are dreptate să nu fugim. Haideţi să încercăm să ne retragem. Uşurel, adăugă Eddie.
Ursul se ridică pc picioarele din spate şi scoase un răget cumplit.
- Rahat. Rahat, Nu e bine.
- E infectat. Trebuie să-l omori. împuşcă-l, ordonă Lana pregă- tindu-se să-şi lanseze puterea.
Primul glonţ îl lovi în piept. Scoase un sunet strident, se lăsă pe toate patru labele şi atacă.
împuşcăturile - de puşcă, de pistol - explodară.
Lana, apăsându-şi burta cu o mână, aruncă o sferă ncunifbrmă de lumină.
Ursul scoasc un urlet de durere care sfâşie aerul, pe măsură ce picioarele din faţă i se înmuiau. Plină de milă, l-ana văzu ochii go- lindu-se - nu de moarte, nu incă, ci de teamă.

Atunci Eddie îi curmă zilele.

- înapoi acasă, ordonă Lana. Toată lumea înapni acasă. S-ar putea să fie mai mulţi. Ascultându-şi instinctul, întinse o mână şi arse simbolurile atârnate. Repede!

-Eric şi Allegra, ingăimă Kim în timp ce alerga prin zăpada apoasă. S-ar putea să fie încă aici. Trebuie să-i găsim şi să-i ducem înăuntru.

-Eric şi Allegra au făcut asta, Grăbiţî-vă! strigă Lana.

Când intrară în curtea din jurui casei, îi văzură pe Eric şi Allegra pe potecă, ţinându-se de rnână,

-Ne-aţi stricat surpriza. Allegra îşi dădu părul pe spate şi zâmbi. V-a luat ceva timp.

Lana simţi panica alunecându-i pe şira spinării. Nu trebuia să înfrunte puterea răului acolo, nu când o percepea clocotind.

Avea nevoie de Max. Ei toţi aveau nevoie de Max,

-N-am vrut să mă laud. Allegra râse şi îşi lăsă capul pe umărul lui Eric, Flirtul, gestul feminin, era în contrast cu plăcerea rece de pe faţa ei. A fost atât de distractiv să vă urmăresc cura vă jucaţi cu talentele voastre inferioare, în timp ce ale noastre creşteau, mai întunecat, mai exaltant. Aşa

Făcu un semn circular cu un deget în aer şi ii închise pe toţi într -un cerc de foc negru, apoi spuse:

-O să-l aşteptăm şi pe ultimul din grupul nostru fericit să ajungă acasă,

Lana ridică o mână când Kim îşi înălţă arma.

- Glonţul n-o să treacă prin cerc, aşa că s-ar putea să-l lovească pe unul dintre noi.

- Ce deşteaptă eşti! Pe tine o să te sacrificăm ultima. Cu chipul îmbujorat de putere şi voioşie, ambele întunecate ca moartea, Eric adăugă zâmbind: Pe Max, primul.

Lana se temea din toată fiinţa ei, dar se îngreţoşă când întâlni privirea lui Eric şi-i văzu bucuria.

-E fratele tău.

- Dă-l dracului de frate! Cu o mişcare de degete, Împuşcă săgeţi de lumină neagră spre cei'. Toată viaţa mea el a fost pe primul plan şi eu trebuia să-l urmez, tară să reuşesc să-l întrec. Fiul cel bun, premiant la tăcultate, autor de succes. Puterea. Am cu mult mai multă decât el acum. Şi crede că poate să-mi ţină el lecţii *mie*? Să mă înveţe *peminei* Să mă antreneze *pe mine*[1].

întinse o mână şi aruncă un fulger negru spre pinul de la liziera pădurii. Arborele se despică, iar cele două jumătăţi rupte începură să ardă mocnit în zăpada înnegrită.

-Crede că puterea lui moale, albă, prăpădită poate să se măsoare cu a mea?

-El... s-a dus iti partea întunecată, bolborosi Shaun. La fel ca Anakin Skywalker.

Cu gura strâmbată într-un surâs dispreţuitor, Eric aruncă o săgeată neagră în inelul de foc.

- Doamne, mare fraier mai eşti!

- Nu eşti tu, Eric.

îşi întoarse surâsul dispreţuitor spre Lana, apoi se uită la propria mână. Dintr-odată, ceva negru şi sinuos începu să i se înfăşoare în jurul braţului. Când îl ridică, ciorile se iviră pe cer şi începură să dea roată.

- Ba da! în sfârşit sunt eu însumi şi am ce ar fi trebuit dintotdea- una să fi fost al meu. Umanitatea e moartă. Stau pe cadavrul ei în putrefacţie şi *exist.* Existăm, zise el întorcându-se spre Allegra. Noi suntem cei care trăiesc acum.

-Prosperăm şi luăm Orice dorim. Pe oricine dorim. Allegra se lipi de Eric şi, frecându-şi obrazul de al lui, murmură: Poate că ar trebui să păstrăm unul ca animal de companie.

-Sunteţi bolnavi, frate! Eddie il apucă pe Joe de zgardă ca să-J ţină aproape. Sunteţi bolnavi rău.

- Poate pe el, reflectă Allegra. După ce-î frigem câinele la frigare.

- Hai să rezolvăm unul acum. Eroului nostru făcător de reguli îi ia prea mult să ajungă. Hai să rezolvăm unul acum, să ne distrăm un pic. Alege tu, iubito!

- Hram! Allegra păşi înainte, cu părul blond strălucindu-i pe spate, şi se plimbă în jurul cercului. E greu de ales. Toţi sunt atât de *plictisitori*[i]. în afară de ea, spuse oprindu-se în faţa Lanei. Dar ea trebuie să fie ultima... Ea şi lepădătura aia de copilă cart creşte în ea. Trebuie să-i vadă pe restul murind.

- Credeam că eşti doar un pic prostuţa. Descumpănită pentru o clipă, Allegra clipi spre Lana. -Ce?

-M-ai auzit. Indiferent ce se întâmpla, avea să-şi protejeze copilul, se gândi Lana. Aşa că zâmbi dispreţuitor: Un pdc prostuţă, cam plângăcioasă şi în mare măsură inutilă. Văd că te-am subestimat. Eşti de-a dreptul proastă, plângăcioasă şi inutilă. Nu ştiu cum ar putea fi descris Eric, din moment ce a cedat atât de uşor manevrelor tale bazate pe sex şi o putere stângace.

-Un bărbat, zise Kim din spatele Lanei. Un bărbat care se cacă pe el pentru o pereche de ţâţe. îmi pare rău, băieţi, dar avem un caz aici.

Allegra stătea cu picioarele depărtate, iar părul îi flutura în vântul ce se întetea.

- N-aveţi nici cea mai mică idee ce sunt eu, cât a aşteptat ziua asta ceea ce se află în inine. Dar o să aflaţi, înainte să distrug masa asta agitată de celule din voi, o să aflaţi. O să vedeţi.

îşi întinse braţele şi acestea deveniră aripi, palide ea părul ei, cu muchii zimţate şi tăioase. Se ridicâcu ele în aer şi se răsuci. în vârtejul vântului, din flăcări se ridică o trâmbă de fum.

- Ia te uită la ea!

Eric râse şi îşi ridică braţele. Aripile lui erau negre, pătrunzătoare ca fulgerul, strălucind prin ceaţă.
- Ce sunt ei? icni Shaun. Ce sunt?
- Moarte, intuncric. Pustiire, murmură bana.
„Şi aroganţă" îşi zise ea.
în timp ce. ei, asemenea ciorilor lor, dădeau roată, Lana îşi mobi liză toată puterea, rugându-se să fie de-ajuns.
- Când spun să fugiţi, fugiţi! Spre casă.
- Suntem prinşi aici, începu Shaun.
-N-0 să mai fim.
îşi aruncă lumina, o izbi de întunericul circular. îl sparse.
-Fugiţi! le strigă în timp ce l sfărâma.
Scormoni după mai multă putere şi-o aruncă în sus cu forţă. Pe când fugea împreună cu ceilalţi, auzi un sunet, Ca un sfârâit de slănină într-o tigaie încinsă, un urlet de durere şi un blestem.
Fulgerele acelea căzură din cer, transformând casa într-un infern. Suflul fierbinte o lovi în spate. înainte să se ridice, una din aripile pârlite ale Allegrei se năpusti în jos.
Disperată, Lana o apucă, *a* răsuci, chiar şi după ce dinţii îi străpunseră şi îi muşcară mâinile. Mai presus de durere, îşi lansă puterea. Eric sări s-o ia pe Aliegra, trâgând-o s-o elibereze.
Ediîie o trase pe Lana în picioare,
- Max, Max şi Poe. Vin! Trebuie s-o luăm ia sănătoasa.
Se auziră focuri de armă. Lana fugea orbeşte, cu sângele picu- rându-i din mâini. O zări pe Kim oprindu-se, încercând să-l tragă în picioare pe Shaun şi trăgând, trăgând, trăgând cu o mână. În clipa următoare, văzu îngrozită cum aripile acelea pârlite şi sfârtecate spintecau aerul coborând asupra lui Kim. În timp ce Lana se lupta să găsească suficientă putere pentru apărare, Shaun o îmbrânci pe Kim. Dinţii zimţaţi îl sfârtecară, ii trecură prin faţă, gât, piept, măruntaie.

Aliegra se răsuci într-un vârtej şi scoase un strigăt triumfător în timp ce viaţa îl părăsea.
-Nu, nu, nu! Kim se târî prin sângele adunat deja într-o baltă. Shaun!
- A murit, îi spuse Eddie trăgând-o pe drumul noroios.
- în maşină! Toată lumea!
în timp ce striga, Max îşi împinse mâinile în sus, luptându-se să creeze un scut. Poe rămăsese lângă maşină, trăgând cu o puşcă cu ţeavă lungă.
- În maşină!
- Nu fără tine. Albă ca varul şi tremurând, Lana îşi trase braţul din strânsoarea lui Eddie. Niciodată fără tine. Sunt puternici, Max. Mai mult decât să-i poată opri oricare dintre noi singur. Eric...
- Ştiu. Vreau să te urci în maşina. Pe faţă i se rostogolea sudoarea. Tot ce conta pentru el în acel moment era să-şi protejeze familia, Nu pleci fără mine, ii spuse, dar trebuie să ne mişcăm repede.
- O să ne mişcăm mai repede împreună,
-Eric.
Braţele îi tremurau, muşchii îi ţipau, dar Max menţinu scutul.
- Uite ce-a lăcut! Aliegra îşi întoarse faţa în umărul lui Eric. M -a rănit, Eric. Trebuie să plătească.
-O să plătească. Toţi au să plătească,

Eric, trebuie să te opreşti. De ce faci asta?-N-am fost destul de rapizi. Trebuie să învăţăm să fim mai rapizi, mai buni. Max deschise geamul, aplecându-se să se uite înapoi. Nu văd şi nu simt că ne urmăreşte ceva. Dar o să mai fie şi alţii ca ei. Mai avem nevoie de o maşină şi de provizii. De arme.

- Am găsit un SU V, le spuse Poe, Dar l-am abandonat după ce Shaun... când ne-a apelat pe walkie, l-am abandonat şi ne-am întors cât de repede am putut. Fir-ar ai dracului! în ochii lui străluceau lacrimi, furie şi durere. Lovi cu pumnul în volan şi gemu iar: Fir-ar ai dracului!

Când intrară în sat. Flynn şi lupul lui ieşiră şi se postară în mijlocul străzii.

Max coborî.

-Avem nevoie de provizii, de alt vehicul, iar tu şi oricine mai e cu tine trebuie să veniţi cu noi. S-ar putea ca să vină peste voi forţele răului.

- Avem protecţie aici.

-Nu suficienta. Soţia mea a fost rănită, începu Max.

Privirea lui Flynn se mută brusc spre Lana, care cobora din spate. Fără să-şi ia ochii de la ea, înaintă şi-i luă mâinile în ale lui.

- Mâinile astea s-au rănit protejând-o. Apărând-o pe Aleasă. Au să se vindece, dar ar trebui să te speli de sânge.

-O să mă spăl. Te rog, ascultă de Max. Nu e un loc sigur aici, acum.

- Suntem gata. Vă aşteptam.

Se întoarse şi privi într-o direcţie, apoi în cealaltă.

Oamenii ieşiră din clădiri: erau mai ales copii, unii foarte mici, alţii adolescenţi. O femeie cam de vârsta Lanei, un bărbat cu părul alb, purtând un şorţ de măcelar. O bătrână care se sprijinea într-un baston.

Douăzeci şi cinci, poate treizeci de oameni, îşi zise Lana. Toţi aşteptând în tăcere.

Joe sari din maşină şi alergă spre Lupa dând din coadă şi adulmecând. Lupa răbdă o clipă, riguros şi demn, apoi se lăsă în jos pe labele din faţă, ţopăind într-un dans jucăuş.

Una dintre fetiţe începu să chicotească şi să bată din palme, în timp ce câinele şi lupul se luau la trântă.

- lată femeia care o are pe Aleasă în ea! Vremea aşteptării s-a încheiat şi începe vremea de apoi. O să plecăm cu ei.

- încă o maşină n-o să fie de ajuns, comentă Eddie. Flynn 2âmbi.

-Avem destule. Şi o remorcă pentru vacă. -Ai o vacă?

-Vaca înseamnă lapte.' Pot să te duc să te speli pe mâini, îi zise el Lanei.

- Mulţumesc! După ce-i făcu semn lui Max, porni alături de băiat. Cum de-ai ştiut despre copil, despre ea? îl întrebă.

Flynn îi aruncă o privire lungă şi tăcută.

Tu cum de n-ai ştiut?Capitolul 17

Arlys stătea în ceea ce fusese camera de lucru într-o casă cu două dormitoare, transcriind u-şi cu migală dureroasă - cu accent pe *dureroasă* - însemnările pe o maşină de scris Underwood vcchc. I-o adusese Bill Anderson de la un magazin de vechituri numit Bygones. Era mare, grea, ciudată, dar cu ea putea să producă zilnic o pagină-două de ştiri din comunitate.

încă era o reporteriţă dată naibii.

îşi numise demersul *New Hope Bulletin,* şi se ruga la Dumnezeu ca Chuck să-şi duca la bun sfârşit eforturile de a reface conexiunea la internet.

împărţea cu Fred căsuţa din cărămidă albă, cu terasă largă şi curte îngustă. Chuck locuia alături; revendicase - mare surpriză - subsolul casei din cărămidă

roşie, în timp ce Bill şi Jonah luaseră două din cele trei dormitoare.

Rachel, Katie şi copiii trăiau în casa mai mare de pe colţ, cu două etaje, din cealaltă parte. Se grupaseră împreună din obişnuinţă şi instinct, şi locul eta convcnabil fiindcă era chiar vizavi de şcoala elementară.

Acolo, Rachel şi Jonah înfiinţaseră un tel de centru medical - birourile administrative deveniseră săli de consultaţii cu un centru comunitar în cantină şi o combinaţie de grădiniţă şi şcoală în sălile de clasă

.Călătoriseră spre sud şi Arlys se documentase în legătură cu fiecare etapă a călătoriei. Viscolul hibernal fusese doar timid la frontiera cu Virginia de Vest, unde se adăpostiseră două zile într-un centru de grădinărit abandonat, care mirosea a pământ şt putregai.

Centrul de grădinărit le furnizase seminţe, răsaduri, îngrăşăminte şi unelte.

Pe drum întâlniseră un grup de autostopişti care li se alăturase.

Tara, educatoare pentru primul an de grădiniţa, acum clarvăzătoare; Mike, în vârstă de doisprezece ani, cu o fractură urâtă la braţ, şi Jess, în vârstă de şaisprezece ani.

Le făcuseră ioc în maşini şi, în cele din urmă, descoperiseră o unitate de îngrijiri urgente unde Rachel îi reparase braţul lui Mike.

Din această unitate luaseră provizii medicale, nişte echipament şi o camionetă.

Făcuseră ocoluri mari de două ori, ca sa evite focurile de armă ce se auzeau în depărtare, găsiseră alţi oameni pe jos, în maşini, la adăpost, Nu toţi li se alăturaseră, dar cei mai mulţi o făcuseră.

Grupul lor - şaptezeci şi opt de persoane - intrase pe 15 martie în oraşul Besterville, Virginia, cu o populaţie de opt sute treizeci şi doi de locuitori, conform panoului de la intrare (pe care cineva rebote - zase oraşul ca Worsterville[1] cu spray cu vopsea). Descoperiseră un oraş fantomatic, unde majoritatea oamenilor dispăruseră pur şi simplu. Uşile fuseseră încuiate, iar cele câteva magazine şi sedii de firme de-a lungul străzii principale aveau obloanele trase, însă nu descoperiseră semne de vandalism sau de jaf.

Şi acolo se opriseră. Nici chiar după şapte săptămâni, Arlys nu ştia de ce aleseseră locul acela. Trecuseră prin alte oraşe şi cartiere imobiliare, prin zone rurale şi întinderi urbane.

Dar se opriseră, iar acum numărau două sute şase persoane,

Numărul se schimba de la o săptămână ia alta, uneori de la o zi la alta, pe măsură ce mai veneau şi alţii, iar unii plecau.

' Joc de cuvinte în limba engleză. Besterville - Worsterville. {aprox.) Cel mai bun oraş - Cel mai râu oraş

Redenumiseră localitatea şi înlocuiseră panourile de la intrare. Astfel New Hope[i] le devenise casă.

Deşi erau zile în care se trezea suferind fizic după viaţa pe care o cunoştea, îşi amintea imediat frica, groaza din tunel, frigul amarnic. Şi cadavrele descoperite de-a lungul drumului, cadavrele descoperite în case, în locul pe care şi-l făcuseră ei cămin.

Aşadar, îşi scria buletinele pe vechea Underwood, la un birou vechi, ridicând din când în când privirea spre fotografia înrămată cu familia ei de Crăciun.

în ştirile din acea zi, anunţa că Drake Manning, electricianul, şi inginera Wanda Swartz îşi continuau eforturile de a furniza energie electrică pentru comunitate. în calitate de reporter, redactor-şef şi editor, delibera dacă să includă sau nu declaraţiile celor mai noi membri ai comunităţii potrivit cărora Washington, D.C. era practic o zonă de război între autorităţile militare, Năvălitorii organizaţi şi facţiuni ale Supraoamenilor.

Puse în balanţă dreptul publicului şi riscul de instaurare a panicii umane. Apoi adăugă realitatea.

Speranţa renăscută

Bârfele se răspândeau în comunitate ca untul peste pâinea prăjită fierbinte. Mai bine să facă publice declaraţiile.

Adăugă un pic de culoare locală: nienţionâ progresul din grădina comunităţii - rodul muncii lui Fred - situată în parcul drăguţ şi întins al oraşului; anunţă Timpul poveştilor pentru Copiii de toate vârstele, le reaminti cititorilor să aducă la biblioteca orăşenească (fosta bancă Virgini a) cărţile găsite pe care nu le voiau.

Postă anunţuri pentru listele de voluntariat - la grădinărit, banca de alimente, centrul de aprovizionate, standul de îmbrăcăminte, paza localităţii, livrări de hrană, creşterea animalelor.

Arlys îşi luă cele două pagini de buletin şi se duse în sufragerie. Deşi mobilierul aparţinea stilului american timpuriu plictisitor, cum îl numea ea, totul se transformase sub atingerea lui Fred.

Cinci sau şase vase mici cu flori de primăvară, boluri puţin adânci umplute cu pietre şlefuite de pârâul din apropiere, bucăţi de ţesături colorate, panglici, nasturi aranjaţi în rame creau un decor plin de farmec. În şemineul curat, aranjamentul de lumânări dădea o notă intima şi oferea lumină fără consum de electricitate, ceea ce nu **era** puţin lucru.

De la cele două geamuri din faţă dispăruseră draperiile vechi şi urâte. în locul lor, Fred atârnase şiraguri de mărgele colorate, care captau lumina soarelui şt formau cureubeie.

Ea încerca să informeze, Fred dăruia instinctiv bucurie, îşi zise Arlys. Se întrebă care dintre ele era cu adevărat mai utilă.

Se duse pe terasă. Fred o pusese să ajute la vopsirea a două scaune metalice vechi într-un roz dulce şi inocent. Pe masa dintre ele aşezase un ghiveci alb în care era o singură muşcată albă.

Pe locul ferestrei, Fred îşi pictase simbolurile magice.

O pereche de flamingo roz păzea într-o parte treptele terasei, o familie de pitici de grădină cealaltă parte Clopoţeii de vânt scoteau clinchete în briza primăvăratică.

Era casa de zână a lui Fred. se gândi Arlys; constata că era surprinzător de fericită acolo,

Oamenii mergeau pe stradă pe jos sau cu bicicleta. Ea cunoştea chipurile, cele mai multe dintre nume, ştia abilităţile sau defectele fiecăruia. îl zări pe Bill Anderson peste drum, spălând vitrina de la Bygones. Preluase magazinul şi îl organizase. Oamenii luau ce aveau nevoie, iar cei mai mulţi plăteau cu propriul timp, cu propria pricepere.

Nu mai era mtdt - discutase deseori despre asta cu nucleul grupului - până când avea să se impună crearea unei structuri mai bine definite, cu reguli, chiar legi - iar legile însemnau pedepse.

Unii aveau să fie la conducere - şi deja vreo doi insistau sa preia controlul.

Traversă strada spre şcoala cu un singur etaj. Katie stătea la o m3să din faţă, alăptând unul dintre copii, în timp ce altui dormea într-un pătuţ portabil, iar cel de-al treilea dormea într-un leagăn.

Tot ce ştia Arlys despre bebeluşi învăţase aproape în întregime în ultimele săptămâni, dar era limpede că avea în faţa ochilor un tcio fericit, sănătos şi extraordinar de drăguţ.

- jur că au mâi crescut de ultima oară când i-am văzut.

-Toţi trei au poftă de mâncare. Ridicându-şi faţa spre cer, Kaiit spuse: E o zi prea frumoasa ca să stau înăuntru, aşa că m-am aşezat aici. Aerul proaspăt e bun

pentru noi toţi. Tocmai ara văzut-o pe Fred, adăugă ea aranjând un prespapier peste foile suflate de briză.

Era o zi frumoasă, îşi zise Arlys. Hotărând să profite de ea, se aşeză lângă Katie.

- Credeam că e jos, la grădini.

-A trecut pe-aici sa pregătească bebeluşii, ca de obicei. Noul *Buletin?*

- Da, fierbinte de la porcăria de maşină de scris. Dacă lui Chuck o să-i reuşească vreodată miracolul 1T, o să-l sărut pe gură La dracu, ii ofer favoruri sexuale la alegere.

-Am început să duc dorul sexului, oftă Katie. Oare sunt neloială? L-am iubit pe Tony atât de mult, am...

-Nu. E omeneşte,

-Poate fiindcă am început să mă simt ca acasă, mai ales în ultimele două săptămâni. Nu mă trezesc în fiecare noapte speriată în întuneric. Pare... acasă când te trezeşti în acelaşi loc în fiecare zi, când ai un scop în fiecare zi. Ştiu că eu nu fac aşa de mult ca restul, dar...

- Nu-i adevărat. Tu hrăneşti şi creşti trei copii,

- Am ajutor. Toată lumea mă ajntă.

-*Trei* copii, repetă Arlyş, Şi faci recensământul şi înscrierile- Mi-am dat seama astăzi că nu mai ştiu numele tuturor. Feţele da, nu şi numele. Tu le ştiu Te-am văzut fermecând oamenii să se înscrie sau să accepte o misiune, să participe la o activitate. Eşti bună la lucrul cu oamenii. Un organizator natural al comunităţii.

- Este greu să spui nu sau să fii nepoliticos cu o mamă care alăptează. Apropo de oameni fermecători, am putea să ne înscriem din nou Ja yoga de dimineaţă. E bună pentru stres, şi tu eşti mult prea stresată- Nu spune că n-ai timp. Toţi avem.

- Femeia aia e ciudată, Katie,

- Ce e ciudaţ la o zână de cincizeci de ani care-şi spune Rauibow' ? spuse zâmbind Katie. în plus, e un instructor bun. Am mers chiar eu de câteva ori şi garantez că e răbdătoare şi informată. încearcă

[1] **Curcubeu**

o şedinţă, O.K.? Doar încearcă. Dacă o urăşti, nu te mai bat la cap niciodată.

- Bine. bine. Am spus că eşti fermecătoare? „Cicâlitoare" e mai corect. Dar Arlys îşi scrise numele pe foaie, Câte zâne sunt acum?

Katie se întinse spre geanta cu scutece şi scoase un bloc notes pe cane-l răsfoi în căutarea listei.

-Opt, dar nu le-am numărat aici şi pe cele micuţe care vin şi pleacă. Am văzut câteva azi noapte, când Duncan era agitat. Doar lumini dansând în fundul curţii. Şi, Arlys, de dimineaţă, de-a lungul gardului înfloriseră flori care ieri nu erau acolo. Ar trebui s-o întreb pe Fred ce sunt, dar e... Poate ăsta e un alt motiv pentru care nu sunt speriată tot timpul.

Cu o graţie blândă şi maternă, mută copilul - Duncan, îşi dădu seama Arlys - de la sân pe umăr.

-Oricum, opt zâne. Cel puţin opt suficient de împăcate cu ideea ca s-o recunoască. Patru elfi. Nu ştiu care e diferenţa, Doisprezece care se încadrează în grupul vrăjitoare/vrăjitor/magician. Şi avem douăzeci şi opt de oameni care prezintă o abilitate anume. Ca Jonah. Am cinci cu visuri profetice, doi care îşi schimbă forma - verificaţi, şi crede-mă că e un şoc să vezi aşa ceva. Avem patru cu telechinezie, un alchimist, doi clarvăzători şi aşa mai departe.

„Atât de mulţi", îşi dădu seama Arlys. Nu le ţinuse socoteala

- Matematic, asta înseamnă că peste treizeci la sută din comunitate are abilităţi magice.
- Cred că sunt chiar mai mulţi. Cred că unii nu spun, le e frică să spună. Pe umărul mamei sale, Duncan scoase un răgâit mic, distinct. Katie adăugă: Avem şi un procent - mic, dar există - din cei care sunt, mă rog, intoleranţi cu magicii,
- Kurt Rove.
- El ar fi preşedintele coaliţiei anti-magici, Mă bucur că a acceptat să se ocupe de magazinul de hrană pentru animale, ca să nu fie atât de mult în oraş.
- Chiar şi acolo, aud că provoacă bătăi de cap.

-Nu-i înţeleg pe oamenii ca ei sau pe cei câţiva care-i cântă în strună. Rachel rai-a spus că Jonah a trebuit să se ducă să-i potolească pe Don şi Lou Mercer când s-au hiat de Bryar Gregory.

- S-au luat de ea?

Bryar cea liniştită apărea pe lista lui Katie drept clarvăzătoare, îşi aminti Arlys.

-Ieşise sa facă o plimbare, nu putea să doarmă. Se pare că fraţii Mercer stăteau pe terasă, cu câteva beri în faţă - poate mai multe - şi au văzut-o. Au fugit după ea, au tachinat-o, i-au blocat drumul, au fost, în general, respingători şi dezgustători, Jonah a văzut din întâmplare şi s-a dus să-i pună la punct. Lucrurile ar fi putut să degenereze - în definitiv, erau doi la unu -. **dar** a apărut Aaron Quincc, elful, care cred că e îndrăgostit de Bryar. Fraţii Mercer s-au retras. Aaron a condus-o pe Bryar acasă.

Katie se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi continuă:

- Nu înţeleg. Cu câteva luni în urmă, oamenii mureau literalmente pe stradă. Fiecare dintre noi am

pierdut rude, prieteni, vecini Cu toţii a trebuit să plecăm unde-am văzut cu ochii, dar cei precum fraţii Mercer, precum Kurt Rove, îi bârfesc şi-i vorbesc de rău pe aceia dintre noi care, mă rog, au ceva care ne-ar putea ajuta pe toţi să rezistăm. Fiindcă sunt diferiţi.

- Eu am o teorie, începu Arlys. Crizele majore scot din noi ce e mai bun sau ce e mai rău - uneori pe ambele. Se întâmplă însă ca aceste crize majore să n-aibă nici un efect asupra anumitor personalităţi. Ceea ce înseamnă că, indiferent de împrejurări, ticăloşii rămân ticăloşi,

-Hm! Bună teorie. Strângândul fa piept pe Duncan, Katie spuse peste câteva clipe: Arlys, cred că Duncan şi Antonia,.. Cred că sunt diferiţi.

-De ce crezi asta?

-Visează, Toţi copiii visează, şi Hannah visează, dar ei., la ei e altfel Ţi-am spus că Duncan a fost agitat azi-noapte, dar a fost mai degrabă din cauză că-I tulburase un vis, Şi într-o noapte, săptămâna trecută, am auzit-o pe. Hannah plângând. Se oprise când am ajuns în camera copiilor. Duncan era în pătuţ cu ea - treaz. De obicei le pun pe Antonia şi Hannah într-un pătuţ împreună şi pe Duncan în celălalt, şi aşa făcusem şi de data asta. însă l~am găsit cu fetele, iar el şi Antonia se uitau pur şi simplu la mine şi zâmbeau. El de o parte a lui Harmah, Antonia de cealaltă parte. Ca şi cum ar fi mângâiat-o pe spate să doarmă.

- Ce drăguţ!

-Da, Sunt drăguţi. Au grijă de ea. Uneori îi pun în ţarc pe toţi şi ies o clipă. Când măîntorc, acolo e o jucărie pe care n-am pus-o eu. Uite, aseară, când il alăptam pe Duncan, m-am gândit la Tony, La cât de mult i-ar fi iubit pe copii, la cât de dor îmi e de el, Şi Duncan mi-a pus

mâna pc obraz. M~a mângâiat pe obraz. Când m-ain uitat în jos, mă privea...

Ochii i se umplură de lacrimi, şi Arfys văzu cum bebeluşul mângâia obrazul mamei sale.

- Mă privea cum mă priveşte acum. îşi aplecă fruntea să-i sărute şi-i şopti: Sunt bine, iubitule Totul e bine. Sunt binecuvântată, Arlys, eu aceşti trei copii frumoşi. Ei sunt binecuvântaţi. Şi când înă gândesc la oameni ca Rove şi fraţii Mercer, mi-e teamă. Au ură în ei. Nu trebuie să fii magic să vezi asta, să ştii. Au ură în ei pentru oricine e diferit.

- E şi teamă. Urăsc un fenomen de care se tem şi pe care nu-l înţeleg. Dar noi suntem mai mulţi, Katie, decât cei ca ei. O să conti nuăm sa avem grijă unul de altul, aşa cum Jonah a avut grijă de Bryar. Construim ceva aici. încă n-am idee ce naiba o fi, dar e al nostru. Şi îl păstrăm. O să scriu despre asta, o să verific cu Rachel, Şi cred că mai târziu o să avem un supliment la *Buletin*. Un editorial. Despre ticăloşi.

Acum, Katie râse.

- Cred că abia aştepţi să-l scrii.

- Ai dreptate.

Arlys se îndreptă spre şcoală, păşind într-o lumină la fel de ciudată ca zâna de cincizeci de ani. Lumina magică arunca o strălucire aurie slabă, Prinse *Buletinul* pe panoul de plută şi trecu în revistă celelalte notificări. Ofertă de schimb între o abilitate şi alta sau pentru o piesa mecanică. Alţii căutau cu interes un club de lectură, un cerc de croşetat, un meci de softbalL

„Oamenii caută oameni", îşi zise. „Aşa sunt făcuţi, în ciuda celor câţiva imbecili care nu reuşesc să vadă dincolo de bigotismul lor."

Când ajunse în zona birourilor, prin fereastra de sticlă îi văzu pe Rachel şi pe Jonah strânşi unul în altul la masa de lucru,

„Oare Rachel nu vede cuin se uită el la ea? Nu simte?" se întrebă. Omul era îndrăgostit atât de evident, că până şi Arlys, care se considera nepricepută în astfel de chestiuni şi în general dezinteresată, văzuse de la un kilometru.

Ciocăni în tocul uşii deschise.

- Arlys. Rachel lăsă jos creionul şi îşi rulă umerii. Noul *Buletin?*

-Proaspăt, O să avem un supliment după-amiază. Despre bigotism versus toleranţă. Despre decenţă versus ticăloşie. Editorul meu mi-a permis să folosesc un limbaj aspru. Am auzit despre Bryar şi fraţii Menjer, Noroc că ai fost acolo, Jonah-

El ridică din umeri.

- Sunt sigur că mi-ar fi tăbăcit fundul dacă nu apărea Aaron. Erau destul de beţi şi de puşi pe rele ca să devină violenţi.

-Eu pariez pe tine, îi spuse Rachel lui Arlys. Dacă scrii folosind un limbaj aspru, rişti să provoci şi mai multe resentimente. Dar dacă aduci fierberea aia la suprafaţă şi o diseci, s-ar putea să fie mai bine decât s-o laşi sa supureze.

-S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de cuvinte. Jonah se ridică şi-şi duse scaunul în partea cealaltă a biroului, pentru Arlys. Stai jos, îi zise. Cred că ar trebui sa avem o întâlnire, una serioasă. Tu, Rachel, Katie, Chuck, Pred, Hlll. I-aş adăuga pe Lloyd Stcnson, Caria Barker,

Lloyd a fost avocat, Caria, ajutor de şerif, preciza Rachel, Lloyd, în lipsa unui tennen mai bun, e unul dintre vorbitorii ai animalele, aşa că avem trei magici, cu Jonah,

toţi inteligenţi şi capabili.-Trebuie să vorbim despre legi, reguli, pedepse, începu Jonah. Trebuie să scriem un fel de constituţie comunitară, cred. Odată ce facem asta, trebuie s-o prezentăm la o reuniune la care să participe toată comunitatea. Oamenii se simt acasă, şi asta e foarte bine. În general, lucrăm bine împreună, dar treaba aia cu Bryar nü e primul necaz şi n-o să fie ultimul.

-Fiecare dintre noi e înarmat, într-un fel sau altul, zise Rachel. Ce se întâmplă dacă, natura umană fiind aşa cum este, unul trage în altul, în loc să-l pocnească? Ce s-ar fi întâmplat dacă fraţii Mercer ar fi rănit-o pe Bryar? Trebuie să luăm măsuri înainte să se întâmple.

- Sunt de acord, spuse Arfys, gândindu-se că şi ea văzuse necesitatea unei structuri mai formale. Unora n-o să le placă regulile sau pedepsele, aşa ca trebuie să facem totul simplu şi clar. Şi dacă avem legi, Înseamnă că avem nevoie de cineva care să impună respectarea lor.

- Sper că o să se ocupe Caria de asta, zise Jonah. Are experienţă, e serioasă. Şi am putea să-l rugăm pe BiU Anderson să lucreze cu ea.

-BU1?

-E serios şi el, ţi oamenii îl plac, îl respectă. Nu sunt sigur c-o să vrea, dar Caria are nevoie de ajutor. Oricum, ar fi un început. în momentul de faţă, comitetele de conducere, cum presupun că le-aţi numi, sunt formate din voluntari care se pot muta dintr-un domeniu în altul.

- Trebuie să stabilim nişte reguli clare, spuse Rachel bătând cu creionul în birou. Cum n-am avut nici un pacient în dimineaţa asta, am încercat să lucrez cu Jonah la o agendă, Până acum a trebuit să ne concentrăi« asupra alimentelor, adăpostului, securităţii, medicamentelor, proviziilor. Acum avem nevoie de structură.

Arlys încuviinţă din cap.

-Şi odată cu structura vin legile, moravurile, autoritatea, pedepsele. Şi informaţiile.

-Pe listă, îi zise Rachel. O să trebuiască să trimitem oameni în recunoaştere. În clipa asta parcă doar noi mai suntem pe lume. Dar oamenii încă se scurg încoace, aşa că ştim că nu e aşa. Trebuie să aflăm ce e acolo. Poate că Chuck o să restabilească comunicaţiile, dar nu ştim cu cine să comunicăm sau ce riscăm dacă o să contactăm persoanele nepotrivite,

- Natura umană fiind aşa cum este, murmura Arlys. Şi extra-uma- nul lafel. Săfii extra nu înseamnă că eşti imunizat împotriva violenţei. Pur şi simplu mai adaugă un strat. Ce dracu' facem dacă adoptăm legi şi unul dintre Supraoamenii noştri le încalcă?

-Trebuie să aflăm.

Arlys Se uită la Jonah şi oftă.

-Bine.

-La mine acasă? Avem loc destul, şi Katie poate să pună copiii în pat.

-Diseară? întrebă Radi el.

- Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

-O să-i spun lui Fred. Arlys se ridică în picioare. Şi mă duc să vorbesc cu Bill, apoi cu Chuck. Katie e aici, afară, O sa-i spun eu. La nouă e bine?

-Cred că da. Caria lucrează la grădina comunităţii, jonah îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită la Rachel. Dacă tot suntem liberi, nu vrei să mergem să vorbim cu ea? în drum am putea să-i adunăm şi pe ceilalţi.

- Sigur! Stai să iau un walkie.

Rachel le scoase din sertar, puse unul pe birou cu un bilet spunând că doctoriţa era plecată, dar disponibilă şi-l agăţă pe celălalt la centură.

Plecară împreună spre locul unde Katie o schimba pe Hannah. Gemenii stăteau lungiţi pe o pătură gângurind, fluturând din mâini şi dând din picioare.

- Se poartă de parcă le-am dat un kilogram de ciocolată, râse Katie luând-o pc Hannah să o pună la sân.

Jonah puse mâna pe umărul lui Rachel.

-Auzi?

-Ce să aud? Acum da, zise atunci când sunetele motoarelor ce se apropiau ajunseră la ea. Vine cineva.

- Mai mulţi.

Jonah se duse pe trotuar.

Văzu că şi alţii ieşiseră din casele lor, din celelalte clădiri ca să se uite. Protejându-şi ochii cu palma împotriva strălucirii soarelui, privi în depărtare.

- Doamne sfinte!

Rachel îşi scoase walkie-ul care suna şi luă un copil în braţe în timp ce răspunse.

- Santinela i-a lăsat să treacă, îi strigă ea lui Jonah.

- Nu ştiu dacă a avut de ales. Trebuie să fie cincisprezece maşini şi camionete. Şi un afurisit de autobuz şcolar.

Katie, cu doi copii în braţe, şi Arlys coborâră pe trotuar şi se uitară împreună cum Max îşi aducea grupul în New Hope

.Capitolul 18

Precaută şi curioasă în egală măsură, Arlys îl studie pe bărbatul care coborî din maşina din fruntea convoiului. înaltşi sublire în blugi şi cu un tricou negru, cu părul închis la culoare carii ontat peste guler, cu cizme uzate şi zgâriate. I se păru puternic şi chipeş, cu aspectul dezordonat al cuiva care se afla pe drum de câteva zile, pnate săptămâni.

Avea o atitudine de încredere şi putere. îşi zise. El îşi scoase ochelarii de soare cu o mână şi o ridică pe cealaltă într-un semnal de aşteptare. în spatele lui opriră mai multe maşini şi camionete - mai mult de cincisprezece, după estimarea lui Jonah. Unele cu ceea ce părea să fie remorci pentru cai.

Bărbatul inspectă strada, oamenii, părând să evalueze dacă atitudinea generală era ostilă sau primitoare. Părea pregătit pentru oricare dintre variante.

în cele din urmă, jonah porni spre el.

- Jonah Vorhies,

După o scurtă ezitare, îi întinse mâna.

-Max Fallon, se prezentă nou-Venitul strângându-i-o. Tu eşti şeful aici?

-Ă,..

Arlys îşi ascultă instinctul şi se duse sa li se alăture,

- Noi am fost primii aici. Arlys Reid.

De pe bancheta din faţă coborî o femeie căreia Max îi adresă o privire rapidă, de avertizare.

. îşi purta părul lung, blond-închis, într-o coadă de cal. Peste burtica de gravidă se mula un tricou.

- Te cunosc, zise ea în timp ce ocolea capota maşinii. Ţi-am văzut emisiunile. Le-am urmărit până în ziua în care am plecat din New York. Eu sunt Lana. Eu şi Max locuiam în Chelsea, Lana puse mâna pe braţul lui Max şi adaugă; Ţi-am urmat semnele. Din...

-Sudui Harrisburg-ului, completă Max când Lana se uită la el. Am luat oameni cu noi de-a lungul drumului.

- Da, se vede. Jonah se menţinu pe poziţii când un tip uscăţiv şi un câine care dădea din coadă coborâră de pe bancheta din spate. Câţi sunteţi?

- Nouăzeci şi şapte de oameni, optsprezece dintre ei sub paisprezece ani. Opt câini - doi mici -, trei vad de lapte, două Holstein şi o Guernsey, şi un viţel. Doi viţei Black Angus. Cinci cai, inclusiv o iapă gestantă, opt pisici, cam o duzină de găini şi un cocoş.

Jonah oftă.

-O grămadă. Sunteţi cel mai mare grup pe care l-am avut vreodată, chiar şi fără toate animalele astea. Vreţi să vă stabiliţi aici?

- New Hope. Semnele lăsate de Voi le-au dat speranţe oamenilor.

Max se uită în spate, unde un negrumusculoşi un alb cu înfăţişare
dură veneau pe lângă coloana de maşini.

Arlys le aruncă o privire, apoi se concentră. Inima îi sări literalmente din piept.

- O. Doamne! O, Doamne! Tu? Will Anderşon!

Tresăltând de bucurie, se duse în grabă la el şi îl îmbrăţişă, dar, simţindu-l rigid, dâdu să se retragă. Sunt Arlys, Will. Arlys Reid.

- Arlys?

O trase înapoi şi o privi Cu ochi albaştri tulburaţi.

- Dumnezeule! Dumnezeule! Arlys. Tata? Unde e tata?

Ea îl strânse tare de braţ şt arătă spre stradă, unde Bill se apropia pe lângă coloana de maşini.

-Tată!

Bili se opri şi, fiindcă i se înmuiaseră picioarele, se sprijini de o camioneta, cu o mâna întinsă spre fiul lui. Will o luă la fugă.

- New Hope, murmură Lana văzând cum tatăl şi fiul se îmbrăţişau.

-De asta avem cu toţii nevoie. Asta căutăm toţi,

- Bill nu s-a dat bătut niciodată. Dar se pare că avem primul nostru carambol din New Hope, oftă Jonah. Trebuie să vedem cum rezolvăm chestia asta. Avem un sistem. încă mai arc hibe, dar e un sistem. Poate începem prin a dirija câteva dintre vehiculele astea în parcarea şcolii.

- Putem să descărcăm undeva animalele? întrebă Max. O să aibă nevoie de hrană şi de apă,

- Hm! făcu Jonah scărpinându-se la ceată. Rachel, ar trebui să vorbim cu cineva de la fermă. N-a fost, de fapt, o fermă până de curând, ii explică el Max. Există câteva, dar sunt prea departe de oraş, aşa că improvizăm. Avem nişte vaci, câţiva cai, un ied şi nişte găini. Avem un depozit de hrană pentru animale, dar proviziile nu sunt de ajuns pentru ce aţi adus voi. Avem nişte fân. Nu pot să vă spun prea multe despre asta. Nu sunt fermier.

-Am adus noi doi fermieri.

-Din ce în ce mai bine, Aaron! Jonah îi făcu semn unui om de peste drum. Ia, te rog, câţiva oameni şi ajutaţi-i să ducă remorcile la fermă, să se instaleze. Se aplecă apoi să-l mângâie pe Joe care venise să-l adulmece. Frumos câine!

- Cel mai bun câine din lume. El e Joe, Eu sunt Eddie. Pot să dau o mână de ajutor cu animalele. Se întoarse apoi spre Arlys: Şi eu te-am văzut la televizor. Aveţi nişte copilaşi frumoşi, adăugă el cu un zâmbet uşor uitând u-se la bebeluşi. Avem şi noi câţiva.

- Hai să ducem câteva dintre maşinile astea în parcare. Le spui tu celorlalţi, Poe?

-Sigur!

-După aceea, avem un sistem de înscriere. încercăm să ţinem evidenţa oamenilor. Nume, vârstă, abilităţi. Katie e responsabilă de asta Cred că i-ar fi de folos o mână de ajutor cu atât de multă lume.

- Mă apuc de treabă, zise Katie. în câte luni eşti? o întrebă pe Lana.

- Aproape patru luni şi jumătate. Sunt... tripleţi?

-Toţi sunt ai mei.

Lâna scoase un şuierat şi îşi frecă pântecul.

- Ia uite, Max. Uau!

El îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o sărută pe tâmplă.

- Hai să luăm maşinile din drum!

- Du-te tu. Eu rămân aici. Pot... să ne înregistrăm.

Maxi îl bătu şor cu palma pe piept văzându-i ezitarea şi-i spuse: încrederea tre- uie să fie de ambele părţi. Am avut probleme pe parcurs, le explică a celorlalţi.

-Toţi avem. Aveţi personal medical cu voi? se interesă Rachel.

-Un asistent pensionar - e grozav.

- Continuă!

Lanaîi dădu un ghinion lui Max.

-O elevă la liceul sanitar care face mari progrese. Un veterinar. Jn pompier şi doi poliţişti ai pregătire în asistenţă de urgenţă. Nici în doctor, dar,..

- Rachel e doctoriţă, îl întrerupse Katie. Şi jonah e paramedic.

- O doctoriţă! Lana îşi apăsă burta cu palma şi se uită la Rachel cu chii plini de uşurare. Max, ai auzii ?

El o mângâie drăgăstos pe spate. I se adresă apoi lui Rachel:

-Mă întorc imediat. S-ar simţi mai bine dacă ar examina-o un nedic, ţinând cont de sarcină.

- Aşa vom face- Lana, ai spus?

- Lana Bingham, spuse ea întinzându-i mâna. Am douăzeci şi opt te ani. Sunt *chef* - am fost *chef*. Eu...
Surprinsă, tresări când Duncan > atinse cu mânuţa. Gângurind, se agita în braţele mamei lui, încot - lându -se să se ducă la ea. Nu ştiu mai nimic desp re sarcină sau despre :e să fac după ce o să am un copil, mărturisi într-un final.
Cu emoţii evidente, îl luă pe Duncan.
El ii puse mânuţa în dreptul inimii, şi emoţiile dispărură.
Lana îi simţea lumina la fel de curată ca aceea dinlăuntrul ei.
Se trezi uitându-se în ochii albaştri, dar cu contur verde în lumina soarelui.
- E special - vreau să spun, e frumos. Fără să-şi ia privirea de la el, idăugă: Dacă nu vreţi Supraoameni în New Hope, e mai bine să ne spuneţi acum.
Duncan îşi înfăşură mânuţa în jurul degetului ei. şi lumina străluci.
- El e special, zise Katie calm. Şi sora lui, Antonia. Şi Jonah şi mulţi alţii din comunitate.
Cu ochii inotându-i în lacrimi, Lana îşi coborî obrazul spre căpşorul lui Duncan.
- Scuze. Hormonii - aşa îmi spune Ray, asistentul nostru.
- Katie, înregistrează, te rog, informaţiile despre tana. *Chef* profesionist? întrebă Rachel.
-Da, şi crede-mă, ştiu mai multe despre cum să filetez un biban de mare chilian decât despre sarcină, naştere sau creşterea copiilor.
- O grămadă de părinţi încep aşa. Eu sunt o bucătăreasă teribil de incompetentă. Pot sa dau la schimb serviciile de obstetrică-ginecolo- gie pe lecţii de gătit. Şi în afara de a fi *chef,*
- Vrăjitoare.

- Şi eşti împreună cu Max?
Katie, în spatele mesei, colecta informaţiile într-un mod atât de practic, incât Lana zâmbi.
- Da. El e tatăl copilului şi soţul meu. Max Falion. Are treizeci şi unu de ani. Pot să vă spun fără exagerare că Max poate **Să** facă **tot** ce trebuie făcut. El a organizat toate astea, toţi oamenii ăştia. E scriitor, dar...
-Max Falion. Katie ridică privirea. Abiaacum m-am prins. Soţului meu îi plăceau la nebunie cărţile lui. Ştiu că avem câteva în bibliotecă.
- Aveţi o bibliotecă? se minună Lana.
- Avem o bibliotecă, o grădină comunitară, o creşă şi facilităţi medicale. Max are şi alte abilităţi?
-Vrăjitor.
- Vrei să fie şi Max prezent la examinare? întrebă Rachel.
- Da. te rog.
-Triraite-l înăuntru, Katie. O duc pe Lana să stea confortabil.
Jonah îl luă pe Duncan şi o urmări cu privirea pe Lana care intra împreună cu Rachel.
- Sunt sănătoşi, zise el în timp ce-l aşeza pe Duncan pe pătură. N-am putut să *nu* văd. Sănătoşi şi puternici. Copilul... e ceva strălucitor. Nu ştiu cum să descriu asta. Ceva... mai mult.
Se întrerupse când Max urcă cu paşi mari.
-Tocmai au intrat. Te conduc eu,
Cât I.ana se schimbă într-un halat de consultaţie, Rachel îi povesti cum făcuseră rost de provizii şi echipamente de la spitalele şi clinicile de pe drum.
- Am fi luat mai multe, dar spaţiul din maşini era limitat. Iar unele echipamente nu le putem folosi până nu

avem curent, Ne rugăm pentru asta. Intră, Max! în primul rând, estimezi patru luni şi jumătate, deci optsprezece săptămâni?
-A fost concepută în a două jumătate a lunii ianuarie. Cu siguranţă!
-Data ultimului ciclu?
- Sincer nu ştiu, dar ştiu data de concepţie.
-Bine. Rachel se îndreptă spre un calendar de pe perete, răsfoi înapoi şi numără. Optsprezece săptămâni, trei zile. Asta înseamnă că termenul este... cea mai bună estimare este la patruzeci de săptămâni delà concepţie, 10 octombrie.
- Dar nouă luni ar fi începutul lui septembrie.
Rachel lasă calendarul să cadă înapoi şi zâmbi,
- De fàpt, sunt zece luni de gestaţie. Patruzeci de săptămâni.
- Atunci de ce se spune nouă? Vezi? îi zise ea lui Max. Habar n-am de nimic.
- Acum ai. Arătând spre cântar, Rachel o intrebă: Ştii ce greutate aveai înainte de sarcină?
- Cincizeci şi două de kilograme. O, Doamne, trebuie să mă urc acob, nu?
Resemnată, Lana păşi pe cântar, dar închise ochii.
-înălţime, un metru şaptezeci. Greutate, cincizeci şi şapte de kilograme.

Cinci kilograme? Lana făcu ochii mari. Cinci

?-Este excelent pentru stadiul ăsta sarcinii. La înălţimea şi constituţia ta, zece-cincisprezece kilograme ar fi foarte bine. Dar fiecare e altfel, aşa că nu te stresă în legătură cu asta.
-Ai zis cincisprezece? Credeam că Rây exagerează.
- Aşază-te, te rog, pe masă - nu-ţi încrucişa picioarele. O să-ţi iau tensiunea arterială. Cum dormi?
-Depinde. Am vise.
-N-am reuşit întotdeauna să oprim sau să găsim cel mai bun adăpost peste noapte, adaugă Max.
-Mmm. Tensiunea arterială e bună. Rachel o notă. Greţuri de dimineaţă?
-N-am avut niciodată, O uşoară durere de cap din când în când şi o foame necontenită,
-Alergii, afecţiuni medicale, medicamente?
-Nu, nimic,
- E prima ta sarcină?
-Da.
Rachel mai puse câteva întrebări, Lana îi răspunse. Max se plimba prin încăpere.
-Aisimţit vreo mişcare?
- Cred că... am simţit... Când am văzut semnul, cred. Cel care pe care scria „New Hope". S-a mişcat. A fost de-a dreptul uimitor.
Max se intoarse brusc.
- Nu mi-ai spus!
- Vorbeai pe walkie cu Poe. Erai îngrijorat. Nu ştiam dacă o să fim bineveniţi aici sau la ce să ne aşteptăm. Şi n-a fost vorba de fluturii pe care i-am simţit înainte. Ray numeşte asta însufleţire. N-a fost aşa. Era entuziasm. E normal?
-La optsprezece până la douăzeci de săptămâni e bine să simţi că mişcă. O să simţi mai mult, dar nu-ţi face griji

dacă deocamdată nu simţi că mişcă. „Nu-ţi face griji” e mantra.
Rachel se uită la ecograf şi oftă.

- -Vreau să te laşi rapid în jos, cu picioarele în suporturi.
Se duse şi luă mănuşi dintr-o cutie. Trebuie să fac un control intern. Odată ce punem totul la punct, o să facem o ecografic.Cu ăsta? întrebă Max.
-Da. De îndată ce o să putem sa-l folosim, o să vedeţi copilul pe monitor, o să-i auziţi bătăile inimii. Eu o sa-i măsor greutatea şi lungimea, o să verific mai multe. S-ar putea să determin - dacă vreţi - sexul.
- E fetiţă. Ştiu asta la fel de bine cum ştiu data concepţiei. Ştiu că e sănătoasă şi puternică, dar...
-Tot îţi faci griji.
-Ecografia îţi arătă ceva Care să ajute la scăderea îngrijorării? întrebă Max.
Ştiind că viitorii părinţi se îngrijorează din orice, chiar şi în condiţii normale, Rachel îi zâmbi liniştitor.
-Bebeluşii au venit pe lume sănătoşi şi puternici cu mult înainte de apariţia ecografiilor,
-Dar?
- Sunt medic. Mi-ar plăcea să mă pot folosi de toată aparatura disponibilă.
-Pot să ajut cu asta.
Max se apropie de ecograf şi puse mâna pe el. Rachel simţi cum aerul vibră în jurul ei, apoi aparatul prinse viaţă.
Lana întinse o mână să mângâie braţul lui Max.
-Max se pricepe la aparate, maşini, motoare.
Pentru o clipă, calmul profesional al doctoriţei lăsă loc unei manifestări triumfătoare cu pumnul ridicat în aer.
- O, da, da! Avem un inginer şi un electrician şi un IT-ist. Toţi o să vrea să se vadă cu tine cât mai curând posibil.
- Poţi să-l foloseşti acum, pentru Lana şi copil?
- Hai să vedem! Dacă ştiam că e o opţiune, ai fi putut să-ţi păstrezi chiloţii pe tine.

- Dacă crezi că sunt ruşinoasă, nu sunt.
- Bine, atunci. Rachel scoase un tub de gel şi îşi puse mănuşile. O să pun asta pe abdomenul tău.
Ridică tivul halatului.
- O să doară? întrebă Max luând mâna Lanei.
-*Fără* durere. încrudşându-şi mental degetele, Rachel plimba traductorul peste pielea unsă cu gel. Uite! Arătă din cap spre monitor, £ copilul vostru.
- Nu văd.,. O. Doamne, văd! Lana strânse mâna lui Max. O văd. Se mişcă. O simt cum se mişcă,
-Auziţi sunetul? E o bătaie bună, puternică a inimii. Şi după dimensiune, sunt de acord cu data concepţiei.
-E atât de mică!
Max întinse mâna şi contura imaginea cu degetul,
- Am văzut ardei mai mari, chicoti Lana. Creşte corespunzător?
-Are cam paisprezece centimetri şi două sute de grame, Creşte
absol ut corespunzător, Şi ai dreptate din nou. E fetiţă.
- îi văd degetele. Vocea Lanei se frânse. Are degete.
- Opt degete lungi şi două degete mari, confirmă Rachel. O să aruncăm o privire mai atentă... la inimă, la creier, la celelalte organe, dar vă spun că văd un fat perfect format, de optsprezece săptămâni, de sex femeiesc. Cât se păstrează asta? îl întrebă ea pe Max. încă urmărind copilul, el duse mâna Lanei la buze
-Cât timp ai nevoie de el?
Lui Rachel îi veni să plângă debucuric,
-Dacă n-am mai spus asta, daţi-mi voi să spun acum. Bine aţi venit la New Hope!
Lana plecă de acolo cu o lista de recomandări şi interdicţii. De la masa lui Katie şerpuia un şir de oameni. Zârindu-l pe Ray, se duse spre el să-l îmbrăţişeze.
-Ţi-am spus eu, mămico!

-Doctoriţa a zis că e perfectă. Ne merge perfect! Speră să vorbească cu tine şi cu Carly după ce vă liniştiţi un pic. Mi-a plăcut de ea, Ray. Chiar mi-a plăcut!
El o bătu uşor pe obraz, cu palma lui lată.
- Ai avut dreptate să urmezi semnele.
- Salut, cu sunt Pred! Roşcovana ţopăi veselă. Tu eşti Lana, nu? Şi Max? Voi J-aţi adus pe fiul lui Bill. F. atât de fericit! Sunt la Bygones. Cred că au nevoie de un pic de timp împreună. Dar Jonah zice că ar trebui să vă arăt împrejurimile şi o casă care ar fi numai bună pentru voi Dacă vreţi.
- Am un pic de treabă, îi zise Max Lanei. Trebuie să mă văd cu nişte oameni.
- Dă-i drumul. Pot să mă duc eu cu... Pred? Vine de la Fredrica?
- Vine de la Freddie. Mama a fost mare fân Freddie Mercury. Ştii, formaţia Queen?
Lana râse.
-Da. Şi chiar mi-ar plăcea să arunc o privire în jur, să văd casa,
-E vizavi. Vezi? Arătă la câteva case distanţă, spre una din cărămidă albă cu două etaje şi terasă. Era mai mare. Vezi? zise ea din nou. Au transformat jumătate din clădire în apartamente. Sunt cam demodate şi necesită muncă, dar partea cu casa e destul de bună.
- Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd, Lana îşi înclină faţa să-l sărute pe Max şi-l îndemnă: Tu fa ce ai de tăcut. Plecă apoi împreună cu Fred.
- Eu locuiesc chiar acolo. împart casa aia cu Arlys.
-Ai întâlnit-o pe drumul încoace?
- Nu, am lucrat împreună la New York. Eram stagiară la postul de televiziune. Chuck locuieşte în casa cealaltă, la subsol, iar Bill şi Jonah stau şi ei tot acolo. Eu şi Arlys am ajuns la Hoboken, La Chuck - el e hacker, era principala ei sursă.

- Cum aţi ajuns la Hoboken?
- Prin tunelurile PATH.

Lana se opri în mijlocul străzii.

-Aţi trecut prin tunel? Doar tu şi Arlys singure?

- A trebuit A fost râu. Uneori a fost foarte rău, dar s-a terminat acum. şi âm ajuns la Chuck şi el are un Humvee, şi am scăpat cu toţii. Acum, Chuck încearcă sa refacă comunicaţiile. Dacă cineva poate, el e ăla. [-am întâlnit pe Jonah, pe Rachel şi pe Katie cu bebeluşii pe drum. îmi plac bebeluşii. Şi am mers toţi până în Ohio, după familia lui Arlys - dar...

- îmi pare rău.

Cerceii atâmători cu mărgele multicolore se mişcară în urechile lui Fred.

- Dar l-am găsit pe Biil şi l-am luat cu noi. Am lăsat semne pentru Will. Şi ne am întâlnit cu Lloyd şi cu Rainbow, şi... Ştiu că vorbesc foarte mult. Sunt entuziasmată.

- Şi eu la fel.

Treptele duceau direct de pe trotuar pe terasă. Fred deschise uşa.

-Cineva a remodelat interiorul, a creat un spaţiu deschis.

-Da.

..H aerisit", îşi zise Lana. „Şi are lumină decentă, chiar dacă ferestrele din faţă sunt mici."

-Puteţi să renunţaţi la mobilier dacă vreţi. Nu se supără nimeni dacă schimbi un lucru cu altul dintr-o casă nelocuitâ. N-au să mai fie atât de multe nelocuite acum. Mă bucur.

- Mâ descurc, stai liniştită. Sunt aşa de recunoscătoare pentru asta!

Cine locuise acolo avusese gusturi bune şi simple. O canapea de

un gri care o făcu să se gândească la ochii lui Mas, scaune cu un model de cenuşiu şi albastru. Mese din lemn de culoare închisă pe o podea din stejar auriu.
Un şemineu cu o poliţă lată deasupra.
Dar bucătăria o atrase. Podeaua era la fel ca În restul casei, dând impresia de spaţiu continuu, cu zonele definite de un blat din lemn de culoare crem acoperit cu granit cenuşiu.
Se plimbă în jur, îşi strânse mâinile în faţa aragazului cu şase arzătoare, a aparaturii din oţel inoxidabil, a spaţiului generos. Observă cuptorul dublu şi uşile late, care. lăsau să intre şi mai multă lumină.
- *E a* bucătărie grozavă.
-Totul e plin de praf, dar...
-Os-o curăţăm. E o casa bună- Are o curte frumoasă. Am auzit că există o grădină comunitară. Sunt ierburi aromatice acolo?
- Sigur/ Multe a trebuit să le obţinem din seminţe, dar avem o grămadă de ierburi aromatice.
-Mă întreb dacă pot să obţin nişte seminţe sau să transplantez unele. Pe cine şă întreb?
- Eu sunt un fel de responsabil, aşa că sigur'. Vrei Sa vezi ce e la etaj?
-Da.
- Katie zice că ai fost *chef în* New York.
-Am fost. Sub-*dief* - ajutor de *chef,* explică ea. Am lucrat la Detray's. Trei ani şi jumătate.
-Cunosc Delray˙s! Fred se îndreptă spre scări ţopăind. Adică, am citit nişte recenzii. Nu prea mi-am permis să mănânc acolo, dar am citit recenzii. Era un loc prestigios.
- A fost odată, murmură Lana, O să-ţi gătesc eu.
- Serios? Dacă iţi fac rost de brânza, poţi să faci lasagna?
-Dacă îmi dai brânză, o să-ţi fee cea mai bună lasagna pe care ai

mâncat-o vreodată.
- Avem vaci de lapte şi o capră. Dacă ai lapte, poţi să obţii brânză Şi unt. Cu brânza e mai greu, dar lucrez la asta. Am găsit o carte şi folosesc urzici şi scaieţi pentru... Cum îi zice?
- Cheag. Asta e o chestie al naibii de deşteaptă, Fred!
- Am făcut nişte brânză de vad şi n-a fost prea rău. Eu sunt zână, apropo.
- Ar fi trebuit să-mi dau seama, Ai o strălucire anume.
-Copilul tău e luminos. Aşa a zis Jonah. El vede chestii de genul
ăsta. Eu le simt, dar el le şi vede. Asta ar fi o cameră perfectă pentru copil.
Gandindu-.se la copil, la lumină, Lana se uită în ceea ce fusese camera de oaspeţi, utilizată şi pe post de birou. Fred avea dreptate. Ar fi fost o cameră perfectă pentru copil. Nu prea mare, nici prea mică, cu suficientă lumină de la fereastra care dădea spre curtea din spate.
-Putem să mutăm mobilele de aici şi să aducem lucrurile bebeluşului.
' -Nici măcar nu ştiu de ce are nevoie un bebeluş.
-Te ajutăm eu şi Katie. Katie ştie totul despre bebeluşi acum. Şi are haine de când bebeluşii ei erau nou-născuţi. Avem un cerc dc croşetat care tocmai s-a înfiinţat, Le-ar plăcea să-ţi focă lucruri pentru bebeluş.
-Un cerc de croşetat. O zână care face brânză, o doctoriţă, o casă cu o bucătărie complet echipată şi o curte frumoasă. E ca un vis.

-Sunt şi nişte chestii rele. Trebuie să avem paznici, pentru orice eventualitate. Aproape toţi ne acceptă şi cei mai mulţi sunt fericiţi să ne aibă, fiindcă putem să ajutăm.Lana nu trebui să-l audă ca să ştie ca era un „dar" acolo.

- Nu toată lumea acceptă Supraoamenii.

- Nu toată lumea, chiar dacă nu-ţi spun asta în faţă. Dai" în general é O.K. Celălalt dormitor e mai mare şi e amenajat destul de frumos. Baia de aici, de sus - jos e doar o baie de serviciu - a fost renovată pesemne nu cu mult timp în urmă, fiindcă e modernă, nu ca alea din apartamente.

Lana întră şi se aşează pe marginea patului,

- Eşti obosită? Poţi să te întinzi puţin.

-Nu sunt obosită. Sunt copleşită. începi să te îndoieşti că a mai rămas vreun pic de bunătate, apoi descoperi că există în cantităţi impresionante. Suntem atât de recunoscători!

-Noi suntem tot ce avem. Trebuie să fim buni, zise Pred aşe- zându-se lângă ea. Vă alăturaţi şi vói comunităţii şi asta ne face pe toţi mai puternici. Pot să ating copilul?

-Sigur!

Lana îi luă mâna şi o apăsă pe pântecul ei.

- Loveşte!

-Azi a început să facă asta.

-Şi e fericită şi ea Ţi-e foame? Avem provizii de semipreparaté acasă.

„Bunătate", îşi zise Lana. „Simplitatea totală a bunătăţii."

- Mi-e foame tot timpul - sau ei îi este. Dar acum mi-ar plăcea cu adevărat să văd grădinile.

- Da? E o plimbare frumoasă. Putem să ne oprim şi să luăm o gustare pe drum.

- Regina Fred, zise Lana făcând-o pe Fred să chicotească. Mi-ar plăcea. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai plimbat doar fiindcă era frumos.

La şcoala primară, Rachel trecu în revistă informaţide despre noii pacienţi - văzuse douăzeci şi doi din grupul lui Max - şi făcu nişte însemnări suplimentare,
Jonah, care plecase de la biroul asistentei, unde păstrau proviziile suplimentare, se opri. Se uită pur şi simplu la ea prin geam.

Lăsase o femeie - pe Clarice, care avusese odată un salon de coafură - să o tundă, iar acum buclele strânse parcă îi explodau în jurul feţei.

Puseseră împreună clinica la punct, de multe ori lucrau acolo ore întregi umăr la umăr. în timp ce respectul lui pentru Rachel ca persoană şi ca medic creştea, afla tot mai multe despre ea. „Mărunţişuri", îşi zise,

îi plăceau romanele SF, fusese bună la atletism în şcoală şi în liceu, nu călărise niciodată şi avea o uşoară teamă de cai.

Colecţionase cutiuţe de bomboane Pez - ceva ce el găsea a fi ridicol de adorabil.

Ştia că trăise într-un cămin cu alţi stagiari timp de un an şi că certurile zilnice o făcuseră sa şi administreze bugetul foarte strict, ca să-şi poată permite un apartament.

Ştia când ea avea nevoie de o pauză de cinci minute pentru sine.

Şi ştia că sentimentele lui pentru ea, despre ea, se schimbaseră. Ce simţea acum nu mai era pasiune. Şi nu ştia ce să facă în legătură cu asta.

Apoi, Rachel ridică privirea. El îi văzu oboseala din ochi şi uşoara nedumerire. Casă mascheze faptul că se holba la ea, se duse spre uşă,

- îmi pare râu. N-am vrut să-ţi distrag atenţia.

-Tocmai terminam. Sau o să termin după ce completez toate astea.

- Le completez eu. Hi ia o pauză. Ray o să preia o parte din sarcini, nu crezi?

- Vrea şi e capabil, Cariy, eleva de la şcoala sanitară? A căpătat o anume experienţă practică în timpul călătoriei, dar are nevoie de mai multă pregătire,

Jonah continua să completeze informaţiile despre pacient, în timp ce ea se aşeză frecându-şi ceafa.

-Durere de cap?-Doar extenuare, zise ea. Avem un diabetic de tip doi, S-au descurcat bine cu asta şi au găsit medicamente orale, dar proviziile sunt mici. Unii din grup simt sub tratament - hipertensiune, echilibrare chimică, beta-blocante, anticoagulanţi, inhalatoare pentru astm şi aşa mai departe.

El încuviinţă din cap.

- Venisem să te informez că o să avem nevoie de mai multe provizii, Chiar şi cele de bază au scăzut după ziua de azi. Suntem bine dotaţi, ii spuse întorcandu-se spre ea. Dar tocmai am adăugat aproape o sută de oameni. E timpul pentru o vânătoare de comori.

- Vin şi eu.

- Avem nevoie de tine aici. O să găsim cu siguranţă nişte voluntari. Cred că trebuie să amânăm şedinţa - cel puţin o zi. S-au întâmplat prea multe. Şi când o s-o ţinem, dacă o să ne simţim confortabil cu ei până atunci, probabil că ar trebui să -i includem şi pe Max şi pe... I.ana o cheamă, nu?

-Da, şi sunt de acord să-i includem. Bill o să vrea ca fiul lui să partic'ţpe.

-O să ajung să-l cunosc mai bine pe Will acum. E de al nostru. Se mută cu noi. Prima meu impresie despre el? A călătorit şute de kilometri ca să-şi găsească tatăl. Asta spune ceva despre sufletul şi caracterul lui.

-Din nou, sunt de acord. Uite cu ce nu sunt de acord. Nu cred că putem sau că ar trebui să amânăm şedinţa, Katie a făcut recensământul, iar Lloyd a ajutat-o pentru o vreme. Amândoi au venit să-mi spună că Kurt Rove, fraţii Mercer şi Denny WertZ au stat peste drum şi s-au uitat. Şi Katie a văzut cum fraţii Mercer s-au repezit şi s-au luat de un puşti - un adolescent cu un câine. Se pare că unul dintre ei a făcut gălăgie şi a amenințat că omoară câinele dacă mârâie la ei.

- Rahat. Dc ce n-a trimis Katie pe cineva după mine?

-Se pregătea să trimită, când Rove a început să se dea mare, iar oamenii din grupul lui Max au avut şi ei ceva de spus. A venit Max. A zis sau a făcut ceva, şi atunci Rove şi fraţii Mercer au bătut în retragere. Avem nevoie de regulile alea, Jonah. Avem nevoie de ordine. Şi avem nevoie de toate astea Ieri.

Bine, zise el frecându-şi faţa. Bine. Avem cam trei ore. îi adăugăm pe Max. Lana şi Will Anderson

?-Cred că aşa ar trebui. Pot să mă opresc şi să le spun lui Max şi Lanei. Tu poţi să vorbeşti cu Will.
- Ai nevoie de o pauză, Rachel. Pe când n-ai mai mâncat?
- A fost o zi lungă.
El deschise sertarul biroului şi scoase un baton cu proteine.
- De ce nu pot să facă şi concentrate din băuturi fierbinţi sau din friptură de vită în sânge?
Rachel desfăcu ambalajul şi luă o muşcătură.
- Sunt de-a dreptul cumplite. Vestea bună e că n-au să dureze pentru totdeauna.
-Ar putea să fie precum Tvyinkies,
Ea râse un pic.
-*ZombieUind*. îmi place de mor filmul ăsta. Cealaltă veste bună este: Oricât de terminată e lumea, n-avem o apocalipsă zombi.
- Deocamdată.
Oftă şi mai luă o îmbucătură din batonul de proteine,
-Ai puterea să mă înveseleşti, Jonab.
-Ce zici de o plimbare? Ţi-ar face bine un pic de aer, un pic de timp departe de aici. Mergem să-i spunem lui Max despre şedinţă, să le spunem lui Bill şi fiului său. Poate mergem la grădini.
- Mi-ar prinde bine o plimbare.
Se ridică; el uită să se retragă. Şi işi aminti că adusese pe lume gemeni în împrejurări disperate. Că-i scosese pe acei gemeni, pe Han- nah, pe mama lor şi pe Rachel din New York City.
Făcuse în ultimele patru luni chestii pe care nu credea că ar fi putut să le facă sau că le-ar fi făcut.
Deci, de ce nu putea să se mişte pur şi simplu acum?
Nu se retrase şi îşi dădu seama că nici ea nu o făcea.
- Vreau să te întreb ceva.
Rachel îl ţintui cu privirea. -Bine.

- Dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă totul ar fi rămas aşa cum era şi te-aş fi invitat să bem ceva, sau poate la un film. ai fi acceptat?
Ea aşteptă o clipă.
-Ce fel de film? Contează. Dacă m-ai fi invitat să merg la un film de artă străin cu subtitrare, aş fi spus nu. Nu aşa te relaxezi după o zi la Urgenţe.
-N-am văzut niciodată un film de artă străin cu subtitrare.
-Atunci, poate. Ochii aceia de ciocolată neagră îl priveau calm. Uneori e greu să te întorci acolo, să încerci să-ţi aminteşti cum era totul. Dar poate. De ce nu m-ai invitat?
- Lucrez la asta.
-Păi, după cum stau lucrurile acum, ţi-ai ratat şansa la filmul de noapte. Ai altceva?
- Nu vreau să stric nimic, să fac să ne simţim ciudat. Trebuie să lucrăm aici, şi trebuie să construim structura aia. Deci, dacă nu...
-Of, pentru numele lui Dumnezeu!
Ea îşi dădu ochii peste cap, îl apucă strâns cu o mână de ceafa şi-l trase până când gura lui o întâlni pe a ei.
Jonah simţi că mintea i se topea. Pur şi simplu se topea. Toată dorinţa, toate visurile lui deveneau realitate. Rămase acolo, puls, puls, puls, până când simţi că mâna ei îl apăsa pe inimă.
-Eu nu mă simt ciudat. Cu ochii ei mari şi frumoşi în ailui, expiră lent. Tu?
- Nu sunt sigur. Ar trebui să verific.
O ridică pe vârful picioarelor şi-i apucă din nou buzele. Nu se întrebă de ce aşteptase atât de mult. De ce să pui întrebări despre ceva ce părea perfect?
- Nu. Nu mă simt ciudat, conchise peste câteva clipe.
- Bine. Ar trebui să facem plimbarea aia. Să vorbim cu Max, să vorbim cu Bill.
-în regulă. îi dădu drumul din braţe, amintindu-şi că aveau priorităţi. Atunci ar trebui să continuăm. La mine acasă.

Privirea lui se intensifică.
- La tine acasă.
-în patul meu. Avem câteva ore la dispoziţie. După cum ai spus, am nevoie de o pauză. Cred că şi tu ai nevoie de una.
-Te doresc de mult.
- Poate că nu atât de mult în cazul meu, fiindcă aş fi fost surprinsă dacă m-ai fi invitat la film. Dar undeva în Pennsylvania, nu mult timp după ce i-am întâlnit pe Adys, Fred şi Ch uck, am început sa te doresc.
-Ar trebui să închidem.
-Da.
Ea luă walkie-ul, cum făcea întotdeauna, în caz de urgenţă medicală.
-Rachel? Jonah ieşi, închizând uşa în urma lor. Ar trebui să-ţi spun că sunt cam, mă rog, inhibat.
-Hmm! Ea îi zâmbi în timp ce mergeau împreună prin lumina stranie spre intrarea din faţă. Norocul tău că am un leac pentru asta.

Într-o oră, Jonah se consideră vindecat.Capitolul 19

În camera de zi mare, cu canapele confortabile, şi o frumoasă podea de castan învechit, Max acceptă berea oferită. Habar n-avea ce era cu invitaţia asta, dar presupunea că Jonah şi ceilalţi care se adunaseră în acea scară voiau să-i cunoască mai bine pe el şi pe Lana.

De vreme ce şi el voia săi cunoască mai bine, nu era nici o problemă.

Nu le împărtăşi nici una dintre rezervele care i se tot învârteau în minte, Asta deoarece vedea clar că stresul Lanei se risipise, observase cu câtă plăcere aşeza flori într-o vază în ceea ce era - deocamdată - dormitorul lor.

Deoarece vedea copUul - copilul lor - mişcându-se în ea.

Putea să-şi păstreze grijile şi îndoielile pentru el deocamdată, cel puţin până când avea să se acomodeze mai bine aici.

Totuşi, incidentul cu Flynn, răutatea care-i animase pe cei care îşi făcuseră un scop din a-l necăji pe băiat, îl uimeau,

-Katie şi Fred coboară într-un minut, Rachel mai aprinse câteva lumânări înainte să se aşeze pe canapea lângă Jonah. îi pregătesc pe copii de culcare, le explică. Arlys tocmai s-a dus să-l ia cu forţa pe Chuck de ta căutarea lui neîncetată de semnal. Vă mulţumim că aţi venit. Ştiu că încă sunteţi în curs de acomodare.

- Restul grupului vostru ce face? întrebă Jonah.

- Se descurcă.

-Bine. Pot să vă dau o mână de ajutor mâine. Mobilier, provizii, genul ăsta de lucruri.

- Mulţumim.

-Tu, Katie şi copiii locuiţi aici, zise Lana.

- Nu eram prea mulţi când am venit, ii zise Rachel. Dar am ajuns destul de apropiaţi. Locuim aici. Jonali, Chuck şi Bill - acum şi Will - alături, Fred şi Arlys vizavi de ei. Cu ei am fost cel mai mult împreună.

- Lloyd Stenson a luat un apartament peste drum, iar Caria Barker este într-unui dintre apartamentele de lângă Bygones. Au să vină aici diseară. jonah îşi studie berea precaut, apoi spuse; Plănuiserăm deja să ne întâlnim seara asta. După ce aţi venit şi voi, am hotărât că grupul vostru ar trebui reprezentat.

-în ce?

Jonah îşi îndreptă privirea spre Max.

- Acum suntem peste trei sute. în cea mai mare parte, oamenii se înţeleg. Toată lumea contribuie.
- Şi totuşi, fiecare a avut parte de traume, continuă Rachel.
- Uneori pierzi, uneori câştigi, cum se spune. Uneori rezişti. Unii se întâlnesc pentru un fel de terapie de grup, alţii găsesc diferite modalităţi de a tace faţă. Lucrând în grădini, în cercuri de meşteşuguri, la hobby-urî. Lloyd construieşte lucruri. Lucrăm la o seră - ăsta e un proiect comunitar. Şi el a pus la punct instalaţiile din părculeţ, astfel încât copiii să poată să se joace cât oamenii mari plantează sau plivesc. S-au format nişte trupe, un club de carte, grupuri de rugăciune.
- Avem voluntari care au grijă de animale cu schimbul, adăugă Jonah. Va trebui să găsim mai mulţi, după tot şeptelul pe care l-aţi adus voi.
- Spui că, în cea mai mare parte, oamenii şi-au găsit un rost. Şi-au găsit locul. Dar nu toată lumea, zise Lana sorbind gânditoare din apă.
-Oamenii sunt oameni, oftă Jonah,
- Cum ar fi banda care s-a luat astăzi de Flynn.
Jonali încuviinţă din cap spre Max.
- Don şi Lou Mercer? Sunt nişte ticăloşi.
- Flynn nu e. Dacă ar fi, ei ar fi avut nevoie de îngrijiri medicale.
-Nu *e* prima dată când caută ceartă, le zise Rachei. Sau o găsesc» Asta este motivul întâlnirii de faţă. întoarse privirea când auzi uşa deschizându-se şi auzi voci. Au venit Arlys şi Chuck!
-Am nevoie de curent, Dacă am curent, pot să scormonesc mai adânc. Dacă îmi daţi curent, pot să accesez din nou sediul AOL, să văd cum să obţin net

Dintr-odată, bărbatul deşirat, care n-avea cu mult peste douăzeci de ani, cu o ţâcălie în dezordine şi un hăţiş încurcat de păr - blond-alb, cu şuviţe purpurii se opri încremenit
-Doamne sfinte! Max Fallon! Să dea naiba dacă nu e Max Fallon!
-Ţi~am spus eu, murmură Arlys.
- A? N-am auzit. Se repezi şi apucă mâna lui Max, strângându-i-o cu o mişcare de parcă voia să scoată apă dintr-un puţ. Sunt cel mai mare fan al tău. Am venit pentru autograf la Spirit Books anul trecut, chiar dacă citesc mai mult e-book-uri, *Sub asediu*. Uimitor! Preferata mea.
Asta îl tulbură pe Max. Trecuse mult - prea mult, îşi dădu el seama - de când se privise ca un scriitor.
-Mulţumesc]
-Max Fallon, repetă Chuck. Ce nebunie!
- Şi el e Chuck, zise Arlys, Locatarul nostru de la subsol.
- Corect. Ai bere? E rece?
- Le-a răcit Fred, îi zise Jonah.
- Excelent, Primi şi el una şi îi scoase capacul. Deci, tu eşti acel Max şi," scuze, n-am fost atent. Lucy?
- La na.
- Max şi Lana. Aţi adus aproape o sută de oameni? Şi mai uimitor! Sorbi din bere. Cum a fost pe drum?
-Am urmat semnele voastre, traseul vostru, aşa că drumul a fost mai curat decât ne-am fi aşteptat. Au apărut necazuri ici-colo. Când am putut le-am evitat, când n-am putut ne-am ocupat de ele.
- Năvălitori? O gaşcă de ticăloşi. Te omoară pentru o cutie de fasole.

Ici-colo, zise din nou
Max

- .Noi am dat peste unii lângă Baltimore. Am pierdut trei oameni. Ar fi fost mai mulţi, dar...
Cliuck se întrerupse şi se uită la Jonah.
-E-n regulă, îi spuse acesta. Am avut Supraoameni cu noi care au creat un zid de foc. Asta i-a făcut să bata în retragere.
-Motocicleta şi Jeep-ul incendiate, murmura Lana. Cadavrele carbonizate din Jeep, Am trecut pe lângă ele.
-Evitaţi când puteţi, zise Jonah. Rezolvaţi problema când nu puteţi. Avem posturi de santinelă, gardă permanentă. Când aţi venit voi, pe drumul de la nord era Harley, şi aţi trecut fiindcă,..
-Ne citim unul pe celălalt. Max auzi uşa din nou, mai multe voci, şi se relaxă puţin când auzi că una dintre ele era a lui Will. A ştiut că nu suntem Năvălitori sau că nu căutăm să facem rău, spuse.
Se ridică atunci când Will intră cu un bărbat, în mod evident tatăl
lui.
Aceeaşi linie a maxilarului, aceiaşi ochi. Max îi strânse mâna lui Will.
-L-ai găsit, aşa cum ai zis.
-Da. Tată, ei sunt Max şi Lana. M-au ajutat să ajung aici. Bill Anderson nu strânse mâini, ci îl prinse pe Max, apoi pe Lana în îmbrăţişări de urs.
- Orice aveţi nevoie, oricând. Mi-aţi redat băiatul.
- Cu sau fără noi, nu s -ar fi oprit.
- El înseamnă totul pentru mine. Ridicând o sticlă de vin, Bill zise: Din pivniţa mea privată.
Zâmbi şi tăcu cu ochiul.
În acel moment, Fred coborî pe scară dansând.
- Tu eşti Will. Will al lui Bill. Se aruncă pe Bill şi îl îmbrăţişa strâns. Sunt aşa de bucuroasă pentru tine! Eu sunt Fred, i se prezentă ea tânărului. Am ajutat la realizarea semnelor. Cu un pic de putere de zâna.

Will li luă mâna şi i-o sărută, iacând-o să chicotească. -O, pun pariu ci ăştia sunt Lloyd şi Caria. Mă duc eu sa deschid. Vine şi Katie, şi o să fim eu toţii aici.
Max lăsă totul să se desfăşoare în jurul lui, adunând impresii. în mod evident, Lana se bucura de aceie clipe - oameni, conversaţie, nici o grijă în legătură cu locul în care aveau să fie a doua zi, apoi în ziua următoare.

Aprecie că Lloyd era de aceeaşi vârstă cu Bill, în jur de şaizeci de ani, cu un aspect uscăţiv şi în formă, aproape sprinten. Caria, robustă, cu părul tuns îngrijit, îl privea cu un ochi critic, îşi zise Max, la fel cum făcea şi el cu ea.

Katie cobor'i în fugă scările.

- Scuze. Copii neastâmpăraţi. Aţi mutat totul alături? îl întrebă c(v pe Will.

-Totul. N-a fost. atât de mult de mutat, oricum.

Când ea se aşează pe canapea lângă Jonah, Will se lăsă pe braţul scaunului lui Arlys.

- Poate găsim timp să stăm la poveşti.

-Sigur că putem. îşi coborî vocea şi-i spuse: Condoleanţe pentru mama ta, pentru sora ta.

- Mulţumesc. Will îşi puse mâna peste a ei. Şi pentru păruiţii tăi, pentru Theo. îmi pare tare rău pentru o grămadă de chestii.

Pe canapea, Rachel il bătu uşor pe Jonah cu palma peste genunch i. El se foi stânjenit, apoi ridică din umeri.

- O.K., o să încep eu. Am vorbit cu Rachel şi cuArtys de dimineaţă, chiar înainte să ne mai vuia nouâzcci de oameni şi o mulţime de animale Am supravieţuit şi am parenrs un drum lung înainte de a face din New Hopc căminul nostru. Ştiu ca obţinerea curentului electric e o prioritate, la fel ca siguranţa. Trebuie să facem rost de provizii, mai ales medicale, şi asta înseamnă echipaje de căutare şi inspectare.

în timp ce vorbea, Arlys scoase un bloc-notes şi un creion.

-Ar fi momentul să avem o întrunire cu toată lumea, sugeră Lloyd, Să-i prezentam pe nou-veniţi, să facem apel pentru mai mulţi voluntari.

- Da, înainte să facem asta insă, avem câteva subiecte de discutat în cerc restrâns. Cred că toată lumea a auzit că fraţii Merccr s-au luat de Bryar noaptea trecută, apoi de Aaron,

- Am auzit că dacă nu te-ai fi dus tu peste ei, s-ar fi putut să se ajungă la mai mult decât vorbe goale din partea fraţilor Mercer. Nişte scandalagii, zise Caria. Unii s-au născut pur şi simplu aşa.

- Poate, Azi au încercat să se ia şi de băiatul din grupul lui Max.

-Am auzit şi despre asta Caria îl studie pe Max. Şi am auzit cura au dat înapoi când te-ai dus tu să-i înfrunţi.

- Scandalagii şi bătăuşi. Unii s-au născut pur şi simplu aşa.

- Trebuie să ne întrebăm ce facem dacă fee lucruri mai grave decât să se ia de cineva. Până acum au fost mai mult vorbe, câţiva pumni. |onah se opri, apoi spuse: Dar lui Bryar n-ar trebui să-i fie frică să facă o plimbare noaptea. Nimănui n-ar trebui să-i fie frică.

- Aproape toată lumea e Înarmată, interveni Caria. Chiar şi cei care n-ar trebui să fie. Şi vorbesc din nou de fraţii Mercer.

- Kurt Rove, zise Bill. Sharon Beamer. Şi aş mai putea să spun câteva nume.

- Avem nevoie de un plan. Avem nevoie de structură. De reguli, de legi, spuse Rachel punând o mână pe genunchiul lui Jonah.

- Odată ce ai legi, ai nevoie de cineva să le pună în aplicare şi de cineva care să judece şi să legifereze. Lloyd îşi privi mâinile împreunate. Unii au să obiecteze când o să Îi se spună ce pot şi ce nu pot să facă. Cine scrie legile, cine Je pune în aplicare, cine decide asupra consecinţelor pe care le atrage încălcarea lor?

-Pornim de la zero. nu-i aşa? spuse fonah. Poate începem cu încălcările grave. Bazându-ne pe bun-simţ.

- Şi cu prejudecăţile, zise Lana, apoi ridică o mână. Scuze, nu trebuia să te întrerup. Asta e prima noastră regulă.

- Sună bine. Bill îi zâmbi. Va trebui să punem la punct vreo câteva- Vătămarea unei persoane, daune materiale, cruzimea faţă de animale. Stocarea de provizii, fiindcă asta dăunează comunităţii.

- Putem să punem în perspectiva binelui comun, zise Arlys fără a se întrerupe din scris. Dar asta ne aduce la aplicare şi la pedepse.

- Poliţie, spuse Jonah uitându-se la Caria

-Eram ajutor de şerif într-un orăşel, aşa ca da, ştiu câte ceva despre dinamica localităţilor mici. E un pic mai riscant când ai mai multe arme decât oameni - şi când unii oameni au ceea ce ani numi **arme** neconvenţionale.

- -Câte probleme aţi avut cu Supraoamenii? întrebă Max.Nu prea multe, Câţiva copii care au făcut mici necazuri, răspunse Jonah.
-Ei îşi testează, de regulă, abilităţile, zise Fred
- Yale Trezori a aruncat în aer un copac, Fred, îi aminti Chuck.
- Ştiu, dar n-a vrut, şi s-a şi speriat. Are doar paisprezece ani. Cred...
-Continuă, o îndemnă Rachel.
- Mă gândesc dacă n-am putea să creăm un fel de centru şcolar sau de formare pentru copii, sau chiar pentru adulţii care abia şi-au descoperit abilităţile.
- Hogwarts', zise Chuck împungând-o în coaste.
- Ceva de genul asta. Bryar ar fi foarte bună. E atât de răbdătoare!
- Voi aveţi pe cineva din grupul vostru care să dea o mână de ajutor? îl întreba Rachel pe Max. Care ar fi dispus să-i disciplineze şi să-i înveţe pe copii?
- Da, noi am început deja asta.
Max se uită la Arlys şi-i dădu două nume.
-Am putea să-i instalăm în sala Legiunii americane, propuse Fred. E aproape de strada Principală, deci copiii pot să ajungă acolo pe jos. Aş putea să vorbesc ai Bryar, şi dacă ea acceptă, o să accepte şi Aaron. Ar avea o scuză să fie cu ea.
- Bună idee! Jonah se uită din nou la Max. Oamenii pe care i-ai numit o să ajute la organizare?
-O să vorbesc cu ei.
- Super! Caria, înfiinţezi tu poliţia?
-Sigur, Jonah, dar oamenii au să fie dispuşi să accepte autoritatea? De asemenea, n-am fost niciodată la conducere şi n-aş putea să fac asta singură.
Deşi iniţial se gândise sa-l roage pe Bill. jonas reevaluase situaţia.
- Speram ca Max să accepte.

Max ridică din sprâncene.

-Dece eu?

' Referire la şcoala de vrăjitori din seria *Harry Potter* a scriitoarei britanice J. K. Rowling -Fiindcă eşti un lider înnăscut, îi răspunse Jonah. Şi pentru ca asta să funcţioneze, toate grupurile trebuie să fie reprezentate. Voi aveţi doi poliţişti în grup. Asta ar rezolva problema.

Max clătină din cap.

- Mlke Rozer, da. El a fost poliţist într-un oraş mare, are vreo zece ani de experienţă. E serios. Celălalt, Brad Fitz, are experienţă, dar are gărgăuni în cap. Şi e înverşunat. Nu e o combinaţie bună.

-O.K.! Accepţi?

înainte ca Max să spună ceva, Lana îi atinse braţul.

-Tu ne-ai adus aici în siguranţă. Tu ne-ai ajutat să nu ne pierdem cu firea. Toţi cei aproape o sută de oameni care au venit cu noi o ştiu şi se bazează pe tine în continuare. Cu tine în fruntea poliţiei, se vor simţi reprezentaţi.

-Ai vrea să o fac?

- Eu... Cred că eşti sortit să o faci.

- Bine, spuse el luând-o de mână. Bine, o să încercăm. Dar ar trebui să mai alegeţi unul de la voi, un Supraom. Pentru echilibru,

-Diane Simmons, zise Adys fără să-şi ridice privirea din agenda ei. Gândeşte rapid, e fermă şi nu tolerează porcăriile.

- îşi poate schimba forma, adăugă Katie.

-Sunt de acord, Diane şi Caria sunt femei inteligente, spuse Lloyd. La fel şi Max, n-am nici o îndoială. însă cunoaşterea legilor şi obţinerea consimţământului populaţiei, acceptarea autorităţii celor pe care i-am numit, sunt probleme diferite,

- Speram ca tu să faci anunţul, zise Jonah. Eşti un tip corect, Lloyd, oamenii te respecta, aşa că, dacă o să le prezinţi înţelegerea ca pe un fapt împlinit - poate că nu e cea mai bună cale, dar alta n-avem acum - majoritatea oamenilor au s-o accepte,

-Şi cei care n-au s-o accepte?

-Au s-o respingă.
Lloyd îşi masa rădăcina nasului,
-Lăsaţi-mă să aranjez cu ăştia câţiva. Dar, odată ce înfiinţăm poliţia, ce facem cu delincvenţii? îi închidem într-o debara?
-O uşă încuiată n-are să oprească nişte delincvenţi cu puteri supranaturale, zise Max. Lana şi cu mine avem o metodă diferită.
-O numim Perioada de linişte, spuse Lana râzând. înseamnă, în mare, să-i faci să se simtă ca nişte idioţi, şi s-a dovedit utila pentru potolirea spiritelor încinse. în caz de încăierări sau când s-au aruncat cuvinte grele. Am aplicat aceeaşi regulă pentru toţi. O perioadă de linişte.
-în interiorul cercului pentru un anumit interval de timp, explică Max. Fără comunicare. Timp să se răcorească, timp să reflecteze la prostia comisă, A funcţionat destul de bine.
-Am stat şi eu zece minute, recunoscu Will. La început, când abia ne cunoscuserăm. E umilitor şi enervant. în primul minut înăuntru nu votam decât să îes şi să-i tăbăcesc fundul lui Max, Nouá minute mai târziu aveam altă perspectivă.
Zâmbetul pe care i-l trimise Max reflecta afecţiunea calmă dintre
ei.
-Ţi-ai învăţat lecţia rapid.
- Păi, lăsaţi-mă să mă gândesc la asta, zise Lloyd. încercaţi să găsiţi un limbaj şi o abordare cât mai potrivite pentru anunţ.
-Foarte bine. Jonah se uită din nou la Max. între timp, sperăm să lucrezi cu echipa de electricieni. Şi să ne dai nişte oameni care să inspecteze împrejurimile.
- Mă duc. Nu ştju ce pot să fac cu curentul când vorbim de un oraş întreg, dar vedem noi. Pentru căutări vi-i propun pe cei mai buni: Flynn şi Lupa.
- Ăsta e băiatul de astăzi, spuse Rachel. Lupa?
- Lupul lui.
- Vrei să spui un lup adevărat?

-Da. Un elf şi lupul tui, care au păzit şi au hrănit mai bine de două luni un sat de aproape treizeci de oameni. I-aş trimite cu ei şi pe Eddieşi Joe. Ăsta e câinele lui Eddic.
-Un câine obişnuit?
-Un câine obişnuit şi un om bun. Pentru căutarea de hrană, Poe şi Kim. F.ddie, Poe şi Kim s-au mutat în apartamentele ataşate casei noastre, le zise Lana. Ei au fost cel mai mult cu noi. Nu sunt magici, dar sunt inteligenţi şi serioşi.
-Trimiteţi un magic cu ei, sugeră Bill. Ar fi un avantaj acolo.
- Aaron deocamdată? Rachel se întoarse spre Jonab. Şi ar trebui să e duci şi tu. Medicamente - în caz că apar probleme, şi tu vei şti ce ie mai trebuie.
Cum şi el credea la fel, Jonah încuviinţă din cap.
- Poţi să-ţi pregăteşti oamenii, Max? La prima geană de lumină? ^Da.
- Cred... Fred se uită prin încăpere. Cred că n-ar trebui să-i numim „oamenii lui Max". Dacă suntem împreună, suntem toţi împreună. Toţi sunt oamenii noştri.
-Fred are dreptate, ca de obicei. Arlys îşi închise bloc notesul. Şi asta e o ordine de zi destul de mare pentru ce pare a fi prima întâlnire a Consiliului Orăşenesc New Hope.
Când Lâna îl sărută pe Max de la revedere la prima geană de lumină, i se păru o scenă aproape firească.
Bărbatul ei se ducea la muncă, iar ea avea aliniată în cap propria listă de treburi şi îndatoriri.
- Succes. Poate că era mai bine dacă veneam şi eu cu voi.
Îi luă mâna şi îşi împreunară degetele.
- Hai să vedem cum merge. Şi hai să fim optimişti. Ar trebui să te asiguri că aparatele sunt stinse. N-are nici un rost să pornim curentul dacă sfârşim prin a arunca totul în aer.
- Bună observaţie. Aşa o să iac. Apoi. o să mă duc să lucrez în grădina comunităţii, ca să aduc nişte ierburi aromatice acasă.
-Nu face prea mnlt efort fizic, o sfătui cl punându-i mâna pe pântec. Ai aici o încărcătură extrem de preţioasă.

- Rachel zice că exerciţiul moderat e bun pentru mine şi pentru copil, aşa că o să fiu moderată. Apoi o să verific proviziile alimentare. Arlys spune că Legiunea americană, unde urmează să funcţioneze centrul de pregătire pentru copii, are o bucătărie marc. S-ar putea să organizez o bucătărie comunitară acolo. Să fac pâine şi chestii de bază.

El se aplecă şi o sărută în creştetul capului.

- Eşti fericită.

- Da, TU nu eşti, şerifulc?

Max se retrase râzând

- Cred că Mike o sa primească funcţia asta. De unde stăteau pe terasă, inspectă strada, clădirile. Peste câteva clipe murmură: Ciudate vremuri, Lana.

- O să scrii din nou. O să scrii despre vremuri ciudate. Oamenii au nevoie de poveşti, Max, şi de cei care le spun. Deci o să-ţi amenajez un birou.

-Am impresia că ziua ta o să fie mai aglomerata decât a mea.

Uşa de la capătul celălalt al terasei se deschise. loe se repezi să-i salute pe Max şi Lâna. Eddie veni relaxat după el.

-Sal'ţare, vecini.

- Sunteţi pregătiţi? îl întrebă Max

Eddie îşi bătu rucsacul şi-şi aruncă puşca peste umăr.

-Da Poe şi Kim sunt chiar în spatele meu. A, uite-i!

Lâna îl mai mângâie o dată pe Joe în timp ce Poe şi Kim se apropiau. „Un lucru bun după atâtea tragedii", îşi zise ea. „S-au găsit unul pe altul şi par să se potrivească perfect."

- Aveţi nevoie de ceva pentru casă? întrebă ea. Bill Anderson a zis că o să vă ajute el cu asta.

-Joe şi cu mine suntem bine.

-Deocamdată merge aşa. Aruncând o privire spre Poe, Kim adăugă: Dacă o să sfârşim prin a ne stabili aici, nu m-ar deranja să arunc nişte vopsea pe pereţi. Şi sunt nişte tapete foarte urâte care trebuie să dispară fără discuţie.

-N-am nimic împotrivă, spuse Poe. Totul e în regulă până acum. Dar cine e Aaron ăsta cu care mergem? L-am întâlnit pe Jonah. Ştiu pe ce lume sunt, Max?
-E dar că Jonah ştie şi, din moment ce d I-a propus pe Aaron, aş spune da pentru amândoi.
Îl zări pe Jonah venind pe stradă împreună cu un alt bărbat. „Un pic mai tânăr, mai agil, se mişcă precum un dansator", se gândi Max.
-O să tăceţi cunoştinţă. Aveţi grijă de voi.
-Ne-ar fi de folos mai multe batoane Milk Bone, zise Eddie.
-Să vedea ce putem să facem. Altceva pe lista ta de dorinţe? întrebă Kim.
- Păi, dacă daţi peste un set decent de cuţite de bucătărie..
- Ca cele pe care le-ai avut în munţi?
-Orice se apropie de acelea ar fi grozav- De fapt, orice ustensile de bucătărie de calitate.
-Ne ocupăm noi. Poe o înghionti pe Kim în braţ. Hai să mergem ta cumpărăturii
-F,u o să-l iau pe Flynn şi... Ia uite-l! Nu ştii niciodată când îşi face apariţia tipul ăsta.
Flynn stătea tăcut ca un ium în mijlocul străzii, cu Lupa lângă el. Joe scoase un lătrat fericit şi zbură ca să facă o tumbă de dimineaţă cu lupul.
-Gata de acţiune? strigă F.ddie.
Flynn încuviinţă din cap, apoi zâmbi.
- Eu conduc.
- La naiba. Eddieîşi scoase fesul, se scărpina în claia de păr şi apoi îl puse la loc. O să ne întoarcem, dacă nu ne oprim în vreun copac. Elfii habar n-au să conducă, bombăni el înainte plece cu paşi mari.
- Ala e pesem ne grupul meu, zise Max.
- Succes, Lana îşi înălţă faţa pentru încă un sărut. Ai grijă de tine.
-Nu exagera, o avertiză el.

Ea privi cele trei grupuri plecând, apoi se duse spre parcarea de lângă şcoală. Se gândi că nu trebuia să şi facă griji, N-ar fi ajutat-o cu nimic. în plus. Max îi adusese pe toţi acolo. Prin viscole, sub atacuri violente, pe drumuri desfundate de inundaţiile de primăvară. îi condusesc fiindcă cineva trebuia s-o facă, îşi zise. Fiindcă, unul după altul, cei care fi se alăturaseră se bizuiau pe el, aveau încredere în el.
Şi el o făcuse în timp ce-şi jelea un frate care îşi pierduse minţile din cauza puterii.

Da, avea să-i pună la punct un birou, decise în timp cc deconecta cablurile. Amândoi trebuiau să recupereze cel puţin o parte din ceea ce fuseseră. El avea să devină conducător, om cu autoritate, datorită împrejurărilor. Un vrăjitor a cărui putere crescuse cu fiecare kilometru de călătorie.Şi era scriitor. Era cineva care putea să scrie despre ce se întâmplase în lume şi ce i se întâmplase lumii, despre cei care rămăseseră şi despre cum ei se luptau să reconstruiască, chiar dacă alţii încă se luptau să distrugă.

Trebuia să scrie, sa-şi rezerve timpul acela pentru el însuşi. Şi avea să-l ajute să scape de durerea pe care încă o mai purta în el, nu?

Aşa cum trebuia ca şi ea să-şi găsească locul în această nouă realitate ciudată,

Să clădească un cămin pentru copilul lor, să-şi găsească de lucru - nu doar fiindcă era necesar, ci pentru că munca îi aducea satisfacţii.

Aşa că avea să organizeze o bucătărie. Avea să gătească. Asta făcea cel mai bine,

Max o întrebase dacă era fericită. Era. Era fericită să poată amen aja un loc pentru ea, pentru el, pentru copiL Se întrebă o clipă dacă avea să-i fie dor de toată viaţa din New York, de viaţa pe care o cunoştea, dar înţelese că trebuia să pună toate astea deoparte.

Viaţa aceea era acum un basm.

Capitolul 20

Pe drum, jonah se strecura cu pricepere printre maşinile abandonate.

-Am trecut deja pe lângă nişte case, observă Kim. În cascie abandonate găseşti aproape întotdeauna ceva util.

- Putem să ne oprim la întoarcere, dar sunt prioritare medicamentele. Există un spital la a zecea ieşire de aici. Acum şase săptămâni am luat ce am putut. Ne trebuie mai mult.

Poe inspecta drumul, pâlcul de case.

-O să avem mai mult spaţiu în camioneta asta UPS, dar dacă apar probleme, sigur n-o să prindem prea marc viteză cu ea.
Jonah se gândise 1a asta înainte de a decide să ia camioneta.
-Trebuie sa evităm necazurilc. Sunt câtcva staţii de benzină după nodul rutier din faţă. La întoarcere am putea să umplem rezervorul şi canistrele de patruzeci de litri pe care le-ain adus.
Kim se aplecă în scaun şi arătă cu mâna.
- Ăla e un mall?
-Da. Un fel de outlet.
Ar putea fi util. Aţi fost acolo deja?
Acum Aaron se întoarse uşor în scaun.

-Am încercat acum câteva săptămâni. îl revendicase un alt grup. Nu erau prietenoşi.-O să vezi că Aaron are tendinţa să folosească eufemisme, interveni Jonah. Au început să tragă în noi înainte chiar să intrăm în parcare. Cam câţi erau? Douăzeci de oameni?
Aaron ridică din umeri.
- Cam aşa. Ce le lipsea în strategie, compensau prin împuşcături. Dacă ar fi aşteptat până intram în parcate, ar fi putut să ne împuşte unul câte unul.
-Merită să mai încercăm o dată, nu? Douăzeci de oameni probabil că n-au golit mallul, sublinie Poc. Şi poate că au plecat mai departe. Pe bune. de ce să locuiască într-un mall când sunt atâtea case?
Jonah oftă şi-i trimise lui Aaron - care nu spunea nimic - o privire piezişă-
-Aaron a spus acelaşi lucru, şi nu doar o dată. O să revenim după ce mergem la spital
În timp ce grupul lui Jonah se oprea la spital. Eddie se uita pe geamul lateral al furgonetei.
- Ar trebui să fie mai mulţi oameni. Şi, da, ştiu că am mai spus asta, dan frate, ar trebui să fie mai mulţi oameni. Cât am mers?
-Vreo douăzeci de kilometri. Nu prea mult.
-Mai mergem vreo cincisprezece, şi apoi ar trebui să intrăm pe drumurile laterale. Poate o să găsim o altă aşezare ca a noastră, să aflăm nişte veşti despre ce dracu' se întâmplă de lâ cineva care vine din sud.
înainte ca Eddie să fi încheiat ce avea de spus, Flynn trase brusc de volan spre dreapta, şi camioneta începu să se zgâlţâie pe un drum îngust
-Dumnezeule, Flynn! Am zis...
-Motoare.

Scoase camioneta de pe şosea şi o opri acolo unde curba şi copacii blocau vederea dinspre drumul principal.

- Aşteaptă.

Flynn alergă apoi pe un dâmb; deşi văzuse destule până atunci, Eddie tot icni când băiatul se contopi pur şi simplu cu unul dintre copaci.

Cumva... deveni copacul O chestie de elf al dracului de tare. Şi totuşi i se părea tare ciudat să vadă aşa ceva.

-Staţi aici, băieţi'. Staţi! le ordonă Eddie lui Lupa şi Joe când coborî din camionetă şi se ghemui lângă aceasta cu puşca pregătită.

Auzea motoarele acum. păreau să fie de motocicletă. Huruitul acela profund, gutural, se apropia nemilos, se apropia rapid. Din copac - din afurisitul de copac - Flynn avea o vedere neîngrădită asupra drumului.

Eddiespera sănufie nevoie să folosească puşca,deşi era resemnat în privinţa asta. împuşcase un om - un Năvălitor mare şi voinic - în timpul unui atac asupra grupului lor, la sud de Charlestown, în Virginia de Vest.

Nu era ceva ce avea să uite vreodată. Nu era ceva ce ar fi vrut să repete.

Dar...

Huruitul se auzi mai tare, o bubuitură, apoi începu să se estompeze. Eddîe se ridică în picioare abia răsuflând.

Flynn ieşi din copac.

-Năvălitori, -Eşti sigur?

- Cinci motociclete - trei dintre ele cu femei În spate O camionetă, patru în cabină, doi afară. O rulotă. Am văzut doar două persoane înăuntru. Craniu şi oase încrucişate pictate pe laturi. Aveau un bărbat gol legat de acoperişul rulotei, Mort,

- Dumnezeule! Chiar când te gândeai că lumea nu poate să fie mai distrusă de-atât. Ai urechi bune, băiete.

„Urechi de elf", îşi zise Eddie. Ceea ceînsemna că era posibil să nu fie nevoit să omoare pe nimeni în ziua aia.

- Se îndepărtează de New Hope, aşa că tot e bine.

Uşurat, Eddie se uita spre camionetă. Am putea să rămânem pe drumul ăsta, nu? N-are rost să riscăm să se întoarcă. N-are rost să riscăm mai mult.

- Ar trebui să mergem pe jos la început.

-De ce?

- Şi ei pot să audă motoarele. Şi plantele astea? Flynn făcu un semn spre micul crâng. Florile sălbatice şi buruienile? Pot fi utile. Ar trebui să scoatem câteva din pământ

- Ar trebui să căutăm, nu să grădinărim. Dar Eddie le făcu semn câinilor, aşa că ei săriră din camionetă, în timp ce Flynn se duse între copaci Poate or fi nişte case pe-aici. continuă el când Flynn se aplecă să sape cu cuţitul. Nu ca să le inspectăm, dar nu strică să aruncăm o privire. Ar putea fi cineva ascuns. Nu se poate să nu fie nimeni nicăieri.

Lupa scoase un mârâit moale, de avertizare, care îl făcu pe Flynn să se ridice şi să se tragă înapoi când o fată ieşi dintr-un copac, spintecând aerul cu cuţitul.

Eddie îşi ridică puşca, dar o coborî peste câteva clipe, în timp ce Flynn sări în spate pentru a doua oară.

-Hei, hei, nu! Nu trag în copii!

- E şuficicnt de mare ca să mă despice, răspunse Flynn răstit.

Problema o rezolvă Lupa, care se ridică şi o răsturnă pe fată pe spate, aşezându-se cu labele pe umerii ei şi abia îngâduindu i să-şi tragă suflarea.

Flynn se mişcă repede ca să-i smulgă cuţitul din mână, înainte ca ea să-l înfigă î'H Lupa.

-Nu-ţi facem nici un rău. Nu-ţi faccm nici un rău.

Ea Îndreptă spre Flynn o privire fioroasă.

- Nu mă atinge. Dacă mă atingi, iţi fac *eu* ţie rău.

-Nimeni nu atinge pe nimeni. Eddie arunca puşca inapoi peste umăr şi ridică ambele mâini. Toată lumea se calmează, O.K.?

foc se apropie de ea s-o lingă pe faţă. Fetei îi tremurară buzele şi Închise ochii-
ilynn îşi ascunse propriul cuţit, şi pe al ei îl prinse la centură. Se aplecă şi puse mâna pe capul lui Lupa.
Şi vorbi cu mintea fetei.
Sunt şi eu lot ca tine.
Eâ deschise iute ochii. *Minciuni minciuni.*
Nu. Sunt şi eu tot ca tine. Eu sunt Flynn. Eddie nu e ca noi. dar e de-al nostru. Noi nu suntem ca aceia care au trecui pe drum.
- Haide, Flynn, cheamă-l pe Lupa. Lasă puştoaica să se ridice,
- Vorbim.
-Vorbiţi... A! O.K., super.
Nu fugii Dar dacă trebuie s-ofaci, n-o să te urmărim. Avem ceva mâncare în bagaje, ¡ţi dăm şi ţie, dacă vrei.
-îi e foame? E cam slăbuţă. Slăbuţă, murdară şi al naibii de drăgălaşă, în ochii lui Eddie, Vrei nişte mâncare, puştoaico?
Flynn zâmbi.
-Vezi? E de-al nostru. îi e sete, zise el scoţându-şi rucsacul şi trăgând afară sticla cu apă din buzunarul lateral. Gata, Lupa!
Lupul se retrase şi se aşeză pe coadă.
-Nu mă atinge!
Fără o vorbă, Flynn puse apa lângă ea, se ridică şi se retrase.
-Uite ce e, pare cam de doisprezece ani. Nu putem s-o lăsăm singură aici.
- Paisprezece, spuse Flynn citind gândurile fetei.
-Mă rog. Nu eîn siguranţă, oricum.
- Poate să-şi poarte singură de grijă. Dar nu e nevoie să stai sin gură, continuă Flynn când ea apucă apa şi bău. Doar dacă vrei să stai singură. Noi avem oameni, oameni buni.
-Fete, preciza Eddie. Nu sunt doar tipi şi chestii. Ar trebui să vii cu noi.
-Nu vă cunosc.

- Da, nu vorbi cu străinii. Totuşi, Aici, singură, nu eşti în siguranţă,
-N-o să-ţi facem nici un rău. Ştii asia dacă te uiţi cuatenţie,
Ea îl privi pe Flynn în tinip ce bea din nou.
-Nu ştiu cum. Nu ştiu de ec te aud în capul meu.
- Sau cum devii copacul, stânca? El îi zâmbi din nou. Aşa suntem noi. Aş putea să te ajut să înveţi. Nu te forţăm să vii, dar ar trebui.

- Poate te-ai rătăcit? sugeră Eddie. Dacă ai pe cineva, putem să te ajutăm să i găseşti.Sunt morţi. Au murit toţi!
Flynn scoase cuţitul ei şi-l aşeză pe pământ.
- Noi, restul, trebuie să trăim. Ne ducem prin casele din apropiere, să vedem dacă mai e cineva în viaţă şi are nevoie de ajutor. Dacă nu e nimeni, luăm orice provizii găsim. Vino cu noii Sunt mai mulţi ca noi acolo unde ne-am stabilit acum. Şi mai mulţi ca Eddie.
Ea îşi luă cuţitul şi se ridică în picioare. Părul ei, de aproape aceeaşi culoare cu al lui Flynn, aproape de aceeaşi culoare cu scoarţa copa cului, atârna încâlcit. Ochii ei, verde-pal ca de frunză, proiectau mai degrabă agresivitate decât frică.
- O să pot să plec când vreau.
-O.K.!
Flynn se întoarse şi plecă. Deşi nu se simţea în apele lui să aibă în spate o fata sălbatică cu un cuţit, Eddie ţinu pasul cu puştiul.
- Câinele are un nume? întrebă ea.
-)oe. E un câine grozav, zise Eddie. Şi Lupa e şi el un câine bun pentru un lup.
Flynn nu se deranjă să se uite înapoi.
-mai un nume?
Când puse o mână tremurătoare pe capul lui Joe, câinele ii oferi o grimasă fericită, cu limba atârnată. Buzele ei aproape se curbară, aproape zâmbiră pentru prima dată după săptămâni.
-Starr. Mă cheamă Starr,
Incărcară camioneta folosind uşa din spate a spitalului, ascunsă vederii dinspre şosea. Kim rămase de pază în faţa clădirii.
De la ultima lor vizită mai trecuse cineva pe-acolo. Cineva mai interesat de opiacee şi morfină decât de suturi, bandaje şi antibiotice. Jonah puse în maşină un electrocardiograf, un monitor fetal - moment în care îşi aminti de naşterea gemenilor scotoci după tot ce putea prin secţia de neonatologie. Poe ieşi cu un pat mobil încărcat cu echipamente, iar Aaron urmă cu

mai multe, inclusiv cu o autoclavă. Ca şi înainte, jonah ignoră stropii de sânge uscaţi de pe pereţi, de pe uşă. Cel puţin de data asta nu existau cadavre care pe care să trebuiască să le scoată afară şi să le ardă pe un rug comun.
Dar duhorea morţii se estompa greu.
- Bună pradă, exclamă Jonah când terminară, Poe, poţi să conduci tu camioneta?
-Sigur!
-Aaron, hai să vedem dacă putem să luăm o ambulanţă. N-ar strica să avem una, şi putem să încărcăm în ea ce găsim în celelalte.
Poe întoarse camioneta şi-i explică lui Kira:
- încearcă să găsească o ambulanţă.
- Isteţ, zise ea sărind înăuntru,
- Da. îmi place de *el*
- Max are încredere în ei, şi asta contează foarte mult. Vreau să intru în mall-ul ăla, Poe. E o oportunitate prea bună ca s-o pierdem. Câţ loc mai avem acolo?
- Destul, mai ales dacă ei fac rost de... Şi, ia uiţe-i! Frumos! îi trimise un zâmbet lui Kim şi trase în spatele ambulanţei.
Max stătea într-o încăpere plină de computere, comutatoare şi monitoare, în timp ce bărbatul şi femeia care erau cu el - înarmaţi cu lanterne - vorbeau despre reţele, cutii de distribuţie, amperi, transformatoare, cabluri aeriene şi subterane.
El îi înţelegea pe ei mai puţin decât îl înţelegeau ei pe el, se gândi. Şi, în cea mai mare parte, asta însemna că nu înţelegea nimic. Aveau instrumente pe care în mod evident ştiau să le folosească şi ¡1 ignorau cu desăvârşire.
Chuck, în noua lui versiune de subsol, bombănea singur în timp ce efectua o intervenţie chirurgicală asupra măruntaielor unui computer. Cea mai mare parte a bombănelii, din ce înţelegea Max, se referea la imposibilitatea de a face computerul să

meargă pe o baterie improvizată suficient de mult cât să pătrundă fraudulos în sistem.
Totul era prăjit, compromis, distrus. Din câte putea pricepe Max, un scurtcircuit se rostogolise ca un vai şi oprise curentul nu numai în centrală, ci în toată reţeaua, arzând toate transformatoarele.
Max nu ştia nimic despre waţi, amperi sau cabluri învechite, dar ştia cum îşi ptu';ea folosi puterea ca să genereze electricitate.
Ignoră discuţia despre o nouă inspectare a măruntaielor, despre lipirea unor contacte, despre strângerea unor componente, şi studie planşeta din faţa lui.
Ridică o mână, imaginându-şi cum transfera puterea Activarea unui întrerupător, aprinderea unei lumini. Prea mult, îşi dădu seama, aşa ca reduse nivelul. Un pas, îşi zise, o lumânare în întuneric.
Ezită un moment, încă unul. Şi dacă această năvală a puterii distrugea tot ce abilităţile şi tehnologia avansată realizaseră până atunci? Faptul că ştia să aprindă o lumină nu însemna că ştia cum funcţionează de fapt lumina.
Mâi reduse un pic. Era ca la pornirea unui motor, îşi zise. Nu ştia cum să construiască unul, dar ştia să-şi utilizeze abilităţile ca să-l pună în funcţiune.
„Credinţă. Crezî. Acceptă. Deschide-ţi mintea”, se gândi el.
Monitorul din faţa lui licări.
Discuţia - nu o ceartă, ci o discuţie grea despre tehnică - continua, Max îl bătu pe umăr pe Chuck şi arătă spre monitor,
- Poţi să lucrezi cu asta?
-Ce? A?Uau, baby!
Chuck îşi trase rapid scaunul pe rotile către blatul de lucru şi coborî degetele spre tastatură, dar se opri la un centimetru de aceasta.

-Frate, e pentru prima oară în viaţa mea când tehnologia îmi dă emoţii. Ţineţi-vâ bine, băieţi. Şi tu, fată.
Drake Manning lovi uşor eu pumnul braţul lui Chuck.
- Cum ai reuşit?
- NU eu am reuşit.
Chuck ridică o mână dc pe planşetă, suficient de mult cât să îndrepte un deget spre Max.
-Tu ai făcut asta?
- Ai putea spune aşa.
- Să dea naiba!
Manning - cu o curea pe care se vedeau găuri uzate din cauza pierderii constante de greutate, cu şuviţe de păr încărunţit sub o şapcă Phillies - scoase un doncănit.
- Cât. o să ţină, domnule Vrăjitor?
- Nu ştiu. E prima mea zi de lucru,
- Am intrat! Am intrat! Chuck îşi mişca degetele peste tastatură de parcă ar fi cântat jazz la pian. Da, baby, nu miam pierdut îndemânarea.
- Poţi să aduci curent aici? se interesă Manning.
-Se cacă ursul în pădure? Lasă-mă o secundă. Doamne, ce dor mi-a fost! Mi-a fost al dracului de dor!
- Asta. Manning se aplecă peste umărul lui Chuck şi bătu uşor în ecran. Doar ăsta. Dacă aducem totul online, o să sfârşim prin a bidi sistemul. Doar computerul ăsta. Tot. restul e închis. Pune-l pe ăsta online şi facem testul. Pas cu pas,
-Gata! Probabil.
Manning expiră cu zgomot.
-încearcă luminile, Wanda. Doar luminile.
Când se aprinseră la apăsarea comutatoarelor, Chuck îşi aruncă un pumn în aer. Manning doar îşi apăsă ochii cu degetele. Apoi lăsă mâinile în jos şi se uită la Max.
- Dau eu berea la sfârşitul primei tale zile de muncă.
Se întoarse şi întâmpină zâmbetul Wandei cu propriul zâmbet.
-O.K., echipă, haideţi să aprindem luminile!

în parcarea mall-ului, maşinile zăceau îritr- o rână sau răsturnate, ca nişte ţestoase pe cochiliile sparte.
Ciorile, vulturii, şobolanii duguliseră şi roseseră carcase de câini, pisici, căprioare. Şi leşuri umane.
Aerul duhnea a putregai şi gunoi.
Jonah trecu cu maşina pe lângă un cadavru care atârna în ştreang. Cu un carton încă înfăşurat în jurul gâtului.

SUPRAOM TICĂLOS, MARŞ ÎNAPOI ÎN IADCât dăduse ocol parcării, nu văzuse nici un semn de viaţă, în afară de păsările ghiftuite şi şobolanii bine hrăniţi. La un moment dat, işi zise, aveau să trimită o echipă de voluntari să ardă sau să îngroape morţii, să curețe gunoiul, să arunce grămada de fecale.
Opri Ja intrarea principală, în dreptul uşii de sticlă sfărâmată, în - trebându-se ce făcea ca unii reprezentanţi ai speciei umane să fie atât de proşti.
Când Poe trase lângă el, coborî din maşină.
- Au murit de mult.
Kim coborî şi ea, cu chipul împietrit.
-Cadavrele trebuie să aibă cel puţin două-trei săptămâni.
- S-ar putea să se întoarcă, zise Poe.
- De ce? E o lume mare, goală. O grămadă de alte locuri de profanat şi distrus. Mi-aş dori să nu fi veniţ.
Când vocea lut Kim se frânse, Poe îşi puse un braţ în jurul ei. Ea îşi strânse umerii.
- Dar am venit. Ar trebui să obţinem tot ce putem.
- Morţii merită ceva mai bun.
Jonah încuviinţă din cap spre Aaron.
-O să le oferim ceva mai bun. O să ne întoarcem cât mai curând posibil şi o să le oferim ceva mai bun.
Se gândi la corpul spânzurat. Aveau să-l dea jos de-acolo înainte să plece. Puteau să facă măcar atâta lucru acum. apoi să se întoarcă pentru îngropare sau incinerare.
-Mai întâi trebuie să avem grijă de cei vii.
Lana urmă sfatul lui Fred şi replantă câteva ierburi aromatice în ghivece. Punerea lor în soare, lângă uşa bucătăriei, fu un prilej de bucurie, Se bucura să le vadă, să le miroasă, să le culeagă şi ştia că aştepta mult mai multe ocazii de acest fel.
Grădirtârea pentru prima dată în viaţa ei. Prăşea şi plivea rândurile de morcovi şi fasole, învăţa cum să copîlească roşiile. Văzuse movilițele de cartofi, vrejurile de dovlecel şi de dovleac, vinete. Lanuri înalte de porumb.

Şi-i auzise pe copiii jucându-se în timp ce lucra.
Cel mai mult o bucura faptul că, după o inspecţie amănunţită a viitoarei bucătării comunitare, avea planuri.
Optă să lucreze la ele în timp ce stătea pe veranda din faţă cu un pahar de ceai rece. Absentă, puse o mână pe pântec, unde simţea loviturile bebeluşului, apoi ridică privirea când Arlys îşi făcu apariţia.
-Am auzit că eşti ocupată,
-Am avut o zi minunată. Ai un minut? Am ceai rece.
- Sună bine.
- îţi aduc un pahar.
Era incredibil de plăcut să aibă un musafir, se gândi Lana, să poată pur şi simplu să stea de vorbă fără să-şi facă griji În legătură cu pericolele care pândeau în faţă.
- N-am gheaţă, dar îl răcesc eu.
Lana îşi flutură degetele când ti oieri paharul lui Arlys.
- Mulţumesc! Asta e lista ta de dorinţe? întrebă Arlys bătând cu deget în bloc notesul Lanei.
- O parte dintre ele. Proiectul bucătăriei comunitare. îl cunoşti pe Dave Daily?
- Sigur! Un tip masiv, cu un râs molipsitor.
-A fost bucătar pentru scurt timp şi are proiectul gata. Şi avem câţiva oameni care au experienţă în prepararea vânatului. Mi-ar plăcea o afumătoare - pentru şuncă, bacon şi aşa mai departe. Am găsit în bibliotecă o carte despre cum funcţionează.
Impresionată şi curioasă, Arlys o studie peste buza paharului.
-Ai fost ocupată. Eu am petrecut ceva timp cu Lloyd, lucrând la ordinea de zi a întâlnirii publice.
- Eşti îngrijorată de asta.
-O să existe precis obiecţii, oameni cărora nu le place să li Se spună ce pot şi ce nu pot să facă. Dar avem nevoie de asta, inainte să se întâmple vreun incident grav. Am făcut un

editorial pentru buletin pe tema toleranţă versus bigotism, acceptare versus temeri demodate. Nu şi-a atins scopul cu toată lumea.

- Am lucrat la grădini de dimineaţă. Aproape toţi sunt prietenoşi şi săritori, Dar câţiva s-au ţinut deoparte. Şi de Fred la fel. Nu înţeleg cum poate cineva să se uite la Fred şi să vadă altceva decât lumină şi bucurie.

-Ea a fost prima mea experienţă personală cu lumea magică. Poate de aceea a fost mai uşor pentru mine decât pentru alţii. Pentru unii, prima lor experienţă a fost cu înfricoşătorul, cu funestul. Cu Supraomul Rău. E mai greu să-i convingi să accepte că cei care au abilităţi mai presus de ale noastre nu sunt meniţi sa facă rău.

!.Nu[K], îşi zise Lâna, „Nu ţoţi magicii sunt buni.”

-Fratele lui Max. Propriul lui frate. S-a transformat. El şi femeia cu care era. Cred că ea a fost întotdeauna rea şi l-a schimbat şi pe el. Au omorât pe unul din grupul nostru. Un bărbat inofensiv- un băiat, de fapt. Ar fi încercat Să ne omoare pe toţi, în special,.. îşi apăsă o mână pe pântec, apoi continuă: Max a trebuit să facă o alegere şi a ales binele. A ales ce trebuia, chiar dacă asta a însemnat distrugerea propriului său frate. îl iubea pe Eric, dar a ales binele.

- Probabil că a fost oribil pentru el.

- A fost şi încă mai este. N-am mai văzut niciodată o asemenea putere. Imensă şi rea. îi ameţise, îi îmbătase. Puterea aceea încă mai bântuia visurile Lanei.

- Fred şi cu mine am văzut-o în tuneluri, când am ieşit din New York. Gândindu-se la,., *chestia* care zbura prin tuneluri, Arlys se cutremură. Era imensă şi rea.

-Atunci ştii, Nu e greu să înţelegi de ce oricine se confruntă cu asta se teme. Lan a întoarse capul, apoi îl înălţă când văzu camioneta. Âştia sunt Eddie şi Flynn.

Arlys veni lângă ea.

- E cineva cu ei.

Când le zări, Flynn trase maşina în faţa casei.

Sunt nişte femei cumsecade. îi zise el lui Starr.

Nu le cmosc.

f

N-o să le cunoşti niciodată dacă rămâi în maşină.Fata cobori cu reticenţa când Lana şi Arlys ie ieşiră în întâmpinare. Lupa şi Joe săriră afară.

- Ea este Starr. Nu vrea să fie atinsă.

O cămaşă zdrenţuită, blugi sfâşiaţi pe un trup osos, observă Lana. Păr încâlcit şi mat. Ochi suspirioşi.

- Eu sunt Lana. Ea este Arlys.

Starr ridică din umeri în timp ce diverşi trecători se opreau să se holbeze.

-Eu am ajuns aici ieri, continuă Lana. Ştiu că la început e cam înfricoşător, dar...

-Nu mă tem şi nu sunt obligată să rămân.

Fred alergă bezmetică, cu ochelarii de soare roz cocoţaţi peste buclele roşcate.

- Am văzut că s-a întors camioneta. Hei, salut!
- Ea e Fred. Arlys puse mâna pe braţul prietenei sale, avertizând-o: Starr nu vrea să fie atinsă.
- O! Pe chipul lui Fred apăru o simpatie instantanee. Nu e ciudat ca toată lumea să se uite la tine şi să se mire? Dar ăsta e un loc bun. Poate vrei să vii cu mine - eu locuiesc chiar acolo, cu Arlys. Ai putea să intri, să te cureţi un pic.

-Nu sunt obligată să rămân.

-Păi, chiar dacă pleci, ai putea să iei nişte haine curate şi poate ceva de mâncare mai 'intâi. După aceea poţi decide. Fred se retrase şi-i făcu semn: Haide!

Starr făcu un pas, apoi altui. într-un final o urma pe Fred pe trotuar.

- Plină de lumină, constată Lana.
- Bine c-am scăpat de ea, zise Eddie dându-şi ochii peste cap. Nu cred că mi-ar fi înfipt cuţitul ăla al ei în coaste, dar nu mi-a plăcut deloc s-o ştiu înarmată pe drumul de întoarcere. Am stat tot timpul cu frîca-n sân!

- -N-o să-i facă nici un rău lui Fred. E speriată şi e rănită, spuse Flynn bătându-se uşor peste piept,Pe tine te-a lovit rău, dar da, ai dreptate. Am găsit-o cam la douăzeci şi cinci de kilometri spre nord. Flynn zice că e ca el.

- Ea se teme şi de asta. Pe lângă noi a trecut un grup de Năvălitori îndreptându-se spre sud. Nu ne-au văzut. N-am găsit pe nimeni în afară de Starr. Nişte morţi, da, dar n ici o fiinţă vie. Am adus nişte provizii, însă nu ne-am îndurat s-o lăsăm pe fată acolo. Putem să mergem din nou mâine.

-Nu ştiu dacă asta e...

Lana se întrerupse, apoi gesticula. în dreptul uşii unei case de peste drum se aprinse o lumină.

- Uau, ce grozav! Şi vorbesc despre mâncare grozavă, duşuri grozave şi... Uau! Eddie îşi atârnă un braţ de umerii lui Flynn. Frate, să fie lumină!

în bucătăria casei pe care o împărţea cu Arlys, Fred scoase o pungă cu chipsuri de cartofi şi o cutie de coca-cola pe care o răcise.

- Poate că ar trebui să mănânci ceva sănătos, dar asta e rapid şi e ce aş fi mâncat eu. Eu sunt zână, îi spuse calm, luându-şi şi ea o pungă de chipsuri. Dar tu eşti ca Flynn, nu? Am ajuns destul de bună la ghicit.

Starr se uită la chipsuri cu suspiciune. Şi cu poftă.

- Nu ştiu ce sunt.

-O, e O.K.! Eu am fost speriata rău când am văzut astea la început, îşi scoase aripile şi le flutură în timp ce clefăia chipsuri. Diverşi indi- ᴀ'izi au vrut să-mi facă rău şi mie, şi lui Arlys. Dar am găsit oameni buni care să ne ajute. Acum suntem aici.

îndatoritoare, Fred deschise punga de chipsuri a lui Starr şi scoase cu zgomot cheiţa de la cutia de coca-cola.

Precaută, Starr întinse mâna şi luă o singură bucăţică. După o muşcătură mică, de testare, îşi umplu gura, apucă mai mult.

J 2

Şi începu să plângă, cu lacrimi mari şi tăcute, în timp ce mânca.

-N-o să te ating. Din empatie, ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Dar poţi să-ţi imaginezi că te iau în braţe, îi spuse trăgându -şi nasul. Regret teribil ce ţi s-a întâmplat. îmi doresc să nu se întâmple nimic rău.

- Totul e rău.

-Nu, chiar nul Dar se poate să para aşa.

- Răul mi-a ucis tatăl, fratele mai mic. Apocalipsa.

-Te îmbrăţişez din nou. Mama ta?

- Au omorât-o *ei.* Cei care ne vânează.

Pe şira spinării 1 ui Fred trecu un fior.

-Năvălitorii.

Starr clătină din cap.

- Nu ei. Alţii. Am încercat să fugim, dar ne-au prins. Ne-au violai din nou şi din nou. Şi râdeau. Noi suntem Supraoameni şi ei pot să ne facă tot ce le trece prin cap.

Aripile lui Fred se lăsară şi se retraseră.

- O să stau şi eu jos cu tine. Nu te ating, dar trebuie să stau jos.

-Şi ne-au făcut rău. Cuvintele se rostogoleau din Starr amare şi usturătoare. Au continuat să ne facă rău- Mama mi-a spus... în capul meu, mi-a spus să fug şi să intru în copac. Să rămân acolo cât e nesi gur. Să nu ies, indiferent ce se întâmplă.

Starr îşi şterse faţa, pătând murdăria cu lacrimi. Peste câteva clipe continuă;

-Mama a ţipat, s-a luptat şi a încercat să fugă - departe de mine, ca să mă pună la adăpost atrăgându-i spre ea. Şi în capul meu ţipa: *FUGI!* Asa că am fugit şi am fugit. Când i-am auzit că vin după mine, am intrat în copac. Am auzit-o ţipând, dar n-am ieşit. N-am ieşit până n-au plecat. Au omorât-o. Au spânzurat-o de un copac.

- O, Starr, îmi pare râu. Nu e de-ajuns, dar îmi pare rău. Mama ta te-a iubit. Voia ca tu să fii în siguranţă.
- Au omorât-o fiindcă am fugit eu.
- Nu! Fred se ridică, luă un şervеţel de hârtie şi îl rupse în doua, ca să-l împartă. V-ar fi omorât pe amândouă, şi ea ştia asta. Te-a iubit şi s-a asigurat că nu te omoară şi pe tine.
- N-aveam cuţit atunci, aşa că nu puteam să mă urc în copac şi să tai funia. Dar am găsitunul şi m-arn întors, i-am căutat ca să-i omor. însă nu i-am găsit.

-Mama ta a fost cea mai curajoasă şi mai iubitoare femeie din lume. Cred că s-ar bucura că eşti aici, cu noi, acum. Ai putea să stai aici, cu mine şi cu Arlys, dacă vrei. Avem loc.

Când Start" clătină din cap, Fred încercă să se gândească la cea mai bună soluţie.

-Poate, cel puţin pentru moment, ai prefera să stai singură, Sunt apartamente libere, ai de unde să alegi. Ai fi cu noi, dar şi pe cont propriu. Pot să-ţi arăt unul şi să-ţi aduc nişte haine şi provizii. Ai putea, să ştii, să te speli, să mănânci nişte mâncare adevărată, poate să te odihneşti pentru o vreme.

- Pot sa plec când vreau.

-Sigur, dar sper că n-o să Vrei. New Hope e un loc bun pentru... Se Întrerupse şi aruncă o privire spre lumina din tavan. Tu faci asta?

-Nufac nimic,

- Se aprinde lumina. Dacă n-ai făcut-o tu... Doamne sfinte, cred că au readus curentul! Fred îşi şterse lacrimile şi zâmbi. Cred ca asta te face steaua[1] noastră norocoasă. în ziua în care ai venit, avem din nou curent.

Când Max şi echipa lui îşi facură intrarea în oraş, fură întâmpinaţi cu urale.

Lumea se grăbi să se înghesuie în jurul camionetei.

I

în engleză, star, „stea* se pronunţă la fel ca numele fetei, Starr.

J 4

Max. o văzu pe Lana râzând şi alergând spre el,
O prinse când îi sări în braţe.
-Ai reuşit!
- Eu le-am dat scânteia. Ei au făcut restul.
Ea îşi apăsă buzele pe urechea lui.
-O să facem un duş fierbinte. împreună.
-Marele premiu!
Cineva îl bătu pe spate; altcineva îi puse o bere în mână.
Eddie îşi scoase muzicuţa. O femeie se aşeză pe bordură cu un banjo. Când sosi maşina lui Jonah, oamenii dansau pe stradă.
- Avem curenţi se minună Jonah. Au pornit curentuL! Hai, Aaron, găseşte-o pe Bryat şi fa o încercare. Descărcăm astea mai târziu.
-Sigur.
Jonah coti cu ambulanţa în parcarea şcolii, iar înainte de a coborî se întoarse spre Poe şi Kim.
- Duceţi-vă şi sărbătoriţi. O să avem o grămadă de voluntari să ne ajute să descărcăm.
Le trimise un zâmbet, care dispăru \u momentul în care se alătură mulţimii.
Nu-i plăcea mulţimea, nici măcar să treacă prin ea ca să-ajungă acasă şi să se închidă înăuntru. Aşa că intră pe uşa laterală a şcolii, se aşeză în spatele biroului şi îşi prinse capul în mâini.
Nu auzi când uşa se deschise d'vn nou, nici vocile, Era prea adâncit tn propria-i minte. Nu auzea decât gândurile care-I torturaţi, până când Racbel îi atinse braţul.
- N-am reuşit să te găsesc. Poe a zis că te-a văzut venind încoace. Deci o să...
- Noi plecăm, spuse Max luând-o pe Lima de mână.
-Nu. Nu, vă rog!
Palid, cu ochi profund nefericiţi, Jonah se ridică în picioare.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel. Poe n-a spus nimic.

- Avem o grămadă de provizii şi de echipamente de la spital. Nici o problemă acolo. Şi apoi am fost să verificăm mall-ul, cel în care am avut probleme înainte.
-Năvălitori? Mâna de pe braţul lui se strânse. Aţi dat peste Năvălitori?
Jonah clătină din cap.
-Nu, plecaseră. Au făcut o grămadă de pagube, şi înăuntru, şi afară. Dumnezeule, şi-au făcut nevoile până şi pe rafturile de haine. Kim ie-a luat oricum. A zis că urina se spală. Am găsit vandalismul obişnuit. Sticlă spartă, obscenităţi pictate pe pereţi, gunoi în grămezi uriaşe. Şi cadavre. Oameni mutilaţi, putrezind. Şi animale. înăuntru şi afara. Şobolani şi stârvuri din care rupeau. Am... Se opri sa-şi dreagă glasul, apoi reluă: Trebuie să ducem o echipă acolo, să săpăm morminte sau... poate un alt rug comun, Cadavrele sunt acolo de cevi. vreme. Am...
Se uită Ja Max şi la Lana.
-Locul poate fi curăţat şi dezinfectat, zise Max. Putem să facem asta. Sufletele celor morţi pot fi binecuvântate.
- Trebuie sa fie. Şi Aaron a simţit asta. N-am vorbit prea mult, dat a simţit-o. Şi eu, şi eu.., Avem nişte whisky?
Rachel se îndrepta spre un dulap, scoase o stidă şi un pahar. Turnă două degete.
Jonah îl puse jos după ce-l goli şi oftă.
-Nu cred că au fost toţi Năvălitori. Acolo,., a fost altceva. Şi oricine, oricum, părea mai rău. Au spânzurat o femeie - un Supraom- Am simţit cu toţii că nu puteam s-o lăsăm aşa. Trebuia măcar s-o dăm jos de-acolo. Am adus o scară. Eu m-am urcat să tai funia. Eu văd moartea, le explică lui Max şi Lanei. Ăsta e *danii* meu. Moarte, traume fizice, boală. M-am urcat să tai funia, şi mi s-a revelat ce s-a întâmplat acolo cu ea. I-am văzut viaţa. Am văzut sclipiri din cine a fost. Am văzut ce i-au făcut. I-am auzit ţipetele. I-am văzut moartea

îşi presă faţa de sânii lui Rachel când ea îşi strânse braţele în jurul lui.
-O chema Anja, Avea douăzeci şi doi deani. Era la fel ca Fred. I-au smuls aripile înainte să...
-Nu. Rachel îi mângâie părul, spatele şi murmură: Nu.
Max îşi trase un scaun şi se aşeza lângă birou.
-E ceva nou pentru tine să vezi viaţa morţilor?
-Da. Pur şi simplu încă o aptitudine.
-Ţi-e greu, însă eu cred că e un dar. Un dar pentru cei care au supravieţuit. Cineva îşi aduce aminte de ei. Asta ne dorim cu toţii. Ca cineva să-şi amintească de noi. Putem sa te ajutăm.
Lana mai mult decât mine. Uitându-se la ea, îi spuse: T\i ai o empatie. O atingere tămăduitoare.
Ea făcu un pas înainte.
-Cred că eşti cum eşti, Jonah, fiindcă şi tu ai.

-Asta înseamnă că dacă aş putea să-i găsesc pe cei care au vio- iat-O: au mutilat-o, au ucis-o, i-aş omori fată nici o remuşcare?

-înseamnă că eşti uman, zise Max ridicându-se. O să vin acolo cu tine şi o s~o îngropăm.

- Când o să-i scrieţi numele pe mormânt, când o să spuneţi ce se cuvine lângă acesta, o să-i eliberaţi sufletul, zise Lana cu o mână pe copilul care se mişca în ea. O să vi-l uşuraţi pe al vostru. Marcaţi-i mormântul cu numele, rostiţi-i numele. Simt asta, adăugă ea ui- tându-se la Max.

- Atunci aşa trebuie. Atunci aşa o să facem. O să vin cu tine acum. Putem să trimitem mâine o echipă pentru restul.

Jonah încuviinţă din cap, se ridică şi îi strânse mâna lui Max.

- Mulţumesc!

Târziu, în întunericul nopţii, Max stătea treaz, având imaginile perfect clare în mtnte. El nu văzuse, nu simţise ce simţise Jonah în timp ce ingropau rămăşiţele pângărite ale unei tinere care nu făcuse nici un rău.

El nu-i văzuse viaţa, strălucirea acesteia. El văzuse doar moartea, cruzimea, doar distrugerea. Şi îşi imaginase prea bine frica, agonia sfârşitului acelei vieţi, în timp ce Jonah punea piatra la căpătâi, iar el folosea focul ca să graveze numele.

„Scrieţi-i numele, rostiţi i numele.“[1] Făcuseră asta, iar Max spera că tânăra îşi găsise pacea.

El credea că şi-o găsise şi Jonah, cel puţin pentru moment, în ritualul omagierii,

Dar în întunericul nopţii, în tăcere, în golul dintre două lucruri de rezolvat, Max nu avea parte de linişte.

Se gândi la Eric, la cât il fascinase fratele lui nou-născut, cât îl amuzase când era mic. îşi aminti cât de frustrat fusese Eric la cinci-şase ani, cât de disperat să ţină pasul ai un frate cu opt ani mai mare ca el.

Totuşi, Eric fusese prunul căruia îi dezvăluise ce era, ce putere avea. Fiindcă între ei exista încredere. Fraternitate.

Cum de nu văzuse schimbările? Cum de fusese atât de orb? Dacă ar fi vrut să vadă, ar fi avut destul timp să-I tragă pe Eric de pe marginea răului, înainte să sară în ei.

Ar fi trebuit să aibă grijă de el. Ar fi trebuit să fie mai conştient. în schimb, îşi omorâse fratele,

Ce devenise la sfârşit nu putea şterge tot ce făcuse înainte. Aşa cum oroarea sfârşitului ei nu ştersese întreaga existenţă a fetei pe care o înmormântaseră.

Dar nu avusese şansa să-şi îngroape fratele, să-i scrie numele, să-i rostească numele. Să-i trimită sufletul să se odihnească în pace.

Ca să poată trăi cu alegerea pe care o făcuse, se concentrase pe ceea ce trebuia făcut în conţin uare. Hrană,

adăpost, mişcare. Urmarea semnelor. Ar fi ucis din nou ca să apere vieţile celor care deveniseră responsabilitatea sa. Şi n-avea sa facă rău nimănui, un jurământ în care credea cu fiecare celulă a fiinţei sale. îl încălcase, făcuse acea alegere, fiindcă n-avusese încotro, şi accepta că era posibil să tacă acea alegere din nou.

Acum avea o şansă să construiască o viaţă aici, cu Lana, cu copilul lor, cu copiii care mai puteau veni.

Deci, avea să facă ce trebuia făcut în continuare.

Lângă el, Lan a se agită în somn, cum făcea adesea în ultima vreme. Visele îi tulburau somnul, vise pe care nu şi le amintea. Sau susţinea că nu şi le amintea. Dar, de data aceasta, în loc să se întoarcă spre el, se întoarse cu spatele şi se dădu jos din pat.

- Eşti bine?

Ea se duse la fereastră şi se opri goală în lumina albastră alunii.

- E soarta ta să-o aduci pe Mântuitoare pe lume. Viaţă din moarte, lumină din întuneric. E soarta ta s-o salvezi pe Mântuitoare. Viaţă din moarte, lumina din întuneric.

Max se ridică şi se duse spre ea. N-o atinse, nu vorbi, în timp ce ea privea lung pe fereastră cu ochii adânci ca noaptea.

- Puterea cere sacrificiu ca să ajungă la cumplitul ei echilibru. Vrea sânge şi lacrimi, şi totuşi se hrăneşte cu dragoste şi bucurie. Hi, fiu al lui *Tuatha de Danann,* care ai trăit înainte, o să trăieşti din nou.

Tu, strămoş al Mântuitoarei, strămoş al Alesei, păzeşte clipele şi le îndrăgeşte, căci clipele sunt trecătoare şi finite. Dar viaţa şi lumina, puterea a ceea ceva să vină, moştenirea din acestea sunt infinite.

Lana îi luă mâna şi o apăsă pe umflătura dulce a pântecului ei.

- Ea e. O bătaie de inimă, fâlfâire de aripi, agitaţie uşoară. Ea e strălucirea săbiei, fulgerul care loveşte aievea- Ea e răspunsul la întrebările care nu sunt încă puse.
-Ea va fi.
Lana îi păstră mâna şi se întoarse în pat.
-Ea e sângele tău. Ea e darul tău. Dormi acum, şi fii pe pace. îl trase în jos şi se întinse lângă el, apoi îi puse o mână pe obraz şi-i şopti: Eşti iubit.
închise ochii şi altă. Adormi.

Şi aşa făcu şi el.DIN ÎNTUNERIC SPRE LUMINĂ

Şi lumina luminează în întuneric; iar întunericul nu a cuprins-o Ioan, 1:5[1]

Capitolul 21

Autoproclamatul Consiliu local decise că n-avea să existe niciodată un moment mai bun pentru a organiza o întrunire publică. Faptul că aveau din nou electricitate le ridicase moralul, dar acel miracol minor avea să devină curând un element banal de confort.
Căzură de acord să acţioneze cât timp recunoştinţa şi aprecierea erau la nivel înalt.
Răspândirea veştii nu ridică nici o problemă, şi nici să găsească voluntari care să aranjeze rândurile de scaune în sala Legiunii, căci cantina şcolii s-ar fi dovedit prea mică dacă, aşa cum era de aşteptat, aveau să vină cei mai mulţi dintre locuitori.
Pregătiră mese lungi pe estrada, iar Chuck instală sistemul de sonorizare.

[1] Biblia, Sfânta Evanghelie după Ioan, 1:5.

Arlys stătea în sala goală, imaginându-şi-o zumzăind de oameni. Trecu în revistă nenumărate scenarii - de la o şedinţă paşnică şi constructivă până la una haotică, violentă.

-Crezi că suntem gata, Lloyd?

- Mai pregătiţi ca niciodată, presupun.

Se uită la mapa din mâinile lui.

- Este o ordine de zi de bun-simţ. Nu înseamnă c-o să meargă ca pe roate. începând cu cererea adresată tuturor de a-şi lăsa armele în vestibul. Unii n-o să vrea.

- Şi mă îngrijorează că n-o să vrea exact cei care ar putea să ere probleme. Dar trebuie sa începem de undeva
Se întoarse când Lana intră cu un coş imens şi adulmecă, ne nindu-i sa creadă.
- Dumnezeule, a ce miroase aşa de frumos?
-A pâine. Proaspăt coaptă. Lâna puse pe estradă coşul plin chifle şi franzele. Avem de mai multe feluri. Am pregătit mai mi gustări. Am avut drojdie de la magazin, dar asta n -o sa dureze pen totdeauna. Coc mai mult acum. Şi o să-mi încerc mâna să tac droj uscată.
- Ştii să faci drojdie?
Arlys îşi îngropa pur şi simplu capul în coş.
- Da. Creşte pe fructe, cartofi, chiar şi pe roşii. O să experiment Altcineva trebuie să-şi dea seama cum să macine fainâ.
- Dacă nu primesc o bucată din astă... Lloyd inspiră puternic nas şi gemu teatral: S-ar putea să mor aici, pe loc.
- Serveşte-te. Ideea e să avem câte un pic pentru fiecare gospoc rie. Sunt mici, ştiu, dar...
- Lăudat fie Domnul! zise Lloyd cu gura plină.
- Acţiunea comunitară în desfăşurare, zise Arlys rupând o b cată din felia lui Lloyd. O să avem reguli, o să avem o structură, dai Muşcă, apoi spuse. O să avem şi pâine care îţi aduce o lacrimă în ocl Încă e caldă!
-Pâinea simbolizează ospitalitatea. Rupem pâinea împreun zâmbi Lana. Mi-a plăcut să inaugurez bucătăria comunitară cu ace simbol.
- Vrei să fii soţia mea?
Lloyd mai rupse o bucăţică.
-Hei! Arlys îl lovi cu cotul. Treci la rând.
Râzând, Lana îşi răsuci mâna cu meiul pe care i-l dăduse Mâ într-o noapte liniştită de primăvară
- Sunt luată deja, dar o să-ţi fac pâine. Următorul produs? Pred cu mine o să ne ocupăm serios să facem brânză.
-Dacă puteţi să faceţi asta, o să vă Încoronăm ca regine.

J 12

Lana chicoti şi îşi aranja părul.
I - Mi-ar sta bine cu coroană. Mă duc să mai aduc.
Arlys se aşează lângă coş. t: -Aşa facem, Lloyd.
* El se aşează de cealaltă parte, rupse ce rămăsese din chiflă şi-i oferi Jumătate.
[1] - Să dea naiba dacă nu.
Pe la ora opt, sala zumzăia de voci. Unii bombăniră că trebuiau ıă-şi lase armele la intrare, iar alţii ptir şi simplu ignorară indicaţia. Dar cei mai mulţi le lăsară în afara sălii.
Sentimentul de sărbătoare persista, confirmând că momentul întâlnirii fusese bine ales. Arlys îl privi pe Kurt Rove - care încă avea pistolul la şold. El se uită urât la mulţime, înainte să se îndrepte spre locul unde fraţii Mercer îi păstraseră un scaun liber.
Dacă era să apară probleme, acolo aveau să se concentreze, ştia ea. Arlys se aşează la masa lungă şi îşi deschise bloc-notesul. Se aştepta să aibă de consemnat o mulţime de lucruri, Fred se aplecă spre ea. -Unii sunt deja furioşi. -Da, am văzut.
Jonah urcă pe podium. Deschiderea lui, „Hm[4], reverberă prin încăpere, surprinzându-i pe toţi şi făcându-i să tacă, apoi să râdă.
- Datorită lui Chuck, avem un sistem de sonorizare. Aşteptă ca aplauzele să se încheie, apoi continuă: Avem asta fiindcă s-a restabilit electricitatea, datorită lui Manning, Wanda, Chuck şi Max.
Izbucniră ropote de aplauze; răsunară urale şi fluierături. Arlys observă că Rove nu făcu decât să-şi încrucişeze braţeie peste piept.
- Vă vom cere tuturor să faceţi economie de curent. Pentru aceia dintre voi care nu au o maşină de spălat acasă, Manning i-a dar de capăt celei cu monede de la spălătoria automată. Am pus o foaie de înscriere acolo, pentru folosirea prin rotaţie. Avem detergent în inventar, deocamdată, iar Mărci Wiggs şi-a

luat angajamentul să facă săpun. Mărci, ridică-te, te rog, să ne spui cum vine asta

„Buna mişcare*, îşi zise Arlys când femeia se ridică şi începu sii vorbească atingând o altă temă de bază, cooperarea.

Invită alţi voluntari. Producţia de lumânări, haine, lemn de foc, creşterea animalelor, grădinile, proiectul de seră, lucrările de întreţinere.

-Unii dintre voi s-ar putea să n-o cunoaşteţi pe Lana - ridîcă-te, te rog, Lana. Ea a organizat aici, la Legiune, o bucătărie comunitară, pentru a le oferi noţiunile de bază acelora dintre noi care nu ştiu sa fiarbă apă.

Asta aduse nişte râsete, mai multe aplauze.

- începe chiar din seara asta. Lana?

-Am avut pare de mult ajutor, spuse ea turuind numele celor din echipa de curăţenie şi organizare. Avem nişte echipamente noi datorită lui Poe şi Kim, Jonah şi Aaron, şi o să le dăm în folosinţă. Dave, Mirium şi cu mine am decis să inaugurăm bucătăria cu preparatul cel mai satisfăcător. Pâine. Un simbol al vieţii, al ospitalităţii, al comuni unii. Avem suficientă pentru ca fiecare gospodărie să ia o pâine. înălţă coşul, astfel încât mulţimea să-i vadă conţinutul, şi zâmbi la uralele publicului. O să fie coşuri în vestibul. Luaţi va coţa când plecaţi, între timp, avem...

- Eu nu iau nimic de la ea. încă ţinând braţele încrucişate, Rove o privea încruntat, cu gura strâmbată de dispreţ. De unde ştim ce a pus în pâine? Cine a zis că poate să preia bucătăria aici? Apoi aflăm că o să pună un cazan la fiert.

-E adevărat, de puţin timp sunt vrăjitoare, îi replică Lana calm. Dar chiar am nişte aperitive şi câteva reţete pentru oricine le doreşte,

- iau eu partea lui Kurt) strigă cineva,

Lana aşteptă ca hohotul de râs să se stingă,

-Şio să începem să construim o afumătoare în spatele bucătăriei. Dacă are cineva experienţă cu afumatul cărnii, chiar mi-ar plăcea să discut cu el. în următoarele câteva zile, Dave şi

cu mine o să facem cârnaţi din vânat şi parizer. O să anunţe Arlys în *Buletin* când e gata. Sperăm să avem bucătăria deschisă şase zile pe săptămână şi le stăm întotdeauna la dispoziţie pentru lecţii acelora care, precum lonah, vor să înveţe să fiarbă apa.

u Când se aşează, Max vi mângâie piciorul sub masă. i, - Mulţumesc, Lam Femeia ştie să gătească. îi asigură Jonah.

■Am mâncat nişte paste făcute de ea, fără vrăjitorii, noaptea trecută. Rachel. spune-ne, te rog, ce e nou la clinică?

Ea se ridică.

- Mulţumiri, din nou, lui Jonah, Aaron, Kim şi Poe. Avem acum o ambulanţă complet dotată şi echipamente moderne. Şi, datorită celor care au restabilit curentul, diniea va putea să folosească echipamentele respective. Depozitele noastre de medicamente cu şi fără reţetă sunt bine aprovizionate din nou. De asemenea, avem un început bun În medicina holistică, datorită lui Fred, Tarei, lui Kim şi Lauei.

Aruncă scurt o privire la notiţde ei, apoi reluă:

- Jonah şi cu mine o să continuăm să oferim instrucţiuni pentru resuscitare cardio-pulmonară în prima seara de miercuri a fiecărei luni, la şapte, şi cursuri de prim-ajutor în fiecare seară de luni, la şapte, pentru oricine se înscrie. Ca întotdeauna, clinica se deschide zilnic la opt şi fie eu, fie Jonah suntem disponibili pentru urgenţe medicale douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acum îi avem şi pe Ray, asistent medical, şi pe Carly, elevă la liceul sanitar, iar Iustine, o tămăduitoare, se alătură personalului clinicii. O să lucrăm împreună pentru a menţine sănătatea locuitorilor din New Hope.

- Vindecătoare pe dracu', strigă l-ou Mcrcer, Ce face? îşi pu ne mâinile pe tine şi-ţi repară mâna ruptă?

Râse fornăit, şi unii i se alăturară.

-Eşti liber să soliciţi tipul de îngrijire medicală care ţi convine, îl replică Rachel pe un ton rece ca luna februarie. l,a fel cum eşti liber să stai acolo şi să fii un ticălos. Tot o să-ţi tratăm hemoroizii.

- Uite ce e, cățea...

- Doctor Căţea, ripostă ea. Şi, ca unic medic din această comu nitate, o să spun tuturor că medicamentele alopate pe care le avem se vor epuiza 111 cele din urmă. Vor expira. Fără un chimist, un farmacist, un laborant, fără mijloace, o să trebuiască să recurgem la alte tipuri de medicamente şi de tratamente şi la cei care au capacitatea de a le furniza. Trebuie să trăim în lumea pe care o avem.

-Eu am diabet. Unul dintre pacienţii noi ai lui Rachel se ridică. Şi nu sunt singurul care are o afecţiune ce necesită medicaţie zilnică. Sunt al naibii de recunoscător că nişte vecini de-ai mei s-au dus să caute lucrurile de care avem nevoie. Şi sunt al naibii de recunoscător să ştiu că, atunci când doctoriile o să se termine, există cineva care o să încerce să mă menţină în viaţă şi sănătos. Atât am avut de zis.

- Cred că asta spune totul.

Rachel se retrase şi se aşeză.

Jonah lăsă murmurul din sală să se liniştească, apoi reveni la microfon.

- Cine nu vrea sa audă ce trebuie spus în seara asta nu e obligat să rămână. Aşa cum oricui nu-i place ce trebuie făcut pentru a construi această comunitate şi a o menţine în siguranţă nu e obligat să rămână în New Hope. Am supravieţuit până să ajungem aici. Supravieţuirea nu mai e suficientă, aşa că am să-i dau cuvântul lui Lloyd.

Lloyd traversă podiumul şi îşi deschise mapa înainte de a-şi scoate ochelarii din buzunarul cămăşii şi a-i potrivi pe nas. Priva peste ei la audienţă.

- Am ajuns în New Hope de 1 aprilie. Ziua păcălelilor a fost oribilă. Ploaie rece, lâpoviţă. un vânt care-ţi intra în oase Am venit singur, după ce grupul cu care

călătorisem timp de câteva săptămâni fusese atacat de Năvălitori. Ne-am separat, şi cred că eu am avut noroc, fiindcă atunci când alergam zăpăcit, fără nici un plan, am căzut într-un şanţ. M-am lovit la cap şi la picior. Aşa că am scăpat cu viaţă. Nu ştiu nimic despre ceilalţi, fiindcă atunci când mi-am revenit în simţiri şi am reuşit să mă târăsc afară, eram singur. Mulţi dintre noi am fost singuri încă din primele zile ale lui Ianuarie, Acum nu mai suntem singuri.

Unii aplaudară.

- Am avut noroc, continuă el. Am plecat şchiopătând, şi în acea primă zi de aprilie am intrat şchiopătând în New Hope. Bill Ander- son era de pază şi m-a dus direct la clinică, unde Rachel mi-a tratat piciorul şi mi-a dat o sticlă cu apă. Tânăra Fred de colo mi-a adus o portocală şi un baton de Milky Way. Şl nu mi-e ruşine să spun că am plâns ca un copil. Arlys mi-a adus un schimb de haine, iar ea şi Katie au cărat pături, alimente şi apă în casa în care m-a dus Chuck. Casa în care locuiesc astăzi. Eram rănit şi ei m-au îngrijit. îmi era foame, iar ei mi-au dat de mâncare. Nu eram gol, dar, Dumnezeu ştie, eram împuţit şi zdrenţuros, iar ei m-au îmbrăcat. Mi-au oferit adăpost. M')-au dat ceea ce are astăzi aici fiecare dintre noi. Comunitate.

Se opri să-şi aşeze mai bine ochelarii.

- Fiecare dintre noi are o poveste nu cu mult diferită de a mea. Vă rog să vă gândiţi la asta. Vă rog să nu uitaţi că sunteţi norocoşi, fiindcă Jonah are dreptate. Nu e suficient să supravieţuieşti Când am intrat şchiopătând în New Hope, aici locuiau treizeci şi unu de oameni. Acum suntem peste trei sute. Grupul cu către eram a fugit farâ să stea pe gânduri - şi eu eram unul dintre ei - când am fost atacaţi N-am avut conducător, nu vedeam dincolo de propria supravieţuire. N-aveam nici un plan şi nici o structură. New Hope are deja mai mult de-atât, şi continuăm să lucrăm la asta. Am vorbit deja despre planurile de viitor. Acum o să vorbim despre cum să ne

păstrăm comunitatea în siguranţă faţă de Năvălitori şi faţă de cei din afara care ne ameninţă pacea, precum şi faţă de cei care strică pacea asta din interior.

îşi scoase ochelarii şi-i lustrui absent de mâneca cămăşii.

- Am avut câteva incidente pe care am putea să le numim minore în schema generală. Bătăi cu pumnii, ameninţări cu violenţa şi intimidări fizice. Bryar a noastră a fost ameninţată, intimidată şt hărţuită de doi bărbaţi când se plimba pe strada Principală. Bicicleta micuţului Dennis Reader. pe care i-o reparase Bill, i-a fost furată de pe verandă. Pe uşa casei în care locuiesc jess, Flynn, Dennis şi alţi copii au fost pictate cuvinte ameninţătoare. Cea mai vârstnică rezidentă a noastră, pe care o numim cu afecţiune Mama Zee şi care locuieşte în apartamentul de vizavi de al meu, a venit acasă după lucrul la grădină - are optzeci şi şase de ani şi îşi dedică timpul pentru aşa ceva - şi şi -a găsit casa vandalizata.

Se opri din nou şi îşi aşează mâinile pe marginile podiumulaî

- ,Aşa că am să vă întreb chiar acum: Suntem o comunitate carc o să stea fără să facă nimic, în timp ce o tânără nu poate să se plimbe liniştită, în timp ce casa unei bătrâne este vandalizată sau unuibăieţel t se ia bicicleta de pe terasa din faţă?

Strigătele de „NU!" şi privirile ostile adresa te fraţilor Mercer ii dădură lui lloyd răspunsul aşteptat,

-Mă bucur să aud asta.

Ridică o mână pentru a potoli gălăgia.

-Mă bucur să aud asta. Sunt de acord. Fondatorii acestei comunităţi sunt de acord. Cei care v-au pripit, v-au îngrijit rănile, v-au dat mâncare şi adăpost sunt de acord. Am

supravieţuit şi lucrăm în fiecare zi ca să ne asigurăm casele împotriva oricui vine aici să nc facă rău. Acum este momentul să punem în aplicare legi, pentru a ne păstra pe toţi în siguranţă faţă de oricine din comunitatea noastră care încearcă să ne facă râu.

Rove sări în picioare.

- Legi? Faptul că a ajuns aici primul nu dă nimănui dreptul de a le spune celorlalţi ce să facă, cum să trăiască. Avem alte griji mai importante decât bicicleta unui puşti, pentru numele lui Dumnezeu! Ia te uită cine stă acolo şi ne dă ordine! Jumătate dintre ei nici măcar nu sunt ca noi!

- De-aia nu poţi tu să trăieşti, din cauza celor de aici, Dacă vrei să trăieşti în ală parte, nimeni nu te opreşte.

Vocea lui Lloyd nu se ridică, tonul lui nu deveni mai tăios. însă vorbele lui aveau greutate.

-Ca toţi cei care aleg să plece, vei primi provizii şi urări de călătorie sprâncenată.

-Aşa?

-Aşa.

-Dar cinc decide? O femeie din faţă ridică mâna. Cine face legile şi ce se întâmplă dacă sunt încălcare?

-Bună întrebare, Tara. începem cu principiile pe care crcdem ca le va susţine orice persoana rezonabila din această sală. Avem nevoie de legi

împotriva violenţei,
împotriva furtului şi
vandalismului, le-am
conceput pe acelea care ni
se par cele mai
importante. O să
distribuim materialele în
sală, ca să nu pierdem
vremea cu citirea lor la
microfon. O să exemplific
doar cu uciderea

.Inspira iute pe nas şi continuă:

-Acum suntem de acord că luarea unei vieţi nu poate fi tolerată. Dar daca luarea acelei vieţi s-a produs în legitimă apărare sau în apărarea altcuiva? Asta trebuie stabilit. în acest sens, fundamentală este activitatea poliţiştilor, li avem pe Caria, care a fost şase ani ajutor de şerifi pe Mike Rozer, care a lucrat zece ani în domeniu, şi pe Max Fallon, care a adus aproape o sută de oameni în siguranţă la New Hope, dispus şi capabil să servească comunitatea în această calitate.

De data asta sări în picioare Don Mercer.

-Nu primesc ordine de la nici un rahat de ajutor de şerif, care a şezut probabil pe fundul ei gras şi a mâncat gogoşi, sau de la vremi bou de sticlete pe care nu-l ştie nimeni aici. Şi sunt al dracului de sigur că nu accept nimic de la unul ca el, se răsti arătând spre Max. Cei ca el au cauzat toate astea, se ştie. Ce o să-I împiedice pe ciudatul ăla afurisit să dea dc pământ cu unul dintre noi dacă-I apucă mâncâri- mea? Unul ca el ţî-a omorât bărbatul, nu-i aşa, Lucy?

O femeie slăbuţă, cu păr scurt şi încărunţit, încuviinţă din cap.

-Unul ca el l-a omorât pe Johnny. S-a năpustit la noi ca un demon din 'ad. Eu abia am scăpat cu viaţă.

-După toate probabilităţile, unul ca eî a vandalizat casa bătrânei, Unul ca el a făcut să dispară şi bicicleta puştiului ăla. Legi, pe dracu'î Doar un alt mod de a-i păcăli pe oamenii adevăraţi.

Max se ridică încet în picioare, abia arnncându-i o privire luî Rove când acesta se ridică la rândul lui, cu o mână pe pistol.

-Cei care au ucis trei din grupul nostru, care ne-au prins în ambuscadă şi aii ucis trei oameni înainte să-i putem opri, erau tot oameni. Dacă vreţi să ne separaţi în -

categorii, ambele catcgorii au ceva rău în ele. Ştiu. Unul ca mine, şi totuşi nu ca mine, a provocat moartea unui tânăr care ne-a oferit adăpost. Individul acela s-a întors împotriva a tot ce avem mai sfânt noi, cei care îmbrăţişăm magia. El şi femeia care l-a făcut să şc schimbe au luat o viaţă, şi ar fi luat viaţa soţiei mele şi a copilului meu, pe ale prietenilor mei. Era fratele meu, carnea mea, sângele meu, familia mea şi, ca să-l împiedic să ucidă, să-şi folosească darul ca să distrugă, i-am luat viaţa.

îşi întoarse privirea, rece şi cenuşie, spre Rove.

- Crede-ma, daca scoţi arma şi ameninţi pe cineva aici cu ea o să te împiedic. Dacă cineva care are darul caută să tacă râu, o să-l împiedic. Mi-ai insultat soţia, care şi-a folosit priceperea pentru a dărui pâine, cea mai simplă şi mai plină de semnificaţii ofrandă. Dar asta nu e o crimă, e doar ignoranţă. Bagă arma la loc, dacă eşti hotărât să înveţi care e diferenţa.

-Ei, rahat! Lou Mercer sări în picioare. Unde se trezeşte de ne ameninţă c-o să-şi folosească vrăjile de doi bani împotriva unuia dintre noi?

-Unde se trezeşte Kurt de ameninţă pe cineva cu o armă?

Kurt se întoarse spre Manning.

- Pistolul meu e în toc.

-Fii deştept şiţine-l acolo şi stai dracului jos!

-Ce tâmpenie! Lou îşi agită braţele. Tocmai ei vor să ne facă legi? Pe care să le aplice nişte poliţişti de bâlci? Şi totul a început fiindcă unii dintre ăia de colo au ajuns aici înaintea ălorlalţi. Rahat! Eu zic să votăm. încă suntem în afurisita de Americă şi o să votăm. Nu ne dă nimeni ordine.

-S-ar putea să vreţi să citiţi cu atenţie legile înainte să...

-Tacidracului din gură! strigă Lou la Lloyd. N-ai mai multe drepturi decât mine, Eu zic să votăm cu privire la rahaturile astea. Votăm dacă să lăsăm o gaşcă de nenorociţi să ne spună cum trebuie să trăim.

-Bine, Lou, putem sa cerem un vot. Să o facem prin ridicare de mână, sugera Lloyd. Toţi cei care nu vor o structură legală în New Hope, o autoritate desemnată pentru a pune în aplicare legile şi un sistem de justiţie care să dea pedepse pentru încălcarea respectivelor legi, mâna sus!

Se uită prin sală. îşi făcuse deja o idee despre locul unde avea să vadă mâinile ridicate şi era încântat să vadă că rămânea un bun judecător de caractere.

- Eu am numărat paisprezece împotrivă. Arlys?

-Paisprezece împotrivă, confirmă ea.

-Cerahat! mormăi Lou.

- Tu ai vrut vot. Votăm, Toţi cei care sunt în favoarea unei structuri legale în New Hope, unei autorităţi desemnate pentru a pune în
aplicare aceste 1 egi şi unui sistem de justiţie care să dea pedepse pentru încălcarea legilor respective, mâna sus!
Dădu din cap. Căci erau evident peste două sute pentru, ceea ce însemna o majoritate incontestabilă.
-Eddie, Fred, împărţiţi, vă rog, propunerile, ca oamenii să le poată citi.
În timp ce se distribuiau foile, Rove îşi tăcu Ioc cu coatele în faţă, smulse o hârtie din mâinile lui Eddie, o mototoli şi o aruncă pe jos.
-Hei, frate, nu fi aşa bou!
Cu o privire aţâţată, Rove îşi trase braţul înapoi, cu pumnul strâns, după care îl trimise spre faţa lui Eddie. Fu oprit însă la trei centimetri de aceasta.

Furia i se transformă în şoc şi frustrare. Apoi în dezgust.
-Ştiam eu că eşti unul dintre ei,
- Ba nu e! Lana se ridică în picioare. Nu cum insinuezi tu Eu ţi-am blocat pumnul, domnule Rove, continua ea în timp ce cobora. Fiindcă n-o să te las să-mi brutalizezi un prieten.
- Of* Lana, mă descurc şi singur.
Ea îl bătu pe umăr pe Eddie.
-Ştiu. Du-te şitmparte teancurile.
Când Eddie plecă, Lana îi luă locul.
Puse un deget în aer, în faţa pumnului fui Rove. El îşi roti umărul ş! lăsă braţul jos.
-Vrei să mă lovești, domnule Rove? Fără să se uite în jur, ea ridică o mână, sub privirea atentă a lui Max. Sau o s-o Iaşi mai moale cu insultele şi bigotismul?
Percepu ura lui Rove şi reuşi să distingă în acea ură, în umilirea care o păta, cât de mult voia el să i facă rău. Şi cât de mult se temea de ea.
Mai mulţi oameni se sculară jn picioare în timp ce Rove stătea acolo cu pumnul încă strâns pe lângă el, tremurând. Unii veniră lângă ea, în spatele ei.
-Du-te acasă, Kurt, îl sfătui Manning trăgând-o cu blândeţe pe Lana înapoi. Du-te acasă şi calmează-te.
Rove se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă cu paşi ma Din cei paisprezece care ridicaseră mâna pentru votul împotriv doar nouă ieşiră cu el.

-Ai ouă, îi zise Manning lanei. Dacă nu te superi că-ţi spun ast - Nu mă supăr, fiindcă mult timp nu le-am avut.Capitolul 22

Trecu o săptămâna, apoi două, luna mai lăsă locul lui iunie; New Hope îşi continua dezvoltarea.
O seră, o afumătoare, o zonă de picnic în spatele grădinilor. în două rânduri veniră oameni noi - un grup de trei persoane, altul de cinci.

Acum că avea curent, Chuck îşi combină puterile cu ale lui Max pentru a realiza conexiunea la internet. Era o conexiune lentă şi neregulată, care mergea în doar câteva locuri pe care le desemnaseră drept prioritare, dar asta mai adăugă un strat de speranţă.
Mulţi dintre cei cărora le era dor de cei dragi se aliniau zilnic la nouă bibliotecă a oraşului ca să trimită emailuri şi să verifice cu religiozitate fiecare răspuns.
Chiar dacă nu venea nici unul, speranţa era vie.
Deşi Chuck nu înceta să caute, comunicarea cu lumea exterioară rămânea un vis neîmplinit. Arlys nu putea să navigheze pe web, într-adevăr, dar avea software-ul să publice *Buletinul* fără ciocănitul vechiului Underwood. Max scria.
Jonah se mută discret în dormitorul lui Rachel.
Grădinile înfloriră şi, dacă beneficiaseră de un mic ajutor magic, nimeni nu se plânse.
- Se pare că ne-am găsit echilibrul.
Lana se aşează pe terasa ei diri faţă - pe un scaun vopsit într-un roşu vesel - să se delecteze cu un ceai cu gheaţă şi o pricomigdală din lotul pe care-l făcuse cu partea ei de provizii.
Arlys stătea cu ea, cum se întâmpla adesea la sfârşitul zilei,
-E idilic, zise Lana. Şi asta o spune cineva care a locuit toată viaţa la oraş. Avem cireşe şi struguri...
- Ceea ce te face să te gândeşti la drojdie.
- Mă gândesc şi la tarte, gemuri şi jeleuri. Avem deja nişte roşii, nişte legume, salată verde şi nişte verdeţuri nemaipomenite. Bill a adus în bucătărie două lăzi cu borcane şi capace. Mă uit cum creşte porumbul, ceea ce e uimitor pentru mine, orăşeancă de-o viaţă. Ra- chel zice că fătul e perfect - şi are acum aproape cinci sute dc grame.

J 6

Jur că mi se pare mult mai grea, apoi îmi imaginez că aş înghiţi o jumătate de kilogram de zahăr şi văd corelaţia. îşi mângâie pântecul cu un suspin mulţumit,

- Apropo de drojdie, am făcut şi am uscat un pic, Şi, datorită lui Chuck, nu mai trebuie să scriu reţete până fac cârcei la mână. Plus că Rove şi fraţii Mercer şi aroganta aia de Sharon Beamer nu ne-au făcut nici o problemă de la întâlnirea publică.

-Mai lasa-i un pic.

-O, nu-mi strica buna dispoziţie! Uite-l pe Will! Lana flutură o mână, făcându-i semn. Cum merge treaba?

-Cuce?

-Cu tine şi Will? Lana mişcă din sprâncene cu subînţeles. Am simţit nişte vibraţii clare.

-Vibraţiile tale sunt defecte. Suntem doar prieteni, am copilărit împreună. Arlys luă o gură de vin şi se uită la Will, care traversa strada. Dar n-arată rău deloc, observă ea.

- Doamnelor.
- Am rămas fără bere, îi zise Lana. Dar avem vin.
- Nu mi-ar strica un pic. Abia ne am întors de la o partidă de vânătoare.
- Nu-mi spune ca o să fac mai multe mezeluri de vânat.
- Carnea e bună de tocat.
- Of, bine! îţi aduc Un pahar.

-Stai jos! ordona ArJys. Aduc eu. jumătatea de kilogram de zahăr, idăugă ea înainte de a intra în casă.

- Jumătatea de kilogram de zahăr?

Lana se bătu uşor peste pântec.

- Ia o prăjiturică!

-Sigur. Luă una şi muşcă din ea, apoi închise ochii, Uau, ce bună î! Ai putea să-ţi câştigi existenţa din asta.

-Asta şi făceam, mai demult,

ArJys ieşi cu paharul şi-i turnă vin. WilI se sprijini de bulumacul şardului. Se uită 'în spate când trei căprioare o zbughiră pe strada Principală.
-Ce bine că Fred s-a gândit să pună gardul ăla invizibil în jurul grădinilor, comentă el. Nu trebuie să mergem mai mult de un kilometru ca să vânăm o căprioară.
- Şi că am adoptat hotărârea locală de interzicere a folosirii armelor de foc în oraş, adăugă Arlys. Altfel am fi sfârşit cu mai multe ferestre sparte accidental,
- Aşa e. Noi ne gândim să invadăm casa lui Rachel diseară, ca să ne uităm la nişte DVD-urL Vii?
Arlys ridică din sprâncene.
- Care „noi"?
-Tata şi cu mine - şi Chuck, dacă reuşim să-l scoatem din subsol - şi alţi câţiva. Ei au ecranul ăla mare şi playerul. Taxa de intrare e o gustare sau o băutură.
- Aş putea să vin, spuse Arlys zâmbindu-i.
„E tare drăguţi îşi zise ea când Lana se ridică şi se îndreptă spre cealaltă parte a treptelor.
- Dar tu, Lana? Vrei să vii la seara de filme?
- Se apropie ceva! Totul se schimbă. Vine ceva. întotdeauna a venit. Vine ceva. Se încheie. începe,
WilI se repezi spre ea când o văzu că se clatină.
- Hei, hei, hei!
îi dădu paharul lui Arlys şi o ajută pe Lana.
- Sunt bine. Am cam ameţit.
- O chem pe Rachel. Mă duc după Max.
-Nu, nu, doar am ameţit Sunt bine,
- O aduc pe Rachel, insistă Arlys luând-o la fugă peste drum.
- Uite aici! Wil! o conduse cu blândeţe pe Lana şi o aşeza pe scaun. Ce e asta?
- Ceai cu gheaţă,

- O.K., e bun, probabil. Bea puţin. Eşti albă ca varul. Ce vine, după cum ziceai?
-Nu ştiu, murmură ea punându-şi mâna pe pântcc. A fost pur.şi simplu senzaţia asta de inevitabilitate. Şi de suferinţă. Exersez, dar nu atât de mult cât ar trebui. Nu ştiu cum să-mi controlez sau să-mi interpretez senzaţiile. Rachel, într-un tricou şi cu pantaloni trei sferturi, traversă strada într-o clipă.
- Cc-i cu toate astea?
- Pur şi simplu n-am fost în apele mele pentru o clipă, zise Lana în timp ce Rachel îi lua pulsul. A venit şi a plecat. Acum mă simt bine.
- Pulsul tău e accelerat.
- M-am speriat. Am avut una dintre senzaţiile mele. Pur şi simplu mă copleşesc. Nu ştiu cum să explic. Se revarsă din mine şi mă saturează. Nu e ceva fizic. Nu în modul obişnuit,
- O să-l găsesc pe Max.
-O, nu! Când Will dădu să plece, lana insistă: Nu-l alarma. Sunt bine.
- O să-mi tăbăcească fundul - şi o să trebuiască să-l ajut s-o facă - dacă nu-l chem.
-Bine, bine. Nu vreau să fiu eu responsabila pentru tăbăcitul fundului tău. Rachel, serios, tocmai ne-ai examinat pe mine şi pe copil în dimineaţa asta. Ştiu ce a fost - n-are dc-a face cu medicina şi a trecut, îi luă mâna lui Rachel, apoi pe a lui Artys şi le spuse: Vine ceva, şi în curând. Asta-i tot ce ştiu sigur.
- «lotul se schimbă", repetă Arlys. „Se încheie, începe,"'
-Am spus eu asta? Am fost un pic în afara mea. Sau înăuntrul meu. Eu nu sunt clarvăzătoare. Uitându-sein jos la pântec, Lana murmură: Dar ea ar putea fi. Eu văd ce vede ea. Simt asta pur şi simplu.

► Auzi sunet de paşi repezi, dar îl văzu pe Chuck, nu pe Max venind tn grabă pe trotuar.
'<■■ - Arn ceva! Fluturând hârtia pe care o ţinea în mână, exclamă su- ¡rescitat Contact. Un tel de contact, i - Contact pe internet?
Arlys îi smulse hârtia din mână înain te ca el să-şi recapete suflul.
ATENŢIE TOATE FIINŢELE UMANE CU FRICĂ DE DUMNEZEU
Dacă citeşti asta, eşti unul dintre aleşi. Fără îndoială că i-ai pierdut pe cei dragi ţie şi ai simţit, poate cunoşti încă, disperarea. Fără îndoială că ai fost martor ocular la abominaţiile care au devastat lumea pe care a creat-o Domnul nostru. Poate crezi că a venit Ziua de Apoi.
Dar veseleşte-te!
Nu eşti singur!
Ai credinţă!
Ai curaj!
Noi, cei care am supravieţuit acestei pedepse demonice tăurite de Copiii lui Satan, ne confruntăm cu o Mare încercare! Numai noi ne putem apăra lumea, vieţile, sufletele- înarmează-teşi alătură-te Sfintei Cruciade. O să stai cu mâinile în sân când femeile noastre sunt violate, copiii noştri mutilaţi, când supravieţuirea omenirii e ameninţată de cei nelegiuiţi, de Supraoameni? Viitorul speciei umane este în mâinile noastre. Pentru â-l salva, trebuie să-i scăldăm în sângele demonului,
Adunaţi-vâ laolaltă, Războinici Aleşi! Vânaţi, Ucideţi, Distrugeţi RĂUL care ne ameninţă. Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască[1], aşa zis-a Domnul. A sosit vremea

---

[1] Jbxodul 22:18 (n. Ir.)

pedepsei divine! A sosit vremea Măcelului! A sosit vremea Războinicilor Purităţii!

Sunt cu tine. Sunt de-al tău. Sunt plin. de luminarăzbunării îndreptăţite.

Reverendul şi comandantul Jeremîah White

-Imitaţie proastă, zise Arlys. Plină de detalii şi al naibii de înspăimântătoare.

- Războinicii Purităţii. Lana se apucă de balustrada terasei. Flynn zice că a facut-o, în sfârşit, pe Starr să vorbească un pic mai mult. Cei din banda care a omorât-o pe mama ei îşi spuneau Războinicii Purităţii şi aveau tatuaje. Săbii încrucişate cu Un *R* şi un *P* sub *X*.

-Ştiu. Aşa cum îl ştiu şipeacestjeremiah. Arlys îi dădu hârtia înapoi lui Chuck. A agitat deja spiritele prin apeluri la vărsare de sânge în ianuarie, în primele săptămâni de Apocalipsă.

- Are un site rudimentar, le zise Chuck. Am dat peste el în timpul căutărilor mele. Mai sunt şi alte chestii acolo. A încărcat nişte fotogra - fii - sunt destul de explicite. Şi are un tatuaj ca alea de care spuneai tu. ÎI numeşte Semnul celor Aleşi. Rahat! Rahat, rahat, rahat! Susţine că lucrează la crearea unui forum. Am intrat pe ascuns, şi are peste două sute de postări. Sub cincizeci de utilizatori, deci oamenii se întorc, vizitează site-ul din nou.

- Cincizeci nu sunt mulţi, murmură Arlys. Dar...

-Se pare că nu suntem singurii care au curent electric şi internet, încheie Chuck.

- Nu suntem singurii îngroziţi de rahaturile astea, comentă Arlys. Dar...

-Unii se vor bucura de asta. Posomorâta, Rachel încuviinţă din cap. Inclusiv câţiva din New Hope. Ai putea să spui când a postat? Unde se află site-ul?

-Cred că emobil - asta e şi mai înfricoşător, fiindcă nu ştiu cum ar putea fi. Totuşi, acum că 1 -am depistat, pot să-l monitorizez. Tot ce am găsit până acum e de dinainte de Apocalipsă. Sunt chestii care au apărut înainte ca toate să cadă. Dar probabil că nebunul a continuat să transmită mesaje din astea.

încetă să vorbească atunci când Max îşi opri Camioneta la marginea trotuarului. Max coborî pe o parte, WiH pe cealaltă.

- Sunt bine, zise Lana repede.
- Will zice că ai leşinat.

Ea îi aruncă o privire frustrată lui Will.

- Am ameţit un pic.

Max îi prinse faţa în palme şi o studie.

-Ai avut o viziune?

- Nu, na.. E greu de explicat. Cred că copilul a avut-o, şi m-a străbătut cumva.
- Sunteţi conectate fizic, spuse Rachel. Sănătatea ta, a bebeluşului. Chiar nu ştiu nimic despre latura asta a lucrurilor, dar mi se pare foarte posibil să-i preiei trăirile.
- Nu e prima dată, zise Max. Ar putea să-i facă rău?
- Pentru început, aş recomanda sistarea şofatului.

Lana se holbă îngrozită. Îi plăcea la nebunie să şofeze.

- Haide, zău!

-Sunt de acord cu Rachel, spuse Arlys. Ai fost plecată, Lana. Ai fost în altă parte. Eu aş spune pas şofatului, operării echipamentelor grele în general, adăuga ea încercând să îndulcească lovitura.

- Oricum erai o şoferiţă îngrozitoare.

Max o sărută pe frunte.

-O să plăteşti pentru asta mai târziu, dar avem şi alte griji pe cap. Chuck?

Când Chuck îi dădu hârtia lui Max şi începu să-i explice, Lana se aşeză din nou şi căzu pe gânduri. „N o să-mi asum nici un risc", hotărî în cele din urmă.
Orice o afecta pe ea, afecta şi copilul.
Şi se părea că şi invers. Rachel mai turnă nişte ceai cu gheaţă.
-Hidratează-te! Şi vreau să ştiu dacă mai ai transe cu ameţeli. Dacă ai senzaţii neobişnuite, fizice sau nu. N-are rost să dăm prea mare importanţă descoperirii lui Chuck. Un singur fanatic într-o tară foarte mare.
- Asta ajuta, dar, cum am spus, avem şi noi câţiva care ar putea să răspundă apelului ăstuia.
-Majoritatea nu mai sunt aici, zise Max după ce reciti textul. Am fost Cu Mike să vedem ce face Rove. Doar să aruncăm o privire. A plecat, la fel şi fraţii Mercer, împreună cu Sharon Beamer, Brad Fitz, Denny Wertz.
- Asta explică de ce nu i-am văzut în ultimele zile. Arlys încuviinţă din cap. Şi n-au ridicat nici un fel de provizii şi nici n-au venit să ajute la treburi. Mă rog, de-aia nu mai pot eu.
- Mă bucur că au plecat, zise Lana. De-acum o să dorm mai bine.
- Aşa se explică şi de ce avem două camionete mai puţin, continuă Max. Şi şaptezeci şi cinci de litri de benzina, alimente. Arme. De asta ne-am dus să verificăm. PUmbându-şi absent o mână peste braţul Lanei în timp ce examina strada, adăugă: Totuşi, îmi imaginez că cei mai mulţi au să considere pierderea ca pe o victorie. în definitiv, am scăpat de ei.
-Eu mă întorc în subsolul meu, să văd dacă a apărut cineva on- line, zise Chuck trecându-şi degetele prin barba în dezordine. Mă apucă tristeţea când îmi imaginez câţi

pasionaţi de tehnologie şi hackeri erau în lume înainte de Apocalipsa. Cum de nu găsesc absolut pe nimeni pe net? Umerii i se ridicară şi căzură. Trebuie să faci calcule, nu? Probabil că peste cincizeci la sută - mult peste cincizeci la sută - au pierit din cauza Apocalipsci. Mă rog.

Plecălăsându-şi neterminat raţionamentul.

- Are dreptate, spuse Max continuând să mângâie braţul Lanei. Putem să judecăm asta după tot ce am văzut cu toţii, şi după faptul că numărul celor care vin să se stabilească aici ori sunt în trecere s-a apropiat de zero în ultimele două săptămâni,

-Asta face şi mai importantă consolidarea comunităţii noastre, zise Arlys. Legea, ordinea, educaţia, apa şi resursele alimentare.

- Siguranţa, adăugâMax. O lume mare, un singur fanatic, într-adevăr, dar unul cu adepţi. Plus Năvălitorii, Supraoamenii Răi, Poate că mai există legi şi o bruma de autoritate, dar braţul lor nu ajunge până aici. Nu ştim cine sau ce ar putea fi responsabil pentru ele. Aşa că trebuie să protejăm ce e al nostru.

- Sunt de acord. Sunt de acord cu toate astea. Rachel, cu mâinile în buzunare, se uită pe stradă. împăcată. Am făcut multe progrese într-o perioadă scurtă de timp, le spuse. Chiar şi simpla existenţă a unui sistem de reguli, de responsabilităţi faţă de comunitate le dă oamenilor o bază. Poate că plecarea celor care nu doresc fundaţia asta - cum e
Rove - o va consolida. E o lume mare, iar noi avem şansa să facem aici un colţ sigur şi durabil.

-Trebuie să iie ceva mai mult decât regulile şi responsabilităţile, Suntem în viaţă. Lana îşi aşează mâna pe copilul care se mişca chiar atunci. Atât de mulţi dintre noi am fost îndureraţi, chiar dacă tăceam ce trebuia tăcut. Se

uită la Will. Atât de mulţi dintre noi am pierdut bucăţi din noi înşine. Dar am şi găsit în noi înşine ceva ce nu ştiam ca era acolo. Suntem în viaţă, repetă ea. Poate că a venit momentul să sărbătorim asta. Se apropie solstiţiul.
Max îi zâmbi.
- Cea mai lungă zi. Un motiv de sărbătoare.
- Da, şi unii dintre noi vor sărbători. Eu socotesc că ar fi prea devreme - la doar câteva zile distanţă - pentru o sărbătoare comunitară în toată puterea cuvântului. Avem nevoie de mai mult timp ca s-o planificăm.
- Patru Iulie a fost întotdeauna sărbătoarea mea preferată când eram mic.
Arlys se întoarse şi-i zâmbi lui Will.
- îmi amintesc. Grătar, defilarea formaţiilor muzicale, hotdogi şi focuri de artificii.
- Plăcinta cu cireşe ă mamei.
- Îmi aduc aminte cu drag de plăcinta cu cireşe a mamei tale.
-Ziua Independenţei în stil New Hope. Avem la dispoziţie trei
săptămâni ca să ne pregătim, arătă Will. Şi pregătirile o să-i mobilizeze pe toţi, nu?
- Sărbătoarea tuturor americanilor, zise Arlys. Mâncare, jocuri, produse artizanale, muzică, dans. îmi place. Chiar îmi place!
- Am putea să începem ziua cu o ceremonie în memoria celor pe care i-am pierdut, spuse Lana luându-l pe Max de mână. Pentru a onora prietenii şi familia care nu sunt cu noi. Şi încheiem ziua cu sărbătoarea.
-Acum uni place şi mai mult. Mă duc să lucrez la un *Buletin,* decise Arlys. îl scot azi.

Am câteva idei despre asta, îi spuse Will. Merg şi eu cu tine. Asta e o treabă bună, Lana. E o treabă bună

.-Mă duc să-l pun la curent pe Jonah. Will are dreptate. Rachel o bătu uşor pe braţ pe Lana. Ai avut o idee grozavă, să ştii. Rămas singur pe terasă cu Lana, Max se uita peste oraş, - Eşti fericită aici? Suntem singuri, îi zise înainte ca ea să răspundă. -Nu c viaţa pe care mi-am imaginat-o vreodată pentru noi. Şi mai sunt momente când mă trezesc aşteptând să fiuîn mansardă. Mi-e dor de multe- Pur şi simplu să mă duc acasă prin zgomot şi aglomeraţie. Îmi aduc aminte cum plănuiam să mergem câteva săptămâni în Italia sau Franţa. îmi aduc aminte şi mi-e dor. Dar da, sunt fericită aici. Sunt cu tine, şi în câteva luni o sa avem o fiică. Suntem în viaţă, Max Ne-ai scos dintr-un coşmar şi ne-ai adus aici. Tu eşti fericit aici?

-Nu e viaţa pe care mi-am imaginat-o, şi mi-e dor de multe. Dar sunt cu tine. Aşteptam un copil. Amândoi avem prilejul să fttcem lu cruri care ne aduc satisfacţii şi dispunem de puteri pe care amândoi încă învăţăm să le înţelegem. Avem un scop. Suntem în viaţă şi avem un scop. O să sărbătorim asta.

Ziua festivalului începu blândă şi trandafirie. Lana pctrccu prima parte, la fel ca în ajun, pregătind mâncarea cu echipa de labucătărie. Se concentra asupra gătitului, lăsând altora decoraţiile - sub comanda lui Fred

Prepară nenumărate chiftele din carne de vânat şi curcan sălbatic pe fundalul sonor al muzicienilor care repetau şi al voluntarilor care băteau cuie. Pe holul din faţa bucătăriei, Bryar şi alţii lucrau cu grupuri de copii să facă felinare chinezeşti - roşu. alb şi albastru - şi steluţe de hârtie cu numele celor dispăruţi.

Când albastrul inlocui rozul dimineţii, Lana ieşi afară şi se minună de câtă lume se adunase, în timp ce corul nou-format cânta „AmazîngGrace”

îi privi pe Bill şi Wili Anderson agăţându-şi steluţele în bătrânul stejar de la marginea pajiştii, apoi rămânând alături de Arlys când şi-o agăţă pe a ei.

Mulţi alţii veniră după ei, până când nu mai rămase loc pe ramurile cele mai de jos.

Fu emoționata s-o vadă pe Starr înaintând s-o agațe pe a ei.

Felinarele pe care zânele urmau să ie aprindă când parcul avea să »e scufunde în întuneric. Ghirlande de flori decorau stâlpii de felinar ;i pergolele nou-construite. Grătarele se înşirau iri zona ce fusese sta - îlită pentru gătit.

la prânz, muzicienii cântau într-un foişor pe care voluntarii 11 terminaseră de vopsit doar cu o noapte înainte. Grătarele scoteau fum.

Produsele artizanale se aliniau pe mese, urmând să facă obiectul trocului. Copiii îşi vopseau feţele sau făceau plimbări cu poneii. Alţii jucau popice sau aruncatul potcoavei.

Grădinile ofereau un festin - roşii, ardei, dovlecei, porumb de vară (Rachel îşi zise că bebeluşul era acum cât un ştiulete sănătos).

Vremea, senină şi fierbinte, îi făcea pe mulţi să se refugieze la umbră şi să bea căni după căni din ceaiul cu gheaţă oferit de bucătăria comunităţii.

Auzi vorbindu-se despre înfiinţarea unor echipe de softball, una pentru adulţi, una pentru copii, şi folosirea terenului de sport aflat la nici un kilometru în afara oraşului propriu-zis.

Se vorbi şi despre extinderea fermei, mutarea acesteia într-unadin feimele aflate la doi kilometri distanţă.

„Bun subiect de discuţii, îşi zise. Plin de speranţă.”

Dansă cu Max pe pajiştea verde, într-o rochie de vară care i se umfla peste pântec. încâlzindu-se în lumina soarelui, bârfi cu Arlys, în timp ce Eddie le bruia cu muzicuţa lui. Fred şi Katie se dădeau în leagăne cu bebeluşii în poală.

Bra fericită? o întrebase Max cu câteva săptămâni înainte. în această zi, în acest moment, putea să-i răspundă cu un neîndoielnic „da”.
Ridică o mână să le facă semn lui Kim şi Poe şi oftă.
-O să facem asta în fiecare an, nu?
-Categoric! Şi o să organizăm ceva pentru sărbători - Crăciun, Hanuka, zise Arlys.
-Da! Soistiţiul de iarnă. Lana îşi frecă circular burta. O să fie primul pentru ea.
Arlys îşi dădu părul pe spate - o tunsoare îndrăzneaţă, cu şuviţe, creaţia lui Clarice.
-Tot n-aţi găsit un nume pentîu fetiţă?
-Ne străduim, dar încă nu ne-am putut hotărî. Vara trecută m-ara mutat cu Max, Părea atât de colosal, atât de uimitor. Acum. uite, aşteptăm un copil. Max aruncă la ţintă cu potcoave. Mi-aş paria toată rezerva de praf de copt că n-a mai jucat aşa ceva niciodată în Viaţa lui.
Râse când el aruncă o potcoavă, iar aceasta se opri şi se învârti în aer, se întoarse, apoi se duse ţintă spre ţăruş,
-Şi trişează!
Manevra o tăcu pe Caria - partenera lui - să aplaude, pe când Manning - unul dintre adversari - răbufni indignat.
Max ridica mâinile inocent, apoi îi zâmbi Lanei şi-i făcu cu ochiul.
-Totuşi era atât de serios cu privire la Meşteşug. Se prostea cu mine, dar nu s ar fi jucat niciodată aşa. îmi place să-l văd atât de relaxat. Mă duc să mai iau nişte porumb - şi să i încurajez un pic pe ceilalţi jucători în trecere.
- Vin cu tine, să-ţi dau o mână de ajutor.
Lana se ridică şi se îndreptă spre terenul pentru aruncarea potcoavei.
„Mai trebuie porumb, cu siguranţă, îşi zise ea în timp ce cerceta mesele. Şi roşii.”

Urma să verifice şi rezerva de burgeri de curcan sălbatic şi vânat
Dar, mai întâi, ghidă potcoava lui Manning spre ţăruş, făcând-o să execute o răsucire triplă înainte să se aşeze la locul ei cu un clinchet, îi zâmbi şi-i tăcu cu ochiul lui Max. Manning scoase un hohot de râs, execută un mic dans, apoi îi trimise o bezea.
Da, se gândi, era bine, atât de bine să se joace pur şi simplu!
- Hei! Will veni în fugă şi o trase pe Arlys de braţ. Mai avem nevoie de un jucător la popice.
- Tocmai voiam să..,
- O, haide! Acum sunt expertă în recoltarea porumbului, zise Lana.
-Nu ştiu nimic despre popice.
-Perfect, nici eu. Will o luă de mână şi, aruncând o privire spre steluţele cârc se legănau pe ramuri, adăugă: E o zi bună.
Urmând un impuls, se aplecă şi o sărută pe Lana pe obraz. Apoi o întoarse pe Arlys spre el şi o sămtă, încet şi uşor, pe gură.
-O zi foarte bună.
Lana zâmbi tot drumul până la parcela cu porumb. Mirosea a pământ reavăn, iar muzica, vocile, sunetul de metal pe metal o urmăriră în timp ce smulgea ştiuleţii de pe tulpini. Auzi copiii râzând, un sunet magic pentru urechea ei, purtat de suspinul blând al brizei de vară. Totul părea atât de paşnic, întinderea albastră a cerului, tulpinile **veTzi** şi înalte, atingerea lor pe piele...
Se opri o clipă, cu braţele pline de porumb, mulţumită de ceea ce avea.
Copilul lovi - o rafală rapidă de lovituri -, şi asta aproape că tăcu ştiuleţii să salte, Dintr-odată, unul dintre bebeluşii lui Katie începu să plângă lung şi strident, acoperind

muzica şi glasurile. Când dădu să se întoarcă, pe pământ, în ţâţa ei, se mişcă ceva.
Se uită în jos. îngheţă.
Era arsă, cu marginile încreţite şi înnegrite, dar recunoscu fotografia ei împreună cu Max, fotografia pe care o împachetase înainte să plece din New York. Fotografia care fusese „în casa din munţi când,..
Deasupra capului, pe un **ceT** care se tulbura, se înnegura, dădeau roată ciori negre.
-Max!
Porumbul îi scăpă din braţe în timp ce alerga, în timp ce se lupta să străbată printre tulpinile verzi.
Răsunară focuri de armă, apoi ţipete. Oamenii fugeau, se împrăştiau, se ascundeau, trăgeau cu a mia.
O văzu pe Caria întinsă pe jos, cu ochii larg deschişi şi holbaţi. Şi pe Manning, of, Doamne, pe Manning sângerând în noroiul moale de pe terenul de aruncare a potcoavei.
Strigătul i se Opri în gât când Kurt Rove îi zdrobi faţa lui Chuck cu patul puştii.

în jurul ei erau oameni care trăgeau cu arme şi săgeţi, tară discriminare, în timp ce bărbaţi şi femei pe care-i cunoştea protejau copiii sau ü duceau în grabă la adăpost.Rainbow, care preda yoga în fiecare dimineaţa, aruncă un scut strălucitor asupra unei femei Cu un copil mic. dar În clipa următoare incasă un glonţ în spate şi se prăbuşi.
Lana văzu un bărbat înalt, uscăţiv, cu o coamă de păr auriu creţ, ridicând o puşcă şi îndreptând-o în sus când Fred şe ridică, bătând cu furie din aripi, cu unul dintre bebeluşi în braţe.
în câteva secunde, lumea se schimbă.
Lana n-avea nici o armă, dar avea puterea, şi o lansă urmându-şt pur şi simplu instinctul.
Puşca îndreptată spre Fred şi spre copil zbură din mâinile bărbatului, iar acesta îşi întoarse spre ea privirea albastră înnebunită.
- Uite colo!
Arătă. Omul de lângă el, brunet şi musculos, cu tatuajul Purităţii pe biceps, îşi ridică mâinile. Ţinea câte o arma în fiecare.
- Omoară vrăjitoarea! strigă el.
Chiar când Lana îşi ridică mâinile ca să lupte, ca să-şi protejeze copilul, lovi trăsnetul. Şi pământul Se cutremură,
-£ a noastră1
Din spatele clădirii, cu aripile arse şi feţele brăzdate de cicatrice, se arătară Eric şi Allegra.
Totul păru să se oprească în loc. O iluzie, în timp ce auzea ţipetele, focurile de armă, şuieratul tulpinilor rupte în timp ce unii fugeau să se ascundă în lanul de porumb. Supraviejuiseră. Trăiau. Şi ea văzu moartea în ochii lor, îşiadună toate puterile să lupte.
Max se întoarse spre ea şi o împinse din spate. -Fugi!

- Unde? Aruncând fulgere negre spre cer, Eric izbucni în râs. N-ai unde să fugi, n-ai unde să te ascunzi. Dâ-te la o parte, frăţioare! Nu pe tine te vrem de data asta,
-Vrem ce eîn ea.
Cu o fluturare de aripi, Allegra se năpusti în jos. Max o împinse pe Lana în spatele lui

Fugii Salveaz-o pe fiica noastră!-împreună. Suntem mai puternici, Avem mai mult, îi spuse ea apucându-l de mână.
-Nu e nevoie de asta, Eric, de nimic din toate astea, striga Max. Vă alia(i cu un nebun care-i vânează pe cei ca noi. O să se întoarcă împotriva voastră. Toţi au să se întoarcă împotriva voastră.
- Uau, num-am gândit deloc la asta! Eric îi aruncă Allegrei o privire surprinsă. Poate ar trebui să ne gândim la asta, Doar *că...* Mda, am uitat ceva. Ai încercat să mă *omori*. Am greşit, Max. Te vrem. Mort.
- Pe amândoi. Pe toţi trei! Cu parul blond fluturând, Allegra strigă: Invocam întunericul. Stăpânim întunericul! Şi cu el stingem lumina. Aşa cum făcuse Lana cu Max, îl luă de mână pe Eric înainte de a-şi termina invocaţia-
Tunet furios, fulger întunecat!
împreună cu Max, Lana bloca loviturile, le trimise înapoi. Şi simţi puterea cutremurându-i pământul sub picioare. Pe braţul lui Max, unde îl atinsese un fulger, înflori sângele.
Alţii veniră spre ei, peste câmp- Flynn şi Lupa, Jonah, Aaron,
Pentru o clipă, speranţa înflori în inima el Toţi, împreună, aveau să respingă răul.
- Vin să ajute. Nu trebuie decât să...
Lana văzu valul întunecat, îi simţi prima muşcătură, înainte ca Max s-o învârtă în loc. Privirea lui o întâlni pe a ei, o susţinu în timp ce o acoperea, acoperea copilul lor cu corpul lui.
El incasa întreaga forţă a urii, a râului. Şocul trecu prin el şi ajunse la ea în timp ce zburau împreună, căzeau împreună în lanul de porumb. Rana ei sângera acolo unde-i fusese atins braţul,
Cu respiraţia tăiată, ameţită, se târî, se rostogoli, încercă să-l tragă pe Max spre un loc sigur.

J 2

El zăcea plin de sânge de la nenumăratele răni, cu pielea brăzdată de arsuri.

- Nu! Nu.[1] Max!

Ştiu, de cum ii trase trupul în braţele ci, de cum îşi apăsă faţa de a lut, ştiu că murise.

Murise. Se dusese. Fusese omorât.

Furia, tristeţea, mânia clocotitoare se revărsară în ea. Plină de sângele lui, pierzând din al ei, îşi eliberă trăirile într-un ţipăt care spintecă aerul ca o lamă şi se năpusti cu sălbăticie şi furie roşie împotriva beznei lucitoare.

Auzi urlete de durere drept răspuns la strigătul ei.

Fugi. îi zisese să fugă, dar ea nu ascultase. îi zisese să salveze copilul, dar îşi dăduse el viaţa ca să le salveze pe amândouă

N-avea unde să fugă, n-avea unde să se ascundă.

înecându-se în suspine, trase arma de la centura lui Max. Trase cu tandreţe verigheta de pe degetul lui şi şi-o puse pe degetul mare. îi sărută faţa, buzele, mâinile.

Salvează copilul, cu orice preţ.

îi auzi glasul în cap, în inimă şi, suspinând, porni prin lanul de porumb spre pădure. începu să alerge.

O mişcare în dreapta ei o făcu să se răsucească, cu mâna sus, gata să se lupte, să se apere. Starr ieşi din copac.

-Eşti rănită.

Lana nu reuşi decât să scuture din cap.

-Tu i-ai rănit şi mai rău.

Când Starr îi arătă cu mâna în spate. Lana se uită spre parc. Orice izbucnise din ea, acea durere înnebunită, furioasă, roşie, îi făcuse una cu pământul pe unii dintre atacatori. Nu văzu nici urmă deEric sau Allegra, în afara de o ceaţă subţire de fum ce păta cerul.

Inima deja zdrobită i se frânse când le văzu pe Arlys şchiopătând spre cadavrul Cariei, pe Rachel îngenunchind lângă un Chuck inconştient şi însângerat. Alţii pe care îi

cunoştea, la care ţinea, se grăbeau să ajute sau alergau pe stradă cu armele în mână.

- Katie, bebeluşii?

- Jonah i-a dus înăuntru. Au omorât-o pe Rainbow. Era plină de bunătate. Au venit după tine. După ea, zise Starr întinzând mâna să atingă pântecul Lanei; era prima oară de săptămâni întregi de când atingea pe cineva.

-Nu potsă rămân. O să se întoarcă. Nu pot.. L-au omorât pe Max.

-îmi pare rău. Era plin de bunătate. Starr îşi plecă fruntea şi murmură: Vor să ne omoare pe toţi, dar cel mai mult pe Mântuitoare.

-Nu e Mântuitoarea, ripostă Lana înverşunată. E fiica mea.

- E ambele. I-am auzit. Acum Starr îşi apăsă o mână pe creştet. Am auzit toată ura aia. Mi-a dat dureri de cap, aşa că am fugit şi m-am ascuns, cum am făcut şi cu mama. Nu m-am luptat, dar data viitoare o să mă lupt. O să mă lupt. O să te ajute ci, o să te protejeze ei. O s-o protejeze pe ea.

-Trebuie s-o protejez. Nu pot să rămân. O să încerce din nou. O să se întoarcă şi o să încerce din nou.

Starr aprobă din cap.

-Atunci trebuie să fugi. Trebuie să te ascunzi. Încă îi mai aud în capul meu. O să pun numele lui Maxîn copac pentru tine.

Orbită de lacrimi, Lanafugi. Fugi în toate visele care-l bântuiseră nopţile.Capitolul 23

Lana merse zile întregi numai pe drumurile principale. Se adăposti unde putea, scotocind prin casele izolate după haine şi provizii. Pe lângă haine, găsi şi un lănţişor prin care trecu verigheta lui Max, ca să o poarte în jurul gâtului.

Mânca ce găsea şi îşi făcea griji pentru copil.

J 4

Ori de câte ori vedea ciori învârtihdu-se pe cer deasupra ei sau le auzea croncănitul, schimba direcţia.
O dată, epuizată, se lăsase la baza unui copac uscat, prea obosită şi prea îndurerată ca să continue, Privind cerul printre ramurile scheletice, aţipise şi visase. Visase o tânără slăbuţă, cu ochi cenuşii şi păr negru, care-i spunea să Se ridice, să se mişte, să continue sa meargă.
Aşa că Lana sc ridicase, se mişcase, continuase să meargă.
O zi îngrozitoare se transforma de fiecare dată într-o noapte îngrozitoare.
Fără să aibă nici o idee asupra timpului sau distanţei, se culcase într-o maşină abandonată pe marginea drumului şi se trezise în strălucirea zorilor în sunet de motoare.
Primul ei instinct fusese să cheme ajutoare, dar un altul, mai puternic, îi ordonă să rămână liniştită şi tăcută.
Instinctul acela mai puternic o făcu să tremure când motoarele se opriră.
Deschiseră portierele maşinii, le trântiră. Vocile bărbaţilor pătrunseră prin geamurile pe care le lăsase deschise, în speranţa unei brize.
-Ar trebui să ne întoarcem în oraşul ala de rahat, să-l facem una cu pământul. Cineva de acolo trebuie să ştie unde e căţeaua.
- Reverendul zice Că nu e acolo, nu e acolo.
Ha auzi paşi apropiindu-se şi îşi înteţi strânsoarea pe pistolul cu care dormise. Apoi, sunetul distinctiv al unui fermoar, sunet de lichid căzând pe asfalt.
- Risipă de benzină, dacă mă întrebi pe mine, şi dacă ciudaţii ăştia doi o vor atât de rău, ar fi trebuit, s-o ia când au avut ocazia. în schimb, am pierdut şase oameni buni. Se presupunea că-i omoram pe ciudaţi, nu că lucrăm cu ei.

-Nu te întreabă nimeni pe tine. Reverendul ştie ce face. Are un plan, şi mă aştept să rezolvăm cu ciudaţii după ce o terminăm cu femeia. Vrăjitoarea draculuI! Am o cicatrice pentru care o să plătească scump.
- Aoleu, ţi-a stricat frumuseţea de faţă când te-a tăiat?
- Du-te dracu', Steed!
Un râs ascuţit şi sunetul unul fermoar tras.
- Tot ce ştiu e că ciudaţii sunt mai răi ca voi, de asta ne ducem până în iad şi inapoi în căutarea unei căţele demonice însărcinate.
-îndată ce-o găsesc, bag un cuţit direct prin ea şi prin mormolocul ei.
- Vrăjitoarele trebuie spânzurate sau arse.
- Asta după. Ar trebui să ne uitam prin maşinile astea două de aici, să vedem dacă găsim ceva ce merită luat.
-Las-o baltă. F, o benzinărie la vreo treizeci de kilometri spre est. Mai bună pentru aşa ceva.
Lana îşi strânse mâna pe pistol când simţi că maşina se zgâlţâia.
- Oricum, e de rahat.

Ea îşi ţinu respiraţia cât paşii se Îndepărtară, apoi portierele se deschiseră şi se trântiră la loc. Rămase lungită când motorul prinse

viaţă, când cauciucurile
scrâşniră strident

.îşi numără bătăile inimii, una câte una, chiar şi după ce maşina prinse viteză şi se aşternu din nou liniştea.
- Nu i-aş fi lăsat să se atingă de tine murmură ea în timp ce se târa pe bancheta din spate cu picioarele tremurând. Se îndreaptă spre est, aşa că noi o să mergem spre vest.
Dar nu pe jos. Oricât umblase, nu se îndepărtase destul de cei care voiau să-i facă rău copilului ei.
Trebuia să rişte şi să plece cu maşina.
Se aşeză la volan, punând arma pe scaunul de alături Dură o clipă să se adune, să încarce puterea pe care o pusese deoparte din ziua în care erupsese în ea o furie roşie, ucigaşă.
Când ridică mâna, motorul reveni la viaţă. Bolborosi, pocni, tuşi. Cu soarele răsărind în spatele ei, Lana demară.
Soarele era sus când maşina îşi dădu duhul. O lăsa unde se oprise şi plecă pe jos, cu munţii înălţându-se în jurul ei.
După o vreme găsi altă maşină, scotoci după mâncare, după apă,
Deşi se întreba cât de departe era suficient de departe, evită oraşele în care ar fi putut să se adune oameni.
De unde să ştie dacă erau prieteni sau duşmani?
încheiase socotelile cu vechea viaţă; omorî iepuri şi veverițe, îi găti, fripse carnea la un ioc aprins cu ajutorul puterii, ca să se hrănească pe ea şi pe copilul ei.
Ea, care odinioară credea că mâncarea putea fi, trebuia să fie artă, mânca pentru a trăi, mânca pentru a hrăni făptura ce creştea în pân tecul ei.
Lumea ei era alcătuită din copaci, pietre, cer, drumurile nesfârşite, satisfacţia jalnică de a găsi o casă în care erau haine curate, încălţări care aproape i se potriveau.
Confortul însemna acum fiecare mişcare a copilului în ea.
Bucuria însemna găsirea unui piersic şi gustul fructului

dulce, proaspăt, scurgerea sucului pe gâtul uscat de căldura verii.
Să fie în siguranţă însemna să nu audă nici o voce umană în afară de a ei, să vadă silueta umană numai în propria umbră.
în acele săptămâni de după New Hope devenise nomadă, rătăci toare, pustnică iară nici un plan, altul decât să se mişte, să mănânce, să se adăpostească.
Până la un moment dat.
Când ajunse în vârful unei culmi împădurite, se ghemui imediat ca să nu fie văzută.
Pe un teren care se ondula uşor, apoi devenea din nou plat, era o casă. Pe platou, o grădină vastă oferea bogăţia toiului verii Căută în bagajul pe care şi -l făcuse pe drum şi scoase binoclul.
Roşii coapte, mazăre, fasole, ardei, morcovi. Rânduri de salată verde, varză, grămezi de dovlecei, de vinete. Lanul de porumb îi readuse în memorie mirosul sângelui, al morţii.
Al lui Mas.
Se ghemui o clipă, luptându-se cu valuri de durere şi suferinţă, apoi ridică binoclul din nou.
Câţiva cai stăteau laolaltă, separaţi printr-un gard de o vacă bălţată, iar dincolo de alt gard erau vaci negre - vaci de carne, împreună cu un viţel.
Se uită spre un ţarc în care stăteau lungiţi cinci porci.
Găini! Gândul la ouă aproape îi aduse lacrimi în ochi.
Casa însăşi era potrivită de mărime şi solidă, simplă, albă, cu o terasă largă. Un hambar mic, tradiţional, era vopsit într-un roşu vesel.
Privi spre şopron, spre silozul mic şi îndesat, spre cele două mori de vânt, văzu o seră, nişte arbori şi arbuşti ornamentali şi ceea ce părea a fi un stup. Dincolo de acesta,

mai multe câmpuri. Grâu, se gândi că era grâu, şi poate fân.
în mod evident, nu era abandonată, îşi zise; din moment ce afară era o camionetă, pesemne era cineva înăuntru.
Ouă, legume proaspete, pomi fructiferi.
Putea să aştepte.
în aşteptare, aţipi.
Lătratul o trezi şi îi ficu inima să sară.
Doi câini alergau prin faţa casei, luptându-se în joacă, rostogo- lindu-se pe un petic de iarbă.

Când ieşi un bărbat, ridică din nou binoclul. Bronzat, arătând pu ternic în blugi decoloraţi şi tricou. Purta o şapcă peste o claie de păi castaniu şi ochelari de soare care-i ascundeau ochii.

încărca în camionetă două coşuri pline de produse şi se întoarse în casă. Ieşi din nou cu încă două, înainte să fluiere câinii.

Amândoi săriră în partea din spate a camionetei. După ce încărca celelalte coşuri, bărbatul se urcă În cabină şi plecă.

I,ana număr până la şaizeci, apoi număr din nou înainte să se ridice.

Nu auzea nimic altceva decât triluri de păsări şi chiţăit de veverițe. Susţinându-şi cu mâna pântecul mare, coborî panta stâncoasă, cu ochii ţintă pe casă.

Dacă el nu locuia singur, putea fi cineva înăuntru. Deşi îşi dorea să dea o fugă prin grădină, se apropie cu grijă de casă, înconjurând-o ca să se uite pe geamuri.

în spate se întindea o altă terasă, iar pe un strat însorit creşteau ierburi aromatice. îşi trase cuţitul şi tăie busuioc, rozmarin, cimbru, oregano, arpagic, mărar, care o desfătară cu mirosurile când le puse într-o pungă de plastic din rucsac.

Era posibil să fie cineva la etaj. Dar avea să rişte

Fugi cât de repede îi permitea greutatea şi smulse o roşie de pe arac. Muşcă din ea ca dintr-un măr, lăsând sucul să i se scurgă pe bărbie.

Luă păstăi de mazăre, o mână de fasole verde, o vânătă lucioasă, scoase din pământ un morcov, o căpăţână de usturoi. Luă salată, mâncă o frunză tn timp ce aduna tot ce putea să ducă în rucsac, în buzunare.

Merele, un pic verzi, ajunseră în rucsac, alături de o grămadă de struguri mov din viţa-de-vie din care mâncă pe loc câteva boabe. Se opri apoi să se uite la două pietre funerare de la umbra mărului.

Bthan Swift, Madeline Swift.

Muriseră din cauza epidemiei, remarcă Lana, în februarie, la două zile distanţă.

Şi cineva - fermierul? - le marcase mormintele şi plantase între ele o tufă de trandafiri galbeni.

-Ethan şi Madeline, sper că sufletele voastre şi-au găsit pacea. Mulţumesc pent ru mâncare.

închise ochii şi rămase nemişcată în umbra cu pete de lumină, dorindu-şi să se poată cuibări sub copac şi să doarmă. Să se trezească într-o lume iară teamă şi fără mişcare constantă. În care Max să o îmbrăţişeze, şi în care copilul lor să se nască în pace şi siguranţă.

Acea lume dispăruse, îşi zise. Acum tot ce putea face era să trăiască de pe o zi pe alta.

Se uită spre puii care cloncăneau, ciuguleau, imaginându-şi cura ar fi fript unul în bucăţica de unt pe care o păstra cu mare grijă, aro- matizându-l cu usturoi şi ierburi proaspete.

Se gândi insă că, deşi fermierul n-ar fi observat probabil dispariţia legumelor, cu siguranţă ar fi simţit lipsa unei găini. Cum voia să rămână în zonă o zi-două, avea să se întoarcă să-i ia o pasăre înainte să plece.

Deocamdată, se pregăti să ia câteva ouă.

Trecu printre puii de găină şi se duse în coteţul deschis, unde găsi un singur ou cafeniu, sub singura pasăre cuibărită.
-A strâns ouăle mai devreme, murmura Lana. Am noroc că te-ai întors tu.
- Asta e obiceiul ei.
Lana se răsuci, cu oul încleştat ca o grenadă într-o mână şi cu cealaltă ridicată, gata să arunce putere şi să se apere. El ridică mâinile, departe de arma pe care o avea la şold.
- N-o să te pedepsesc pentru u n ou sau pentru altceva cu care te-ai servit. Mai ales că mănânci pentru doi. îţi aduc apă dacă vrei. Şi lapte. Un pic de slănină, să meargă cu oul ăla.
Ea trebui să înghită înainte de rostească primul cuvânt pe care-l adresa altcuiva de când părăsise New Hope.
-De ce?
-De ce, ce?

De ce mi-ai da ceva? Furam.-La fel şi jean Valjean[1], zise ei ridicând din umeri. Şi lui ii era foame. Uite, poţi să iei oul ăla blestemat şi să pleci, sau poţi să intri şi să mănânci o masă caldă. Cum vreL
Ea îşi lăsă mâna în jos şi şi-o aşează pe burtă. Se gândi la copil.
Bărbatul plantase o tufă de trandafiri pentru morţii lui. Era un semn bun.
- Mi-ar prii o masă caldă- Pot să dau ceva în schimbul ei şi al fructelor şi legumelor pe care le-am luat.
Atunci el zâmbi.
-Ce?
-Pot să muncesc pentru asta.
- Pai, putem să vorbim.
Se trase înapoi, lăsându-i un spaţiu larg.
încă putea să fugă, îşi zise Lana.
- Dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, ţi-aş fi făcut deja.
Apoi se întoarse şi se îndreptă spre locul în care Lana văzuse câini i jucându-se, chiar dincolo de curtea **găiniloT.**
- De unde ai ştiut că sunt aici?
- Am văzut sclipirea soarelui în binoclul tău. Sau în ce mi-am ima - ginat că era un binoclu. Am hotărât împreună cu câinii să plecăm, să ne oprim pe drum şi să ne întoarcem să vedem ce aveai de gând. Nu-ţi fac nici un rău.
Ca să demonstreze asta, ambii câini, mari, cu blană groasă, catifelată şi cu ochi jucăuşi, veniră să se frece de picioarele ei.
-El e Harper, el e Lee. *Să ucizi o pasare căutătoare*[2] a fost cartea preferată a mamei.
îl văzu privind spre măr, spre morminte. Simţindu-se prost să-l ţină ea, îi dădu lui oul.
- Părinţii tăi?

-Da. Da, zise el luând-o spre casă. Nu pot să nu observ că încălţările tale au făcut nişte kilometri buni.
-Făcuseră deja când le-am găsit,
[1] Personaj din romanul *Mizerabilii* de Victor Hugo [1] Roman publicat În anul 1960 de scriitoarea americană Harper L.fie
Bărbatul se duse pe terasă şi deschise uşa din faţă, care nu era încuiată. Când Lana ezită, oftă nerăbdător.
- Am fost crescut în casa asta de cei doi oameni pe care i -am îngropat acolo. Au locuit aici treizeci şi cinci de ani şi au clădit o viaţă bună pentru ei şi pentru mine. Să dea dracu dacă o să le întinse memoria purtându-mă necuviincios cu o femeie însărcinată sub acoperişul pe care mi l-au dat. înăuntru, sau afară?
- Scuze, Am uitat că oamenii pot fi cumsecade.
Intră într-o cameră de zi vastă şi confortabilă, cu un şemineu mare din piatră, cu mobilier simplu, care amesteca stilurile într-un mod vesel şi primitor.
Cu o grămadă de praf şi păr de câine.
Pe treapta de jos a scării care ducea la etaj era un coş de rufe plin de cearşafuri şi prosoape puse de-a valma.
El îşi continuă drumul pe un hol şi se opri când ajunse într-o încăpere căptuşită cu rafturi înţesate de cărţi şi bibelouri.
- Mama mea a fost o cititoare vorace. în ultima vreme m-am apucat şi eu să citesc.
Ca un vis - visa, oare? - camera o absorbi înăuntru, îi aduse în memorie amintirile unei vieţi pe care o trăise odată. Şi mai mult, când întinse mâna şi luă o carte de pe raft simţi iarăşi dragostea.
- Max Eallon. îi plăceau cărţile lui. Eu nu l-am citit încă. Eşti fan?
Lana îşi ridică spre el ochii umezi, strângând la piept cartea cu
poza bărbatului pe care-l iubise.
- Soţul... Soţul meu.
- Era fan?

- Max. începu să tremure, să plângă. Max! Max!
- La naiba! Bărbatul îşi scoase şapca şi îşi trecu mâinile prin păr. Poate ar trebui să stai jos. Poţi să păstred cartea. Doar... Mă duc să, hm, aduc camioneta. Aşa că... Făcu un gest din mână şi ieşi uşor din camera.

Lana se aşeză pe marginea unui scaun mare de piele albastră şi plânse până se uşura.

El opri camioneta în faţa casei, se întoarse şi puse un ibric cu apa la foc.Părea încordată acolo, în cuibar, se gândi. Gata - şi o bănuia în stare - să se apere. Ochii - mari şi albaştri ca cerul de vară - epuizaţi, dar aprigi. Şi însărcinată, ceea ce-i întregea imaginea de războinică fertilă.
Dar acolo, în biblioteca mamei lui, toate astea se prăbuşiseră, lă- sând-o fragilă, vulnerabilă, dărâmată.
El se descurca mai bine cu cei aprigi şi în putere.
Când o auzi venind, puse o tigaie pe sobă.
-Scuzei îngăimă ea.
- E teribil să pierzi pe cineva. Cam toţi cei care-am rămas în viaţa ştim cum e. Se duse la frigider şi scoase şunca învelită în pânză, apoi reluă: Deci Max Fallon a fost soţul tău.
-Da-
- L-ai pierdut din cauza Apocalipsei?
-Nu. Ne-a scos din New York. Ne-a dus departe şi ne-a ţinut în siguranţă, L-au ucis. L-a ucis fratele lui.
-Fratele lui?
- Fratele lui a luat calea răului, fratele lui şi vrăjitoarea perversă care I-a întors. Fratele lui şi cei care ne urăsc fiindcă nu suntem ca ei, Voiau să mă omoare şi pe mine. Şi pe ea, spuse Lana împreunându-şi mâinile peste pântecul proeminent. Max ne-a salvat. A murit pentru noi. L-au ucis, Eric, fratele lui, şi Războinicii Purităţii. L-au omorât pe Max, i-au omorât pe cei cu care ne clădeam o viaţă. Au încercat să omoare mai mulţi. A trebuit să plec fiindcă mă voiau şi i-ar fi ucis pe cei care le stăteau în cale. M-au vânat Poate încă mă vânează. O să încerce să te omoare şi pe tine dacă mă ajuţi.
-Hm! făcu el, după care se întoarse cu faţa la sobă. Vrei ouăle omletă, sau ochiuri?
Lana, epuizată după confesiune, îşi mobiliză toată energia ca să-şi revină.

- Cum te cheamă?
- Swift. Simon Swift, într-o altă viaţa am fost căpitanul Swift din armata americană. în asta, sunt fermier. Tu cine eşti?

Ea îşi scoase rucsacul încet şi îl lăsă deoparte

- Lana Bjngham. Am fost *chef.* Sunt vrăjitoare.

-Am observat a doua parte în coteţ, când mi-ai tras una uşor.

-N-am vrut...

Doar uşor. Pariez că poţi mai mult. *Chep,* De ce gătesc eu?

Ea oftă, inspira la ioc, apoi se aplecă spre rucsac, de unde scoase erburi aromatice, o roşie, un ardei, câteva cepe verzi.

- Vrei o omletă?

-Siguri

- Frumoasă sobă, E o bucătărie frumoasă.

Vocea îi tremură din nou. Simon băgă de seamă că se lupta s-o nenţină calmă.

-Deunde iei gazul?

- Dintr-un puţ de gaz.

-Un ce?

- Puţ de gaze naturale, spuse el făcând un semn Vag spre fereastră, r. adus în casă pe ţeavă. Avem iluminat cu gaz, gaz la sobă. gaz pentru îecare afurisit de lucru. Şi ceva energie eoliană

Ea se spălă pe mâinî în chiuveta de fermă, apoi spălă ieib urile aromatice şi legumele.

- Am nevoie de câte ceva. Mai multe ouă, un castron mic, un tel,

-Am înţeles.

După ce încălzi tigaia, puse şunca. Luă un cuţit solid dintr-un suport, scoase un tocător şi începu să taie legumele în timp ce grăsimea sfârâia.

Gătea, Normal. Cum putea fi ceva normal?

Şi totuşi, tăind ierburi aromatice, se simţea mai mult ea insâşi decât se simţise de săptămâni întregi.
-Ai fost în armată.
- Da, aproape zece ani. A fost destul, dar am plecat în primul rând fiindcă *se* îmbolnăvise mama. Cancer. Aveau nevoie de ajutor pe-aici, în timp ce ea se lupta cu boala. S-a luptat, a învins-o. Şi apoi... Mă rog, blestemata de Apocalipsă.
- îmi pare rău.
Lucrară împreună în tăcere câteva minute. Simon îi aduse borcanul în care păstra untura, coşul de gunoi din plastic pe caie-l folosea în bucătărie. Şi, cu uşoară uimire, o privi în timp ce ea gătea.
- De cât timp eşti pe drum? o întrebă.
- Nu ştiu. Am pierdut socoteala, Bra 4 Iulie când.., am plecat,
- Cam şase săptămâni. De unde ai plecat?
-Eram într-un loc pe care l-am numit New Hope, în Virginia Cred că la sud de Ftedericksburg. Unde sunt acum?
- Ai mers ceva. Aici e Maryland, în vest.
- Ce munţi sunt ăştia?
-Blue Ridge.
-Mai sunt şi alţi oameni?
- Câţiva. Există un oraş - mai mult o aşezare acum. Facem troc, Eu ofer legume şi fructe. Există o moară, Ei fac făină. Sunt nişte oi, un război de ţesut. Un fierar, un măcelar. Te dcscurci cu ce ai.
Ea încuviinţă din cap şi puse oul peste legume.
- Există un doctor?
- Nu încă. Deocamdată avem doar un asistent veterinar, Lana răsturnă omleta pe una dintre farfuriile pe care le scosese, o taie pe din două şi puse o jumătate pe a doua farfurie.

- Există vreun Supraom?
-Au apărut câţiva. Nimeni nu are nici o problemă cu asta. Vrei laptele ăla?
- Urăsc laptele, dar da, probabil că e bun pentru copiL
El scoase urciorul şi-i turnă un păhărel.
Se aşezară la masa placată cu un granit marmorat cenuşiu şi elegant.
Prima muşcătură o făcu să închidă ochii de plăcere, F.1 luă o îmbucătură mai zdravănă,
-O.K" n-ai minţit când ai zis că eşti *chef.* N-am mai mâncat de mult ceva atât de bun.
Ea mânca încet, calculând în ininte,
- Dacă aş putea să rămân câteva zile, te-aş putea răsplăti cu gătitul. Şi noi am avut o grădină în New Hope, aşa că am învăţat cum să grădinâresc. Aş putea să ajut acolo. Câteva zile ar trebui să fim în siguranţă. Amândoi.
- Şi apoi?
- Nu ştiu. Nu m-am gândit la nimic altceva decât să mă menţin în mişcare, să mă îndepărtez, să păstrez copila în siguranţă.
- Când o aştepţi să se nască? Ai zis că e fetiţă, nu?
- Da. în a două săptămână din octombrie.
-Te gândeşti să naşti singură, pe drum?
Ea ştia cum suna, se îngrijorase constant din cauza asta, dar n- avea de-ales.
- Sper să găsesc un loc şi... să fâc ce trebuie. N-o să Las să i sc întâmple nimic râu. indiferent ce, nimic n-o să i facă rău.
- Există femei în aşezare - case împrăştiate în jur.
- Nu pot... Nu pot să expun riscului atât de multă lume. Războinicii Purităţii, nu ştii ce pot face.
Un parc drăguţ, o sărbătoare fericită. Cadavre împrăştiate, fum ridicându-se. Sângele lui Max îmbibând pământul brun.

- Ba da, ştiu. Acum câteva săptămâni au trecut câţiva prin aşezare. N-au avut parte de o primire călduroasă.
în vocea ei reveni frica.
- Au fost aici,
- Din câte am auzit, umblă de colo-colo, căutând pe alţii care gândesc ca ei. Cum am spus, n-au găsit asta aici. El mânca şi se gândea. între Războinicii Purităţii, Năvălitori şi nemernicii de rând, drumul nu era nici pe departe sigur pentru o femeie singură, mai ales pentru una care urma să nască în circa şase săptămâni, Şi, aprigă sau nu, părea să aibă o ţintă pe spate. înghiţi ultima îmbucătură din omletă şi se întoarse spre ea.
- Ar trebui să te gândeşti să stai aici. Poţi să preiei bucătăria, asta fără nici o îndoiala! Ar trebui să te gândeşti să rămâi cel puţin până naşti. Sus sunt patru dormitoare. Eu folosesc doar unul.
-S-ar putea samă găsească, Erie...
-Ăsta e fratele?
- P. înnebunit de putere. F, ceva în legătură cu copilul meu, ceva special. Important. Nu ştiu. Dar Eric şj Allegra vor s-o omoare,
-Păi, dacă e specială şi importantă, eîncâ un motiv s-o aduci pe lume aici, în siguranţă. Nu-mi plac oamenii care creează probleme, pornesc războaie, caută în general să dea bătăi de cap. Indiferent cum sunt, nu-mi place asta.
-Nici măcar nu mă cunoşti.
El îşi puse deoparte farfuria goală şi ridică din umeri.
-Şi ce contează?
Nimic, nimic din ce ar fi putut să spună n-ar fi liniştit-o mai mult.
-îţi sunt tare recunoscătoare. Şi sunt atât de obosită! Sunt pur şi simplu atât de obosită! Pot să merg la culcare?
-Sigur! Alege-ţi un dormitor. O să-ţi fie clar care e al meu.
Lana se ridică şi începu sa strângă.

- Spăl eu vasele. Parte din înţelegere.
- Data viitoare. Nu te supăra, dar arăţi destul de terminată. Aşa că, du-te sus, alege un pat şi trage pe dreapta. Eu trebuie să mă duc cu produsele în oraş. Ar trebui să iei camera părinţilor mei. E dormitorul principal. Are baie proprie.
- Mulţumesc, Simon!

El duse vasele la chiuvetă.

-Ştii să faci drob?

-Dacă ai carne, pe lângă ce am văzut deja, ştiu să fac un drob uimitor.

-Fă asta la cină, şi suntem chit.Capitolul 24

Lana găsi dormitorul principal, cu patul lui cu baldachin, în capul scărilor. Era acoperit cu o cuvertură verde-pădure şi avea patru pernuţe-fantezie pufoase, bórdate cu acelaşi auriu liniştitor şi mat de pe pereţi

Părinţii lui muriseră aici, îşi aminti, Simon făcuse ordine, scosese obiectele care-i rupeau inima, îndepărtase din cameră toate semnele bolii.

Cu toată oboseala chinuitoare, ea recunoscu grija lui de a aranja camera aşa cum, cu siguranţă, ar fi dorit mama lui.

Un bărbat care-i dădea hrană şi adăpost. O făcu să se gândească la Lloyd, la ce zisese el când se întrunise prima dată toată comunitatea.

Totuşi, închise uşa în urma ei, adăugând o vrajă ca s-o blocheze. Nu i se păru o exagerare să ia un scaun şi să-l proptească sub clanţă.

Voia să doarmă, voia ca pur şi simplu să nu mai ştie de nimic pentru o vreme. Pe cearşafuri curate, cu perne, sub o cuvertură verde-pădure. Gândindu-se la mama lui, conştientiză jegul şi murdăria pe care le aducea de pe drum şi intră în baia adiacentă.

N-avea s-o trateze cu lipsă de respect pe femeia a cărei casă îi oferea un sanctuar, murdărindu-i patul,

Şi aici, Simon pusese lucrurile în ordine. O stivă de prosoape pufoase pe rafturi curate, chiar dacă prăfuite. îşi puse jos rucsacul şi deschise uşa de sticlă a duşului.
Gel de duş, şampon, balsam, **chiaT** şi un aparat de Tas pentru temei.
Cum proviziile ei se diminuaseră, Lana ignoră orice scrupul în timp ce se dezbrăca. Avea să folosească acum tot ce avea nevoie şi să-şi ceară scuze mai târziu.
Dacă plânse un pic când începu sa curgă pe ea apa fierbinte, când văzu scurgându-se în spirale murdăria - pe

care spălatul rapid în şuvoaie şi pâraie nu o atinsese îşi zise că avea dreptul la câteva lacrimi.
Se răsfăţa - cine ştia cât avea să mai aibă parte de această recompensă - înfăşurându-şi părul într-un prosop şi trupul în altul.
Moale, atât de extaziant de moale.
Se întoarse şi se studie în oglindă. Sânii, pântecul, totul era pregătit. Era în treizeci şi trei sau treizeci şi patru de săptămâni. Credea din toată inima că fiica ei rămăsese sănătoasă şi puternică.
Simţea că acea lumină, acea viaţă,.. ambele depindeau de ea.
Dacă asta însemna că *eu* trebuia să depindă de mărinimia unui străin, aşa avea să fie. Rămânând vigilentă, dar avea să accepte.
Zări coşuleţele de pe rafturile deschise de lângă oglindă. loţiune de corp, cremă de corp, toate minunat de feminine.
- Madeline Swift, murmură ea. Sunt recunoscătoare şi sper că nu te superi.
Se unse, simţind cum pielea însetată absorbea pur şi simplu crema hidratantă.
Cum nimic din rucsacul ei nu părea curat, împrumută halatul agăţat pc spatele uşii de la baie.
Tremurând cu recunoştinţă, ridică cuvertura şi se strecură în aşternuturi. Adormi şi doi mi iară vise.
Se trezi cu un tresărit, cu inima bătând tare în timp ce încerca să-şi amintească unde se afla.
Ferma, omul cu chip aspru şi generozitate nemăsurată.
Se ridică cât de repede i-o îngăduia burta, făcu patul, puse halatul la loc, Se Îmbrăcă.
Soarele ii spunea că era după-amiază - ajunsese să estimeze corect **tTecerea** timpului. Aşadar, dormise cel puţin două

ore. Dacă dorea-să rămână peste noapte - Doamne, voia să rămână peste noapte - tre buia să-şi câştige acest drept,

Curioasă, se plimbă în linişte de-a lungul etajului, găsi o altă baie, mai mică decât cea pe care i-o dăduse ei şi, evident, cea pe care o folosea el,

Deasupra u.sii duşului atârna un prosop, într-o cană era o periuţa de dinţi, pe o măsuţă de toaletă.

Găsi camera de oaspeţi - fiindcă nu-**şi** închipuia că Simon Swift dormea sub o cuvertură presărată cu violete drăguţe apoi o alta, o combinaţie de dormitor şi cameră de zi, presupuse ea, cu o maşina de cusut sub fereastră,

În cele din urmă, camera lui - un pat nefăcut, o cămaşă aruncată pe spătarul unui scaun şi aerul care purta indicii slabe de pământ şi iarbă.

Remarcă puşca sprijinită în colţ şi ii respectă alegerea de a ţine o armă aproape 111 timp ce dormea.

Nu-l găsi jos, aşa că se uită pe ferestre până când îl văzu lucrând în grădină. Sudoarea îi umezise cămaşa tn timp ce prăşea printre rânduri- Câinii dormeau sub măr, lângă morminte, iar caii îl priveau cu capetele trecute peste gard.

Primul ei gând **fu** să iasă şi să-şi ofere ajutorul, **daT** observă că vasele pe care le folosiseră în acea dimineaţă stăteau, curate şi uscate acum, lângă chiuvetă. Nu văzu alte semne că el ar fi preparat prânzul în timp ce ea făcuse duş, dormise şi explorase.

Aşa că avea să-şi plătească şederea căutând prin bucătărie şi pre- parându-î o masă buna.

Când intră, înfierbântat şi înfometat, cu câinii dând buzna în faţa lui, o văzu la sobă, Ceva mirosea bine, iar o parte din miros, îşi dădu el seama, venea dinspre femeie.

işî infaşurase cumva părul sus şi strălucea ca o caramea. Când se întoarse, chipul ei il frapă. O frumuseţe tăcută şi precauta.

- Precaută faţa de el. îşi zise. căci cavalcada câinilor, felul nebunesc în care dădeau din cozi, nu părea să o deranjeze. O luă cubinişorul. - Ce găteşti?Stir-frycu legume şi orez. M-am gândit că îţi e mai de folos masa de prânz decât o mână de ajutor în grădină.
- Bine gândit. Se duse la chiuveta şi se spălă pe mâini şi pe braţe. Unde ai gătit ca să-ţi câştigi existenţa?
-La New York.
-Oraş mare.
-A fost.
Puse mâncarea pe farfurie, adăugă unul dintre şervetele de pânză pe care le găsi într-un sertar şi i le înmână pe amândouă.
-Am văzut nişte maia în frigider,
- Da, tatei ii plăcea să facă pâine. Nu ştia să gătească absolut nimic altceva, dar ii plăcea să facă pâine. Am întreţinut-o, însă…
- Fac eu nişte pâine dacă vrei.
- Ar fi grozav, spuse el luând loc la masă. Tu nu mănânci? Ea dădu din cap, dar nu îşi luă farfurie şi nu se aşeză.
-Vreau să-ţi mulţumesc.».
- Mi-ai mulţumit dejâ.
-N-am mai făcut un duş adevărat în… îmi cer scuze dacă sunt emoţionată. O parte din asta e din cauza hormonilor. Dar să-mi pot spăla părul… Am folosit şamponul mamei tale şi gelul ei de duş. Şi avea… avea… cremă de corp. Era începută şi am folosit un pic. Am folosit-o fără…
-Ai putea sa-mi faci o favoare şi să nu plângi din cauza asta, o dojeni el privind-o cu o undă de iritare în ochii căprui, ochi în care se întrezăreau şi nuanţe de verde şi auriu. N-o să-mi mai tihnească stir-fry-ul, şi e al naibii de bun. Ei nu i-ar păsa, şi mie nici atât. Uite, aşa am folosit şi eu lucrurile tatei. N -am de gând să le folosesc şi pe ale ei. Aşa că ia ce vrei,

-Are rezerve. Nedeschise. Ai putea să le dai la schimb.
- Foloseşte-le. De data asta, tonul lui fu un pic răstit. Dacă aş fi vrut să-i dau la schimb blestemata de cremă de faţă, aş fi dat-o.
înţelegându-i durerea, Lana nu mai zise nimic până nu îşi puse şi ei mâncare în farfurie şi nu se aşeză.
- Să-mi spui dacă există camere cu acces interzis în casă cât stau aici.
-Alta ia afară de camera încuiată din subsol, plină de cadavrele mutilate ale victimelor mele, nu.
Luă o gură de mâncare şi constată că Simon avea dreptate. Era al naibii de bună.
- Bine, n-o să intru acolo. Ai vreo alergie la mâncare?
- Sunt temperamental alergic la spanac.
-Atunci n-o şă pun spanac în drob,
Simon îi lăsă Lanei o libertate de mişcare absolută. Se aştepta ca ea să rămână câteva zile, să-şi revină. N-avea nici o problema să -i ofere acel timp şi spaţiu, mai ales că, Dumnezeule, femeia ştia să gătească.
în plus, nu încăpea nici o îndoială că era foarte harnică. Poate că nu observase până atunci praful şi părul de câine, dar observă când acestea dispărură. Poate că n-avusese nici o problemă să-şi ia hainele şi prosoapele direct din coşul de rufe spălate, dar nu-l deranja să le găsească pe toate împăturite şi puse la locul lor.
Câinii o plăceau. Trecuse pe lângă bibliotecă într-o seară târziu şi o văzuse stând în întuneric -jelindu-şi soţul - cu capul lui Harper pe genunchi şi cu Lee întins peste picioarele ei.
Se gândea s-o ducă în aşezare odată ce-şi revenea, să o dea pe mâna uneia dintre femeile de acolo, Oricare

dintre ele ar fi ştiut mai bine decât el ce să facă cu o femeie însărcinată şi cu naşterea unui copil,

Cât despre ideea ei că bebeluşul era special, dar şi ţinta forţelor întunecate, o judeca cu reticenţă. Pe de altă parte, deşi se obişnuise să-şi poarte de grijă sieşi şi fermei, nu putea s-o alunge.

Fusese crescut »nai bine de-atât, *Era* mai bun de-atât.

Lana nu vorbea prea mult şi asta era iarăşi bine, căci el se obişnuise cu liniştea.

Se gândea la ea ca la un fel de ajutor la fermă temporar, care locuia în casă, prepara trei mese bune pe zi şi se ocupa de gospodărie, astfel încât să nu trebuiască s-o facă el.

Un ajutor care nu cerea o atenţie specială şi oferea o companie agreabilă, mai ales că, după câteva zile. scăpase de cea mai mare parte di n anxietatea brută care-i bântuia ochii.

într-adevăr, trebuia să admită că-i fusese dor să ştie că venea acasă după micile treburi de dimineaţă la un mic dejun cald - şi să aibă în preajmă pe cineva care să se priceapă la agricultură.

Nu se apropia însă de lanul de porumb, iar el nu întrebă de ce.

în ziua a patra intrară într-o rutină atât de confortabilă, că îl îngri jora. Rutinele conduceau la dependenţa reciprocă. Care era soluţia? S-o încurajeze să se ducă în aşezare, să se stabilească acolo până când năştea.

începu s-o împingă în acea direcţie la cina cu pui fript şi salată de cartofi - ideea lui.

- Mâine o să duc un transport la aşezare.
- Dacă faci troc, poţi să mai aduci nişte făină.
- Tu ştii mai bine acum ce avem în cămară. Ar trebui să vii cu mine. Ţi-aş arăta cum stau treburile.

Privirea ei schimbată - adâncă, de un albastru trist - o întâlni pe a lui.
-Pot să-ţi fac o listă.
- Ai putea. Probabil aî nevoie şi de altele. De lucruri personale.
-N-am nevoie de nimic. Dacă eşti decis să plec...
-N-am spus asta. Poate am gândit-o, dar asta e altceva. Uite, sunt temei acolo care au trecut prin ce-o să treci tu. Care, înţelegi, au născut. în plus. pe acolo trec diverşi oameni. Unii rămân. Poate vine cineva care are experienţă medicală.
Degetele ei se mişcau neliniştite peste verigheta pe care o purta în jurul gâtului.
-Mai e timp, Pot sa mai fac multe până...
-Doamne, Lana!
Rareori ii spunea pe nume, şi acum o făcu din pură frustrare.
- Dă-mi voie un pic. Spun că ţi-ar fi mai bine cu oameni care ştiu ce fac atunci când copilul o să decidă că vrea să iasă. Dacă n-ai emoţii pentru asta, eşti făcută dintr-un afurisit de oţel.
-Sunt speriată de moarte. îngrozită, Chiar şi ştiind, ştiind cu siguranţă, că e menită să se nască, că e menită să trăiască şi să strălucească şi să facă chestii uimitoare, sunt înspăimântată.

El îi studie faţa şi se lăsă pe spate în scaun.-Nu araţi speriată.

Ea îşi menţinu privirea fermă şi puse mâna pe pântecul umflat.

- înainte sa mă uit în jos, să văd ferma, oricât dé obosită şi de flămândă eram, nu mi-am permis sa mă las copleşită de teamă, Dacă aş fi făcut o, ar fi trebuit sá má lupt cu asta din nou, altfel m-aş fi oprit. M-aş fi oprit şi m-aş fi dat bătută. Mi-am spus ca o să găsesc un loc, un loc sigur să o aduc pe lume. Apoi m-am uitat în jos şi am văzut ferma. Casa, câmpurile, animalele... ca un tablou al lumii de dinainte.

Acum, mâna ei desenă cercuri lente peste copil.

-Totuşi, nu mi-am permis să sper. Era doar ceva de moment. Roşiile de pe arac, albinele bâzâind, pui de găină cloncănind. Mi-am zis: Mâncare, fiindcă aveam nevoie de asta. Nu mi-am permis să ma gândesc la adăpost sau la odihna. Pană când mi-ai vorbit. Mi ai spus să intru şi să mănânc şi atunci am început să sper. Nu e cinstit să-mi pun speranţele în tine, dar mi le pun. Fiindcă ea arc nevoie să fee asta.

„Nu, nu pare speriată", îşi zise Simon. „Nici vocea, nici chipul ei nu exprimă nici o rugăminte," El n-ar fi rezistat niciodată unei rugăminţi. în schimb, exprimau o forţă tăcută şi calmă.

Asta, pentru el, era şi mai irezistibilă.

- Ce zici de un compromis? O să aduc o femeie cu mine - o cheamă Anne. Genul de bunică, şi pesemne că m-ar pocni fiindcă spun asta. Ai putea să te întâlneşti cu ea, să vezi cum te simţi atunci. Ştiu că are copii. Când vine sorocul, mă duc s-o iau, să te ajute.

- O să vină mai întâi în mâinile tale.

-A?

Ochii ci şe schimbară, păreau să se uite drept în el, acum întunecaţi precum miezul nopţii.

-în ale tale, în noaptea bătută de vânt. Şi fulgerul vesteşte naşterea Alesei. Ai s-o înveţi să călărească şi o să crezi că s- a născut atoateştiutoare? Eu o învăţ vechile obiceiuri, ce pot, dar ea ştie mult mai mult. în siguranţă, timp în afara timpului, în vreme ce întunericul se dezlănţuie. Până în Cartea Vrăji lor, în Bătălia Luminii îşi ia sabia şi scutul. Şi, cu ridicarea magicilor, işi ocupă locul. O să rişte totul ca să-şi împlinească destinul, acest copil preţios al *Tuatha de Danantt*. Pentru asta creşte în mine, pentru asta vine în mâinile tale.

Albă la faţă, întinse o mână tremurândă spre paharul cu apă.

-Ce-a fost asta?

-Ea a fost Lana sorbi încet până când ameţeala ii trecu. Nu ştiu cum să explic. Uneori o văd la fel de dar cum te văd pe tine. E atât de frumoasă! Sorbi din nou şi lacrimile îi umplură ochii, dar nu se vărsarâ. Continuă cu glas scăzut Atât de puternică şi de aprigă, şi de încântătoare. Uneori o aud, o voce în capul meu. Cred că aş fi renunţat de zeci de ori dacă vocea nu mi-ar fi spus să continui. Şi uneori, ca acum, vorbeşte prjn mine. Sau îmi spune suficient cât să vorbesc pentru ea.

în acel moment, Simon o crezu. întru totul.

-Ce este ea?

-Răspunsul. Când mă tem, mă tem pentru ea, pentru ce o să i se ceară. Ştiu ce îţi cer ţie, spuse Lana, moment în care câinii începură să se foiască.

- Da, am auzit, Cu ocliii încă într-ai ei, Simon se ridică şi zise: Vine cineva. Ar trebui să cobori în pivniţă până văd cine e, la ţi puşca cu tine, adăugă el în timp ce lua puşca de 9 mm pe care o pusese pe frigider cât mâncau.

Se duse spre partea din faţă a casei luând în trecere arma sprijinită de uşă. Când ieşi pe terasă, văzu o

camionetă străină răscolind pietrişul pe drumul ce ducea la fermă.

Ordonă câinilor să stea, să aştepte, până când doi bărbaţi, ambii înarmaţi, coborâră pe ambele părţi ale camionetei.

- Bună seara, zise el uşor, urmărindu-le ţinuta, mâinile şi expresiile.

Recunoscu necazul, se pregăti să-l înfrunte.

Unul avea o faţă brutal brăzdată de cicatrice, ca şi cum nişte gheare ar fi trecut peste ea de sub ochiul drept până la linia maxilarului de sub urechea stângă, iar gura îi era strâmbată într-un rânjet dispreţuitor.

-Frumos loc ai găsit aici, zise celălalt, cu o barbă neîngrijită şi căruntă.

- Mda. îmi place.

- O grămadă de provizii, o grămadă de recolte pentru un singur om care se ocupă de ele

- Mă ţin ocupat. Cu ce pot să vă ajut?

- Căutăm o femeie.

Simon zâmbi.

- Cine nu caută?

Bărbosul râse, scoase o hârtie din buzunarul din faţă şi o desfăcu.

-Una anume.

Simnn se uită la hârtie, la excelenta schiţă a Lanei,

-E o frumusețe, Nu m-ar deranja s-n găsesc eu.

-F, gravidă, în şapte-opt luni- Am primit de veste că ar putea să rătăcească pe-aici.

- Cred eă mi-aş fi amintit dacă aş fi văzut faţa aia şi o gravidă rătăcind pe-aici. Cum aţi pierdut-o?

- Nu e treaba ta, zise omul cu cicatrice.

- Doar făceam conversaţie. Nu primesc prea mulţi vizitatori.

Bărbosul îşi trase nasul.

- Pesemne te simţi singur aici, fără nimeni în jur.

-Cum am spus, mă ţin ocupat
- Totuşi. Eşti destul de departe de drum, cumva izolat. Se pare Că ai destulă mâncare cât să hrăneşti o armată. Se întâmplă ca noi să avem una. O să luăm remorca aia şi două dintre vacile alea.
- Nu vreau sa fee schimburi, mulţumesc frumos.
- N-a zis nimeni nimic de nici un schimb.

Omul cu cicatrice scoase arma,
-Le luăm. Acum du-te şi agaţă remorca aia de camionetă.
- Să ştii că nu e prea prietenos din partea ta.

Simon se mişcă repede. Cel cu cicatrice ţinea arma ca un Cowboy din filme de seria B, aşa că Simon îl lovi peste antebraţ, pocni cu celălalt cot faţa bărbosului, iar arma celui cu cicatrice ajunse în mâna lui din trei mişcări fluide.
-V-aş împuşca pe amândoi pe loc, le spuse pe un ton îngheţai. Dar n-am chef să sap mormintele. Ai face bine să te gândeşti de două ori înainte să atingi arma aia, îl avertiză pe bărbos. Acum ia-o încet,.. cu două degete, şi pune-n jos pe terasă. Altfel îţi împuşc prietenul în măruntaie şi te las să-l târâi să sângereze în camioneta ta.

-N-am spus că e prietenul meu.Simon s-ar fi descurcat, intenţiona s-o facă, Apoi auzi vocea Lanei.

-Nu mă deranjează să sap eu morminte.

„Vocea Lanei", se gândi Simon încercând să nu reacţioneze când văzu că femeia care stătea cu puşca îndreptată spte musafirii nepoftiţi nu semăna cu ea.

O siluetă robustă - nu o femeie însărcinată cu păr scurt şi întunecat, în loc de lung şi blond ca de caramea. Cu o expresie care se potrivea cu faţa aspră şi trasă,

- Am mai făcut-o şi altădată.

-Acum, nu-i împuşca decât dacă trebuie, scumpo.

Cu amuzament în glas, Simon scoase arma din tocul cetui de-al doilea bărbat.

- Abia am vopsit afurisita de terasă primăvara trecută. E mai tea decât mine, comentă el. Şi oamenii de sus, din hambar? Cei cu armele aţLntite spre voi? Ei sunt şi mai răi decât ea,., cu asta se ocupă. Aveţi o armată, zici. Da, mâncăm destul de bine aicL V-am fi oferit bucuroşi nişte merinde de drum, dar proastele maniere nu trebuie răsplătite. Aşa e, scumpo?

-Ştii ce părere am, şi nenorocitul ăsta deja sângerează pe afurisita de terasă Poate o să-t împuşc pe celălalt în picior.

- V-am spus că e rea. Acum, dacă aş fi în locul vostru, m-aş întoarce în camionetă şi m-aş duce cum am venit. Altfel, se enervează şi vă împuşcă, Asta o să i întărâte pe ceilalţi şi o să păţiţi ce au păţit Bonnie şi Clyde.

- îmi vreau arma înapoi,

-Consider-o pierdută drept consecinţă a proastelor maniere, Căraţi-vă dracului de pe pământul meu, altfel o las să vă găurească. Şi asmut câinii pe voi.

La auzul ultimelor cuvinte, ambii câini îşi arătară dinţii şi mârâiră.

Bărbaţii se retraseră de pe terasă şi urcară în camionetă. Simon văzu mişcarea, şi totuşi aşteptă până

când bărbatul cu cicatrice scoase alt pistol pe geamul lateral.

Îl împuşcă în mijlocul frunţii şi îşi mută ţinta pe şofer. Camioneta dădu rapid cu spatele, aruncând pietriş şi fum, se învârti şi porni în viteză spre drumul principal. Când se opri, Simon schimbă pistolul cu puşca, apoi aşteptă când uşa pasagerului din dreapta se deschise şi şoferul îşi împinse jos însoţitorul mort.

- La dracu', se pare că tot o să sap până la urmă.

Aşteptă până când camioneta dispăru peste deal.

-N-ai spus că-ţi poţi schimba forma,

- Nu pot. Lana lăsă puşca jos, apoi se împletici spre terasă şi se lăsă să cadă pe o treaptă- E o iluzie, îi explică în timp ce imaginea dispărea, Doar ca un... costum. N-am mai încercat până acum. Mi-a consumat toată energia- Dar l-ai omorât.

-Alegerea lui, nu a mea.

Ea încuviinţă din cap.

-Erau în New Hope, au luat parte la atac. Faţa lui - a mortului - eu i-am făcut asta, Habar n-am cum. Era să mă prindă cu ceva timp în urmă.

- Ţi-am spus să te dud la pivniţă.

- Şi ce sa fac? Furioasă, îşi înălţă brusc capul. Să tremur şi să aştept, să aştept să vină cineva să ne protejeze pe mine şi pe fiica mea? Am terminat cu asta de multă Vreme. Parcă de-o viaţă. M-am gândit că dacă i-aş lăsa să mă vadă - să vadă iluzia -, ar avea mai multe motive să creadă că nu m-ai întâlnit. Te-ar jâsa în pace. Apoi am auzit ce au spus, că vor să ia lucruri, şi am ştiut că n aveau să plece.

Tăcu când Simon se aşeză lângă ea, în timp ce câinii se băgau în ei cerând atenţie.

- Plec mâine dimineaţă. Aş vrea să fiu sigură mai întâi că el e destul de departe.
Fusese atent să n-o atingă, niciodată de când intrase în lumea lui, dar acum îi luă bărbia în mână şi-i întoarse faţa spre a lui.
-Nu pleci nicăieri Ţî-arn oferit un loc unde să rămâi fiindcă ai nevoie de asta. Dumnezeu ştie că l-ai câştigat. Te-am crezut când spuneai că oamenii vin după tine şi după copil. Dar, recunosc, mă gândeam că erai mai mult paranoica. Am greşit
- S-ar putea să se întoarcă, să-i aducă pe ceilalţi înapoi.
Răsucindu-se să scarpine câinii, Simon clătină din cap.
- Ăla e genul care caută o pradă uşoară. Acum ştie că noi nu sun tem aşa. Poţi să ai încredere în mine. Mă descurc. Ridicându-se, adăugă: De parcă eu nu m-aş fi descurcat cu ăştia doi.
- Ştiu. Am văzut. Ce-ai făcut în armată?
El zâmbi.
- Am executat ordine.
- Şi ai dat. Căpitan, ai zis.
- A trecut ceva timp. Acum sunt fermier. Se aşează înapoi pe treaptă şi se uită la câmpuri, la culturi. Dar ştiu cum să-mi protejez pământul, casa. Ce e înăuntru.
Fusese războinic, se gândi ea. Sub aspectul destins se ascundea o violenţă perfect controlată. Văzuse controlul ăsta la Max, îl văzuse dezvoltându-l pe măsură ce conducea oamenii, pe măsură ce aceştia depindeau tot mai mult de el. Acum avea în faţa ochilor un alt războinic, un alt conducător.
-Oamenii sunt mai puternici împreună. Şi eu ştiu cum să apăr.
-Aşa am avut impresia Am avut-o de când te-am găsit în cuibar.

- N-am fost aşa dintotdeauna. La New York - chiar a fost cu numai câteva luni în urmă - îmi plăcea să fac cumpărături, să planific dineuri. îmi plăcea să visez la restaurantul pe care aveam să-l deschid într-o zi. N-am mai ţinut niciodată o armă în mână, darămite să trag cu ea Şi puterea mea... era doar o şoaptă,
-Se pare că ţi-ai găsit vocea, atunci.
-Mai c mult de găsit. Dacă nu te-ai fi întors să-ţi ajuţi părinţii, ai fi rămas în armată?
- Nu, era momentul să plec.
-Ce voiai să faci?
El îşi dădu seama că aveau cea inai lungă şi, cu siguranţă, cea mai lejeră conversaţie de până atunci. Cu un mort la câţiva metri distanţă. Doamne, de ce i se părea ciudat?
- M-am gândit să încep o afacere, poate, în oraşul de pe deal, care nu mai e oraş,
-Cefei de afacere?
-Fabricarea de mobilier. A fost un hobby al tatei pe care I-am moştenit şi eu. O mică afacere, în care să lucrez cu mâinile mele, în
timpul meu, în felul meu, aproape de casă, fiindcă am petrecut atât de mult timp departe.
Lumina scădea treptat, iar el descoperi că era incredibil de uşor să stea pur şi simplu şi să vorbească cu ea despre visuri vechi în timp ce nnaptea se apropia.
- Oricum, trebuie să sap o groapă.
Se duse să ia o lopată.
Lana rămase unde era şi îşi încrucişă mâinile peste pântec.

în ciuda morţii, violenţei, ameninţării, sc simţea în siguranţă.Capitolul 25

în final, Lana avu câştig de cauză. Nu se putea duce în aşezare şi nu putea să vină nimeni la ea. Altfel şi-ar fi pus viaţa în pericol dacă se întorceau Războinicii Purităţii. Copilul ei vorbea cu ea şi prin ea. Pentru moment, totul era cum fusese menit să fie.

Gătea, grădinărea, strângea ouă şi găsea mângâiere în simplitatea tihnei.
Pe măsură ce se apropia toamna, recoltă legume, le conservă pentru iarnă. Făcu gemuri şi jeleuri, în timp ce Shnon cosi şi făcu baloturi din fân, pregăti nutreţ pentru animale, duse porumbul în siloz sau în bucătărie.
într-o zi, aduse nişte seminţe pe care le luase la schimb - câte trei dc- portocal pitic şi lămâi. Ea le consideră la fel de preţioase ca diamantele.
- S-ar putea să meargă, zise el în timp ce le puneau în lădiţa de răsaduri.
- Limonadă pe terasă vara viitoare.
-Raţă cu portocale toamna următoare.
-Poate găsim lime. Shoturi de tequila.
Ea râse şi acoperi cu grijă o sămânţă cu pământ.
- Pesemne că îţi place tequila, comentă el. A fost prima dată când te-am auzit că râzi cu adevărat.
- Plantez seminţe de portocal într-un pământ parfumat cu găinaţ, imaginându-mi că dau pe gât nişte tequila. E amuzant.
-Tata zicea mereu că un pic de rahat de pui ajută totul să crească,
- Cred că o să aflăm.
Lanaîşi urmă instinctul şi ţinu mâinile peste ghiveci. Lăsă energia să se scurgă prin ea, în ea, din ea, afară din ea. Simţi creşterea, pulsul şi puterea.
O creangă verde şi fragedă străpunse pământul şi îeşi la lumină.
Ea râse din nou, un sunet uimit la început, care se încheie cu un hohot de bucurie. Radiind, îl privi pe Simon, care se holba la ea.
- Asta-i treaba dracului, reuşi el să îngaime,
- Daca ai prefera să nu...

-Ţi se pare că sunt prost? ripostă el, cu sclipiri de verde şi auriu în ochi. Lumea e cum e. După cum se vede, sunt un fermier care a făcut rost de o vrăjitoare care poate să dea un impuls culturilor. Ai o problemă cu ce eşti?
-Nu, dar,,. De ce aş avea? După cum văd eu treburile, cea mai mare problemă pe care am avut-o, chiar de la început, au fost oamenii care-i arată cu degetul pe cei care nu sunt la fel ca ei. Ar trebui să ne descurcăm mai bine de data asta. Ar putea fi ultima noastră şansă de a o face cum trebuie.
El atinse alt ghiveci.
-Ia-l pe ăsta!
Ea lăsă puterea să vină, toată doar bucurie acum. Apoi se retrase din faţa lăstarului fraged.
- Nu ştiu dacă eu fac asta sau ea sau amândouă. Dar ştiu că m-a schimbat. Dacă m-aş trezi mâine şi aş constata că toate aceste luni au fost un vis, aş rămâne schimbată în continuare. Of!
Râse din nou în timp ce-şi apăsă o mână pe burtă. Lui Simon, mişcările acestea îi creară anxietate.
- Eşti bine?
- Da. Lovește.
Cu un gest surprinzător pentru amândoi, Lana ii luă mâna şi i-o apăsă pe pântecul ei.

f

tSimon simţi o tresărire care se îndre ptă direct spre el. Viaţa lovind în mâinile lui şi, din motive pe care nu le putea înţelege, în inima lui.
„Cineva creşte acolo. îşi zise. Cineva nevinovat, neajutorat, Cu toate acestea, după forţa loviturii, aprig.”
-E... cam obrâznicuţă.

Se retrase, când chipul Lanei deveni aproape la fel de luminos ca atunci când crease viaţă din ţărâna. înfăţişarea ei, îndrăzneaţă şi stra lucitoare, mişcă ceva în el, la fel cum copilul mişca în ea.
Fusese atent, al naibii de atent, să evite asta.
- Trebuie să mă duc la treabă. Te ocupi tu de restul?
-Da.
Când el plecă, ea rămase liniştită cu mirosul de pământ umed şi făpturi în creştere.
Simon o trata pe Lana cum ar fi tratat o soră dacă ar fi avut -o. în septembrie trecură de două ori grupuri de oameni. Ea rămăsese ascunsă în casă, aşteptând îngrijorată.
EI le dădu provizii şi i îndrumă spre aşezare. Unii aveau să rămână acolo, alţii aveau să-şi continue drumul. Căutând altceva, ceva mai mult. Căutând pur şi simplu.
Când termină cu cel al doilea grup, Simon intră în bucătărie şi o găsi amestecând în tocana de pe plită, ai puşca sprijinită lângă ea.
El luă arma şt o duse la uşa din spate.
- Opt oameni. Unul dintre ei avea aripi. Nu pot să mă obişnuiesc cu imaginea asta. Au trecut pe la Washington acum câteva zile. De vreme ce masa era pusă - Lana făcea o mică ceremonie din asta -, se duse să se spele la chiuvetă, apoi reluă: Au auzit foc de arme, au Văzut fum. Unul fugea unde vedea cu ochîi când a dat peste ei. A zis că, din câte se aude... Doamne, cum o cheamă? Se opri şi îşi frecă tâmpla. A, da, MacBride e încă în viaţă, şi împreună cu ce a mai rămas din guvern încearcă să apere oraşul. De fiecare dată când pornesc comunicaţiile, cineva le opreşte din nou.
- Pare o altă lume. O poveste despre altă lume.
- Da, aşa e. Dar nu este. Au apărut zvonuri despre oameni adunaţi în tabere şi laboratoare.
-Oameni magicii
- Da, dar nu numai. Se estimează...

Se gândise să nu-i spună nimic, aproape se convinsese să procedeze cu tact.

Dar nu se putu abţine.

-îţi spun fiindcă nu e bine să nu ştii, dar nu e confirmat, O.K.?

I.ana se întoarse spre el,

-O.K.

- Se spune că epidemia a luat sfârşit, şi-a urmat cursul. Asta e vestea bună. Cea rea e că se estimează că a luat cam optzeci la sută din populaţie. Diti populaţia lumii. Adică peste cinci miliarde de oameni Poate chiar mai mult. Aş bea ceva. Se duse în cămară, luă o sticlă de whisky şi turnă două degete. Am auzit asta şi acum câteva zile, spuse el dând de duşcâ jumătate din whisky. în aşezare e un radioamator care a reuşit să dea de alţi câţiva - chiar şi de vreo doi din Europa, şi nici acolo nu e mai bine. Dacâ-i adăugăm pe cei care şi-au luat zilele, pe cei omorâţi pentru dracu' ştie ce, procentul creşte. New York-ul... Vrei să auzi asta?

-Da. Mai mult, *trebuie* să aud-

-New Yorkul e sub controlul Supraoamenilor Răi. Se vorbeşte despre sacrificii umane, despre arderea celor ca tine... care nu sunt ca ei. Armata n-a cedat câteva zone, mai ales la vest de Mississippi, dar, din câte am înţeles, lanţul de comandă e fracturat Există organizaţii care nu ascultă de nimeni şi care pun recompense pe capul tuturor Supraoamenilor: răi, buni, nu contează.

- Războinicii Purităţii.

- Ei conduc. Năvălitorii sunt nomazi, dau lovituri şi se iac nevăzuţi. Şi sunt vânători de recompense.

Ea scoase calm tocană cu polonicul dintr-unul dintre vasele cele mai frumoase ale mamei lui - chiar ţinea ca orice masă sa fie o săr bâtoare.

- Deci e rău pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei ca mine? Noi suntem vânaţi de toţi. E greu de crezut ce ai spus mai deunăzi, că de data asta s-ar putea să fie bine.

Duse rasul la masă.

- Trebuie să cred asta.

Acum, ea puse tocană cu polonicul din vas în castroane.

Se aşeză şi aşteptă ca el să i se alăture.

- Când eram în New Hope, am văzut ce pot face oamenii împreună. Am văzut cum alţii au încercat să distrugă asta. Hi ai fost militar.

-Da.

-La fel şi Max, la final. A ales să lupte, să conducă, fiindcă asta trebuia făcut. Tli ai procedat la fel, ucigând cn să protejezi pe cineva pe care abia dacă îl cunoşteai. Le-ai dat oamenilor care au venit aici hrana pe care ai muncit să o obţii, şi asta a fost o alegere. Cei care încearcă să distrugă n-au să iasă învingători, căci vor exista întotdeauna Oameni ca Max, ca tine, ca prietenii pe care i-am lăsat în urmă, care fac alegerea asta.

în acel moment, ea avea o viziune mai luminoasă decât el. Nu-l deranja echilibrul.

-Am citit una dintre cărţile lui. Nu pe cea pe care o ai tu, zise el când Lana îl privi lung. Alta. A fost bună. A fost un scriitor bun.

-A fost. Cu toată durerea din suflet, Lana reuşi să zâmbească. A fost bun.

De obicei, după o zi lungă, după cină şi treburile de seară, Simon lucra în hambar. Apoi, înainte de culcare se aşeza în biblioteca mamei lui, pentru o oră-două, cu o carte în mână.

îi lipsea televizorul şi nu-i era ruşine s-o recunoască, dar cărţile erau o compensaţie bună. îi lipsea berea şi avea

mari speranţe că grupul care încerca să pună pe picioare o mică fabrică de bere avea să aibă succes. În cele mai multe nopţi bea ceai şi aproape ajunsese să-i placă.

Asta nu compensa lipsa berii.

Câinii stăteau cu el, ţinându-i companie. îi lăsa să dea o ultimă tură pe afară înainte să se ducă să se culce.

Cartea ii lua mintea de la muncă, de la lume, de la femeia care dormea la etaj. Munca avea să fie întotdeauna acolo, pe când pentru lume oricum nu putea să facă mare lucru. Şi îşi limita gândurile cu privire la Lana la o fereastră foarte îngustă

.în ultimele câteva nopţi studiase. Cărţile erau la fel de bune pentru studiu ca şi pentru divertisment.
Făcuse o grămadă de descoperiri în lunile trecute de la moartea părinţilor lui. Administrarea unei ferme în condiţiile date era complet diferită de perioada în care crescuse el,
îmbogăţise considerabil biblioteca.
Găsi în cărţi instrucţiuni despre apicultură, despre tăierea animalelor şi prelucrarea cărnii - deşi ar fi lăsat bucuros sarcina asta celor din aşezare -, despre fabricarea untului, brânzei, despre medicina ho listică şi tratamente.
Despre gătit - înainte de venirea Lanei.
Aşadar, îşi făcea temele cu un amestec de fascinaţie şt de groază - garnisite cu o doză bună de teamă.
Când o auzi venind, avu timp doar să închidă repede cartea şi să se ridice. Ea nu se mişca niciodată din camera ei. Odată ce intra, închidea uşa.
Dar intră acum, cu părul lăsat pe umeri, cu tricoul mate, lăbărţat, căzut peste Muntele Bebeluşul şi abia ajungându-i la jumătatea coapselor.
Avea picioare al naibii de frumoase, se gândi el, apoi îşi închise imediat acea parte a creierului.
- Scuze. Nu pot să dorm.
- Nici o problemă. Ai nevoie de ceva?
- Mă gândeam că poate o carte,..
Se întrerupse zărind-o pe cea din mâna lui.
- *Ghid pentru naşterea la domiciliu?*
îl distrăsese, îşi dădu el seama. Picioarele ei îl distrăseseră şi lăsase cartea cu coperta în sus.
- -în aşezare au o grămadă de cărţi pe care poţi să le împrumuţi. Am furât-o pe asta fiindcă n-am ştiut cum să justific împrumutul ei. M-am gândit că ar trebui să ştiu ce naiba să fac când vine sorocul.Bună idee, unul dintre noi

trebuie să aibă habar, zise ea apăsân- du-şi cu o mână şalele dureroase. Am vorbit câte ceva cu Rachel, doctoriţa din New Hope, şi în septembrie urma să începem lecţiile despre naştere. Ăsta era planul. Oricum mă gândeam că o carte m-ar ajuta să adorm, şi aş face nişte ceai.

- Fac eu. Tu pari un pic epuizată.

- M-aş simţi insultată, doar că realmente sunt istovită. Ar trebui să citesc asta?

- Nu şi dacă vrei să dormi la noapte,

Adăugă un zâmbet care o făcu să râdă, însă durerea o făcu să se apese cu o mână într-o parte.

-Uau!

- Pesemne că ţi-e greu să dormi când te loveşte din interior.

- Nu ştiu... nu cred. Cum zice Rachel, contracţiile Braxton-Hicks sunt ca o avanpremieră a atracţiilor care urmează.

Vocea i se stinse în timp ce se sprijinea de spătarul canapelei.

- Te doare?

-E doar... Nu e chiar aşa de rău. Suficient cât să mă ţină trează, zise ea oftând.

-Poate e,.. chestia

-"Chestia"? Travaliul? A, nu,sunt doar contracţiile alea false. Aş şti. Adică, ar trebui să ştiu. Cred că un ceai de muşeţel şi o carte sunt de-ajuns. Poate dciar ceaiul, de fapt.

-O.K.! Simon lăsă cartea jos şi o urmă în bucătărie. Pot să ţi-l aduc sus.

-Mulţumesc, dar mi-e bine în picioare. Sunt doar neliniştită. Se pare că şi câinii sunt. Ar trebui să le dau drumul afară?

- Da, sigur!

Puse ceainicul pe foc în timp ce Lana deschise uşa.
Vântul intră înăuntru gemând.
-Chiar suflă, murmură ea râbdând o clipă şi lăsând aerul rece să o cuprindă. S-ar putea să vină o furtună.
El se întoarse să nu-i mai vadă părul fluturând, tricoul săltând-i sus pe coapse. înspăimântat de atracţie.
O femeie însărcinată, îşi aminti. O femeie care avea încredere în el şi depindea de el. O femeie care-şi jelea bărbatul iubit.
- Nopţi întunecate pline de mirare, când magicii se ridică graţios. Maxa scris asta sau ceva asemănător. Aşa parcă e în seara asta.
Cu un sunet scurt, de şoc, îşi înfăşură un braţ în jurul burţii.
Şi apa i se rupse.
Stăteau în picioare, ea la uşă, cu vântul suflând, el lângă sobă, cu ceainicul scoţând aburi, şi se priveau în şoc total.
- O. Doamne! Mi s-a rupt apa. Ai auzit-o? Ai auzit? A făcut *pleosc.* O, Doamne *Dumnezeule!* Nu cred că sunt din cele false.
- O.K., OX! Aşteaptă.
Luă ceainicul de pe foc. Avea să aibă nevoie de apă fiartă pentru sterilizare.,.
-Nu te gândi încă la asta.
- Nu cred că aşteptarea e o opţiune.
- N -am vrut să spun să aştepţi. Adică... O.K.!
Pregătirea militară intră în acţiune. Se puse pur şi simplu în modul de luptă.
- Hai să mergem în dormitor!
- Apa s-a împrăştiat peste tot pe jos.
- O să şterg mai târziu. Sus avem tot ce ne trebuie.
-Ce ne trebuie?
El rezolvă problema transportului ridicând-o în braţe. O încărcătură grea, dar se descurca.

- Am citit cartea, corect? Am spălat perdele de duş, prosoape, pături, chestii Am rezolvat asta.
- îmi trebuie toate astea.
-Am un cronometru. Trebuie să cronometrez contracţiile. Deci, ai avut câteva.,. cam la cinci minute?
- Habar n-am la câte. Credeam că sunt altfel de contracţii, De ce există şi un alt fel? Cine a avut ideea asta?
Unul din ei, cel puţin unul din ei. trebuia să rămână calm.
- Spune-mi cu aproximaţie la cât timp.
- Câteva orc, cred. Sunt o idioată.
- Un novice e diferit de un idiot.
O duse în camera părinţilor lui şi o lăsă pe picioare lângă vechiul pat cu baldachin.
- Mă duc să aduc lucrurile. Poţi să stai aici?
-Da. Mă simt O.K.!
Din moment ce nu ştia cât avea să dureze, el se mişcă repede,
Luă kjtul de bază, se întoarse cu el, întinse perdelele de duş, aşeză prosoapele teanc.
-Fiindcă o să se facă mizerie. A, pot să-ţi aduc alt tricou. Asta e
ud.
Lana se uită în jos la ea, în sus la el. închise ochii doar pentru o clipă.
- Cred că nu e momentul să te ruşinezi,
Scoase tricoul şi rămase în picioare în lumina slabă de gaz, arătând în ochit lui ca o zeiţă a fertilităţii Coaptă, frumoasă, nepământeană.
F.ra, de fapt, o femeie în travaliu, îşi aminti. Şi el juca rolul de moaşă.
- Te ajut sa te aşezi în pat, apoi trebuie să aduc restul lucrurilor.

O aşează pe pat, o acoperi cu o pătură, porni focul la micul şemineu
cu gaz care mamei lui îi plăcuse la nebunie.
-Mă întorc imediat. A, respiră adânc în timpul contracţiilor, bine? Pe nas, şi expiră pe gură. Stai, uite! îi puse un cronometru în mână şi-i zise: Cronometreaz-o pe următoarea. Cât durează, apoi începi să cronometrezi timpul dintre ele.
Se mişcă rapid, aduse foarfece sterilizate, corzi rezistente, o cană cu gheaţă, un castron cu apă fierbinte şi cârpe. îşi frecă bine mâinile, sub unghii, dorindu-şi să se fi gândit să caute nişte mănuşi medicale pe undeva. Organizã totul în timp ce ea respira în timpul unei contracţii.
-Sunt mai rele. Mult mai rele. Asta a fost cam de un minut, la patru minute distanţă.
- Am înţeles. Deci, cartea spune că atunci când te apropii, se vede capul copilului împingând... acolo jos. Ar trebui, hm, să mă uit. La următoarea contracţie.
Proptită în perne, ea se uită direct în ochii lui.
-Când e ziua ta?
-Ziua mea?
- Trebuie să ştiu ceva mai personal despre tine.
- Ciudat, dar e 2 iunie.
- Al doilea prenume
El zâmbi un pic.
-James.
- Când ai făcut sex prima dată.
- Haide» zău!
-Vorbesc serios. Eşti pe cale să-mi studiezi vaginul. îşi arcui sprâncenele când el tresări. Dacă o să-l studiezi, n-ar trebui să ai probleme cu numele lui, Îl mustră. Şi, în comparaţie cu asta, eu am pus o întrebare obişnuită.

-La şaisprezece ani. înainte să întrebi, o chema Jessica Hobbs şi am facut-o într-o seară în camioneta mea la mâna a treia, pe marginea unei străduţe. A două oară a fost mai bine pentru amândoi.
-Bine. Uitându-se spre fereastră, îl întrebă: Ai lăsat câinii să intre? Afară bate vântul, nu jucărie.
- Da, sunt înăuntru. Dorm în camera mea. Vrei să-
Rase împinse în sus cu suspin,
-Vine!
Simon ridică pătura şi-i flexă uşor picioarele astfel încât tălpile să stea pe pat.
„Nu gândi, nu reacţiona", îşi ordonă. Văzuse viţeii vacilor, mânjii iepelor. El... Doamne sfinte!
- N -o văd încă, aşa că mai avem ceva timp.
Luă o cârpă şi îşi şterse faţa transpirată, întrebându-se de ce femela oricărei specii este de acord cu procesul de perpetuare a acesteia.
Trei ore nebuneşti mai târziu, ştia al naibii de bine că ar trebui să existe un sistem mai bun. Tehnologia, ştiinţa medicală ar trebui să găsească o cale.
Pe măsură ce contracţiile deveniră mai intense, mai frecvente, el îi ştergea transpiraţia cu mâna bună. Ea îi cam zdrobise oasele de la cealaltă, de fiecare dată când durerea atingea punctul culminant.
O alimentă cu bucăţele de gheaţă, aşa cum sugera cartea fugi jos după mai multe între două puseuri. La fiecare câteva contracţii verifica imaginea de ansamblu şi se întreba dacă avea să mai poată face sex vreodată cu o femeie.
Respira odată cu ea, tn timp ce vântul urla afară, în timp ce ochii ei lucioşî dc durere se uitau în ai lui... în timp ce

el îşi sacrifica utilizarea viitoare a mâinii drepte...
Dumnezeule, avea o forţă femeia asta!
Către ora patru, ea se prăbuşi pe mormanul de perne, cu verigheta pe care o purta pe lănţişor strălucindu-i între sâni.
- De ce nu *iese?*
-Cartea spune că la primul poate dura mai mult. într-o pauză, îi dădu la o parte părul umezit de sudoare de pe faţă şi-L zise Din câte spunea mama, mie mi-a luat vreo douăsprezece ore.
Nu-şi apreciase suficient mama, nici pe departe.
- Douăsprezece? *Douăsprezece?*
Simon înţelese că adoptase o tactică greşită când ea se ridică, arâtându-şi dinţii, îl prinse dc piepţii cămăşii şi îl trase mai aproape mârâind:
-Fă ceva!
- Trebuie să rămâi calmă. O să trecem noi prin asta.
- Noi? Noi? Adu-mi nişte deşti, adu-mi nişte blestemaţi de cleşti, ca să-ţi smulg vreo doi dinţi fără novocaină, atunci poţi să spui *noi.* Nu-mi spune să stau liniştită, nebunule... Of, Doamne! Doamne, vine!
- Respiră, respiră. Hai, iubito. O să verific. Continuă să respiri. Sfinte Sisoe, îi văd capul! îi văd capul. Are păr. Dintr-un motiv sau altul, asta îl încânta şi zâmbi când ridică ochii, în timp ce I.ana expiră violent.
- Atund scoate-o! Scoate-o odată!
Apoi se prăbuşi din nou cu un geamăt lung. închise ochii.
- Chiar L-ai văzut capul?
-Da. Părul pare brunet. E ud. dar pare brunet. Puse nişte gheaţă într-o cârpă, ca să o răcească, şi i-o trecu pe faţă. O.K., ascultă. Te descurci de minune. Ştiu că doare. Nu ştiu de ce naiba trebuie să doară aşa rău. E un sistem de rahat, dar ne apropiem de finaL Poţi să faci asta.

-Pot să foc asta. Scuze pentru „nebun”.
- E O.K.! Mă simt ca un nebun.
- Păi, nu eşti, şi în caz că-ţi zic iar aşa, sau mai rău, iţi spun de pe acum că eşti un erou. Chiar eşti, insistă ea când el scutură din cap. Recunosc eroii. Of, la dracul Participase la lupte. Condusese oameni, pierduse oameni, omorâse oameni. Nimic nu-l pregătise pentru duritatea misiunii de a ajuta o femeie în travaliu care se lupta să aducă un copil pe lume.
îngenunche pe pat, ii prinse labele picioarelor în mână şi se apăsă cu toată greutatea asupra lor/în timp ce ea împingea iar şi iar.
Dinspre Lana pulsa acum acea înverşunare care-i aprindea ochii, strălucea pe chipul ei - şi strigătele ei deveniră războinice, nu de du rere. Când transpiraţia îi înmuie cămaşa, Simon o scoase şi o aruncă deoparte, Ca şi Lana, purta un lănţişor şi un medalion cu Arhanghelul Mihail.
- Suflă, suflă!
îşi trecu antebraţul peste frunte în timp ce ea zăcea pe spate, adunându-şi puterile.
-Suntem aproape de tot
Lana se răsuci şi înghiţi în sec. împinse în momentul în care primele bubuituri de tunet se alăturară vâjâitului vântului.
-Uite-i capul! Doamne, Lana, uite! E capul ei. Nu, respiră, nu împinge. Stai, respiră, nu împinge. O.K., da.
Ridică cu atenţie cordonul din jurul gâtului copilului.
- Hai să o scoatem pc toată. Gata?
Lacrimile se amestecară cu sudoarea în timp ce, chinuită de durerile facerii, îl privea pe Simon trăgând afară un umăr, apoi pe celălalt.

Lumina izbucni în cameră. Pe poliţa de deasupra şemineului se aprinseră lumânările
Odată cu strigătul aprig al mamei, copilul alunecă în mâinile lui Simon. Şi, odată cu prima ei suflare, scoase un ţipăt ca de triumf.
- Gata' Simon, uimit, îngrozit, copleşit, se uită ia copilul care se zbătea. Gata! Uau!
-E frumoasă, O, nu-i aşa că e frumoasă?
Când Lana intinse mâinile. Simon îi dădu copilul.
-Zău dacă nu e! Trebuie să-i ţii capul mai jos, zice cartea. Să se scurgă fluidele. O s o curăţ un pic, O.K.? Şi trebuie sa o ţinem la căi dură.
Râzând şi plângând, Lana îşi apăsă buzele pe obrazul bebeluşului.
- E fetiţa mea. E aici. E frumoasă. Fulgerul lovi din nou când ea ridică privirea spre Simon şH spuse: Afară din mine, în mâinile tale şi într-ale mele. E şi a ta.
Fiindcă nu putea să vorbească, el încuviinţă din cap. Se ucupă de aspectele practice. Naşterea era o treabă murdară, şi până când termină de curăţat, soarele strălucea trandafiriu prin ferestre.
Şi bebeluşul era alăptat la sânul mamei sale.
Era o imagine pe care avea să o păstreze în minte pentru tot restul vieţii.
-Ce zici dacă îţi fac o omletă şi-ţi aduc ceaiul ăla pe care nu l-am mai băut?
- Aş putea să mănânc, zise ea în timp ce mângâia cu un deget părul bebeluşului. Părul brunet al lui Max. N-am cuvinte, Simon. Pur şi simplu n-am cuvinte.
- Ce nume îi pui?
- Fallon. Ea e Fallon. Născută în Anul Unu. Concepută şi salvată de un bărbat, născută în mâinile altui bărbat. Ştiu că-i va onora pe amândoi. Ştiu.

El îi aduse mâncarea şi se asigură că stătea confortabil înainte să plece după provizii. Câmpurile aveau să aştepte.
La întoarcere le găsi dormind, aşa că-şi luă răgazul să facă un duş pe îndelete. îşi propti mâinile pe faianţă, sub jetul fierbinte, şi încercă să-şi clarifice sentimentele.
Prea multe de clarificat.
Se duse în hambar şi aduse proiectul la care lucra de săptămâni întregi.
Leagănul era până la înălţimea taliei, construit din lemn de pin pe care-l vopsise într-o nuanţă de maro închis şi cald. Se legăna uşor când îl împingeai cu mâna.
Copilul deschise ochii. Albastrul întunecat, cumva magic, părea să-l pătrundă.
-Micuţo, murmură el atingându-i obrazul cu un deget. Pari a şti totul şi mai mult de-atât. Am de gând să-mi iau câteva ore libere. Aşa că...
Şi dacă aveau nevoie de el?
Cu o ridicare din umeri, se întinse pe pat lângă Lana. Dacă aveau nevoie de el cât dormea, avea să fie acolo, îşi zise.
Fetiţa scânci, făcându-l să dcschidă ochii.
-N-o trezi, O.K.? şopti el bătând-o stângaci peste funduleţ. în locul ei, aş dormi o lună.
Când ea scânci din nou şi se agită neliniştită, Simon se ridică.
- Bine, hai să încercăm asta.
O luă în braţe şi, când micuţa i se ghemui la piept, o frecă pe spate.
- Da, aşa e mai bine. Aşa e mai bine. Aşa, fata mea.

în timp ce dormea, Fallon îl privi. Făcu cunoştinţă cu el

.Epilog

în ultima zi a primului an, Lana stătea la fereastră privind ninsoarea uşoară. O strângea la piept pe Fallon în timp ce se întreba ce avea să aducă Anul Nou.

Cu un an înainte fusese cu Max la o petrecere în SoHo, băuseră vin, râseseră, dansaseră, în timp ce mii de oameni se adunau în Times Square să privească globul căzând.

Se gândea adesea la Max. Nu trebuia decât să se uite la Fallon, la părul ei deja des şi negru ca pana corbului, la ochii care trecuseră uşor de la albastrul bebeluşilor la gri-cenuşiu.

Suferinţa se diminuase, iar copilul făcea parte din vindecare.

Şi, ştia ea, la fel şi Simon.

Aşa cum îi cunoştea sentimentele pentru ea, la fel îi cunoştea şi dragostea incontestabilă pentru copil.

Avea să încheie anul acela, acel prim an, cu amintiri ale bărbatului pe care-l iubea, cu amintiri pe care avea să le considere întotdeauna preţioase. Şi avea să-l înceapă pe următorul dăruindu-şi inima celui pe care avea să ajungă să-l iubească.

-Tu eşti legătura dintre noi, copila mea. îşi frecă buzele de părul lui Fallon, apoi o ridică, făcând-o să gângurească şi să dea din picioare, şi murmură: Tu eşti totul.

Auzi câinii lătrând şi, lăsând copilul în jos, văzu un bărbat care călărea pe uliţa spre casă.
Frica veni prima. Aşa avea să fie mereu?
Fugi să ia slingul pe care-I făcuse ca s-o poată purta pe Fallon cu mâinile libere, apoi înşfacă puşca. Pregătită să protejeze, să apere, îl zări pe Simon îndreptându-se spre călăreţ.
Omul descăleca. Purta o haină lungă şi închisă la culoare şi ţinea hamurile murgului cu o mână înmănuşatâ. Nu purta pălărie, iar ninsoarea îi cădea pe coama de păr ondulat. Barba lui, tunsa şi întunecată ca părul, era brăzdată de o şuviţă albă.
Vorbiră. Simon aruncă o privire spre casă, apoi ii lăsă pe om în ninsoare cu calul lui.
-Cine e? întrebă Lana când Simon deschise uşa din faţă. Cc vrea?
-Zioe că îl cheamă Mallick. Zice că a venit să aducă un omagiu Alesei şi mamei sale, şi că n-o să intre dacă nu-l inviţi tu. Susţine că are să-ţi spună ceva. Nu e înarmat.
-Ştie despre copil?
-Ştie în ce noapte s-a născut, Lana, Ştie ora. îi ştie numele. Zicc că a făcut legământ pentru ea. Eu îl cred.
Luând puşca din mâinile ei, Simon adăugă: Dar îi spun să plece dacă nu vrei să vorbeşti cu el.
- Are puterea, zise ea. Simt asta. Mă lasă s-o simt, aşa că înţeleg că n-are s-o folosească pentru a ne face rău. Aş fi vrut să nu trebuiască să vorbesc cu el. Aş vrea ca ea să fie doar un copil, copilul meu. Dar...
Lana se apropie de uşă şi privi afară.
-Te rog, intră!
- Mulţumesc! Există un loc unde calul meu să se odihnească ferit de ninsoare? Venim de departe.

- Am eu grijă de asta. Simon îşi trecu o mână peste părul lui Fallon, apoi o strânse pe Lana de braţ în semn de încurajare şi-i promise: Nu-i face nimeni rău.
- Adu-l în bucătărie. O să-i pregătesc ceva de mâncare. încălzi supă, făcu ceai, încălzi pâinea Era pregătită mental când Simon îl aduse pe Mallick înăuntru,
- Binecuvântări asupra ta, zise Mallick, Şi asupra luminii pe care ai adus-o lumii.
- Ai ceva de mâncare aici.

-Şi bunătate, Pot să iau loc?

Ea încuviinţă din cap, dar îşi ţinu un braţ protector în jurul copilului din sling.

- De unde ştii despre fiica mea?
- Venirea ei a fost scrisă, cântată, prezisă. Astăzi se împlineşte ur, an de când ţesătura s-a sfâşiat şi balanţele s-au înclinat, de când sângele păcătoşilor a pângărit pământul sfânt. Aşa că a urmat epurarea şi magicii s-au întors. N-ai de ce să te temi de mine.
- Atunci de ce mă tem atât d e mult?
- Eşti mamă. Ce mamă nu sc teme pentru copilul ei? Mai ales una care are indicii despre destinul copilului. Pot să mănânc? Am postit trei zile în onoarea Alesei.
- Da. Scuze.

-Ia stai!

Simon o scoase pe Fallon din sling. Ea ganguri imediat spre el şi îl trase dc păr. Apoi se lită solemn la MallicL

-încă îşi aminteşte o parte din timpul de aşteptare şi vede ceva din ceea ce urmează. Cunoaşte acele vremuri la fel de bine cum îl cunoaşte pe cel prezent. Şi tu vezi asta, îi zise el I-anei.

îngreunată de povara destinului, I.ana se aşează.

-Are de ales?

-O să aibă mai multe opţiuni, la fel ca noi toţi. Dacă Max ar ti ales să meargă spre nord în loc de sud, dacă tu ai fi

ales să rămâi, mai degrabă decât să te gândeşti mai întâi la copil şi la prietenii tai, dacă Simon ar fi ales să te alunge, noi toţi am fi fost altundeva acum. în schimb, suntem aici şi eu îmi întrerup postul cu supa asta delicioasă.
în timp ce mânca, o studie pe Fallon.
- O sa fie o marc frumusețe - asta nu e o alegere, desigur. Seamănă mult cu tine, cu tatăl ei biologic. O s-o înveți ce știi. la fel cum o s-o învețe și tatăl care o crește. Cum o să o învăţ şi eu, când va veni timpul.
-Tu?

E sarcira mea. Şi alegerea mea. Da-mi voie să te liniştesc întâi. Timp de treisprezece ani o să fie în siguranţă. Au să caute, au să râs - colească ţinutul, dar n-au s-o găsească. Când ai să mă vezi din nou, va trebui să mi-o încredinţezi doi ani

.-N-o să...
-Va fi alegerea ta şi a ei. Doi ani s-o învăţ ce ştiu, s-o pregătesc să devină ce s-a născut să fie. în acei ani, lumea va arde şi va sângera. Unii vor construi, alţii vor distruge. Cât de uşor e să distrugi, în loc să repari! După câţi ani o să fie pregătită, o să ia sabia şi scutul, nu văd. Dar fără ea şi fără cei pe care ea îi va conduce, suferinţa e nesfârşită.
-Şi dacă o să spunem nu? întrebă Simon. Asta o să fie tot?
- Aveţi treisprezece ani să cântăriţi alegerea. Să vă pregătiţi s-o faceţi. La fel şi ea. I-am adus daruri.
întoarse mâna, iar în palmă i se ivi o lumânare simplă, albă.
- Numai ea o poate aprinde, şi o va ghida prin întuneric.
O pusejos şi deschise mâna din nou. Ţinea în ea un glob de cristal.
- Doar ea poate vedea ce e în el, şi ii va arăta calea.
îl puse lângă lumânare.
-Şi...
Acum ţinea în mână un ursuleţ roz-bombon.
- Fiindcă nu totul trebuie să fie datorie. Sper să-i aducă alinare şi bucurie. Să ştie că o să aibă sabia mea, pumnul meu, puterea mea, mereu. Sunt onorat să fiu tutorele, profesorul, protectorul lui Fallon Swift. Mulţumesc pentru mâncare.
Acestea fiind zise, dispăru.
Simon făcu un pas înapoi cu copilul.
-FI tocmai... Cine face asta? Tu poţi să faci asta?
-N-am încercat niciodată.
- Poate că nu. Şi în ciuda trucului ăstuia, nimeni n-o să o ia dacă noi îi spunem să se care. Nimeni n-o să ne oblige să o dăm nişte ani în vreo tabără militară magică.
- Am ştiut de când eram însărcinată, murmură Lana. Ea a ştiut. Treisprezece ani. O să fie în siguranţă.
-O s-o ţin în siguranţă în fiecare zi a vieţii mele,

- -Ştiu. Se ridică şi se întoarse spre el. în ziua în care s-a născut ea, m-am trezit şi tu dormeai lângă mine, epuizat, ţinând-o în braţe. Şi am ştiut. I-ai făcut un leagăn cu mâinile tale, gândindu-te la ea chiar înainte de a se naşte. Şi am ştiut, El a numit-o Fallon Swift. li vei da numele tău?Eu... Siguri I-aş da orice, dar...

- L-am iubit pe Max. Şi o să-l iubească şi ea, O săi spun tot ce pot despre el.

- Sigur că da.

-Ce m-a adus aici, Simon? A fost ea? Se apropie mai mult, zâmbind când Eallon o prinse de deget, încercând să i-l ronţăie. Am fost eu? A fost Max, impingându-mă spre cineva care să ne iubească şi să ne protejeze? în care putea să aibă încredere şi pe care putea să-l respecte? Poate ca au fost toate astea. Poate că ceva din tine ne-a tras aici. Şi tu eşti tatăl ei. Tu eşti tatăl care o plimbă noaptea, care o s-o ajute să înveţe să meargă şi să vorbească. Care o să-şi facă griji pentru ea, o să fie mândru de ea. £ atât de norocoasă să aibă doi taţi de o asemenea bunătate! Are numele lui Max. Aş vrea să-l aibă şi pe al tău.

- îl are, spuse el copleşit de emoţii. Sunt mândru să i-l dau,

- Falion Swift. Lana îşi scoase lănţişorul cu verigheta lui Max din jurul gâtului şi zise: Asta o s-o păstrez pentru ea acum, O aşează lângă darurile de pe masă. apoi îşi scoase propria verighetă de pe mâna stângă şi şi-o puse pe dreapta, explicând: Pe asta o s-o port ca să-l onorez pe bărbatul pe care l-am iubit. Poţi să accepţi asta?

-Nu ştiu ce urmăreşti.

El n-ar fi atins-o, se gândi Lana. N-ar fi trecut acea linie. Fiindcă înţelegea onoarea. Fiindcă trăia onorabil.

Aşa că trecu ea linia, îi puse ea o mână pe obraz, apói se ridică, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui.

- Sunt norocoasă că am iubit şi am fost iubită de un om bun. Norocoasă că-l iubesc şi sunt iubită de altul. Mă iubeşti?

Falion îşi lipi capul de umărul lui, iar Simon fu pierdut.

-Cred că de când te-am prins cu un ou în mână. Pot să aştept, începu, dar Lana îl sărută din nou.

De data asta, el o trase, cu bebeluşul între ei, şi îşi permise să se bucure de ce îi oferea ea.

-Sfârşitul anului, murmură Lana. Anul cumplit, miraculos, amar şi vesel. Vreau să-l încep pe următorul cu tine. Vreau să-i aştept pe toţi ceilalţi cu tine. Vreau să fac parte din familia ta.

Simţi o bucurie iară margini când el o strânse în braţe, simţi o căldură binecuvântată când buzele li se întâlniră din nou. Viaţa trebuia trăită.

Copilaşul sălta între ei gângurind. Cu bucurie. Şi, fluturându-şi mâna, aprinse lumânarea.